

Edebiyat Defteri

Kerim BAYDAK

-Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
28 Temmuz 2022 Perşembe

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Uzlaşmak Zorundayız

Uzlaşmak Zorundayız

Mademki insanız.

Mademki canlıların en şerefli olan Eşref-i Mahlûk 'atız.

O halde insanlığın gereklerinden olan uzlaşma kültürünü hayatımıza tatbik etmek zorundayız.

Farklı düşüncelerin zenginlik olduğu demokrasilerde, uzlaşma kültürü vazgeçilmez en önemli unsurlardan biridir. Her insanın yaşadığı ülke, yaşadığı şehir, mensup olduğu inanç, sahip olduğu mezhep ve meşrep gereği, farklı düşünce ve inancı olabilir. Kavram kargaşasında kaybolmadan, tehditkâr, insani hak ve hürriyetlere saldırı olmadığı sürece, bunlara saygı gösterilmesi gerekir.

Bu tahammül, müsamaha ve hoşgörü kapsamında, düşünce farklılığı, insanlığın, toplumların değişim, gelişim ve ilerlemesinde büyük bir zenginlik olarak algılanmalıdır.

Kültürel uzlaşmayı, yaşantımızda olumlu şekilde kullanırken, bu sınırları iyi tespit etmek gerekir. Şiddet ve terör azdırırcasına Vandalizm'i de kısıktırarak yakma, yıkma, yağma, talan olacak şekilde etrafa zarar vermek uzlaşma kültüründe asla yeri yoktur ve olamaz.

Hoşgörü, saygı, tahammül ve uzlaşma kültürünün temelinde, sevgi, saygı, erdemli olmak vardır.

Öfke, nefret, kin beslemenin temelinde, zarar verme vardır.

Dünyanın neresinde olursa olsun meydana gelen her karşı taraf olmak zorundayız. Çünkü taraf olmayan muhakkak bertaraf olacaktır.

Bugün olanlara sesiz kaldığımız sürece, yarın bizim başımıza gelmeyeceğinin garantisi yoktur. Kavgayla, şiddetle, etrafını yakıp yıkmakla, çatışarak, tahammülsüz davranarak, asla uzlaşma ve sosyal yardımlaşma ve dayanışma sağlanamaz.

Genel kabul görmüş müşterek konularda, toplumu meydana getiren bütün katmanların birlikte hareket etmesi beklenen ve özlenen bir uzlaşma kültürüdür.

Uzlaşmanın tek taraflı olmayacağı gibi, toplumda infial yaratarak, korkutarak, sindirerek, etrafa zarar vererek, kaotik bir ortam oluşturarak, asla istenilen birliktelik ve çatışma ortamından uzaklaşmak mümkün değildir.

Farklı fikir, görüş ve düşüncelere saygı göstererek, uzlaşmak, ortak çözümler bulmak zorundayız.

Bazı konular dışında anlaşamayacak, uzlaşmayacak hiçbir konu yoktur. Devlete yıkma amaçlı olan hiç bir konuda, hiçbir çatışma ortamında uzlaşmanın olması mümkün değildir. Devlet olmak toplumun var olma sebebidir. Bunun farklı arayışlar içerisinde hak arama sürecinde uzlaşma konusu yapılamaz. Ancak mevcut olanın iyileştirilmesi konusunda fikir ve görüş alışverişlerinde bulunabilir.

Yönetim biçimlerinde, temel ilkelere karşı uzlaşma da bulunulması hayli zordur.

Din, inanç ve kutsal hassasiyetlere saldırılarda uzlaşılması da çok zordur.

Bunun dışındaki mevcut konuların çoğunda uzlaşma kültürüne birliktelik ve beraber hareket edilebilirlik sağlanabilir. Peki, "kimlerin bu uzlaşma kültürüne ihtiyacı vardır?" dersiniz.

Bir devleti oluşturan ve toplumu meydana getiren bütün katmanlarında bu uzlaşma kültürüne ihtiyacı vardır.

Siyasetçilerimiz de, politikacılar da, basın da, yazılı ve görsel medya da, Özerk olan Üniversiteler de, her gün televizyonlar da arzı endam eden çok bilmiş, isimlerinin önünde bilmem ne yazılı olan aydınlarımız da, dini, inancı, mezhebi, meşrebi, mevkisi, makamı ne olursa olsun çarşı sokakta beraber olduğumuz, komşu olduğumuz, kız alıp verdiğimiz, aynı sofrada yemek yediğimiz, aynı cephede beraber savaştığımız, aynı mezarlıkta ölen sevdiklerimizi gömdüğümüz, aynı havayı teneffüs ettiğimiz insanlar arasında uzlaşma kültürü olmalıdır. Birbirine müsamaha, birbirine tahammül, birbirine hoşgörü kültürü olmalıdır.

Genel olarak uzlaşmadan yoksun olduğumuz söylenebilir.

Ancak ne hikmetse, iş konuşmaya gelince, mangalda kül bırakmamacasına uzlaşma kültürü olası gerektiğini ağızımızdan, dilimizden düşürmeyiz. Konuşmaya gelince "uzlaşma olsun," ama uygulamaya gelince "olmasın" teranesindeyiz.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Taşeron Çalışmak Zor İş'tir

Taşeron Çalışmak Zor İş'tir

Devlet kademelerinde çalışanlar arasında çeşitli, isimlerle anılan kadrolar vardır. Bunu en çok da çalışanlar bilir ve aralarındaki farkı anlarlar. Bazılarının yeri sağlam olduğu için iş yapma konusunda aralarında farklar vardır. Bu farkı en çok da hissedenler sanırım taşeron işçileridir. Herhalde çalışanlar arasında en çok sıkıntıyı taşeron çalışanları çekmektedir. İşyerlerinde çalışanlar içerisinde en büyük yükü bu taşeronlar çekmektedir. Hele çalışanların bir de her an işten çıkarılmeleri korku ve endişeleri varken, varın taşeron işçilerinin sıkıntılarını ve yaşadıklarını sizler düşünün.

Taşeron işçileri de diğer çalışanlar aile besliyorlar. Çoluk çocuklarının nafakasını kazanıyorlar. Annesine babasına bakanlar var. Yeni evlenenler, yeni nişanlılar, çocukları olanlar, çocukları okula gidenler var. Belki hasta olan aile efradına bakarak onların her türlü ihtiyaçlarını karşılamaya çalışanlar var. Her ne kadar aldıkları ücret günümüz şartlarında kendilerine yetemeyecek olsa da yine sigortalı bir işe çalışıyor olmanın verdiği rahatlık az da olsa aldıkları ücretle hayatlarını idame ettirmeye çalışıyorlar. Öyle iş seçiciliği de pek önemsenmediğinden zor kolay demeden her iş de çalışmak, arzu, istek ve taleplerini sürekli ötelese de onların tek istediği şeydir çalışmak.

Tam da yaşam tarzımız düzene girmiş derken aniden işten çıkarılmış olmakla her şey alt üst oluyor. Tüm düzen ve intizamı yerle yeksan oluyor. Hayal ettikleri, yapmayı planladıkları, kurmak istediği geleceği, çocuklarına sağlayacağı güzel bir hayatın rüyası bir an da sona erebiliyor. Belli bir yaşa kadar idare ettiği, yaşantınıza katma değer anlamında katkı verdiğini düşündüğünüz çoluk çocuğunuzun nafakasını kazanma hayalleri bir an da suya düşüyor ve yok olup gidiyor.

Tıpkı TPAO Adıyaman bölge müdürlüğünde çalışan Resepsiyon görevlisi olan Yusuf AKDENİZ ve 11 arkadaşının yaşadıkları gibi. Taşeron işçisi olarak çalışırken, bir anda 11 arkadaşıyla kendilerini çıkartılmış görünce büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. İleriye dönük bütün beklentileri sekteye uğramış oldu. İşçilerin alın terinin kutsal sayıldığı bir bayram olan "1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMI"ndan ve yapılacak olan genel seçimlerden birkaç hafta öncesinden çıkarılmış olmaları çok manidardı. Bir an da çıkarılmış olan AKDENİZ ve arkadaşları, bir türlü tekrar işe alınmadılar. Sebep ne olursa olsun işten çıkarılanlar, onlarca kişinin nafakalarına sebep olduklarından, bu insanların beddualarından kendilerini nasıl soyutlayabilecekler ve geceleri yataklarında vicdan azabıyla nasıl rahat edip uyuyabilecekler acaba? Kırk yaşın üzerinde olan evli, 1'i okula giden 2 çocuklu Yusuf AKDENİZ gibi diğer arkadaşlarının vebali bence çok ağır gelecektir vicdanlara. Hanımının ve çocuklarının isteklerine ve taleplerine nasıl cevap verecektir. Gerçekten çok zor bir durum.!

Belki şimdi diyeceksiniz ki, "onlarda başka işler yapsın, onlar gibi yüzlerce belki binlerce işten çıkarılanlar var." Çok halksınız, onlar gibi işten atılan ve atılmayla karşı karşıya olan çok insan var. Belki biraz özeleştiri ve empati yaptığımızda, kırkıdan böyle bir şeyin başımıza gelebileceğini düşündüğümüzde sanırım ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız. İstese bile bu yaştan sonra bu insanlar nasıl bir işte, ne kadar bir ücretle çalışabilirler ki. Zaman zaman Yenyol gazetesi bürosunda çalışan Abdurrahman ERDİL kardeşimizin yanına uğrarken; görüştüğümüz Yusuf AKDENİZ kardeşimizin o duygu dolu biraz da sitemkâr olan ve yanı zamanda metanetkar ve şükredici konuşmalarını ve halini gördüğümüzde üzülmemek mümkün değil.

Seçilmişlerin ve atanmışların bu konuya el atmaları ilgi ve alaka göstermeleri gereken ender durumlarından belki bir tanesidir; ama biraz daha derinlemesine düşünüldüğünde; bu insanların emeklerinin heba edilememesi gerekir. Bunca zaman geçti daha hala bir çözüm ve çare bulunmadı. Artık bir önce Yusuf KADENİZ ve arkadaşlarına, diğer insanlara yardımcı olmaları gerekir.

Yazık Çok Yazık Oluyor Bu Ülkeye

Yazık Çok Yazık Oluyor Bu Ülkeye

Osmanlının yıkılmasından sonra kurulan Türkiye Cumhuriyeti devleti, dünyadaki mevcut düşmanlarının elbirliği, menfaat birliği yapmasıyla, her geçen gün yalnızlığa doğru hızla adımlarla ilerliyor. Çevresinde komşularıyla her geçen gün kangrenleşen sorunlarıyla kendi kabuğuna hapsedilmiş duruma getiriliyor. Zaten düşmanlarının kendisine biçtiği elbiseye hapseden güç sahibi şer devletleri, bir türlü kendini toparlamasına izin vermiyorlar. Sürekli içişlerine müdahale ederek kuklalarıyla, maşalarıyla, düzenli satılmış hain/hainlikler ve hinliklerle, güya özgürlük getirmek bahanesiyle, Arap Baharı safsatasıyla, Türkiye çevresindeki birçok ülkeyi ateş çemberine attılar. Hem ekonomik olarak, hem yönetim olarak, kendilerine bağımlı, esir, mecbur hale getirdiler. Daha da rahat etmediler, şimdi de bu ateş çemberine Türkiye'yi dâhil etmek istiyorlar. Bu uğurda, olması gereken her türlü girişimden, harekettten geri kalmıyorlar. Sürekli değişen, gelişen, ilerleyen Türkiye'yi bir türlü hazmedemeyen düşmanlar, sahneye koydukları kirli oyunlarla, çemberi kırıp dünyaya yayılmasına müsaade etmiyorlar.

Çeyrek asır içerisinde dünyaya kendini ifade ederek, Türkiye'yi dünyada lider ülke durumuna getiren çeşitli alanlardaki liderleri; ya alaşağı ettiler ya da bir şekilde etkisiz hale getirdiler, öldürdüler. Cennet ülkemizin görünen ve görünmeyen sayısız düşmanları var. Bu düşmanlar içerideki taşeronlarıyla resmen ve aleni olarak ülkeyi bir iç savaşa doğru sürükleyerek, Arap Baharı çerçevesinde karıştırdıkları Suriye gibi yapmak istiyorlar. Birtakım örgütler eliyle gerçekleştirdikleri katliamlarla, çeşitli terör eylemleriyle insanları arasında düşmanlığı körüklüyor ve ülkeyi bir kaos ortamına itiyorlar.

Daha düne kadar iyi-kötü, dost-düşman ayaklarına yatarak, Suriye'yi paylaşmaya çalışanlar, bugünler de terör örgütleri bilinen çeşitli yasadışı gruplarla ülke içerisinde bir güvenlik zafiyeti oluşturmaya çalışıyorlar.

Türkiye üzerinde oynanan bu kirli oyunda, ABD, Rusya, İngiltere, Fransa, Almanya, Mısır, İsrail, akabinde İran ve Çin ajanları cirit atmaktadırlar. Hepsinin amacı, Türkiye'yi kaosa iterek karıştırmak, ülke üzerinde yaşayan çeşitli halklar arasında bir iç savaş çıkarmaktır.

Tarihi süreç içerisinde, dış kaynaklı düşmanlıkları belki anlamak mümkün olabilir, ama içimizdeki düşmanları, işbirlikçileri anlamak mümkün değil.

Reyhanlı'da, Suruç'ta, Diyarbakır'da şimdi de Ankara da yapılan saldırılarla, patlatılan bombalarla birlik, beraberlik ve içerisinde yaşayarak, her halleriyle birbirleriyle kaynaşmış olan insanları, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, şucu-bucu gibi ayırıcı ve ötekileştirici nedenlerle birbirlerine düşman etmeye çalışıyorlar. Yapılan katliamları birbirlerinin üzerine yıkmak, kimseye bir şey kazandırmaz. Esas dış kaynakları ve bunların taşeronluğunu yapanları bulmak ve etkisiz hale getirmek gerekiyor.

Seçimler öncesi bir takım örgütler vasıtasıyla, intihar bombacılarının kullanıldığı terör eylemlerinde, insanların birbirlerine olan bakış açılarını hep olumsuz hale getirmeye, suçları belli kişi ve gruplar üzerine yıkmaya çalışarak, korku ve endişeden oluşacak bir kaos ortamı yaratıyorlar.

Patlatılan bombalarla yüzlerce insanımız hayatını yitirdi, yüzlerce de yaralı var. Gençlerin kandırılarak canlı bomba haline getirilmesi de başka bir acı ve vahim bir durum. Dini bir takım sapkınlıklar içerisinde,, ideolojik saplantılarla terörün en acımasız ölüm ve şiddet eylemler sarmalında kullanılmasında, sorumlular kimlerdir, nasıl kandırıyorlar eleştirisini de yapmak gerekiyor. Dış kaynaklı siyaset saplantıları ve ülkelerin ali menfaatleriyle ülkenin iç dinamiklerini bozmaya, yok etmeye yönelik bu terör eylemleri ve bombalama olaylarıyla insanlarımız yok yok ediliyor, bölgesel farklılıkların ortaya çıkmasında ve bakış açılarında sıkıntılar yaşanıyor.

Hâlbuki bu ülkede kimse kimseye düşman değil. Bir takım dış kaynaklı taşeronlar vasıtasıyla, sürekli bu kabuk tutan yarayı kaşımaktadır. Yıllar yılı bu ülke üzerinde hep oyunlar oynandı. Sürekli karabulutlar dolaştı tepesinde. Karabasanlara gark oldu bu insanların yaşamları. Hala durmuyorlar, sürekli din ve mezhep kavgaları, ideolojik ayrıştırmalar, barış ve kardeşliği körükleyici kutuplaşmalar, muhtelif zamanlarda kan, şiddet ve bombalama gibi terör eylemleriyle bu halkı birbirine düşman etmeye, bu güzelim memleketi karıştırmaya, yok etmeye çalışıyorlar; ama başaramadılar, başaramıyorlar, başaramayacaklardır. Hevesleri kursaklarında kalacaktır. Bu millet etle tırnak gibidir, birbirinden ayrılamazlar-ayıramayacaklardır. Düşman içten ziyade dıştır. Bunu iyi görmek ve okumak gerekir. Tabi içimizdeki taşeronları da iyi tahlil etmemiz gerekir. Yazık oluyor bu memlekete ve yaşayan güzelim insanlara, hem de çok yazık!! Yeterince bu terör belâsına kurban verdik yetmedi mi?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Bu Günler De Demem o ki...

Bu Günler De Demem o ki...

Televizyonları açmak, gazetelere bakmak gelmiyor içimden. Ülkemin her tarafında olaylar ve özellikle Doğu'dan ölüm haberleri geliyor. Ateş çemberinde, ocaklara ateş düşüyor, analar ağlıyor, millet sokakta, sorumlular olan bitenden pay çıkarma telâşında.

Kimi konuşturursanız, herkes burnundan soluyor ve haykırıyor. Sokak hareketleriyle terörizmin daniskasını yapmaya çalışanlar; "yeter artık, ne/neler oluyor, ne yapılmak isteniliyor?" dedirtiyor.

Her tarafta kendisinden olmayanlara yönelen çeşitli Vandalizm tabloları sergileniyor.

Her an Şehit haberlerini duymaktan korkar olduk. Gerginlik, öfke, hüzün, endişe gözyaşı...

Önceleri, Sağcı-Solcu, sonra Komünist-Faşist, sonra Alevi-Sünni, şimdilerde Türk-Kürt ve yine Doğulu-Batılı olmak üzere şiddeti körükleyen, kontrolün kaybedilmesine sebep olan hareketli, kaotik bir ortam yaratılıyor.

Yıllar yılı sağduyu çağrıları yapılsa da bir türlü provokatörler rahat durmuyor.

Milli irade, halkın istekleri yok sayılmaya çalışılarak, meclise gönderileneler; kendi aralarında olmadık söz ve söylemlerle birbirlerine saldırıyorlar.

Parti binalarına saldırılıyor, yolcu otobüslerine saldırılıyor, insanlar birbirleriyle yakınlaşmalarından olmadık senaryolar üretilerek, birbirlerine kırdırılıyor. İnsanlar birbirlerine düşmanca tavırlar sergiliyor.

Vandalizm meraklıları bıyık altından gülüyorlar, yabancı menşeli güç odakları bir türlü rahat durmuyorlar. Arap baharı safsatısıyla onlarca ülkeyi birbirine düşürenler, şimdi de Türkiye'yi dâhil etmek istiyorlar.

Dolar, Avro, altın, Petrol fiyatları tavan yapıyor, ekonomi sekteye uğruyor, paramız değersizleşiyor.

İslam coğrafyasını bir türlü kabullenemeyenler, özellikle Türkiye'yi açlık, sefalet, halkta tedirginlik, kin, nefret, öfke, korku ve endişeye sevk ediyorlar. Komşularımızda ki mevcut kargaşadan kaçan mültecilerle bizi baş başa bırakarak; Türkiye'yi yıpratmaya, karıştırmaya, çaresiz bırakmaya ve olumsuzluklarla karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar.

Mevcut an itibarıyla, ülkemizin batısında ;"Kürt'üm", Doğrusunda "Türk'üm" demeye korkar dolduk. Özel arabamızla yurt içinde gezemez olduk. Askere, polise saldırılar var. Yeraltından bombalar fıskırıyor, siviller ölüyor.

Her şeyden önemlisi de Şehit haberlerinin geldiği kaotik bir ortamda yapılacak olan seçimler var.

Ülkenin her tarafında Provokatörler cirit atıyor.

Hâlbuki hepimize yetecek kadar büyük olan cennet misali bir vatanımız var.

Memleket insanımız, küresel provokatör güçlere prim vermemeli artık.

Biz, tarih boyunca hep beraber yaşadık, omuz omuza savaştık, güldük, eğlendik, dertleştik, acılarımız, özlemlerimiz, sevinçlerimiz hep aynı oldu. Kirve olduk, kız alıp kız verdik.

Ancak son zamanlarda hissizleştik, halsiz düştük, yorgun bedenler haline geldik, umutlarımız yıkılıyor, geleceğimiz yakılıyor. Artık çocuklarımıza olan biteni anlatamıyoruz.

Ey Yarab!

Hz. Eyüp'ün derdini,

Hz. Yunus'un yalnızlığını,

Hz. Yakup'un gözyaşlarını...

Hz Yusuf'un metanetini,

Hz. Muhammed'in ümmetine duasını bilensin, görensiz ve sonuçlandıransın.

Bizim de halimiz malumun, bizleri aziz eyle, zelil eyleme.

Ülkemizin karışmasında bombalar Almanya'dan!

Mayınlar İtalya'dan!

Ülkemizde insanlarda gezen sayısız ajan ve provokatörler!

Stratejileri İngilizler 'den!

Ülkemize küresel güçlerin saldırıları var,

Aynı toprak, aynı bayrak ve aynı din için yaşayanlara birlik beraberlik gücü kuvveti feraseti ver. Birliğimizi ve dirliğimizi bozma yarab!

Herkesin Türkiye'ye karşı olduğu bir zamanda, bu konuyu ne güzel özetlemiş Necmettin Erbakan Hoca; "Kürt ile Türk'ü ayırırsanız, ne Türk kalır ne de Kürt, eğer birleştirirseniz Çanakkale misali ne İngiliz kalır ne Fransız"

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

TRAFİKTE MOTORCU OLMAK!

TRAFİKTE MOTORCU OLMAK!

Yaz sıcaklarının artmasıyla beraber, yollarımızda yine canavarlar randevular oluşmaya başladı.

Özellikle gençler arasında, olmazsa olmazlarından olan motosiklet merakı, hat safhaya ulaşıyor. Havaların sıcak geçmesiyle birlikte, bir şekilde motor sahibi olan gençler adeta yollarda terör estirmeye başlıyorlar.

Çeşitli şekillerde motor sahibi olan gençlerin çoğunda, ehliyet yok, motor da plaka yok, hatta motora binme salahiyeti bile yok. Yaşı tutmuyor. Havai ve hız tutkunu olan gençler, yollarda trafik akışkanlığı içerisinde adeta canavara davetiye çıkarmaktadırlar. Biraz tenha olan yollarda, her model, renk ve silindir hacimli motorlarla hız yaparak yarışmaya başlıyorlar. Trafik canavarıyla anlaşma imzalamışçasına, ölüme gitmekte ısrarcı olmaktadır. Trafik kurallarını hiçe sayan bu canavar ruhlu kısmi magandalar, burunlarının dikine hareket ederek, karşıyla dalga geçmesine yollarda iştigal etmektedirler.

Hareket kabiliyeti nedeniyle kıvrak zikzaklarla trafikte seyreden araçlar arasında dans edercesine yol almakta olan bazı motorlar, yaptıklarıyla kural, kaide ve nizamla uyumlarının da haklarına tecavüz etmektedirler.. Yani anlayacağınız kurunun içinde yaşta yanmaktadır.

Motorcuların bu huyları nedeniyle, bazı motor üstü büyük araçların sürücüleri de motorları pek kaile almamaktadırlar.

Benim de naçizane bir motorum var. Bugüne kadar hiçbir şeye çarpmadım. Hiçbir kaza yapmadım. Trafik kural ve kaidelerini mümkün olduğu kadar uymaya çalışmaktayım.

Ancak bazen öyle durumlar ortaya çıkıyor ki; isyan etmemek mümkün değil.

Yolda park etmekte olan bir otomobilin yanında geçerken aniden sürücün araç kapısını açmasıyla zor durumda kaldım. Normal seyrinde gitmekte olduğumdan, biraz daha dikkatli olmazsam, kapısına belki de sürücüye çarpmadan geçmek mümkün olmayacaktı. Şansımdan arkadan gelen herhangi bir araç yoktu. Aksi takdirde kaza olmaması mümkün değildi.

Taksi sahibinin, mevcut sebeplerden dolayı motoru pek hesaba almaması, akabinde kaza kaçınılmaz olacaktı. Araç statüsünde görülmeyen motorlar, kaza esnasında çoğu kez haklı da olsalar, maalesef haksız duruma düşmekten kurtulamıyorlar.

Eğer motor sürücüsü, ehliyetsiz, küçük yaşta ya da plakasız ise vay o sürücünün haline!... Kazaya karıştığı sürücünün ya da çevrede bulunanların elinden çekeceği vardır. Çünkü genelde motor sürücüleri suçlu görülmektedir.

Unutulmamalı ki; kaza esnasında en çok ölümlere ve sakatlığa maruz kalan yine motor sürücüleri olmaktadır.

Yine unutulmamasın ki; trafik kazalarının olmasında, trafik kural kaide, işaret ve işaretçilere uyulmasında motorcular kadar diğer sürücülerin de hatası olmaktadır.

Motorlar da diğer sürücüler tarafından biraz daha hesaba alınsalar, onların da bir araç ve kullananın da bir insan olduğunu idrak etseler, eminim ki mevcut kazalar azalacaktır.

Motorsa motor var. Ehliyetse ehliyet var. Sürücüyse onlar da sürücü. Tek fark motorun ilk tekerlekli olması. Belki dezavantaj gibi görünse de, aslında dengenin sağlanmasında büyük maharet ve özveri gerektiren bir araçtır motor.

Aslında motor kullanıcılarının da genellikle ehliyetsiz olanların kazalara sebebiyet verdiği muhakkaktır. Her gün onlarca ehliyete verilecek paralarla ifade edilebilecek cezai müeyyidelere maruz kalmalarına rağmen, bir sürücü kursuna yazılıp ehliyet başvurusunda bulunmazlar.

Küçük yaşta çocuklarımıza motor kullandırmamak için ebeveynlere büyük sorumluluklar düşmektedir. Onlara ehliyetsiz kullanmanın tehlikelerini maruz kalacakları trafik kazalarının sonuçlarını uygun dille anlatılması gerekmektedir. Trafiğin düzeni açısından her motorun başına bir memur polis koyulamayacağına göre, sürekli cezai müeyyidelere maruz bırakılmasının da çare olmayacağından, tüm mesele aile büyüklerinin inisiyatifine kalmıştır.

Motora meraklı olan çocuklara ve bu sevdadan vazgeçirmek için azami gayret ve itina gösterilmesi gerekir. Olan kazalarda, gerek ölüm ve gerekse sakatlık ölçüsünde, uzuvlarını kaybedenler emsal alınarak örnek gösterilmesiyle gerekli bilinç oluşturulmalıdır. Ehliyetsiz olarak trafiğe çıkmalarına müsaade edilmemelidir. Aksi takdirde; ya ölümleri için dövünüp dururuz ya da fiziksel ve ruhsal veya zihinsel bir sakat olmanın ezikliğiyle bir ömür boyu yaşamak zorunda kalırız.

*Trafik kurallarına uyalım, uymayanları uyaralım.

*Unutmayalım ki, trafikte ne zaman ne olacağının kestirilmesi zordur.

*Her an, herkes ya ölüme ya da bir özür (sakat) adayı durumundadır.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Hoca, Akşam Balıkları Yediniz Mi?

Hoca, Akşam Balıkları Yediniz Mi?

Avcıların ya da balık tutanların anlattıklarını dinlemeyeniniz yoktur sanırım. Hatta bunların adlarına açılan ve aynı duygu ve düşünceleri paylaşanların olduğu dernekler bile açılmıştır. Yapılanlar kimileri için sıkıntı, zor, meşakkatli gibi görünse de bu işlerle iştigal edenler için, en büyük zevk, en büyük mutluluk ve en büyük eğlencedir.

Avcılar yaptıklarını biraz eğlenceli ve dinlenebilir hale getirmek, bazen söylediklerinin abartı ve yalan ekleyerek, karşısındakilerin pürdikkat dinlemelerine sebep olurlar.

İşte şahidi olduğum bir olayı sizlerle paylaşmak istedim. Bu olay keklik, tavşan veya başka avcıların yaptıkları değil, bu balıkçıların, balık tutanların birbirlerine yaptıkları fıkralar tadında bir olay.

Kadir bey, bir balıkçı! Serbest meslekle uğraştığından, özellikle hafta sonunu sürekli balık tutmakla geçirir, çoğu zaman beraberindekilerle geceyi de balık tutmayla değerlendirir. Hemen her zaman dolabında temizlenmiş, pişirmeye hazır balık bulunur.

Hacı ve Müslüm hocalarımız da Kadir Bey kadar olmasa da; onlarda balık tutmayı, özellikle herkes gibi hazır balık yemeyi sevenlerden. Arada oyunlar ederek, Kadir beyin temizleyip hazır olan balıklarından nemalanırlar. Şöyle ki, iki hoca ve beraberindekiler, kendi aralarında anlaşdıktan sonra, Kadir beyin evine giderek, Hanımına, sanki Kadir bey göndermiş ve haberi varmış gibi; “yenge Hanım, Kadir bey dolaptaki balıkları versin dedi” diyerek balıkları alır, bir yerlere gider, pişirir yerken de Kadir beyi davet etmekten geri kalmazlar. Kadir bey de güzelce afiyetle, oynanan oyundan habersiz balıkları bir güzel mideye indirir. Tabi dananın kuyruğu akşam eve vardığında kopar. Hanımı, “Kadir hayırdır, gene hocalara balıkları vermişsin?” dediğinde; “ne balığı Hanım! Eyvah, yoksa gene mi benim balıkları bana yedirdiler” diyerek, pişmanlık ve kızgınlığını dile getirir. Der demesine de artık olanlar olmuştur. Kızsa da, ah-vah etse de artık ne emeklerle gece gündüz demeden, bin bir zahmetle tutmuş olduğu balıklar, artık hocaların ve beraberindekilerin midelerine inmiştir artık.

Kolay balık tutmanın zevkiyle, şakalaşmalar içerisinde bedavaya gelen balıkların tadına varan hocalar; birkaç defa aynı yoldan, ama farklı yaklaşımlarla, Kadir beyin evinin dolabındaki temizlenmiş balıkları alırlar, afiyetle yerler ve beraberindekilere yedirirler. Artık bu işin sıkıntısını yaşayan Kadir Bey, bir gün aile efradıyla anlaşarak, bir daha böylesi bir durumda balıkları kaptırmamak için bir plan yaparlar. Amaçları hocalara ve beraberindekilere bir ders vermektir. Plan tamamlandıktan sonra, artık hocalardan gelecek hamleyi beklerler. Bedava balıkların tadına varan, tadı damaklarında kalan Hacı ve Müslüm hocalar, yine bir yerde (parkta) toplanmışlar, Kadir beyin evindeki temizlenmiş balıkları alabilmenin hesabını yaparlar. Kadir beyin yanında olduğu bir an da “keşke balık olsa da yesek, hakikaten Kadir bey balık yok mu, balığa gitmedin mi?” derler. Kadir bey istediği ortamı ve beklediği soruyu almıştır, daha durur mu artık. Hemen o kendinden emin, ciddi tavrını ve edasını takınarak; “var, hem de temizlenmiş dolapta duruyor” der. Hocalar, bir şekilde Kadir beyi oyalayarak, beraberlerinde eve gelmesini engellerler. Hocalar istediklerine sahip olmanın keyfiyle yine Kadir beyin evine giderler.

Her zaman olduğu gibi eve geldiklerinde, Kadir beyin eşi, kızı kapının önünde oturmuş görürler. Hanımı “hayırdır hocam, buyurun bir isteğiniz mi var!” deyince; “yenge hanım, Kadir bey parkta oturuyor, o dolaptaki balıkları versin diyor” derler.

Kadir beyin hanımı oğluna dönerek, “Oğlum şu dolaptaki balıkları getir hocalara ver” der.

Oğlu; “ya anne dolapta balık yok ki!” deyince; “var oğlum var, akşam getirdi ya baban, siyah bir poşetin içinde, buzlukta duruyor” der.

Çaresiz oğlu, oynanan oyundan habersiz, gidip buzluktaki siyah poşeti alıp getirir ve hocalara verir. Hocalar, yine bedavaya getirdiklerini düşündükleri balıkları alarak, poşetin içine bakmadan taksinin bağacına koyarak giderler. Kadir beyin eşinin ve kızının hallerinden şüphelenirler, “neyse” diyerek umursamadan Kadir beyin olduğu ortama doğru giderler. Kadir bey geldiklerini görünce, hafiften gülümsemeye başlar. Hocalar, Kadir’in de gülümsediğini görünce; tamamen şüphelenirler ve “eyvah hocam (yanındaki hocaya) bunlar galiba bize bir oyun oynadılar” derler. İstemeyerek de olsa poşeti getirirler ve açıklarında ne görsünler, içinden çıkanlarla buz kesilirler. Poşetin içinden bir kaç patlıcan ve bir kaç salatalık çıkmıştır. Hocalar ve çevresindekiler neye uğradığına şaşırılmışlardır. Bundan büyük haz ve keyif alan Kadir Bey, kahkahalarla gülmeye başlamıştır.

Büyük bir oyuna gelen hocalar, “bize büyük bir oyun oynadın Allah Kerim’dir elbet bunun intikamını başka bir şekilde alırız” diyerek, kendileri kazdıkları çukura, kurdukları tuzağa düşmüşlerdir. Arada bir de “neyse, maçta bilmem kaç bir öndeyiz” derken, çevredekiler, “Vallahi öyle diyorsunuz, ama bunların attığı gol maçı bitirdi hocalar” diyerek kahkahalarla gülmeye başladılar.

O an da ertesi gün masrafı kendilerinden olmak üzere hocalardan balık avlama sözü aldılar.

Ertesi sabah, balığa gitmek üzere hocalar taksiyle Kadir beyin evine vardıklarında, Kadir beyin küçük kızı dışarı çıkmış; “HOCA AKŞAM BALIKLARI YEDİNİZ Mİ?” diyerek, oynadıkları anlaşmalı oyunla iyi bir ders verilmiş.

Sonra ki yazıda, söz alınan balık tutma işinde yaşananları anlatacağız.

Resim netten alıntıdır

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Zevkli Rezalet (Mi) ?

Zevkli Rezalet (Mi) ?

Balıkçılığı hobi olarak yapan Kadir Bey, Hacı ve Müslüm Hoca'dan o gün ve gecesindeki masrafı yüklenmek sözünü aldığı anda; beni de dâhil etmişler, kismetimizi nasiplenmek adına baraja gitmiştik. Germe tur ile onlarca misinadan oluşan ve balık tutmaya yarayan oltalarımızı tek tek baraja atmış, oltaya takılan zilleri de yerleştirmiştik. Ara sıra gitmişliğim vardı, ama bu defa daha farklı olacağı düşündüğüm balık tutma işini dostlarla yapacaktım. Anlaşılan o ki, bu defa daha farklı bir deneyim yaşayacaktım. Çünkü Müslüm Hoca ve özellikle Kadir Bey, bu işi tam profesyonelleştirmişlerdi. İçlerinde en acemisi bendeniz ile Mehmet Beydi. Mehmet Bey, emekli bir büyüğümüzdü. Sürekli kendi kendine bir şeyler mırıldanır. Fazla konuşmaz, ama konuştuğunda da tam yerinde ve zamanında, taşı gedğine otururdu.

Aynı fikirden olup, aynı kulvarda ilerleyen ve aynı düşüncelerde buluşan dostlar bir arada olduğu zaman, hiç bir şeyin Kıymet-i Harbiye'si olmuyor. Zaman ne çabuk geçiyor farkında bile olamıyorsun. İşin içine balık tutmak/tutabilmek gibi güzel bir meşguliyette girince, her şey harika oluyor. Maksat balık tutmak olsa da, hani kuru ekmeğe yemekte bir başka güzel oluyor.

Güneşli bir günün güzelliğinde, yere serilen sergide oturup, tavşankanı çayları, ince belli bir cam bardakta ya da bir pet bardakta, keyifli ve koyu bir muhabbetin eşliğinde içilen çayların bir yerinde, aniden çalan zillerin verdiği o hazzı, mutluluğu ve heyecanı yaşamadan anlatmak mümkün değil kanaatindeyim. Her çalan zilin verdiği müthiş hazdan sonra, yavaş yavaş çekilen oltanın misinasına takılan balığın büyüklüğü, üzerinde hararetle tahminlerde bulunuyorduk. Oltaya takılan balığı gördüğümüzde de müthiş bir keyif alıyorduk.

Balıkların ne zaman ve ne kadar çıkacağı belli olmadığından, derme çatma ocakta pişirilen tavayla karnımızı doyurmuştuk. Sohbetlerin ana teması ve günün tek konusu, bir gün önceki hocalara yapılan oyundu. Hocalar, kendilerine yapılan oyunla, kızgınlık içerisindeyken, Kadir bey onları alaşağı etmiş olmanın kendisine göre haklı gururunu yaşıyordu. Ara da bir, "bundan sonra da balık yerseniz ha!" diyordu. Gülüşmeler, kahkahalar içerisinde, zaman ilerliyordu.

Akşam olmuştu, ama hala istenilen kadar balık tutamamıştık. Kendi adıma tedirginlik yaşıyor ve endişe içerisindeydim. Çünkü anladığım kadarıyla gece geç vakitlere kadar burada kalmayı düşünüyorlardı. Ben, böyle durumları pek yaşamamıştım, ama onlar özellikle Kadir bey sabahlara kadar beklediği çoğu geceleri olmuş. Hocalar ve Mehmet abi' de ses çıkarmayınca, mecburen ben de uyum sağlamak adına sesimi çıkaramadım. İki farklı yere attığımız olta gruplarından birinde balık çıkmazken ya da çıkanlar da ufakken, diğer olta grubunda hem balık çıkıyor, hem de büyük oluyordu. Derken akşam olmuştu. Ay ışığı baraj suları üzerinde harika bir görüntü oluşturmuştu. Şehrin ışıkları uzaktan da olsa görülüyordu. Uzun zamandır yaşayamadığım bir takım duygular içerisindeydim.

Sakin bir barajın kenarında, yaşanan sessiz bir dinginlik vardı. Ay ışığıyla aydınlanan loş geceyi arada bir, "bakın ben de buradayım dercesine misinadaki çingırağın çıkardığı sesle varlığını nişanesi olan balıklar," misinalara takılıyordu. Uzaklardan görünen lamba ışıklarının verdiği güven ve huzur ile baş başa kaldığınız bir farkındalık yaşıyordum kendi adıma...

Hem dıştan, hem de içten hafifçe serinleten, insanın tenini okşayan, huzur veren, güzel, tatlı, değişik bir ruh haline bürünmüştüm. Galiba zevkli oluyordu, hoşuma da gidiyordu sanırım.

Artık balıkların çıkmayacağını düşündüğümüz an da, germe ağıımızı çektik, ama nafile, hiç balık yoktu, oltaları birer birer çektiğimizde de istediğimiz sayıyı ulaşamamıştık. Neyse, az da olsa çıkan balıklar kismetimizdi artık.

Bir taraftan temizliyor, bir taraftan yıkıyor, bir taraftan unluyor, bir taraftan ateş yakmaya çalışıyorduk. Her şey tamam olunca, gece karanlığını ateşin şulesinin ve ışıldaklı fener ışıklarının, aydınlattığı tavada, balıkları kızartıyorduk. Cızırtılar içerisinde pişen balıklarla karnımızı doyuruyorduk. Gerçekten farklı bir durum vardı, kendi adıma... İlk defa değişik bir ortamda, balık ziyafetinde bulunuyordum. Ara sıra Mehmet abinin kendi kendine mırıldamalarına kulak kabartıyordum. "Hayırdır yine Mehmet abi, gene neler söylüyorsun?" dediğimde; "zevкли rezalet!!, zevкли rezalet!!" diye bir cümle kullandı. Gülmeye karışık, "Tamam Mehmet abi, köşe yazımın başlığını buldum" deyince; hep birden, o sesiz ortamdaki karanlığı yaran bir kahkaha tufanı koptu. Karnımız doymuştu, doymasına da eve götürecek bir balık bile kalmamıştı. Hayırlısı olsun artık ne yapalım. Güzel bir hafta sonunda, ortam güzel, balıklar da pişince ve tabi ki dostlar da güzel olunca, değmeyin sohbetin keyfine.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Metruk Binada Geçen Gerçek Bir Olay

gfnhghfnhghfnjghnjcghnmghnm

Kerim'ce Güzellemeler -9 –

Kerim'ce Güzellemeler -9 –

Suriye öyle bir hale gelmiş ki kimin eli kimin cebinde belli değil.
Gelen vuruyor, giden vuruyor. Tamam da kim kimi, neden, niçin vuruyor.
Galiba 5N 1K'nın en çok olması, sorulması gereken yer Suriye'dir herhalde Suriye keşmekeşidir.
Bir muamma, kim piyon, kim vezir, kim kale, kim şah ve padişah belli olmayan bir satranç oyunu gibi...

*

Bazen soruyorlar; ondan sonra ne gelir?
Galiba cevap vermek çok zor, sizce ne gelir? (Kafam da bir cevap var amma...).

*

Gayret, hayret, hep insana hastır,
Göster, öğret, yoksa sana yastır.

*

Bir nahırın adını bir inek,
Bir köyün adını bir köpek,
Bir evin tadını bir sinek,
Sohbetin tadını bir döneke,
Kaçırır, sakın unutmayın!

*

Rahmetli babam derdi ki:
At sahibine göre kişner,
İt sahibine göre havlar,
Tazı sahibine göre tavlalar.
Dünya da neler var neler.
Düşünüyorum da ne kadar haklıymış; ancak günümüzde kimin göre havladığı, kimin kimleri havlattığı belli değil,
Yani at, it ve tazı izi birbirine karışmış durumda.

*

Siz çıkacağınız yolda, varmayı hedeflediğiniz menzile ağızınızı hazırlayın, safınızı belirleyin, gerisi Allah(CC) Kerim'dir.

*

Cuma namazı çıkışında, bir tarafta Suriyeli, diğer tarafta Adıyamanlı...
Kapıda bekleyen dilencilerden biri sitem ediyor.
"Allah rızası için bir sadaka, ben de bu Adıyaman'ın, sizin fakirlerindenim!" diyor.
Güler misin, ağlar mısın, yoksa kara kara düşünür müsünüz?

*

Hani bir söz vardır ya! Bazen insan da "yorulmaz diz, utanmaz yüz olmalı" diye.
Bazı insanlar var ki bunu çok güzel icra ediyorlar.
Helal olsun vallahi!

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Yaşama Yol Ver (112 Acil Servis)

Yaşama Yol Ver (112 Acil Servis)

Sağlık alanında inanılmaz gelişmeler olmaktadır. Her geçen gün, yeni gelişmeler, yeni sağlık materyalleri, sağlık ekipmanları devreye giriyor. Bu sağlık alanındaki gelişmeler, insanların yaşamı kalitesini yükseltmekte, daha sağlıklı, daha huzurlu zaman ve ömür geçirmelerine vesile olmaktadır.

Birçok yerde, hastanelerin birleşmesinden dolayı aksaklıklar yaşanıyor gibi gözükse de, sağlık hizmetlerinin tek yerde toplanmış olması, hasta memnuniyeti açısından bir takım avantajları beraberinde getirmektedir. Tedaviye ulaşma anlamında, bazı sıkıntılar yaşansa da, genel itibariyle kaliteli bir sağlık hizmeti alabilmek, insanı mutlu ve rahat ettirmeye yetmektedir. Bu sağlık hizmetlerinin yürütülmesinde, hiç şüphe yok ki en büyük katkısı yurt genelinde 7/24 hizmet veren, hayati bir öneme sahip büyük bir sistem ağına dönüşen 112 Acil hatları, 112 acil istasyonları ve 112 personel ve ekipmanlarıyla çok kısa bir süre içerisinde hastayı en yakın ve uygun tedavi merkezine ulaştırmakta gösterdikleri çalışma ve özverileri takdire şayandır. Marifet iltifata tabidir kabilinden, 112 Acillerin, her hallerinden dolayı hakkını yememek gerektiği kanaatindeyim.

Yurt genelindeki bütün 112 acil sağlık hizmetleri gibi, Adıyaman'da ki mevcut 26 acil sağlık hizmetleri veren istasyon sayesinde; çalışanlar daha hızlı, düzgün, doğru ve etkin görev yapmaktadır.

Basını bilgilendirme toplantısında, Sağlık Müdürü Sayın M. Emin TAŞ'ın verdiği bilgilerden, 112 Acil sağlık hizmetlerinin ne kadar da gerekli olduğunu göstermektedir. 48 ambulans, sedyeli ve obezlere yönelik ambulanslarla, hastaları tedavi yerlerine ulaştıran 30.000 üzerinde vakaya baktıklarını düşündüğümüzde; sanırım 112 Acil sağlık hizmetleri çalışanlarına, vatandaş olarak bizlerde üzerimize düşeni yapmalıyız.

112 acil hatlarına bildirilen vakalarının, ne yazık ki %95'nin asılsız ve maksatlı çıkması, ancak %5 gibi küçük bir oranın doğru olması, insanı derinden düşünmeye sevk ediyor. İnsan hayatının saliselere bağlı bir zamanda, 112 ambulansların ve çalışanlarının rahatça sevk ve idarelerine gerekli hassasiyeti, intizamı sağlamalıyız, göstermeliyiz. İnsanların yolda araçlarıyla trafikte akarken, ambulansa yol verme bilincini geliştirmeli, uymayanları uyarmalı, yarın o ambulanstaki hastanın, sevdiklerimizden birinin de olabileceğini aklımızdan çıkarmamalıyız. Tek amaçları ve gayelerinin insan hayatını kurtarmaya adanmış sağlık ve ambulans çalışanlarına ister sözel, isterse fiziki olsun, hiçbir telkinde veya tacizde bulunmamalıyız.

Yolda ilerlerken, siren sesi duyduğumuzda ambulansa yer açmalıyız, 112 acilin hedefi olan "yaşama yol ver" sloganına uygun olarak, tedaviye acil ihtiyacı olan hastaların sevkini daha tertipli, düzenli, güzel ve huzur içerisinde yapılmasına yardımcı olmalıyız. Bunu bir vatandaşlık görevi ve sorumluluğu olarak addetmeliyiz.

Boş yere 112 acil istasyonlarındaki personeli asılsız haberlerle oyalanamamalıyız. Unutmamalıyız ki bazılarının boşa geçirdikleri, harcadıkları zamanlar, bazılarının yaşamdan kopabilmesi anlamını taşımaktadır. Herhangi bir vaka anında, 112 ekiplerine yeri düzgün tarif etmeli, çalışanların moral ve motivasyonunu bozucu tavır ve davranışlardan kaçınmalıyız. Sağlık ekiplerine, hastanın ve olaya karışanın durumu hakkında bilmeleri gerekenleri düzgün ve sağlam olarak sakince söylemeliyiz. Hastalara yapılacak ilkyardımda, gerekli bilgilerin söylenmesi, işlerini daha da kolaylaştıracaktır.

Yolda seyreden ambulansların da boş yere sirenlerini çalmamaları gerekir.

Yolda hasta taşıyan ambulans sirenlerinde de, sürücüler araçlarını kenara çekmeli, uygun yol geçişi sağlamalı, ilerleyişini kolaylaştırmalı, gerekirse kurallara uygun şerit değiştirilmeli, belki bir canın kurtulacak olmasının vesilesi olunmalıdır.

112 acil hizmetleri sunan istasyonlardaki bu işle iştigal edenler, milli eğitim, şoför odaları, belediye, emniyet, Jandarma gibi paydaş kurumlarla istişarede bulunarak, koordineli hareket edecek olmalarından dolayı, biz vatandaşlar olarak da üzerimize düşen görev ve sorumlukları bihakkin yerine getirmeliyiz. Bir hayatı kurtarmakla, bir dünya kurtarmış olursunuz. Çünkü her insan bir dünyadır.

112 acil sağlık hizmetleri, var olması gereken çok elzem bir ihtiyaçtır. Konuşmalarımıza, tavır ve hareketlerimizle dikkat edelim, etmeyenleri uygun bir dille uyarmaya çalışalım. Çocuklarımıza 112 Acil hakkında bilgilendirelim, okullarda öğretmenlerin çocuklarımızı uyarmalarına vesile olalım, uygun olan yer, zaman ve mekanda kurulacak stantlarla insanları uyaralım.

Unutmayın, sağlıklı olun, sağlıklı kalın, sağlıklı yaşayın tüm sevdiklerinizle.

Siz siz olun, hayat kurtarmak için 112 acile, ambulanslara yardımcı olun, en önemlisi; "yaşama yol verin."

Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -10 –

Kerim'ce Güzellemeler -10 –

Balık hafızalı olma deyiminin Kıymet-ı Harbiye'sini pazar günü gece yarısına kadar beklediğimiz balık tutma işinde daha iyi anladım.

Misinin başına takılan sarı halkalara kanarak yutmaya çalışan balıklar, unuttuklarından dolayı bedelini canlarıyla ödüyorlar.

Ya çok açlar ya da çok unutkanlar, balık hafızalılar.

Tıpkı bazı balık hafızalı insancıklar gibi.

*

Müşteri memnuniyetinin ön planda olduğunu herkes söylese de, özellikle müşteri memnuniyetsizliğini ön plana çıkarırlar çoğunlukta ya da kaale almamalar dersek daha doğru olur herhalde.

*

Uzun zamandır yaşamadığım bir duygu!

Sakin bir su kenarında, dostlarla içilen karanlıkta demli gibi görünen bir bardak çay!

Ayın şavkının sulara yansıdığı sessiz bir dinginlik!

Arada bir, bakın ben de buradayım dercesine misinadaki çingırağın çıkardığı sesle varlığını nişanesi olan balıklar!

Uzaktan görünen lamba ışıklarının verdiği güven ve huzur ile baş başa kaldığınız bir farkındalık.!

Hem dıştan, hem de içten hafifçe serinleten, insanın tenini okşayan, huzur veren, güzel, tatlı, değişik bir durum. Hele ortam, güzel, dostlar da güzel olunca, değmeyin sohbetin keyfine.

Eee tabi çıkan balıklar da kısmetiniz artık.

*

Her dönemde olduğu gibi, şimdi de beyninden geçenlerle kaleme dökülenler, farklılıklar arz etmeye başladı Hele yüreğinden geçenleri hiç söylemiyorum bile! Yazıklar olsun ki ve ervahlar olsun ki o beyni, yüreği ve kalemi farklı yönlerde hareket eder. Herhalde olabilecek en büyük ahmaklık, aptallık ve ukalalık bu olsa gerek.

*

Beyni olan düşünüyor doğru olsa da olmasa da,

Ağzı olan konuşuyor, uysa da uymasa da,

Sözü olan söylüyor, hedefi bulsa da, bulmasa da,

İnsanmış güya, hayvanlara, hele şeytana bile rahmet okutuyor.

*

İnsanın erkeği, kadını hiç fark etmiyor. Yeter ki ne söylediğini, nasıl söylediğini, nerede söylediğini ve nelere sebep olduğunu iyi hesap etsin. Söylediği her sözü tam da gediğine oturtabilsin.

*

Yıllarca kendimizi ifade edebilmek için, çabalayıp durduk, şimdi kendimizi aklamak için didinip çalışacağız. Peki, neden dersiniz?

*

Her ne kadar onlar kabul etmeseler de bizler inancımız gereği kısmet olursa cennete gidebileceğimizi düşünüyoruz, peki ya ... yoluna gidenler, acaba neyi umuyorlar ya da nereye gidebileceklerini düşünüyorlar. "Velvel deresi"nden, "gayya"dan haberleri yok tabi ki!

*

Bunca kan akarken, bunca yürekler yanarken, bunca fidanlar yere düşerken, bunca ailenin ocağına ateş düşerken, bunca ebeveyn çocuksuz, çocuklar yetim, öksüz kalırken, söyler misiniz; o nasıl bir beyin ki uyuşmaz-donmaz, o nasıl bir kalp ki titremez, o nasıl bir yürek ki sızlamaz, o nasıl bir beden ki yerlere yüzüstü kapanmaz?

*

Terör belâsında, her ne kadar gidilen yollar, yapılan işlemler, oynanan oyunlar, yapılan çirkeflikler farklı olsa da; varılmak istenilen nokta, hedeflenen nihaî hedef, sonuç hep aynı olmuştur. O yüzden terörün iyisi kötüsü, hafifi, zararsız asla olmaz. terör terördür, nerden ve kimden, nasıl gelirse gelsin hep aynıdır.

*

Bazı günler, geceler, olaylar, anlar ve hadiseler var ki, kadim dostlar ve dostluklarla daha da bir anlam kazanır, değerli olur. Sebeb-i hikmetine şükürler olsun.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -11 –

Kerim'ce Güzellemeler -11 –

Her şeye gözlerimizi kapatmışız, neler oluyor bitiyor, hiç muhasebesini yapmıyoruz. Birtakım sesler geliyor, ama bir türlü anlayamıyoruz. Çıglıklar kulaklarımız parçalıyor, ama ne duyabiliyoruz, ne de duymak adına biraz çaba ve gayret sarf ediyoruz. Sadece istemsizce olanlara gülüyoruz. Biz neyiz acaba?

*

Egoistlik, kibir, böbürlenme ve kendini üstün görme. Günümüzün insanında en çok bulunan özellikler. Hepimizin mustarip olduğu ve sürekli yanlışlığını dile getirdiği bu özellikler, ne yazık ki hepimizde bulunmaktadır. Bir türlü kendimizi hastalık derecesinde, uyuşturucu şeklindeki olan ve müptelası olduğumuz bu riyakârlıklardan soyutlanmak adına, hiçbir şey yapmıyoruz, yapamıyoruz.

*

Ey insanoğlu, ey Peygamber ümmeti, ey İslâm dininin mensubu; artık silkelen, kendine gel, gözlerini aç ve aslına rücu et, öz belğine geri dön, geç olmadan, iş işten geçmeden!.. Hiç düşünmez misin, neydin, ne oldun, nereden geldin, nereye gideceksin? Yetmez mi artık?

*

Hep oynanan oyunlar içindeki figüranlar biz olmak zorunda mıyız? Biz hiç başrol alamayacak mıyız? Öyle ise, ben artık oynamıyorum! Varsın oyununuz, başınızı, başınızı yesin!

*

Bazı kendini bilmezler rahat etsin diye, çabalayıp durduğumuz, kişiliğimizden ödünler verip, bazı şeylerden feragat ettiğimiz kadar, kendimiz için çalışsaydık; hiç bir problem ve sıkıntı olmazdı. Öncelikle en çok ve en başta biz rahat ederdik. Bu da yetmez mi?

*

Popülist düşünceler ve oportünist yaklaşımlarla hiçbir yere varılamayacağını herkes bilmeli ve ona göre realist ve idealist bir yol çizmeli kendine. Aksi durumda, ortam kaos ve sonu hüsrana olur.

• Dostlardan, Kerbela'da Hüseyin

Düştü Hüseyin atından Sahrayı Kerbela ya
Cebraill! git haber ver Sultanı Enbiyaya... Mehmet GÜZEL
Ehli beyt günlerce hasretti bir damla suya
Ey Mikail! Ferman et buluta, doysun Sahra suya... Mehmet KARAKEÇİ

O kerbela ki insanlığın yüz karasıdır.
Dünya var oldukça hep kanayan yarasıdır... Kerim BAYDAK.
Yezid in korktuğu Hüseyin'in kılıcı değil.
Arş-ı Alâ'yı inleyen yüreği, sözü, sedasıdır... Mehmet KARAKEÇİ

Vakta Hüseyin şehit oldu yıkıldı yere,
Mübarek al kanı döküldü göz göre göre,
Yükseldi arş-a Kerbela'da ki feryad-ı figan,
Ehl-i beyt hasreti girdi cümle gönüllere.... Bilal KARADAĞ

Kerbela Mescid-i Aksa'nın önünde siper,
Hüseyin'i anmak gerek, ey Resul-u Ekber.
Amaç Muharrem'de aşure yemek değil,
İkbal sözüyle, "aşk ile aklın kavgasıdır,"...Kerim BAYDAK

Vallahi zalimin yaptığı, yanına kalmaz,
İnanın kötüler yok olur, insanlık ölmez,
Katiyen bu acıyı içten, duyanlar gülmez,
Kerbela'da gönüller sultanıydı Hüseyin!,,,,,,Bilal KARADAĞ

Muharrem'in amacı, kutlama, ağıt, değil,
Nutuk, gözyaşı ya da edebiyat hiç değil,
İş o an da yaşananları yaşatmamaktır,
Dünya var oldukça hep kanayan yarasıdır... Kerim BAYDAK

Gül-i Muhammed 'siz gülistanım talan olsun,
Aşk-ı Ali 'siz kalan gönül evim viran olsun,
Hüseyin 'siz Kerbelayı anan dilim Nalan olsun,
Zeyneb'e yapılanı unutan kalbim nadan olsun,
Ah ah! Ehl-i Beyt'siz geçen ömrüm yalan olsun... ..Mehmet KARAKEÇİ

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@homail.com

Kerim'ce Güzellemeler -12 –

Kerim'ce Güzellemeler -12 –

Hani bir söz vardır ya! Bazen insan da "yorulmaz diz, utanmaz yüz olmalı" diye. Bazı insanlar var ki bunu çok güzel icra ediyorlar. Helal olsun vallahi!

*

Artık hiçbir Adıyamanlı Nissibi köprüsü Adıyaman'ındır diyemez herhalde. Gerçekten Nissibi bizim mi yoksa Şanlıurfa'nın mı? Belki kimin olduğu önemli değil, işlevidir önemli olan "Köprü orada, araçlar süratle geçip gidiyor yol kısalmıştır o yetmez mi?" diyebilirsiniz. Hani biz her ortam da ve halükarda "bizim" diyoruz ya ondan yani!

*

Bazı insanlar nedense yapacakları işleri en son gün, son saat, hatta son dakikaya kadar bırakıyorlar. Ondan sonra da "vay efendim...." diyerek şikayetçi oluyor ve sitem ediyorlar. Her şey zamanında ve usulünce yapılırsa, daha da güzel olmaz mı?

*

Kanser vakalarının en az görüldüğü ülkelerden bir İsrail'miş. Peki, neden acaba, biliyor musunuz? Çünkü kanserojen madde içeren hiçbir şeyi tüketmiyorlar.

*

Küçükken sayısız arkadaşımız olmuştur. Çevremizdeki, mahallemizdeki hemen herkesle bir şekilde oynamışız, arkadaş olmuşuz. Zamanla yaş ilerlediğinde, insanların fikri, zikri, duygu düşünceleri, bakış açıları, yorumlamaları ve idrak etme kabiliyetleri neticesinde arkadaşlıklar bitmiş oluyor. Yapılan araştırmalarda, insanların % 90'ın da bu böyleymiş. Sizce de öyle mi acaba?

*

Babam derdi ki; "Kim kimin yanında, belli değil. Hem çizginin altında, hem üstündeler. Beyinleri başka yere, ayakları başka yere gidiyor. Artık insanlar, renk vermiyor, nedense!.."

*

Bazı gerçek isimler meydana inince, bir an da sahte olanlardan ses-seda çıkmamaya başlar. Başı ve ağzı başka yerde olanların, kuyrukları başka yerlere bağlı olduğundan; oldukları yerde dönüp durmaya başlarlar. Akrepler de yan yan giderler ya!

*

Artık öyle bir hale getirildik ki kimin doğru söylediğine, kimin söylemediğine karar veremiyoruz. İnsan bu kadar kendinden mi geçmiş olur ya! Adeta uyuşmuş kalbimiz, beynimiz, bedenimiz...

*

Satın alma gücünün kepezeliğini, her haberde dikkatle; esefle ve şaşkınlıkla izliyoruz. Hele bunu yapanlar, zengin diye tabir edilenler olursa, iş daha da vahim bir hal alıyor. Hayret yani hayret!!!

*

Pamuk ipliğiyle insanı hayata bağlayan bir takım sebepler var, insanları hayata bağlayan, bağladığını düşünenler var. Öğrenmek çare değil, bilsen ne olur, bilmesen ne olur! Ağzında bal, ...zehirli iğne taşıyanlar varken...

*

Tavlacılar zar atar, kimi zaman dü şeş gelir.
Yenilenler zar atar, korktukları hep yek gelir.
Korkunun eceli faydası yok, bilin ey dostlar.
Bu aşkla zar atarsan, ya yar gelir, ya har gelir.
İşte öyle!

*

Onur, ağırbaşlılık, erdem, özveri, duyarlılık, eğitim, vicdan kimde... kimlerde olması gerekir.
Kin, nefret, kıskanma, ayıp, öfke, kibir, bencillik, vefasızlık... kim de, kimler de acaba?

*

Yapılan bir işte Allah rızası varsa, gerisi boş, fasi fiso (kendi deyimiyle). Tıpkı Ayla PEKTAŞ gibi.

*

Sağanak yağın yağmurla, kış soğuk yüzünü hissettirmeye başlıyor. Allah(cc) fakir fukaranın, garip gurebanın, dışarıda kalmak zorunda olanların, mültecilerin yar ve yardımcısı olsun.

*

Babam hep derdi ki; "oğlum sen doğru ol, eğri olan illa ki bir gün belâsını bulur"

Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

Yazı Yazmak Zor İş'tir Vesselam!

Yazı Yazmak Zor İş'tir Vesselam!

Yazı yazanlar olarak, ne yazacak, ne söyleyecek olsak da, gerçekten kimseye yaranamıyorsun.

Yazılanlar kimilerinin takdirini toplarken, kimilerinin de öfkesini çekiyor, kızgınlığına ve kırgınlığına sebep oluyorsunuz.

Eleştiri ve empati kültüründen uzaklaştıkça, yazarlar sürekli çeşitli suçlamalarla karşı karşıya bırakılıyorsunuz.

Yazı yazarların, yazmaktan dolayı sorumlu oldukları bir takım şeyler vardır.

Şey denince, her şey giriyor işin içine.

Yanlışlıklar, aksaklıklar, eksiklikler, olması gerekenler, bazen çözüm önerileri, bazen o konuda ki düşünceleri, çeşitli işlerle iştigal edenler için, yol gösterici olabilmektedir.

Kimi zaman dini konularda, belki bir şeyler öğrenirler diye, Allah (cc) rızası için yazılanlar da faydalı olabilmektedir.

Ne yazık ki insanlar, hep kendi düşüncelerini, kendi fikir ve zikirlerine uygun yazılar yazılsın, kendi doğruları anlatılsın, kendi yanlışları yazılmasın istiyorlar.

Bazen yolunda gitmeyen bir şeyler yazıldığında, hemen çeşitli yaftalamalarla karşı karşıya bırakılıyorlar.

Hele hasbelkader senin şu yaptıkların yanlış, şunlar doğru, böyle olsa daha iyi olurdu, bunları yapmasan daha iyi olurdu” gibisinden ikazlar ve tavsiyelere pek de aldırıyorlar ve size çeşitli suçlamalar yöneltebiliyorlar.

Eğer onlara yakın söylemlerde bulunduysan, gerisi fasi fiso!

Çünkü her şeyin en iyisini kendileri biliyorlardır ya!

Günümüz herhangi bir gerçek veya tüzel kişilikler hakkında yazılan, çizilen her şey de insanların birbirlerine besledikleri, sarf ettikleri her söz ve söylemlerde, çok da halisane olmayan, mazbut görülmeyen cahilane tavır ve davranışlar sergileyebiliyorlar.

“Kimse incitmeyeyim, etliye-sütlüye karışamayayım, suya sabuna dokunmayayım” diyerek, orasından burasından kesilen, azaltılan, kısılan yazıların, pek de bir kıymet-i Harbiye’si olmamaktadır.

İncitmek adına, yanlışların, eksiklik ve aksaklıkların anlatılmasından vazgeçiliyorsa, bir şeyler anlatmak adına, çok dolambaçlı yollardan gidiliyorsa, gönülden geçilenler kaleme dökülmüyorsa, bu işi kendine bir görev addetmiyorsa, karşılıksız yapılan bir hizmet veriliyorsa, bir yerlere göz kırpmadan yapılıyorsa; “ben yazı yazıyorum” demenin pek mantıklı olan bir yanı yok demektir.

Belki bazı zamanlar, anlatılmak istenenden daha fazlası anlatılabiliyor, belki anlatılanlardan yanlış mesajlar alınabiliyor, belki farkında olmadan vermek istediği hedefin dışında bazı yanlış anlaşılmalara sebep olunabiliyor; önemli olan bunu gayet makul ve mantıklı çerçeveler içerisinde anlamak ve anlatmak için gayret ve çaba harcanmalıdır.

Yazan insan, bir insanın kalbini kırması herhalde isteyebileceği en son şeydir.

Çünkü her insan değerlidir, her insanın özelleri, hassasiyetleri, değerleri ve kıymetlileri elbette vardır.

Bunlara azami hassasiyet göstererek ve dikkat ederek, yazacaklarını hesap etmelidir.

Sonradan telafisi zor olan durumlara düşmemek için, etik olan kural ve kaideler içerisinde hareket etmelidir.

İnsani değerler, özeleştiri ve empati kuralları içerisinde biraz da etik kurallarına dikkat edildiği takdirde; ne yazı yazarlar, ne de yazılanlar için herhangi bir sıkıntı olmayacağı kesindir.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -13 –

Kerim'ce Güzellemeler -13 –

İnsan dünyada ki ve çevresinde ki insanları, olayları, dinamikleri değiştiremeyeceğinden ve hayatta başarılı olabilmesi için, öncelikle kendi kendisini değiştirmesi gerekmektedir.

Kendi kendinizi değiştirmek, kesinlikle sizin elinizdedir. Her şeyden önce, kendinizi, duygularınızı tanımalısınız, sonra duygularınızı kontrol etmeyi, sonra ilişkilerinizde politik olmayı öğrenmelisiniz. Hayatta başarılı olabilmek için, elbette iyi bir eğitim almanız gerekir, işinde sebatlı olmanız gerekir, ne yapmak istediğinizi bilmek gerekir, duygusal zekâ seviyeniz ve sosyal becerilerinizin yeterli olması gerekir. Sonra mı, sonrasında başarı kendiliğinden gelecektir, yeter ki buna inanın ve kendinize güvenin.

*

Halden anlamak için illa ki hemhal olmak mı gerekiyor acaba? Bu sabah serin havayı iliklerine kadar hissedince; "artık kış geliyor galiba" dedim. "Bu saatten sonra, dışarıda kalan evsiz barsız olanlara, kışlık ihtiyaçlarını gideremeyenlere, bu günden sonra ailesinin nafakasını çıkarabilecek iş bulamayanlara Allah yardım etsin, yar ve yardımcısı olsun," demek geldi içimden.

*

Her şey neye, nasıl, hangi pencereden baktığına ve nasıl idrak ettiğine bağlı, gerisi kendiliğinden gelir, Sen istesen de, istemesen de...

*

Her şeyin yeri, zamanı var. Zamanı gelip, vadesi dolmadı mı; ne bir an erken olur, ne de bir an geç olur. Her şey vakt-ü zamanında tekamül eder.. Yeter ki sabırlı olun. Derler ya! "Sabırla koruk üzüm olur."

*

Cehd et, şehid ol, o Şahid'in yoluna
Duâ et, Mucib, icab etmez mi kuluna
Sa'y et, Rezzak bereket verir rızkına
Duâ et, Mucib, icab etmez mi kuluna... Mehmet Karakeçi

Ahd ile yemin olsun ki varsam yoluna,
Duâ et, Mucib, icab etmez mi kuluna,
Tek olan yol haktır, ne sağdır ne soluna,
Duâ et, Mucib, icab etmez mi kuluna... Kerim BAYDAK

*

İnsan, akıl, izan, zaman, karar, seçim, bedel, hesap... Her şey yerinde ve zamanında...

*

Kimi zaman fırtınalar kopar ya içinizde... Rengârenk olan gökkuşağı artık can çekişmektedir gözlerinizde, kendini çöllerde kaybolmuş hissedersiniz, ıssız kuytularda özlenmeyi, fark edilmeyi, sevip, sevilmeyi beklersiniz dört gözle, afakanlarda kaybolmuşsunuzdur, prangalar vurulmuştur ayağınıza kıpırdayamazsınız.. Kollarınız açarak, kucaklamak isterseniz koca âlemi, zirvelere açarsınız kanatlarınızı, bir kuş misali... Gözlerinizi kapatırsınız sessizliğe ve sensizliğe.. Bir an da uçurumun kenarında hissedersiniz kendinizi, her an itmeye hazır gibi endişelenirsiniz... Esarete içerisinde özgür kalmayı beklersiniz ya!.. Ve elinizde bir zeytin dalı, dünyaya sunmak üzere... İşte öyle!

*

Ben kış kış dedikçe, o yaz yaz diyordu.
Ben Bahar dedikçe, o haz alıyordu.
Ben gel gel dedikçe, o yaz gidiyordu.
Ben sana ne diyeyim, bilemiyorum!...Kerim BAYDAK

Ben millet dedikçe, yolunacak kaz anladı
Muziplik yapma dedikçe, eline saz aldı
Maneviyata hakaret etmekten haz aldı
Ben sana ne diyeyim bilemiyorum.....Mehmet KARAKEÇİ

*

Kimi zaman deli dolu, kimi zaman vurdumduymaz olmak gerekir değil mi? Kimi zaman, olan bitene dilini çıkarır, kahkahalar atmak gerekir. Kimi zaman, olan biteni görmezden gelmek gerekir. "Bana ne, bana ne!!!" diyerek, biraz da çocuksu yanımızı dışarı çıkarmalıyız. "Ben yokum bu işin içinde" diyerek, vurdumduymaz, tınmaz, etkilenmez olmak gerekir herhalde. Peki ya sonuç ne olur dersiniz!!!! Ona da artık siz karar verin değil mi ama!!!

*

Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -14 –

Kerim'ce Güzellemeler -14 –

İfrat ve tefrit arasında gel-gitler yaşama sonucu yorgun düşerken, rakiplerin sahaya inmesiyle, gafil avlanabilir ve mücadeleyi kaybedebilirsin. O yüzden çok dikkatli olmalı ve tedbirler almalısın. Oyunu, hilelerini bilerek, kuralına göre oynamalısın. Yoksa güç kaybedebilir ve yenilebilirsiniz.
*

Hazır olun ya da olmayın, bir gün mutlak sona geleceksiniz. O gün geldiğinde, zenginliğiniz, malınız, mülkünüz, katınız, hattınız, yatınız, mevkiiniz, makamınız hıncınız, kininiz, öfkeleriniz, hayal kırıklarınız, umutlarınız, tutkularınız, planlarınız ve yapmak istedikleriniz hiçbir önemi kalmayacak.

Öyleyse önemli olan nedir?

Yaşadığımız günlerin değeri neyle ölçülür?

Onun hesabını, kitabını, muhasebesini iyi yapmalısınız.
*

Bazen birilerine teşekkür etmek istersiniz, bazen de birilerine içinizdeki olumsuzlukları ve yanlışlıkları anlatmak istersiniz; ama her ikisine de ulaşamazsınız ne yazık ki! Kendi yağınızda kavrulurken, sadece kendiniz çalıp, kendiniz oynarsınız.
*

Bazı insanları bazılarının yanında gördüğünüzde, ağzınız açık kalır, şaşırır kalırsınız. Bir türlü yakıştırmazsınız, hiç bir anlam ve mana da yükleyemezsiniz. Çünkü orada olmasını gerektirecek hiç bir emmare yoktur, ne bileyim ya da siz göremezsiniz. O zaman bir yerlerde bir eksiklik aksaklık, yanlışlık vardır; ama nerede...? Bilen var mı?
*

Frekansları uyuşmayan birilerini gördüğümde, hep merak ederim; "acaba bunların birbirlerinde buldukları nedir, ortak yanları nedir, onları bir arada tutan müşterekler nelerdir?" diye, bazen kafa da yormuyor değilim hani! Pek kimsenin umurunda olmasa ve gereksiz olsa da...
*

Ateşle barut yan yana gelir mi? "Elbette gelmez" diyeceksiniz. Bazen yan yana görebilirsiniz. Peki, ya sonuç? İşte o sonuca şahit olmak gerek.
*

Bazı insanlar fırlıdak olmuş, para kazanmak için olmadık kepezeliklere giriyorlar. İş yapmakta, vaatlerini yerine getirme de asla sözlerinde durmuyorlar. Unutmayın ki, yaptıklarınızın karşılığını iyi veya kötü olarak, belki bir gün, belki bir ay, belki bir yıl, belki de öte dünyada görebilirsiniz. Ona göre... Allah'a (cc) havale etmek, her şeye kâfidir sanırım.
*

Yüce yaratıcısının verdiği imkânlarla, halikını çağırmanın bir insanın söylediği her söz, yaptığı her davranış, sergilediği her tavır, karşısındakinin beyninde, gözünde boş bir insandır. Veleve ki kendisi bilmesede, çekilmez, güvenilmez, doğru ve samimi olmayan biridir.

Eğer bütün zerrelereyle, dudak yerine omurgasını, kalbini kullanarak söylediği her söz söyleme eda ve tavırları ancak insana tesir eder, inandırıcı olur.

Sözü iman olmazsa, hiç bir karşılığı ve ehemmiyeti asla olmaz. İnsanın her yaptığı ve söylediği kalbinde karşılık bulmuyorsa, bir iyilik, bir hayır, bir güzellik ve huzur ile anlamlandırmıyorsa; o zaman suç duyan da, gören de, değil, esas suç onu söyleyen de ve yapandır. Çünkü işin içine samimiyet, gerçek, doğruluk, dürüstlük koymadığından ve Allah rızası gözetmediğindedir.
*

Şu zalim, hain, karanlık, köhne, dünyada ve çağda, aslında yoktur birbirimizden farkımız, biliyor musunuz!. İyi olan, iyi olması gereken, yüreğinde sevgi, şefkat, merhametin zerresinden bir şey bulunmayan, çevresine vermeyen ve almayanların olduğu bir çağ da söyler misiniz, olur mu birbirimizden farkımız?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -15 –

Kerim'ce Güzellemeler -15 –

Piyasada o kadar çok sivrisinek var ki... İnsanı hiç mi hiç rahat bırakmıyorlar. Ne tam ağlatıyorlar ne tam güldürüyorlar. Her şey kendilerinin menfaatine olsun istiyorlar. Kimi ömrünün sefasını sürüyor, kimi vefasını ve de cefasını... Bazen gözyaşı bezen de mutluluk şarkısı... Arsızlık ve yüzsüzlük diz boyu... Ayırmaca, kayırmaca, haksız, hukuksuz...Kral olmayı düşlerken, bir an da ayaklar altına inme ihtimali de var. Bu da mutsuz ve huzursuz olmaya yetiyor işte. Kazanılan geçici zafer gibi görünür çünkü sivrisineklerin yeri sazlıklar, bataklıklar, çirkefliklerdir.

*

Her şeyin bir kararı var, bir de karar verme zamanı.

Zaman, en çok da insanı öğütür.

Tarih, sen, ben gibi nice canlar öğüttü, nice canlar gelip geçti, unutulup gittiler.

Bazıları hariç.

*

Sevinmeyi, gülmeyi, neşelenmeyi, birazcık şımarmayı herkes ister. Hele mutlu bahtiyar olmayı kim istemez ki; ama insanın yaratılışında vardır, olumlu ve olumsuz anlamda, mutlu olmak veya olmamak gibi her şeyi zıddıyla yaşamak.

*

Bazıları bazılarını rezil, alaşağı ettim diye sevinip öğünmesin, bazıları da bazılarını yenildim, ezildim diye üzülmesin, mahzun olmasın. Bir gün herkes hesabını verecektir. Bura da olmasa da elbette mahşerde hesaplaşılacaktır. Ne mutlu ki o hesap günü, sırat, mizan, mahşer var. İnananlar için tabi ki. Ne mutlu o inananlara.

*

Ne yaparsanız yapın ve hangi işle iştiğal ederseniz edin, bir türlü bazıları bazılarının güdümünden kurtulamıyorlar. Acaba ne zaman başkalarının güdümüyle hareket etmekten vaz geçerler acaba bazı insanlar? Allah (cc) insana akıl, feraset, düşünme gücü, idrak etme ve yorumlama kabiliyeti vermiş değil mi?

*

Şu sosyal paylaşım sitelerinde yapılan paylaşımların çokluğuna akıl-sır erdirmek çok zor. Bazen düşünmeden edemiyor insan. Bir kişi sosyal paylaşım sitelerinde(FECABOOK, TWİTER, WHATSAAP...) günde kaç ten paylaşım yapabilir? 1'mi, 10'mu, 100'mu, 500'mü...? Vallahi 1.10 belki de 100, 300, 500 paylaşım yapanları gördükçe, duydukça; hem şaşırıyorum, hem kiskanıyorum, hem de kiskanıyorum doğrusu.

*

Her yolun yolcusu vardır. Önemli olan gittiğin yolda, kimin sana rekâket edecek olmasıdır. Çünkü yol arkadaşın, seni hedeflenen menzile de götürebilir, velvel deresine de.

*

Bir insanın hayatına son vermesi için, illa ki ölmesi gerekmiyor. İnsanın insanların gözünden düşmesi, görmezden gelinmesi, hesaba alınmamasıyla da hayatına son vermiş oluyor, ölüyor da farkında değildir.

*

Patronu ya da amiri telefonda aradığı zaman; "sigarasını söndürüp, ayağa kalkarak, ceketini düğmelerini ilikleyerek (ters düğmeyi) emredin efendim?" diyene hiç rastladınız mı, gördünüz mü acaba?

*

Birileri, birilerini birilerine benzetmek veya taklit etmek zorunda mıdır? Pehhh!!

*

Nietzsche, seksen yıl önce; "Gerçekte çekilen acılardan gurur duymak gerekir, her acı bize yüksek bir aşamada bulunduğumuzu hatırlatır" demiş. Acaba çektiği acılardan gurur duyan var mı?

*

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -16 –

Kerim'ce Güzellemeler -16 –

Her şeyde illa ki bir risk vardır, ancak sevginin en büyük göstergesi olan gülümseyişlerde, sevinçten döktüğünüz her gözyaşında bile kendinizi, yaralanmaya, incinmeye hazır durumda olarak, karşınızdakinin emrine amade hale gelirsiniz. Galiba gülümsemek çok büyük bir risktir.

*

Öyle bir zaman ki;
Bir halka bakan geliyor,
Bir bakana bakan geliyor,
Bir halka kına yakan geliyor,
Bir de "pişmiş aşı su katan" geliyor.

*

Mini minnacık canları taşıyan bir servise, zar zor güçlkle binen bir anaokulu öğrencisinin halini görünce, içim acıdı, yüreğim burkuldu doğrusu. Servis şoförüne; "niye yardımcın ya da bir hostesin yok, yazık değil mi bu çocuklara " deyince; ters ters yüzüme bakarak, gaza basıp gitti. Ya bunlara denetim yetersiz geliyor ya da denetimleri pek dikkate almıyorlar ve ne taşıdıklarının farkında değiller.

*

Paraya acil ihtiyacın vardır. Bankaya ait bankamatiklerden birinde sıraya girersiniz. Tabi diğer bankamatiklerde de sıra çoktur. Tam sıra sana geldiğinde, bankamatik geçici bir süre arıza verirse ya da para biterse, ne yaparsınız?

*

Telefonsuz geçen hayat,
Oh ne rahat oh ne rahat,
Twet, fecabook, Watsaap yok,
Akşam oldu mu yan gelip yat.

*

Bu gün mübarek cuma bayramı! "Hasbinallahu nimel vekil" "En büyük vekil Allah (cc)" diyoruz, o halde bu mübarek günde, bazılarını Allah'a (cc) havale etmek gerekiyor. En doğrusu budur galiba.

*

İnsanları memnun etmek kadar zor bir şey olmaz. Kimse kimseyi memnun etmek zorunda da değildir. Ne yaparsanız yapın, illa ki birileri, eksik, aksak, fazla bir şeyler bulacaklardır. Ağzınızla havada kuş kapsanız, "hele bak ya adam gibi kuş avlamayı bilmiyor" derler. O zaman demek oluyor ki; ağzı olan konuşuyor, kapatabilene aşk olsun.

*

Bazı insanlar bazı insanlara olan kinlerini, nefretlerini kusarlar: ama aslında kustukları kendi iç dünyalarında var olan bencillik, bağnazlık, egoistlik; kalplerinde ki kötülük, fikir, zikir; beyinlerindeki dengesizlik, tutarsızlık ve kepezeliştir. Aslında yaptıkları karşındakine değil, kendilerine verdikleri zarardır.

*

"Emniyet motor uygulamaları başlatmış" haberi herhalde duyulabilecek en güzel haberlerden bir tanesi. Çünkü motorları toplatmaktan ziyade, motorların belli şartlar altında trafiğe çıkmasına izin vermek gerekiyor. Emniyetin bu uygulamaları ne kadar etkili oluyor. Galiba cezayı müeyyidesi az olmalı ki her geçen daha da çoğalıyor. Hemen her gün motor kazalarıyla karşı karşıya kalıyoruz, şahit oluyoruz. İşin içine plakasızlık, ehliyetsizlik, 18 yaşın altındaki sürücüler ile trafik kural ve kaidelerine uymazlık da girince; her şey içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Gençler ölüyor, sakat kalıyor, milli servet çöpe gidiyor, aile bütçesinden para azalıyor, yürekler yanıyor ve gözyaşı hiç eksilmiyor. Motorlarda kaporta, sürücünün kendisidir, çarpışma anında direk temas vardır. Bir de motordan büyük araçların kaale almamaları da eklenince, olan yine motorculara oluyor. İnşallah emniyetimizin bu çalışmalara vesile olur da, biraz çeki düzen verilir motorculara.

*

İnsan, yer, zaman ve mekan, yavaş yavaş kışa ve kışın kendine has özellik ve güzelliklerine uyum sağlamaya başladı. Hadi hayırlısı bakalım.

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -17 –

Kerim'ce Güzellemeler -17 –

Adıyaman İnşaat, Yapı Malzemeleri, Yalıtım ve Dekorasyon Fuarı'nda en çok ilgimi çeken stant; Adıyaman'ın Tut ilçesinde bulunan ve fuarda sergilenen Onyx mermerin güzelliğiydi. Şeffaf bir görünüme sahip olan mermer, çok saydam ve ışık geçirir özelliğiyle, bir tarafına konulan bir ışığı diğer taraftan gösterecek kadar şeffaf olması gerçekten çok ilginç geldi bana. Görünen o ki yeterince tanıtıldığı takdirde; hem Adıyaman'a, hem de Türkiye ekonomisine büyük bir katkı sağlayacaktır. Katma değer anlamında, ekonomiye maddi olarak kanıksanmayacak kadar girdi sağlayacaktır.

*

İnsan olunca, olağanüstü veya olağan dışı çoğu şeyler de başına gelebiliyor. Önemli olan şerrin insandan, hayrın yüce yaratandan geldiğine inanarak, şükür ve hamt etmektir. Önemli olan gelenlere, sabırla, sebatla, dirençle ve tedbirle karşılayarak, yaşantımıza devam etmektir. Çünkü manevi güç, kuvvet, samimiyet, tevekkülde yatar. Bu kulvara girmemize ve hakkımızda hüküm verecek olan, şüphe yok ki yüce yaratandır. Hani "cennet bedava (ucuz) değil, cehennemde lüzumsuz değildir. Öyle üç kuruşa beş köfte" yok. Her şeyin bir bedelinin olması gibi yaşıyor olmanın da bedeli kesinlikle şükürdür. Dua, ibadet, tevekkül, sabır, şükür, zikir, fikir ise kulun boynuna olan borcudur.

*

İnsan var ya, insan; Ziya Paşa'nın deyimiyle:

"Yıldız arayıp gökte nice turfa müneccim,
Gaflet ile görmez kuyuyu rehğüzerinde!"

*

İnsanın şöyle başını alıp da gideceği bir yerler muhakkak olmalıdır. Örneğin baraj kenarında, şarıl şarıl akan bir ırmağın kenarında bir ağacın dibinde oturmak, ya da fokur fokur kaynayan bir su kaynağının başında; kendinle, duygularınla, düşüncelerinle, hissettiklerinle baş başa biraz vakit geçirmek... Hele bir de ince belli bir bardakta, tavşan kanı çay içmenin keyfi de başka olur herhalde.Yalnız, mutlu, huzurlu, hele sevdiklerin de yanındaysa, değmeyin keyfine fani dünyanın!..

*

"İnsan ne oldum değil, ne olacağım demeli..."
Bal, kaymak, börekten, evvel, soğan ekmek yemeli.
Hal'le hemhal olmak için, kor ateşte yanmalı.
Sonra insanım demek için ortaya çıkmalı. (KB)

*

Kimi zaman yaptıklarıyla ve konuştuklarıyla canlıların en yücesidir, kimi zaman da canlıların an adisi olabiliyor o!

*

Kıssadan hisse

"Adamın biri bir gün bahçesinde otururken Hayvan dışkısından top yapan bir böceği görmüş, böcek pisliği ayakları ile yuvarlayarak giderken içinden şöyle geçirmiş:

- Ey Allah'ım! Her şeyi çok güzel çok hoş yaratmışsın da, şu böceği sırf pislikle uğraşsın diye mi yarattın?

Aradan bir kaç ay geçmiş adam umarsız bir hastalığa yakalanmış.

Derdine kimseler çare bulamamış.

En sonunda bilge bir Doktor "Bak demiş bazen bahçelerde gezen bir böcek olur ayakları ile pislik yuvarlar işte o yuvarladığı pisliklerden 40 gün boyunca aralıksız yiyeceksin" demiş.

Adam 40 gün boyunca o pislikleri yemiş ve iyileşmiş. Aradan yıllar geçmiş aynı adam gemiye binmiş ve denizin ortasında çok büyük fırtınaya yakalanmışlar. Herkes bağırpıp, çağırıp, ağlaşırken bu adam bacak bacak üstüne atıp sakince çayını yudumluyormuş.

Birileri dayanamamış sormuş. "Biz yana yakıla dua edip bağırpıp çağırıyoruz sendeki bu rahatlık ne be adam ?."

Adam şöyle cevap vermiş:

- Kurban olduğumun bir kere işine karıştım bana kırk gün *ok yedirdi, ister yüzdürür, ister batırır. ben karışmam kardeşim."

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -18 –

Kerim'ce Güzellemeler -18 –

Kış başlangıcı olan sonbaharın bu ilk demlerinde, zor durumda olanları görünce;" imtihan kimindir?" diye, hiç düşündünüz mü? Aslında bu onların imtihanı değil, onlardan zengin olanların imtihanıdır.

Sofrasında kuş sütü eksik etmeyen, ey kılı göbeklerini kaşıyanlar, yediklerini hazmedebilmek için maden sularına sarılanları midesine bayram ettirdikten sonra, köşelerine çekilerek, sıcacık kahvelerini höpürdeterek keyifle içenler, envai çeşit nimetlerle donatılan masalarda güle eğlen yemek yiyenler, içiniz ne kadar rahat oluyor, caba, ne kadar vicdanınız sızlıyor? Hiç düşündünüz mü?

Gerçekten bu onların mı, yoksa sizlerin mi imtihanıdır?

*

Bazılarına 5 kardeşli Osmanlı tokadını tattırmak gerek ama...

Çeşitli sebepler insanı az da olsa durduruyor. Ancak Allah (cc) haklarından gelsin.

*

Çok gördük, çok duyduk, çokça şahit olduk.

Çok söyledik, çok uyardık, çokça telkin de bulduk.

"Peki, sonuç?" diyeceksiniz.

Siz ne anladıysanız, ben de onu!

Ya söylediklerimiz kar etmiyor, ya söylenenler anlaşılıyor!

Ya söylenenler bunu bilmiyor, ya kaale alınmıyor!

Yani binmişiz bir alamete, gidiyoruz!...

*

Türkiye, sınırimızı ihlal eden bir Rusya uçağını düşürdü. ABD ve diğer Avrupa ülkelerinin Türkiye'ye karşı cephe almalarını anlayabilirim. Çünkü bugüne kadar Türkiye'ye dost görünen bu ülkelerin, günü geldiğinde karşı olduklarını/durduklarını hep görmüştür. Bunların öyle davranmaları kendi özlerine yakışanı, mevcut olanın dışarıya yansımadır, normaldir diye karşılanabilir. Ancak sözde İslam geçinen İran'ın Rusya ile aynı dili konuşması öyle yenilir yutulur, kabul edilebilir cinsten değil. Hatta Katil ve zalim Esad ile de aynı dili konuşuyorlar. Çeçenistan'tandan bazıları aynı dili konuşuyorlar. Yetmiyor, içimizden bazıları aynı dili konuşuyor. Aynı gemide olduğunu unutan zevatlar, çok talihsiz demeçler ve söylemlerde bulunuyorlar.12 milyonu evlerinden yurdundan eden bir Nemrut, yine 3 milyon insana ev sahipliği yapan Türkiye'ye karşı bir Nemrut olan Esad var. Birçok ülke gibi Türkiye'nin de bazı hassasiyetleri, bazı özellikleri, bazı kırmızı çizgileri vardır, Elbette bunlara gelecek her türlü saldırılara karşı gerekli tedbirleri alacak, karşı koyacak güçleri devreye sokacaktır. Ha, nedense bu arada İsrail denen baş belasının da sesi soluğu hiç çıkmıyor.

*

Eğer varsam, sana dünya vardır,

Benim meskenim sadece o yarıdır,

Gelen göçmüş, kalanlara ardır,

Bu bakış sadece dünyaya kardır... Kerim BAYDAK

*

Irak savaşında, Saddam'ın füzelerinden güya korunmak için, pencereler hep hamurla kapatılırdı. Şimdi de "ya Rusya bize saldırırsa, biz nereye gideriz?" muhabbetleri yapıyor. "Sahi Suriyeliler Türkiye'ye geliyor da, peki Türkiye'den giden olursa, nereye sığınacak, yani hangi komşuya!!" diye çay sohbetlerinde ciddi ciddi konuşuluyor.

*

Ortaokula giden oğlum;" bu ne böyle ya! Sabah erkenden okula mı gidilir. Eğer bakan olursam, çocukları saat 9'dan sonra okula göndereceğim!" dedi. "Şimdi güler misiz, ağlar mısınız!" kabilinden olan bu sözüne karşılık, hak vermedim de değil hani! Gerçekten sabah erkenden kalkıyorlar, daha karanlık, yemek yemesi gerekirken yiyemiyorlar, gözler uyku mahmurluğunda derse giriyorlar. Dersi nasıl dinliyorlar onu da bilemiyorum ya! Eğer öğretmenler de aynı haldelerse, vay eğitim haline!

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -19-

Kerim'ce Güzellemeler -19-

Hafta sonu veliler toplantısında idim. Doğrusu bu kadar velinin bulunduğu bir toplantıya ilk defa katıldım. Bütün velilerin şikâyet ettiği bir iki konu vardı.

Birincisi, okul çevresinde satılan ve hijyenik hiç bir özelliği bulunmayan seyyar kebabçılarda satılan kavurmalar, çiğköftelerdi

İkincisi de çocukların çoğunun okulun etrafındaki sokaklarda sigara içerek çevreyi rahatsız etmeleriydi.

Tabi en önemlisi de okulun çevresindeki mevcut esnaflar da sigaraların tek tek satılıyor olmasıydı. Öğrencilere tek tek sigara satarak çocukları içmeye alıştırmalarına sebep olmanın sitemini ve şikâyetini yapıyorlardı. Hepsinin de en büyük sıkıntıları buydu. Doğrusu haksız da değillerdi. Bir esnaf, nasıl olur da tek tek sigara satarak çocukları zehirler ki? Buna ne hakları var. Artık ilgili yerlerin ve yetkililerin bu işe bir atmaları gerekiyor.

*

Her şeyde bir hayır vardır. Rusya'nın uzlaşmaz tavrı, galiba İslam âleminde birlik ve beraberliğin sağlanmasına vesile olabilir. Öyle de görünüyor. Hadi hayırlısı bakalım.

*

Literatüre güçlü kadın ve güçlü erkek söylemleri girdi. Acaba meydan güç gösterisi gösterme yeri mi? Hem güç gösterisinde kimler zararlı çıkıyor acaba? İki tarafta güç gösterisinde bulunmaya mecbur mu? Yok mu bunun bir orta yolu.

*

Bazılarına 5 kardeşli Osmanlı tokadını tattırmak gerek ama... Çeşitli sebepler insanı az da olsa durduruyor. Ancak Allah (cc) haklarından gelsin.

*

Ben bu yaşımda sıcak yatağımda uyurken, sabahın köründe oğlum (benden önce) okula gidiyor, tabi kıza kıza gidiyor.

*

Nereye giderseniz gidin, nerede otursanız oturun; her sohbetinde ki konuşma, dönüp dolaşıyor siyaset ve futbolda kitleniyor

*

Ben şiir diyorum, o kaçak tütün diyor,
Ben yazı diyorum, o araba falan diyor,
Gel de o ortamda anlaşacak kişi bul.
Herkes bildiğini okuyor.

*

Nasıl oluyorsa, on binlerce kilometre öteden gelip Suriye'ye müdahale etme hakkını kendilerinde görüyorlar, ama sıra bize gelince " olmaz" diyorlar. Bu nasıl bir saçmalıktır, Allah aşkına!

*

Simgelerinden biri ayı olan Rusya'nın bir özdeyişi varmış: "Ayıyı dansa kaldırırsan, dans, sen vazgeçtiğin vakit değil, ayı vazgeçtiğinde sona erer!" Göreceğiz bakalım, kim ayı, kim dayı!

*

Hadi bakalım! Endişelenenlerin, endişelendikleri endişelerinden endişelenmeli miyiz, endişelenmemeli miyiz?

*

Eskiden bazıları bazılarına paralarını teslim ederlerdi, şimdi ise bankalara.. Peki, farkı ne o zaman? Söyleyecek/anlatacak olan var mı? Aslında çok şey var: ama...

*

Komşumuz Malatya belediyesi, şehir mezarlığında prefabrik kalıp betondan yapılacak olan 2 kat mezar uygulaması başlatmış. Bunun çok faydalı olacağını söylemiş. Esas önemli fiyatı tabi ki!. 1850 TL. Hani az parada değil yani! Bilmem ki ne demeli, "vay be!" mi demeli, yoksa "helal olsun" mu demeli. Hem yer açılması, hem de daha fazla defin işlemleri yapılması açısından, bizim belediyemiz de acaba kopya çekerler mi?

*

Ne iş yaparsanız yapın, ne okursanız okuyun; ama yapın bir şeyler.

*

Önemli olan esas mesele, bedenlere değil, beyinlere verilen mesajdır. Bedenler toprak olacak; ama beyinlerin verdiği mesaj ilelebet yaşayacak.

*

Haddimi bilirim, hiç bir zaman demem her şeyim tam,
Her şeyi isteyene, Mevlana der ki muhakkak ham.
Bu dünyada belki lazımdır makam mevki şöhret şan,
Ukbayı istersen, fani dünyada ateşlerde yan.

*

Küreselleşen dünyada, insanların bir kısmının aç, bir kısmının açları seyrettiği, bir kısmının işsiz, bir kısmının elini kıpırdatmadan para kazandığı; özellikle erkeklerin işsiz olduğu bir zamanda, kadınlar daha çok çalışmak için, gece

vardiyalı olarak fazla çalıştığı (fazla mesaiye kaldığı) dönemde, kim neyden, nasıl bahsedebilir ki?

Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -20-

Kerim'ce Güzellemeler -20-

İnsanlar arasında yaşayıp da, kendisini yalnız hisseden ve çıldırma noktasına gelen sayısız insanımız vardır. Birçok insanın mutsuzluğunu temelinde, bu yalnızlık hissi var ve her geçen gün daha da belirgin bir hal almaktadır. İnsanın bir an önce bu soyut alanlardan çıkarak, kendini soyutlayarak, varlığını görünür kılması gerekir. Toplumda insanı olduğu gibi kabullenen, hata ve kusurlarına rağmen; yaşama hakkını elinden almayan, hangi yer, şart ve zeminde olursa olsun, tutarlı, sorumlu insanlara ihtiyacımız var. Çünkü bazen aleni, bazen de farkında olmadığımız kadar içimiz donuyor, sarp kayalıklara tırmanıyoruz ve nefes nefese kalıyoruz. Buz-ayaz soğuklarda, içimiz, dışımız donuyor, uykularımız kaçıyor, her an uçurumlardan düşecek gibiyiz, siktikça sıkıyoruz dişlerimizi, çenemizi parçalarcasına...

*

Bu gün mübarek günlerden bir cuma,
Herkes başını gömmüş sanki kuma,
Erenler bir gün, dünyaya göz yuma,
O gün kıyamet yakındır biline.

Güller içinde bir gül çay içiyor,
Bakışlarla kime zaman biçiyor,
Hele içini dinle bak ne diyor,
Bak dünyada herkes birini yiyor.(KB)

*

Günümüzde selamlaşmalar da çok tuhaf olmaya başladı. Selamlaşmak yerine "merhaba" deniliyor. Hem kimin kime, ne için selam verildiğiyle, kimin nasıl selam vermesi gerektiğiyle ilgili tuhaf bir anlayış var. Bir kere gururlanmamak ve böbürlenmemek adına; öncelikle, mevki, makam sahiplerinin, zenginlerin selam vermesi gerekir.

Hem kitaplarda, kimlerin öncelikli olarak birbirlerine selam vermesi gerektiğiyle ilgili olmak üzere, sünnete uygun olması gerekenler anlatılmaktadır.

Şöyle ki:

"Önce büyük küçüğe,
Şehirli köylüye,
Devedeki ata binmiş olana,
Attaki merkepte olana,
Merkep üstündeki yaya yürüyene,
Ayakta olan oturana,
Az olan çok olana,
Efendi hizmetçisine,
Baba oğluna,
Ana kızına verir.

Rütbe ve nimeti çok olan önce verir.

Nitekim Miraç gecesi önce Allah'ü Teâlâ selâm verdi."

Şimdilerde öyle mi?

Tam tersi bir durum söz konusu! Özellikle zenginler, mevki, makam sahibi olanlar karşısında hem eğilerek, saygı, hürmet ve tazimle gülümseyerek selamlar veriliyor. Bezen siz veriyorsunuz, o "merhaba" ya da "ne haber" diyorlar ya da görmezden geliyorlar, ellerini uzatıyorlar ama yüzünüze bile bakmıyorlar.

*

Kendisini ıslah etme adına, kendini bir şey sanan zavallı fırıldaklar; kendi günahlarıyla ilgilenmedikçe ve başkalarına lâf yetiştirmeye çalıştıkça, hem insanlık adına, hem kendileri adına, hem de gelişim, değişim ve ilerleme adına bir adım dahi ilerleyemezler. Öyle ki çoğu zaman aç yatar, aç gezer ve aç bir yaşam sürerler.

*

Çok şükür ki bazı şeyler (içine çok şey girer) ilelebet devam etmiyor. Bir şeyin ardından başka bir şey geliyor. Bazı olanlar şükür ve hamd etme vesilesi olmaktadır, bilenler için.

*

Akdeniz suları çok sıcak oldu. Gemiler doluştu. Hasbelkader bir patlama olsa, Ortadoğu'nun ve dünyanın felaketi olabilecek bir savaşın fitili ateşlenecek.

*

Adam kalkmış Suriye'de Ruslar için; "biz orada Müslümanlar için savaşamayız." diyor. Biz onlar için savaşırken, başkaları bizim için savaşmazken, İslam coğrafyasında ki Müslümanlar birbiriyle savaşıyorlar. Bu nasıl bir iştir?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

[kalin]Kerim’ce Güzellemeler -21–

Kerim’ce Güzellemeler -21–

Öyle bir dönem ki yaşıyoruz ki, herkes çok konuşur, en çok ve en iyi kendileri bilir, kendilerinden başka akıllı yoktur, herkes kendisine muhtaç olsun ister, kendilerinden başka hiç kimse haklı değildir ve bir şey anlamaz, birbirine akıl verir durumdadır.

Herkes ders verme, akıl verme, yol gösterme, utanmaz, cahilane, zalim, yalancı, acımasız, bencil, ukala bir yarış halindedir.

İnsanlar, aldatma, hor görme, tepeden bakma, karşındakinin yanlışlarını, sırlarını ulu orta ortaya dökme, patavatsız söz ve söylemleri bir maharet görerek, boğazına kadar günahlara ve çirkefe batmış durumdadır.

Hemen her alanda bu böyle olup, yer, zaman ve makam ayırt etmeksizin bu tür manzaralar sergilenmektedir.

*

Çoğu zaman tanıdığımız, dostumuz, arkadaşımız olan birçok insanda, bu emarelerini görebilmek mümkündür. Ancak cevap verme konusunda, bazı sebepler insanın cevap vermesini engellemektedir.

Hal böyle olunca da, herkes bildiğini yapmakta ve yaptıklarının doğru olduğuna inanmaktadır. Bu çok acı, çok ıstırap verici, günümüzün en büyük sorunu olmuş durumdadır. İnsan nerede, nasıl hareket etmesi gerektiğini ve hangi konuda ne söylemesi gerektiğine dikkat etmesi gerekir.

Aksi takdirde yapılanlar, ukalalıktan ve ahmaklıktan öteye gitmez.

Başkalarını düzeltmek adına, öncelikle insanın kendisini düzeltmekle işe başlaması gerektiğinin bilincinde olmalıdır. Yoksa zavallı duruma düşmekten kendini kurtaramaz.

*

İnsanları tanımak için, “ya yolculuk yapacaksın, ya alışveriş yapacaksın, ya da komşuluk yapacaksın.” Bunların sonucunda, ya hayal kırıklığı yaşıyor olacaksın ya da güven duygusunu daha çok perçinleyeceksin. Aksi takdirde, insanlara olan güven duygusunun zedelenmesi, kaybolması içten bile değildir, tekrar tesisi ise bir hayli zor ve zaman alabilmektedir.

*

Hangi alanda ve hangi kişide olursa olsun, güven probleminin baş gösterdiği bir durumda; yıkım, sarsıntı, etik değerlerde ahlaki başkalaşım, yozlaşmalar, ayyuka çıkacaktır. Haliyle toplumda bundan etkilendiğinden, onarılması güç problemler meydana gelecektir.

*

İnsanoğlu, dili, dini, ırkı, memleketi ve tabiiyeti ne olursa olsun; bazen öyle acı ve öyle hüznler yaşıyor ki, ne kazandıklarından mutlu olabiliyor, ne yaşadıklarından haz alabiliyor, ne kazandığı başarılarından gurur duyabiliyor; adeta hevesi, zaferi, mutluluğu, sevinci hep kursağında kalıyor, her şey boğazında düğümlenip kalıyor.

*

Bu dünyada yaşamak ve bihakkın bir ömür sürebilmek bir hayli zor...

Bazen geceleri uyumak istemezsiniz, “acaba yine aynı kötü rüyayı görecek miyim?” diye korkarsınız ve asla gözlerinizi yummak istemezsiniz.

Bazen olanlardan kendini soyutlamak adına, “aman bir karşılaşmayayım!” diye bir an önce gözlerinizi kapatmak/uyumak ve uyandığınızda her şeyin bir rüyadan ibaret olmasını istersiniz

*

İnsan canına kastederek katil olanlar, bir araya geldiğinde; acaba ne konuşurlar? Ya da hasbelkader içlerine girecek biri olsa, ne yaparlar, nasıl davranırlar? Tıpkı AB gibi!

*

Panik, korku, dehşet, izdiham, yanılğı, şüphe, zan... Herhalde insanoğlunun korktuğu en büyük baş belâsı yaşanan duygulardır.

*

Suriye halkı mazlum, Batı kandırdı, Esad saldırdı, Putin destekledi, peki kaçanlar, evsiz, yurtsuz, barksız kalanlar, mülteci olanlar, ölenler kim? Tabi ki Müslümanlar.

*

Türkiye’nin en büyük güneş panellerinin sulama amaçlı olarak Adıyaman’da kuruluyor olması, Adıyaman insanını ırgatlıktan kurtarır mı bilinmez; ama inşallah Elektrik Kurumlarının o zulmünden ve işkencesinden kurtarır da bir daha muhtaç olmazlar. Vesile olanlardan Allah razı olsun.

*

Rusya Akkuyu Nükleer santralını durdurma kararı almışlar. Sırada ABD, Çin, Japonya, Kore var, önemli mi acaba? Rusya ekonomisi çöküşteymiş, galiba Putin Potiniyle oynuyor! Zaten zamanında Türkiye’de çalışması sırasında, Putin’e “Potin” diye hitap ediliyormuş.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -22-

Kerim'ce Güzellemeler -22-

Hiç düşündünüz mü? Yaşamak mı zor, yoksa ölmek mi? Herhalde yaşamak dünyada en zor iştir ve şerefle bitirilmesi gereken en önemli bir görevdir. İnsanlar yaşarken yaptıkları birtakım tercihlerle, ölümlerle yaşam arasında gelgitler yaşıyorlar. Bu gelgitler yaş ilerledikçe, hatta anne ve babasını ve sevdiklerini kaybettikçe, yaşamının değerini daha çok anlamaya başlıyor.

Ölümlerle yaşam arasındaki çizgiyi, iki ezan arasındaki ömrün kıymetini daha iyi kavlıyor. Bu da insana yaşamaya nasıl devam etmesi gerektiği hakkında referans niteliğinde bir uyarı oluyor. Ancak bunu anlamayan, kör, sağır, dilsiz yaşayan niceleri vardır. Böylelikle insanın yaşamının tadına varmamasına, yaşama sevincinin yok olmasına, iradesi dışında birtakım reaksiyonlar sergilemesine sebep oluyor. Bu da hayatı çok zor ve çetin bir hale getiriyor. Belki en kolay ve zor olan ölümü seçebiliyor. Hâlbuki önemli olan, sabırlı olmak, azimli, gayretli olmak, mücadele ruhunu ve şükretme ritüellerini kaybetmemek gerekiyor.

*

Fransa tarihi boyunca böylesine bir olayla pek karşılaşmamış olabilir. Ancak, Paris'te ki o yaşanan bir gecelik, ölüm, korku, endişeyi, huzursuzluğu başta Filistin olmak üzere, İslam coğrafyasında ki Müslüman ülkeleri hemen her gün yaşamaktadır. Herhalde artık Fransa da olan bitenlere Fransız kalmayacaktır.

*

Yılan beslemeye kalkarsanız, gün gelir o beslediğiniz yılanlar sizleri sokmaktan geri kalmazlar. Neyi, nerede, nasıl beslediğine çok dikkat edin.

*

Ömrümüzü kısaltan, yaşantımızı karartan, hayat standartlarımızı allak bullak eden, hava kirliliği, hormonlu gıdalar, aşırı stres, dengesiz beslenme, kin, nefret, öfke, korku ve üzüntü gibi yüzlerce sebep varken; söyler misiniz kuzum, biz/siz/ hepimiz neyin derdindeyiz!

*

İçinde bulunduğunuz süreç ile hedeflediğiniz noktaya varmak istediğiniz süreç arasında bir yolculuk yapıyorsanız, kontrol artık sizin elinizde demektir.

*

Bu dünyada kendini tanımak, anlamak, neden, niçin geldiğini ve sorumluluklarının bilincinde olmak, harekete geçmek gerekir, çünkü bu dünya hayal kurmak, hayvani içgüdülerle yaşamak için değil, başka bir âlemde, başka bir şekle dönüşmek içindir.

*

İnsan olan bitenler karşısında, Emperyalist güçlerin rahatı kaçınsın diye; sesini yükselterek, zalimlere zalim, yalancılara yalancı, katillere katil gibi kişinin mensubu olduklarıyla isimlendiremiyor. Bu da inanan kişinin yapabileceği en zayıf direniş çeşididir. Müslüman kıyama kalkmadıkça, yalnız Allah için demedikçe, yapmadıkça... Kaybedenlerden olmak kaçınılmaz bir nihai son olacaktır.

*

En çalışkan insandır güya Müslüman, akşama kadar oturan,
Hani en çok çalışkan olan ama her şeyi devletten bekleyen,
Herkes "rabbana, hep bana" der, akşama kadar durmadan uyur.
Biz Hintli fakir miyiz, ye, iç yat, tembelce her köşede karnını doyor.
İnadına çalışmak, üretmek, topluma ve devlete destek vermek gerek.
Sen üstüne düşeni yap, şüphe yok elbet devlet de sana destek verecek.

*

Diktatörleri devirmek ve sözde özgürlük getirme safsatasıyla, batılılar; yok bahardır, yok bayramdır gibisinden, ön ayak oldukları yapılanmaların ibresinin kendilerine de bir gün dönebileceğini hesap edemediler galiba. Şimdi, her yerde kurdukları modelin dişlilerine girmekten korktukları bir endişeleri ve güvenlik zafiyetli var artık. Hiç bir diktatörlük ve düzen, yapılanma, kanla, zulümle ayakta durmaz ve ilelebet payidar olmaz.

*

Siz hiç dün akşam ve o akşam ki gibi fırtınalarda, evinizde oturup çayınızı yudumlarırken ya da kahvenizi hüpürdeterek içerken, hiç dışarıda kalmak zorunda olan evsiz, barksız, yiyeceği, içeceği, giyeceği ve altına sığınacağı bir damı olmayanları hiç düşündünüz mü? Bir an için de olsa empati yapma adına evin dışına çıkarak, onların ne halde olabileceklerini anlayabilmek için hiç beklediniz mi? Örnek mi işte kenar mahallelerde oturanlar, işte çadırlarda yaşayanlar, işte savaşta olan Suriye'de yaşayanlar, işte metropollerde inşaat köşelerine sığınanlar, işte sokak çocukları. işte...

Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

ABD Ve Rusya'nın Oyunlarını Türkiye Bozdu

ABD Ve Rusya'nın Oyunlarını Türkiye Bozdu

Yaşadığımız Coğrafya, birçok ülke için olduğu gibi Türkiye açısından da hayli zor bir yerdir. Bin yıllardan beri dünyanın şekillenmesinde büyük etken olan Osmanlı ve İslam tarihi, ne yazık ki şimdilerde artık dünyayı kontrol etmek isteyen güçlerin hedefinde. Zayıflayan Osmanlının en kötü dönemi olan sömürgeci güçlerin idaresinde olduğu dönemdir. Dünya da doğu batı çatışması arasında yer alan Türkiye, hızlı bir gelişme göstererek, artık tavrını ve çizgisini belirlemiştir. Dünyanın iki büyük süper gücü kabul edilen ABD ve Rusya, belki danışıklı dövüş siyaseti çerçevesinde, ali menfaatlerine uygun olan ülkelerde; çeşitli koruyucu ve sözde kollayıcı özelliklere sahip konvansiyonel silahlar ve üsler konuşlandırdılar. Osmanlının yıkılmasından sonra birçok istilacı sömürgeci ülkelerin hâkimiyetiyle etkinliğini kaybeden Türkiye Cumhuriyeti, 21. Yüzyılın başlarından itibaren büyük bir değişme, gelişme ve ilerleme kaydederek, gerek bulunduğu coğrafyada komşularıyla, gerek İslam coğrafyasıyla ve gerekse bütün dünyada sözüne güvenilir, hatırı sayılır etkinliği olan bir ülke konumuna geldi.

Türkiye devletinin dünyayla ve komşularıyla olan sıfır problemlerli siyaseti, tutarlı ve kalıcı politikalarıyla, tüm problemlere ılımlı, sakin yaklaşımlar sergileyerek, özellikle İslam dünyasının ilgi odağı haline geldi. Gerek yönetim ve gerekse kurtarıcı gözüyle görüldüğünden, İslam dünyasına hatırı sayılır bir rol model olarak algılanmıştır ve benimsenmiştir. Böyle haklı bir rol model üstlenmesiyle, Türkiye'ye çok büyük sorumluluklar ve görevler yüklenmiştir.

Türkiye'ye biçilen rol modellik görevi, ABD, Rusya, AB ve diğer dünya ülkelerinin tepkisine sebep olmuştur. Her zaman yayılcı politikalarla, uzak-yakın demeden, toplum mühendislerinin geleceğe yönelik hesaplamalarıyla, sözde demokrasi, özgürlük, barış ve huzur getirmek adına, gelişmemiş ve az gelişmiş ülkelerin, gerek yönetimlerine ve gerekse ekonomilerine müdahale etmeye başladılar. Bu sebeple birçok ülkenin yer altı ve yerüstü zenginliklerini ele geçirmiş ve yönetimlerine kendilerine daha yakın ve söylediklerinin dışına çıkmayacak liderler getirmişlerdir. Bununla da yetinmeyen bu ülkeler çeşitli isimler altında, ülkeleri içten içe yıkacak, ülke yönetimlerine muhalif olacak, gayrimeşru bir takım legal-illegal fraksiyonlarla, iç savaşı aratmayacak gerilimler, etnik-mezhepsel belirlenen strateji ve konjonktürler çerçevesinde sürekli dengeler ve denklemler yaratmışlardır. Dünyanın dört kıtasındaki ülkelerin içişlerine müdahale etmeleriyle, ülkenin bütün varlıklarına sahip olmuşlardır. Orantısız güç kullanım neticesinde, absürt uygulamalarla yönetimleri kendilerine bağlamışlardır. Âdeta dünyayı parselleyen bu güç odakları birbiriyle anlaşarak, ülkelerin bütün kaynaklarını sömürerek, insanları kendi memleketlerinde, kendisine ait işlerde bir işçi-köle gibi çalışmaya zorlanmışlardır.

Kimi zaman bu küresel güç odakları, toplum siyaset ve savaş mühendisleriyle bazı milletlerin hassasiyetlerini ve özelliklerini iyi hesap edemediklerinden olsa gerek, işgal ettikleri birçok ülkede, bataklığa düşmüşler, zar zor kendilerini kurtarmışlardır. ABD'nin Afrika, Ortadoğu, Avrupa'daki birçok ülkede; Rusya'nın Uzak Doğu ve Balkanlar da sömürgeci olan birçok ülkede yine bataklığa saplanmışlar, kendilerini zor kurtarmışlardır. Ekonomik ve askeri yönden donanımlı, zengin ve kuvvetli bu küresel güçler, son zamanlarda, demokrasi, özgürlük, barış ve huzur getirmek, insanları diktatörlerin zulüm ve işkencesinden kurtarmak vaadiyle, bir Arap baharı safsatasını başlattılar. Bu kapsamda, kendi adamı olan Saddam devirmek için Irak'a müdahale ettiler, Körfez savaşını çıkardılar, Afganistan'a, Çeçenistan'a, Kaddafi devirmek için Libya'yı istikrarsızlaştırdılar, Mezhepler üzerinden Yemen'e müdahale ettiler, Artık nasıl bir baharsa, Türkiye de gezi olaylarıyla karıştırmak istediler; ama beceremediler ve Mısır'ı yöneldiler ve karıştırdılar. Ortadoğu'nun yaramaz, gaddar, zalim İsrail eliyle, Filistin'e yıllardır ölüm ve işkence reva gördüler. İşgal ettikleri ve sömürge haline getirdikleri birçok ülkede idamlar yaptılar, halkına zulümler, işkenceler reva gördüler. Dünyanın birçok yerinde şehirler yıktılar, yaktılar, birçok kadim medeniyeti ve mensuplarını yok ettiler, kendilerine muhtaç hale getirdiler. Yaktıkları ateşin küllerinden lehlerine çalışan bir takım örgütler kurarak, hiçbir alakaları yokmuş gibi birbirlerine düşürdükleri, günü geldiğinde yeterince palazlandıklarını ve artık arzu, istek ve taleplerinin yerine getirmeyeceklerini ve dinlemeyeceklerine kanaat getirdiği zamanda; bir şekilde ifşa ederek, yönetimlere yardım ederek, kurdukları gibi de bitirdiler, yok ettiler. Yerine yine yeni bir örgüt kurmaya önyak oldular, tabi gizliden ve illegal olarak. Bu şekilde legal veya illegal olarak, iktidar, güç, otorite, egemenlik, hâkimiyet, emperyalizm, yayılcılık, enerji yataklarını ve rezervlerini sömürme, etki alanlarını genişletme, pazarını büyütme gibi sebeplerle, dünyayı ve yaşayanlarını çileden ve çığırından çıkarttılar.

Aslında Ortadoğu'da dünyanın baş belası ve fitnenin belki de elebaşı İran'dır. İran'ın İsrail ile yaptığı çeşitli anlaşmalardan bahsediliyor. Bu vesileyle İsrail Filistin'e uygulayacağı soykırımdan rahatsız olmayacaktır, dolayısıyla İsrail de İran'ın Ortadoğu'da ki genişleme politikasından rahatsız olmayacaktır. Bundan haberdar olan ABD ve Rusya, muhtemel senaryolar hazırlayarak olanlara sadece seyirci kalacaktır. Böylelikle İslam dünyasının her türlü etkinliğinin önüne geçilmiş olacaktır. Tüm dünyaya İslam dünyasının lideri olarak İran kabul ettirilecek ve böylece çok farklı bir İslam dini ve anlayışı lanse edilecektir. Bütün dünyanın en büyük amacı, İslam coğrafyasında, İslam'ı yıpratmaya ve yok etmeye yöneliktir. Dikkat ederseniz, dünyanın her köşesinde, sömürülen, ezilen, işkence edilen, öldürülen ve yok edilen hep Müslümanlardır. Ateş, hep İslam dünyasını yok etmektedir.

2000 yıllarından sonra Türkiye'nin bölgede kuvvetlenmesi, askeri ve ekonomik olarak İslam dünyasına liderlik vasfını kazanması; ABD, Rusya, AB ve diğer dünya devletlerini huzursuz ve rahatsız etmeye başladı. Yükselen Türkiye'nin

önüne kesmek gerekiyordu. İslam dünyasını bir araya geldiği takdirde dünyaya kafa tutacak, emperyalist küresel güçlerin hâkimiyetleri azalacaktı. Bu sebeple komşularımızla olan bağımızı koparmak için birbirine karşı kışkırtarak, etnik ve mezhepsel çatışmalar başlattılar. Sıfır problemlili olan Irak, İran, Suriye gibi ülkelerdeki tarihten gelen kardeşliğimizi bozmaya, telafisi yıllar alacak sorunlar yumağıyla baş başa bıraktılar. İşin aslı ve özü, Türkiye genelde dünyada, özelde ise orta Doğuda yalnızdır ve bütün emperyalist güçlerin göz diktiği, bölünüp parçalanması için üzerinde çeşitli ameliyatlar yapılan kritik bir ülkedir. Hastalanmamaya dikkat etmemiz gerekir. Lehlerine ilaç veren çok olur.

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -23-

Kerim'ce Güzellemeler -23-

İnsanın canı acımaya görsün, her şeyi farklı bir gözle, farklı bir bakışla, farklı bir yorumlama ve anlayışla bakıveriyor. Herkes ektiğini biçer, farklı bir şeyin hasadını yapamaz asla!

*

İnsanoğlu bir tuhaf ya!

Sigara içer, kanser olur, şaşırıp, "Allah Allah!!" der.

Aşırı trans yağlar tüketir, damarlar tıkanır, şaşırıp "yapma ya!!" der.

Hep kızgın, sinirli, asabi olur, kalp krizi geçirir, şaşırıp "vay b!!"e der.

Hayatı boyunca acımasız ve stres altında, depresyonda felç olur, şaşırır "hadi ya!" der.

Demek ki insanoğlu her şeye bir kılıf bulabiliyor, bir şekilde sıyrılmayı biliyor.

İnsan işte, neylersin!

*

Unutma:

Neden şükretmezsin ki rabbine, çekmezsin bir hu,

Derya denizde de olsan, nasibin bir damla su.

Bilesin.

*

Size bir fıkra anlatayım:

Yaşlı kadın köyün küçükbaş hayvanlarının çobanlığını yapar. Dağlar ve ormanlık tehlikelerle doludur. Köylüler, "yeter artık, sen çobanlığı bırak, hırlısı var, hırsızı var, vahşi hayvanı var, ne olur ne olmaz, başına bir iş gelir Alimallah!" derler. Derler demesine de yaşlı kadının verdiği cevap, herkesi bir an da susturur ve tuz-buz eder. "Ne olacak ki, dört ayaklı vahşi hayvan gelirse davar, iki ayaklı vahşi hırsız gelirse ben varım, varma bunun başka bir zorluğu ve sıkıntısı..."

*

Yıllar var ki kaybolurum ve şuh bakışlarında,

Yakıp kavrulur bedenim o can yakışlarında,

Kömür, katran karası o şimşek çakışlarında,

Gel artık bitir yar, bu özlem ve hasretleri mi?

*

Hani bazen çok güzel bir rüya görüyorsunuz, bir türlü bitmesin istersiniz ya! Hah, işte öyle! Ne yazık ki, her güzel rüyanın sonunu görmeden muhakkak uyanıyorsunuz. Gözlerinizi kapatıp, tekrar uyumak ve aynı rüyaya kaldığı yerden devam etmek ya da yeniden görmek istersiniz; ama bir türlü olmaz. İşte hep iyi olmak, iyilik görmek, iyiyi yapmak adına aynı modda olmak gerek ve doğrusu bu ne güzeldir.

*

Çevremizde bazı insanlar var ki, insan olup olmadıklarından şüpheleniyorsun. Öyle ki sevsen de olmuyor, dövsen de olmuyor, sövsen de olmuyor, hele hele övsen hiç ama hiç olmuyor. Peki, ne yapmak gerekiyor?

*

Siz, hiç yolda yürürken; sözde akıllı telefon kullanan birinin -hele de bir bayansa- sosyal paylaşım sitelerinde gezineyim derken fark edemediği trafik levhasına çarpanını gördünüz mü? Bir de, "acaba bakan var mı?" diyerek etrafına bakındığını ve kimsenin bakmadığını görünce de kendi kendine gülerken, yoluna devam ettiğine şahit oldunuz mu? Baş belası akıllı telefonlar!!!! Hani, insanın "ağrı-sızı var mı?" diyesi geliyor; ama...

*

Bazen girdiğin ortamlarda gül kokar, bazen... kokar. Acaba nasıl baktığına ve neyi gördüğüne mi bağlı?

*

Bir yerde okumuştum. Bazı insanlar için, "çöp kamyonu" yakıştırmayı yapıyordu. Gerçekten bazı insanlar çöp kamyonu gibiler.

Çöp kamyonları, çöplerini ancak çöp alanlarına bırakıyorlar. Orada ise, çöplükten başka bir şey bulunmaz. Ancak kokusu, etrafı rahatsız eder.

*

Şimdi İran'ın söylemlerine ve yaptıklarına bakıyorum da; bir zamanlar Doktor ve Hemşire getirip, Sağlık gibi bir kurumda, bu memlekette çalıştıracaklardı. Vallahi bunlar gelseydi, herhalde ümüğümüzü ve nesebimizi kuruturlardı.

*

Bir insan, nasıl olur da kendi sırlarını düşmanına verir ve ülkesini şikâyet eder. Gerçekten anlamakta zorlanıyorum. Hâlbuki bu gemide hepimiz yaşıyoruz. Yazık!!!

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -24-

Kerim'ce Güzellemeler -24-

Güya yapılan araştırmalar da, "dağınık insanlar, daha çok yaratıcı oluyorlarmış mış." Ben katılmıyorum, ama sizler ne dersiniz bilemiyorum! Çünkü insanlara "dağınık olun" demekle, tertip, düzen, nizam ve intizamdan uzaklaştırıyorlar. Aslında insanlıktan, insan olanın gereklerinden uzaklaştırıyor. En başta da İslam'a uygun bir yaşayış tarzından uzaklaştırıyor.

*

Mesele ne olursa olsun, konuşmalar esnasında illa ki iki taraf oluyor. Olur-olmazcılar, doğru-yanlışcılar, eksik-fazlacılar, şucu-bucular... çözümler bulmak ve sonucu-sonuca bağlamak adına hararetli konuşmalar ortaya çıkabiliyor.

*

Biraz düşünün bakalım!

6 kıta arasında yer atı ve üstü kaynakları en zengin olan kıta neresidir?

Tabi ki Afrika! (petrol, doğalgaz, uranyum, elmas, altın, kömür ve daha birçok maden...)

Dünyada en çok açlık çeken kıta hangisidir?

Tabi ki yine Afrika! (Açlık, sefalet, yoksulluk, hastalık, ölüm...)

Dünya da Afrika'yı en çok sömüren ülke hangisidir?

Tabi ki Fransa! (Her şeyiyle değişmeyen tek pazarıdır)

Afrika kıtasındaki 58 ülkenin dili hangisidir?

İstisnasız 48 ülkenin dili Fransız'ca, geriye kalan 6 ülke de İngilizcedir

Peki, Afrika'da ki ülkelerin devlet başkanlarını, yönetimleri kim belirler?

Kesinlikle Fransa-Paris (sayısız askeriyle her an bir iç savaş, darbe eğilimine ve gücüne sahiptir.)

Peki, Dünyada ki terör örgütlerinin beyni neresidir dersiniz?

Hiç şüphesiz yok ki "Fransa" diye rahatlıkla söyleyebilirsiniz.

Evet, Türkiye ayakta uyurken,(gerçi son zamanlarda bir takım girişimler olmaktadır) başta ABD olmak üzere, İngiltere, Almanya, İsrail, Çin İsrail gibi devletler Afrika'dan pay kapma yarışına girmiş görünüyorlar. Bir takım legal ve illegal yapılanmalar mı, onlar da bunların maşasıdır. Hani "maşa dururken ateş elle tutulmaz" misali. O bakımdan yani!

*

Başkasının gözünden kendini görebilseydi insan.

Ne kadar iyi bir insandır diye konuşur muydu acaba bu lisan.

Doğru kim, güvenilir kim, iyi olan kim, adam gibi adam kimdir!!

Eş mi, kardaş mı, kandaş mı, arkadaş mı, sırdaş olan dost mu..? Ne dersiniz?

*

Galiba insan olarak, hoşgörü, tahammül noktalarını aştık. İnsani değerlerimize bile artık tahammül gösteremiyoruz.

Artık bizim için herkes düşman, herkes şüpheli, herkes zanlı, herkes...

Çünkü artık dilimize kini, nefret, hıyanet sarmalı söylemleri iyice yerleşti.

*

Kış geldi. İnsanlar yavaş mevsimsel rahatsızlıklara yakalanıyorlar. Doktora da hemen gitmek istemiyorlar. Peki, ne mi yapıyorlar? Hemen koruyucu ve önleyici özellikleri olduğu söylenen alternatif bitkisel ürünlere yöneliyorlar. Doğru mudur dersiniz? Ne kadar doğru?

*

Görünen o ki dünyanın hiç bir yeri güvenli değil. Her yer de korku ve endişe olabiliyor. Türkiye, Fransa, Mali, Suriye, ABD...

*

Elini uzatıp tokalaştığınız, öyle kendini bilmez insanlar var ki; yüzüne bakmamaları yok mu?.. İnsanı çilden çıkarıyor. Acaba para, mal, mülk kısacası zenginlik ya da sonradan görmek, insanı insanlıktan mı çıkarıyor, yoksa sizi kaale mı almıyor? Belki kendi kendisini kaale almıyor ve okkalı birkaç söz hak ediyor. Her şeyi Allah(cc) , bir an da da alabilir, unutmuyor. Haberinizi olsun, sadece hatırlatmak istedim.

*

Dünyanın yarısına bacanak, yarısına da enişe diyen bir arkadaşımız var, ama nedense bir türlü hiç kayını (kayınbiraderi) yoktur, ne hikmetse! Anlamadım gitti ya!

*

Artık birçok insan, sol eli sallayarak, sağ eli vücuduna paralel halde yürüyecek galiba! Tıpkı Putin gibi! Her şeyi taklit etmeye meraklıyız ya!

*Allah hiç kimseyi insanların inancı, kişiliği ve sosyal yaşantısı üzerinden hesaplaşmak üzere, öteki dünya da karşı karşıya getirmesin.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -25-

Kerim'ce Güzellemeler -25-

Kalplerinde insana olan sevdaya dair, sevgiye dair, yüreklerinde zerre kadar his, duygu ve düşünce taşımayan bir zihniyete sahip olanların asla yüzleri kızarmıyor, utanmıyorlar; çünkü zihinleri kirlenmiş, akılları nefislerinin esiri olmuş, bencilleşmişler, insana, insanlığa olan bitenlere sevinen zevatların çoğalmış olduğu bir dönemde, zamanda yaşıyoruz. "Kimler mi?" dersiniz. "Görünen köy, kılavuz ister mi?"

*

4.asrın şairi Nesimi aşk için öyle der ya!

"Fikr ederem yazayım zerrece aşkın sırrını,
Bahr midad, ağaç kalem, tas-ı felek devat olur."

Ya nesimi 20. asırda yaşayacak olsaydı, ne derdi acaba?..

*

Yav arkadaş, bu Suriye ne kadar önemli bir yermiş! Suriye (Ese (a)d yanlıları) savaşıyor, ÖSO savaşıyor, PYD savaşıyor, ABD, Rusya, Fransa, Çin... diğer dünya ülkeleri savaşıyor, IŞİD savaşıyor, Türkiye savaşa sokulmaya çalışılıyor. Halkı açlık, yoksulluk, sefalet, perişanlık, ölümler yaşıyor, ülkeden kaçıyor. Cefasını ve yükünü Türkiye çekiyor. Nereye kadar böyle?..

*

Bazı insanlar iyiden iyiye sapıtmaya başladı. Her ortamda bol keseden (Çamur at, tutmazsa izi kalır) atmaya başladılar. Evet, bazı insanlar sevilmeğe (marifet iltifata tabidir) övülmeye layıktır; ama bazıları da dövülmeye ce sövülmeye de hak etmiyor değiller hani! Bazen insanın olanlar karşısında zıvanadan çıktığı çok manzaralarla ve meydana gelen olaylarla karşı karşıya kalıyoruz. Bazen bir takım şeyler söylemek istiyor, ama bazı şeyler insanın yapmasına engel teşkil ediyor. Elbette topyekûn toplumu suçlamak, yaftalamak doğru olmaz tabi. Kudurmuş ve zıvanadan çıkmış, azgın, sapkın ve şirazesini kaymış, kontrolsüz, ahlaksız olan, insanlara tepeden bakan bazılarına da aslında gereken dersi vermek ve anladıkları dilden konuşmak gerekir.

*

Çevremizde hiç bir fikre dâhil olmayan, değişikliğe ve farklılıklara açık olmayan sayısız insan var. At gözlüklerini takmışlar, bakış açılarını değiştirmektense, güya dünya düzenini değiştireceğini düşünerek; her şeye karşı çıkar, her şeye itiraz eder, her şeye gülmeyi, her şeyle dalga geçmeyi bir maharet sanırlar. İnsanlara, her şeye karşı tepki vermeyi, tepki koymayı bir gurur meselesi ederek, sürekli negatif, antipatik ve itici bir yapıya sahiptirler. Sahip oldukları negatif enerjiyle buldukları ortamın enerjini düşürür ve zehirlemeye başlarlar. Kendi doğruları dışında, başka hiçbir şeyi kabul etmezler, karşındakini sürekli aşağılayanın, onları alaşağı etmenin hayvani zevkini ve keyfini sürerler. Başka fikirlerini ve düşüncelerini paylaşabilecekleri insanlar olmadığından, karşılaştığı her insanı, nasıl alt edebilirim hesabını yaparlar, sürekli kendilerine danışsın, sürekli kendileri kaale alınsın, sürekli kendilerinin dediklerini yapınlar isterler. Aynı fikirden ve zikirden olmaları hiç de önemli değil, yeter ki kendilerini sayınsınlar, sevsinler, saygı ve hürmet gösterebilirler, o yeter onlar için. Böyle insanları bulmak, görmek, tanımak o kadar da zor değil. Yeter ki biraz dikkatli etrafınıza bakın, dikkatli bir gözlem yapın. Peki, "bunlar için ne yapabiliriz?" dersiniz; işte o da sizin bileceğiniz iş. İsterseniz aynı suyun akışına kendinizi kaptırır giderseniz, isterseniz kendinizi uzak tutar, hiç görmemiş, tanımamış gibi görmezden gelirsiniz. Karar sizin!

*

Ateş çemberinin içerisinde dönüp dolaşan, karanlık bir dünyanın keşmekeşi içerisindeyiz. Çepeçevre sarıp sarmalanmış düşmanlar sarmış dört bir yanımızı. Çok ilginçtir ki bunu İslâm adına yaptıklarını söyleyenler bile var. İletişim kaynakları farklı olunca, haliyle haber kaynakları da farklılıklar arz ediyor. Yahudi ve Siyonist sarmalı içerisinde, birbirimize kızıyor, birbirimize hakaretler ediyor; hain, müşrik, günahkâr gibi yaftalamalarıyla nefislerimizi ve doğru olduğuna inandığımız düşüncelerimizi kutsallaştırıyoruz.

Yapılanların ne kadar doğru olduğunu araştırdıktan sonra, karar vermeliyiz. Aksi takdirde, hepten ayırırız, hepten zarar eder, hepten kayboluruz ortadan. Dikkatli ve uyanık olmalıyız.

*

Gül bahçesine girenler, kimi gül alırken, kimisi zül.
Şükrünü eda etmek için, kendinden geçer şah-ı bülbül. (KB)

Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -26-

Kerim'ce Güzellemeler -26-

Dünya da oluk oluk Müslüman kanı akarken, Müslüman açlık sefalet ve perişanlık içerisinde kıvrılırken, ev barsız yurtsuz kalırken, analar gözü yaşlı, kalpler yaralı, yürekler yangın yeri iken, İslam birliği denen teşkilat Allah aşkına ne yapıyor, ne ediyor? Acaba zenginlerden oluşan bir teşkilat olup, sadece yiyip içmekle mi uğraşiyor? Bir bilen varsa, beri gelsin!

*

Her akşam, oğlumla beraber haberleri seyrederken soruyor: "Baba burada da Suriye gibi savaş mı olacak?" "Evet" desem varın çocuğun halini siz düşünün "Yok" desem olanlar ortada, ister istemez, korku, panik, endişe... Tam komşularımıza acıdığımız, "yazık" dediğimiz bir zamanda, bizler de aynı duruma düşmek üzereyiz. Yerleşim yerlerine kolluk kuvvetleri girmesin diye hendekler kazılıyor, asker, polis şehit ediliyor, elektrikler kesiliyor, sular akmıyor, sokağa çıkma yasakları uygulanıyor, insanlar aç, perişan, evlerine hapsedilmiş gibi dışarı çıkamıyor. Esnaf işyerlerini açamıyor, devletin her türlü kurumlarına saldırılıyor, hizmet araçları imha ediliyor, hayat durmuş vaziyette. Fırsatı bulanlar bulunduğu yerleri terk ediyor. Okullar kapanmış, çocuklar eğitim-öğretim yapamıyor. Halk tehdit ediliyor. Her an şehit haberi gelecek diye korkuyoruz. Kitle iletişim haberlerini açmak, dinlemek, izlemek istemiyoruz. Mültecileri kabul ederken, bizler mülteci durumuna düşmek üzereyiz. Gel de böyle bir ortamda, bir çocuğa; "savaş olacak ya da olmayacak" diye bir cevap verin, verebilirseniz!

*

Kimileri, bir dakika sonra ne olacağını bilemezken, 1'in yanına bolca sıfırlar koyarak ve de yıllara uyarlayarak, yaşamaya çalışıyorlar. Sanki hiç ölmeyeceklermiş gibi, neyin hesabını, hangi akılla yapıyorlarsa artık!

*

Yerler içerler güya, bu hayatın sefası,
Soğan ekmek yerken, bilmez, gerisi cefası,
Yeter artık kendine gel, bu neyin kafası,
Bu dünyalık peşinde, istemenin dozu yok. (KB)

*

Kitap okumak insanın cehlini alır, ama önemli olan adam gibi adam yapmasıdır.

*

Türkiye, Mısır, Libya, Tunus, Irak, İran, Suriye, Yunan, Bulgar gibi daha birçok dünya ülkelerinden tamamen farklı bir ülkedir. Bir kere iç dinamikleri çok çok farklıdır. Öncelikle, Türk insanı gerçekten de farkındalığı yüksek bir kitledir. Aptallar için tasarlanmış bir takım sistemler ve uygulamaları Türkiye'de çalışmaz. Türkiye'de çok farklı özellikleri olan eğilimler mevcuttur. Dünyadaki birçok ülkedeki gibi gel-git oyunları sergileyerek, halkla dilediğiniz gibi oynamanız Türkiye'de çalışmaz.

Burada bilinç düzeyi son derece yüksek bir halk kitlesi vardır. Bu birçok ülke de olmayan farklı bir kitledir. Eğitimli ve düşünen insanların olduğu bir ülkede, bu kadar kolay oyunlar sergileyemezsiniz, bu çok zordur.

Bir fark da, Türk insanının aktivist yönü, sokaklara inen, hakları için savaştan bir topluluktur Türkler. Türk insanı kendilerine ne olacağına kendileri karar veren bir millettir.

Emperyalist ve sömürgeci birçok ülkenin yaptıkları o kadar kolay işlemez Türkiye'de. Türkiye'de yaşayanlar ölürlere, ama vatanlarını düşmana teslim etmezler.

*

Tam da ABD ile Rusya'nın dalaşacağı bir an da onların yükünü üstlendik. "ABD ve İsrail ne yapıyor?" diye hiç düşündünüz mü? Belki de baş başa vermişler şampanyayla kutlama yaparak kıs kıs gülüyorlardır. Bu gün cuma ona göre dua edin.

*

Korkunun ecele faydası yok,
İyi olmakta yapacak şey çok,
İslam adına kalbine bir ok,
İstemesen de olacak Moskof....(KB)

*

Birçok ülkenin ismi, etkisi ve yaptıkları Türkiye üzerinde hissediliyordu. Şimdi de bariz bir şekilde, birçok alanda KATAR'ın etkisini hissedeceğiz anlaşılır.

*

Güneş bir başka sıcak oluyor, yeşillikler tükeniyor, topraklar kuruyor, su kaynakları azalıyor, kışta yazı yaşıyoruz, yaz da neler yaşarız/yaşayacağız Allah (CC) bilir. Ey alemilerin rabbi, rahmet kapılarını açıp, toprakla yağmurunu kavuştur, rahmetini, bolluk ve bereketini esirgeme bu dünyadan.

*

Bu yıl bugüne kadar olan günleri, geçmiş yıllarla kıyaslayınca; hiç yağmur olmadığını görüyoruz. Hele kar hiç yok. Her gün, güneş sıcak yüzünü gösteriyor. Kışın böyle olmaması gerekir.

Kerim BAYDAK

Kerim'ce Güzellemeler -27-

Kerim'ce Güzellemeler -27-

Adıyaman da parkmetre uygulamasına başlandığı günden bu yana caddeler boşaldı. Sahi o araçlar ve özellikle "satılık" yazısı olan araçlar ne oldu, birden nereye kayboldular? Hani bazılarına lazım olabilirdi yani! Bakalım parkmetre uygulaması ne kadar devam edecek. Daha önce ki devam etmedi de...

Genç alımlı ve çalımlı kadın, kocalarının ardından yürüyen birkaç kadına rastlar. Karşılaştığı manzara kendine hem tuhaf gelir, hem ilginç gelir. Güya biraz dalga geçerek kendince espri yapmak ister. Siz neden kocalarınızın ardından gidiyorsunuz, sizin değeriniz işte bu kadar!" der. Yaşlı kadınlardan biri döner, söyledikleriyle kadını yerin dibine sokacak bir cevap verir. "Tövbe, tövbe, sen ne diyorsun yavrum, sen neler diyorsun? Galiba kıyamet yaklaştı! Kocalarımız bize çok değer verir, ama biz kocalarımız ile yan yana yürümeye ar ederiz. Neden mi? Çünkü dul kalanlar, kocası şehit olanlar var, evlenemeyenler var. Onların gönül yaralarına tuz basmayalım, utandırmayalım diye, kocalarımızın bir iki adım gerisinden yürürüz "diyerek utandırır. Peki, şimdikiyle öyle mi, ne dersiniz?

Hayatımızda birçok yer, zaman ve mekânda, birçok insan ve söylemlerine karşı "evet!" dememiz gerekirken "Hayır!!", "Hayır!!" dememiz gerekirken "evet!" diyemiyoruz. Bu yüzden yaşantımızın dengesi değişmekte ve bizleri huzursuz etmektedir.

Yüzüne bile bakmayan insanların, yüzüne bakılmadığına şahit olduğunuzda; "ne oldum değil, ne olacağım?" diye bir iç geçiriyor musunuz acaba?

Tuzaklar kurulus, farkında olamazsın. Sen daha tuzağın ne olduğunu anlamadın, bir bakarsın ki, tuzağı kuran kendi ayaklarıyla yakalanmıştır. Tuzakları başlarına geçmiştir. Tuzaklar kuranların da üstünde tuzakları bozan ve başlarına geçiren bir güç vardır. "Hayır, bildiklerinizde şer, şer bildiklerinizde hayır vardır." Yüreğiniz, kalbiniz, ferah olsun. O her şeye kadirdir,

Bugün çamaşır ipine asılmış elbise gibiyim!.. Her tarafımda acıtan çengel-mandal izleri!. Güneş vurmuş sıkılmış gibiyim olmuşum kupkuru!. Soğukta kavrulmuşum, suyum çekilmiş kaskatı!...Asil olan bir su damlası gibiyim, yaprak üstünde. Rüzgâr salları bozular aslım bilinmezliklere...Belki erir yok olurum, katılım deryalara...Belki de aslıma rücu ederim, düşerim kara toprağın bağrına!.

İnsan olarak, her geçen gün ruhumuzda insanî, imanî ve ahlâkî bir takım şeyler eksiliyor da farkında değiliz. Belki imanî eksikliğini sorgulamak haddimiz değil (çünkü dinini, diyanetini öğretmek lazım gelir); ama insanî ve ahlâkî eksiklikleri düzeltmek adına üzerimize düşen görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmemiz gerekiyor.

Meydana çıkmış bazı cengâverler, cürmüne bakmadan atıp tutarlar. Bilmezler ki ateş olsalar cürmü kadar yer yakarlar. Bol keseden harcadıkları alengirli beyanatlarıyla çevresini etkilediklerini düşünürler. Bilmezler ki kaale alınmazlar, sözlerinin hiç bir tesiri olmamaktadır. Bağnazlıkları, hercai ve havai tavırları, edaları, bencillik üzerine kurulu yaşam tarzları, egoizm üzerine yoğunlaşmış kişilikleriyle, başkasına söz yetiştirecek çaba ve gayretleriyle, kendilerini bulunmaz Hint kumaşı görmeleri gibi aymazca insanlara yüklenmeleriyle, yerin dibine, Esfali Safiline kadar yol alırlar. İnsani meydanlarda fııldak misali ani ve keskin dönüşlerle ancak kendilerini sollarlar. Söz ve söylemleri insanları rencide edenler, bir yerlere gelebilmek için bazı atraksiyonlar yapsalar da sonuçta hüsrana uğrayanlar yine kendileri olmaktadır. Kimsenin kimseyi kabul etmek ve ettirmek zorunda olmadığı bir zeminde ve ortamda, insanlardan icazet beklemek, taltif veya takdir etmek, herhalde hiç bir akıl ve mantıkla izah edilemez. Bazen bunun bilincinde ve farkında olunsa bile, nefse pek de hoş gelmediği, memnun olmadığı, şeytani vesveselerden aklını, yüreğini ve kalbini kurtaramadığından olsa gerek; insanlardan biat beklemek, ilgi, alaka ve teşekkür istemek, aymazlığın daniskası olsa gerek. Unutulmamalı ki toplumun mevcut iç dinamikleri, kendi içerisinde bir takım ritüellerle; ya insanı insan eder, ya insanı merkep eder. İster küheylana bindirir şahlandırır, isterse merkebe ters bindirir, gülünç hale getirir. İnsan, kendisinde mevcut yetenekleri sayesinde, en iyi kararı yine kendisi verir. Gerisi maval okumaktan öteye gitmez biline! Malum bu meydan ne cengâverler gördü; ama öyle, ama böyle!

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -28-

Kerim'ce Güzellemeler -28-

Yaşadıktan sonra öleceğini bilen tek canlı türü insandır. İnsan öldüğünde, ardından neler konuşulacağını, neler yaşanacağını, merak ediyorsa eğer; yaşarken neler yaptığına, neler konuştuğuna dikkat etmelidir. Öyle ki öldükten sonra, geride kalan günlerde anılarınız yaşadığınız ve yaşadığınız acıları örtebilmeli ve unutturabilmelidir. Yoksa yaşamış veya yaşayacak olmanın bir anlamı olmaz.

Gelmiş de ki başım gözüm üstüne eyvallah!
Giderken selâ'yla, söylediler güle güle!
Aslında ben gidiyordum birGül'e, bir Gül'e!
Beni bülbül söyletir, bülbül birGül, bir Gül!
Arşı bülbül söyletir, âlemleri renk renk açan gül.

Vicdan, herkesin yaptığı, istediği, yapmak istediği ve başkalarından beklediği çok önemli bir insani değerdir. Bu önemli değere dili, dini, ırkı, mezhebi, meşrebi ve mensubiyeti ne olursa olsun, herkes has olan bir özelliktir. Herkes vicdandan bahseder, vicdanlı olsun/olunsun istenir; ama iş uygulamaya gelince, hiç de öyle olmadığı/yapılmadığı görülür. Katili, işkencecisi, mafyası, örgütü, devleti, lideri, siyasetçisi, vatandaşı... hepsi vicdandan bahseder, merhametten söz eder; ama iş uygulamaya gelince, söylenenler havda asılı kalır. Mesela Obama, Putin, Esad, gibi dünyanın bütün liderleri de bahseder; ama 2 milyonun üzerinde mülteciyi Türkiye besler, her türlü ihtiyacını giderir. Birçok şeye mal olsa da... Lafla peynir gemisi yürümüyor işte beyler, liderler! Öyle bol keseden atmakla olmuyor, mültecilere çelme takmakla olmuyor, "biz size parasal yardım yapalım, yeter ki bize gelmesinler" demekle de olmuyor, hele hele denizlerden gelenlerin botlarını patlatmakla hiç ama hiç olmuyor bilirsiniz. Biraz vicdan gerek, biraz merhamet gerek. Sorarsanız, herkes vicdan derler, merhamet, doğruluk, dürüstlük derler. Derler de...

Yine yeni bir yılbaşı geldi. Yeni umutlar, yeni beklentiler... talih ve şans oyunlarına yine tüm umutlar bağlandı. Bu günlerde, en revaçta olan yine Milli piyango! Bayiler önünde uzun uzadıya kuyruklar, yeni yılda zengin olma hayalleri...Çıkar veya çıkmaz!. Ama şu an için düşünülen tek şey piyango! Başımızı döndürürcesine 55 milyonluk kocaman bir ikramiye! Birkaç gün sonra, belki birkaç kişi mutlu olacak (sonucunda ilerleyen zamanlar da mutsuz), diğerleri zaten mutsuzdu. Yani değişen bir şey olmayacak. Olan parayı yatırına ve parayı kazanan birkaç kişiye!...

Aslında birçok şeyi içten içe sorgulamamız gerekiyor. Başa gelmeyince, bazı şeyleri sorgulamanın imkânı olmuyor. Çünkü kimin ne mal olduğu ortaya çıkmıyor. Rus uçağı düşmeseydi, içimizdeki Rus yanlılarını nasıl bilecektik, değil mi? Nasıl mı biliniyor. Şöyle ki: "Rus jeti düştü de ne oldu sanki onların sayısız silahı var, hem jetleri birkaç saniye ihlal etmişse ne olacak, değer mi yani, bu sıkıntıya, farz etki yolcu uçağıdır ne olacak yani, bak şimdi herkes Türkiye'ye saldıracak, ne güzel geçinip gidiyorduk. Ülkenin ekonomisi alt üst oldu, aman Allah'ım ya bir de doğal gazı keserlerse donarız, bence Rusya haklıdır, bırakın vursun elin Arab'ı nı, bize ne yahu!..." diyenler o kadar çok ki aramızda. Hemen toplumun her katmanında ve mesleklerin her grubunda, çalışanlar, çalışmayanlar, okumuşlar, okumamışlar... Ha bir de aman bir an önce Rusya Türkiye'ye savaş açsa da göbek atsalar teranelerinde olanlar var. Sanki kendisi Rusya da yaşıyor. Gel de sorgulama, gel de kızma!!!

Rusya'nın derdi Jet uçağının düşmesi değil, hala anlamadınız mı?

Dertleri, Suriye üzerinden ve jetlerinin düşürülmesi bahanesiyle sıcak denizlere inmek, yayılmacı politikalarıyla eski şaşalı ve debdebeli günlerine geri dönmek, o hâkimiyetini ve otoritesini kazanmaktır. Ancak hesap edemedikleri bir şey var. Türkiye gibi bir devletin ve milletin olduğu duvara tosladılar. Çünkü bu Türkiye üzerinden olmaz/olamaz. Fena yakalandılar ve çarpıldılar. Bakalım nasıl yakalarını kurtaracaklar ve kendilerini aklayacaklar.

*

Yılbaşı gecesi sadece birkaç kişi zengin olacak. Belki de parayı alınca kafayı yiyecekler. Kârı boşanacak, evler, yatlar, hatlar, katlar alınacak, güya fakir fukaraya yardım edilecek, seyahate çıkılacak... Diğerleri verdikleri paralarının üstüne bir bardak soğuk su içecek. Bazıları, çıkanlar için " ne kadar şanlılar, turnayı gözünden vurdular" diyecekler; bazıları, "aman ben de zaten şans yok, şansım olsaydı...." diyecekler. Herkesi şimdiden geçmiş olsun. Çünkü başlarından aşağıya, ya soğuk sular, ya da kaynar sular dökülecek.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Noel mi, Mekke'nin Fethi mi?

Noel mi, Mekke'nin Fethi mi?

Yeni bir yılın (2016) içerisindeyiz. Bugüne kadar iyi, kötü ömrümüz geçti. Kan, gözyaşı, zulüm, işkence, savaş, yakım, yıkımların... gölgesinde geçen bir yılı daha geride bıraktık. Kabir hayatına her geçen an, biraz daha yaklaşıyoruz. Ne kadar daha yaşayacağımız meçhul. Her an sevdiklerimizi, çoluk çocuğumuzu, arkadaşlarımızı, dostlarımızı bırakıp gitmeye adayız.

Her geçen yıl gibi, bu yılın da ilk sabahından başlamak üzere, takvim yapraklarını bir bir kopartmaya başlayacağız ve devam edeceğiz. Peki, hiç düşündünüz mü, görevimiz, yapmamız gerekenler, sorumluluğumuz sadece bu mu, bu kadar mı yani?

Onca geçen gün ve yıllar var ki, ne kadar olanlardan, yaptıklarımızdan ve söylediklerimizden ders aldık, nasıl bir sorgulama içerisine girdik acaba?

Geçen ömrümüzün ne kadar muhasebesini yaptık acaba?

Hatalarımızı, kusurlarımızı tespit ettik mi, bunları bir daha yapmamak üzere azmen ve cezmen karar kılabilir mi? İşlediğimiz günahlardan, ne kadar rücu edebildik?

Hristiyanlar, Noellerini istedikleri gibi kutlayabilirler.

İstedikleri kadar sarhoş edici her şeyi kullanabilirler.

İstedikleri her türlü çılgınlığı yapabilirler, bizi ilgilendirmez.

Onların bu tutumunu yadırgamamak gerekir ve herkes mensup olduğu inancı gereği yaşar ve ölür. Bu onların sorunu, Noellerini kutlayabilirler, mukaddes gördüğü değerlerle, gönüllerince eğlenmeleri gayet normaldir. Önemli olan, onların bu derece kendi dinlerinin ve inançların gereği yaptıklarına, kutladıklarına, Müslümanların iştirak etmemesidir

Oysa şimdi Müslümanlar, onlar gibi davranıp, su gibi içkiler tüketiyorlar.

Onlar gibi davranıp, sayısız Çam ağacına kıyıyorlar.

Onlar gibi davranıp, ne giyerlerse giymeye başlıyorlar.

Onlar gibi davranıp, her şeylerini taklit etmeye başlıyorlar.

Eminim yılbaşı gecesi, sabahları kadar Noel programlı televizyon kanallarına mahkûm oldular.

Kimileri, Avrupai kafelerden ve eğlence merkezlerinden ayrıılıp, eve gidemeyecek kadar sarhoş olmaya başladılar.

Kimileri, o gece açık kutlama alanlarında, Noel kutlamaları adı altında, sayısız, rezilce manzaraların ortaya çıkmasına sebep oldular.

Kimileri, kendi öz değerlerinden oluşan müziklerini unutarak, ne olduğu, ne söylendiği anlaşılmayan müzikleri dinleyerek, kendinden geçtiler.

Kimileri, yaptıkları nedeniyle belki hastanelerde, belki karakollarda, belki hapsi boyladı, belki de mezarlarda kendine yer ayırdılar.

Kimileri, güya "Noel baba hediye getirecek" diyerek çocuklarını saatlerce beklettiler

Kimileri, yabancılaşma merakı yüzünden, kendi örf, adet ve geleneklerini yerle yeksan ettiler.

Anlaşılan o gece, Allah Resulü (sav) "Kim bir kavme benzemeye çalışırsa o da onlardandır " Hadis-i Şerifini bir kenara iterek, haram olan yılbaşı kutlamasına iştirak ettiler.

Müslüman, İslam'ı kültür ve değerlerine ve geleneklerine sahip çıkmalıdır.

Gayrimüslim adetlerine uyararak, yılbaşı kutlamanın imanî açıdan son derece tehlikeli bir durum olduğu ortadayken; yılbaşı kutlamak büyük bir vebale ve günaha sebep olmaktadır.

Müslüman, Yılbaşı gecesi çam kesip, ormanları yok etmek, içki- kumar-fuhuş gibi bir Müslümana yakışmayacak hal ve tavırlar içerisine giremez.

Müslüman, illa ki bir kutlama yapacaksa, işte Miladi yılın başlangıcı 1 Ocak, aynı zamanda Mekke'nin Fethi'nin yıldönümüdür. Gönül rahatlığıyla, onun kutlamasını yapabilir.

Unutmayalım ki bir milletin örf ve âdetleriyle beraber erimesi ve yok olması, o millet için; daha büyük bir zarar, yıkım, kıyım, yangın, bitiş, tükeniş, yok olma gibi, korkunç olan başka hiçbir tehlike olamaz.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -29-

Kerim'ce Güzellemeler -29-

Kimi zaman, mantıkla karar verilmesi gereken birçok konuda, duygularla hareket edilerek karar veriliyor. Başını sonunu iyi hesap kitap edemeyince, ani verilen duygusal kararlar neticesinde başımız ağrımaya, sorunlar yaşanmaya başlıyor ve çözümler bulmakta zorlanılıyor. Geri dönüşü ve telafisi zor problemlerin ortaya çıkması sonucunda, ne kadar nedametler yaşansa da artık olanlar olmuştur. İnsanların duyguları dışı vurma ve paylaşma biçimleri, çoğu zaman toplumun gelişimiyle alakalı olarak doğru orantılı bir gelişme göstermektedir. Duygusal olarak yaklaşımlar sergilendiğinde, öyle okumuş olmanın, çokbilmiş olmanın, güzel ve akıllı olmanın bir etkisi olmamaktadır/kalmamaktadır.

Gerçeklerle yüzleşmenin zamanı daha gelmedi mi? Belki önlemler açısından birileri bir şeyler yapar. İnsanlar yitip gidiyor. Kanser ve Kanserojen içeren maddeler hayatımızın ayrılmaz parçaları oldular. Serbest piyasa ekonomisiyle vazgeçilmezlerimiz arasında olan yiyecek, içecek, giyecekler kullanarak, binmişiz bir alamete gidiyoruz... Kullandığımız hangi malzemede, (tavuk, et vb) "kanserojen madde yoktur" diyebilecek birileri var mı? Sayısız radyasyon içeren içecek ve yiyeceğimiz var.(çay, fındık vb) Bu sebeple insan ömrü bile azaldı. Yaşlılarımız, " eskiden bu kadar ölümler olmazdı, olan ölümler de belli başlı birkaç rahatsızlıktan kaynaklanırdı, şimdi binlerce rahatsızlık ve hastalık türedi" diyorlar. Haksız da değiller hani! Gerçekten de para kazanıyoruz, yiyoruz, içiyoruz (hormonlu), gıdalarımıza katkı maddelerin bilinçsizce, ölçüsüzce ve kontrolsüz bir şekilde katılıyor, kimyasallar içeren giyecekler giyiyoruz, ama sonrasında elimizde, avucumuzda ne varsa doktorlara ve ilaçlara veriyoruz. Yine de eskiden olduğu gibi sağlıklı ve huzurlu yaşamıyoruz/yaşamıyoruz. Ölüyoruz, ölüyoruz kimsenin umurunda değil. Ne zaman ki, kanser denen illetten ailemizden ve sevdiklerimizden birini kaybediyoruz, işte o zaman veryansın ediyoruz, kıyameti koparıyoruz.

Haysiyetsizlerde haysiyet, şerefsizlerde şeref, namussuzlarda namus, vicdansızlarda vicdan, fırıldaklarda dürüstlük aranır olmuş. Nereye böyle!!

Hele şöyle bir düşünün bakalım! Yaşamının farkına varın. Her şey sizin elinizde!.. İyi olmakta, kötü olmakta, yeter ki nasıl olmak istediğinize bir karar verin. Yürürsünüz, yatarsınız, yersiniz, içersiniz, giyinirsiniz. Karar sizdedir. Cenab-ı Allah'ın size bahsettiği en güzeldir yaşamak. Bu sizin en doğal hakkınızdır. Bunu istediğiniz gibi yaşamaksa size kalmıştır. Karar sizindir! Ya iyisinizdir, ya kötüsünüzdür.

Kurşunî bulutlardan bir nida fıskırır,
Moskof gâvurunun flu semalarında,
Bir ben bilirim hangi âlemlerde gezinirim,
Bir yaratan bilir, kaderimde olan yazgıyı.

Köyün sahibi köyden atılmaya çalışılır. Başına bütün köylüler ve civar köylüler, "Allah yarattı" demeden vurduca vururlar. Bir köylü de çıkıp "ne yapıyorsunuz?" yazık değil mi demez/diyemez, deme cesaretini göstermez/gösteremez. İşte Suriye'ye uygulanan budur. Kimse oranın esas sahibi onlardır diyemez; ama güçlerinde üstünde bir güç vardır, yani ALLAH (cc) vardır.

En büyük vekil o değil mi?
Allah diyen ne kaybetmiş ki?

Herkes Meteorolojiden hava durumunu alır, biz ise ondan. Arkadaşımızdan yani, tam bir hava durumu uzmanı olmuş gibi... Adı bizde kalsın! Tam bir hava durumu meraklısı!.. En ince ayrıntısına kadar araştıran- inceleyen bir arkadaşımız. Bazen söyledikleri çıkmıyor da değil hani!

Şimdiler de "kar yağdı, yağacak, yağıyor!" derken, yine kendisine müracaat ettik. Kem küm ettiyse de nihayet fikirlerini söyledi. "Aslında kestirmek hayli zorlaştı. Mevsimler bir tuhaf oldu. Şu gün, şu saatte yağacak derken, hep erteleniyor. İhtiyarlar gördü mü, soruyorum; "dizleriniz ağrıyor mu, elleriniz çatlıyor mu?" diye. "Birkaç gün içinde adamakıllı bir kar ve yağış olacak!" diyor, ama bakalım bekleyip göreceğiz. İnşallah dediği gibi olur da...

Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -30-

Kerim'ce Güzellemeler -30-

Önceleri dünyada olup bitenler, ancak günler sonra anlaşılırdı/bilinirdi. Oysa şimdi dünyanın hangi köşesinde bir sinek dahi yanlış hareket yapıp uçacak olsa, bütün dünyanın anında haberi oluyor. İşte en bariz örneği, Türkiye, Rusya arasında gelişen olaylar ve dünya ülkelerinin Ortadoğu üzerindeki emelleri hemen anlaşılıyor. Anlaşılan dünya ve özellikle Ortadoğu hiç rahat değil.

Biraz da düşünelim mi? Bir bahçe düşünün, için de tek bir gül var. Dört taraftan necasetli olanlar saldırıyor. Güle yaklaştıkça necasete batıyorlar. Tam da oldubitti derken, birden necasette kayboluyorlar. Gül yine asaletini devam ettiriyor. İşte öyle...

Çevrenize şöyle bir bakın, her çeşit hayvanın postuna bürünmüş sayısız insan var. Peki, biz bunların farkına varıyor muyuz? Maalesef varamıyoruz. Çünkü kendilerini o kadar güzel kamufle etmişler ki... Hepsi insana benziyorlar. Ancak olağanüstü bir durum söz konusu olduğunda, aleni olarak onların farkına varıyoruz. Suriye, Rusya krizi, İran'ın tutumu ve çimizdeki kendilerini kamufle eden taraftarlarını, ancak bu vesileyle tanıma şerefine nail oluyoruz. Bazen bir musibet bin nasihat evla olabilmektedir. Allah (CC) Kerim'dir, vekildir.

ABD Başkan adayı Donald Trump; Müslümanların kanı üzerinden siyaset iç malzemesi yapıp bundan nemalanıp başkan olmak istiyor. Kendileri Noel'de hediyeler dağıtacaklar, bakalım Müslümanların başına hangi çeşit bombalar yağdıracaklar. Müslümanlar kadar başına taş düşse emi!

Komünizm döneminde sürekli İslam ve Türk düşmanı olan Ermenileri Osmanlı ve Türkiye aleyhine sürekli kışkırtan-kullanan, milyonlarca insanı öldüren, sürgüne gönderen, ırzına geçen, topraklarını işgal eden-işgalci, kan emen, hak-hukuk tanımaz bir Rusya varken; bu güne kadar ılımlı, ticari, siyasi, diplomatik, turistik anlaşmalar ile dostluklar ve çok amaçlı ilişkiler, barışçıl dayanışmalar devam ederken; ne oldu da bir an da her şey ters düz oluverdi. Eskiler hep "aydan post, moskoftan dost olmaz" derlerdi. Görünen o ki bu sözün çok doğruymuş. Özünde var olan neyse, illa ki bir gün dışarı çıkacaktır. Tıpkı Rusya'nın İran'ın yaptığı gibi!..

Akdeniz de savaş tamtamları çalmak için, dünya ülkeleri gemilerini konuşlandırdılar. Yarım yüzyıldır esaret ve zulüm altında inleyen ve gün geçtikçe de dozu artarak devam eden zulümlerle, insanlar kendi ülkelerinde mülteci durumuna düştüler. Avrupa'ya geçmek isteyen mülteciler, Akdeniz sularında boğulmaktadır ya da boğulmaya zorlanmaktadır. Denizleri kana bulayan, dünya ülkelerinin rahatları bozulduğundan dolayı, haçlı zihniyetini hortlatarak, bir işbirliği içerisine girdiler. Aslında Akdeniz sularında boğulan insanlar değil, bu kan deryası içerisinde boğulanlar, dünya ülkelerinin insanlarıdır, boğulan onların olmayan vicdanlarıdır, ahlaklarıdır, inançlarıdır, insanlıklarıdır, çifte standartlarıdır.

İnsanlar dışında herhangi bir şeyin (kuş, balık...) tehlikesi durumunda, dünyayı ayağa kaldıranlar; bunca kadın, erkek, çocuk hayatını yitirirken, ne bir söz, ne bir kınama, ne bir yürüyüş yaptılar. Hatta bölgede etnik ve mezhepsel ayrımcılık yaptılar. Çünkü ölenler Müslümanlardı. Görmezden gelmeleri en güzel yaptıkları işlerden biriydi. Hatta sahne de "maşa varken ellerini yakmak gerekmez" kabilinden bir İşid, Deaş, PKK... artık adına ne deriniz deyin, bir tiyatro sahneye koydular ki, İslam'ı dünyada baş kesen, yakıp, yıkan, yok eden bir din olarak lanse ve empoze etmeye çalıştılar. İkincisi olarak da kan, gözyaşı, zulüm, işkence, eden cinayet işleyen bir din olarak gösteriyorlar. Esas tehlikeli olan üçüncü perde, üçüncü bölü; çünkü orada Suriye gibi birçok ülkenin mal ve toprak paylaşımı söz konusudur.

Aslında herkes her şeyi biliyor da, işin içine kişisel menfaatler girince, işin rengi değişiyor. Herkes kendi lehine yaptırımlarda bulunuyor.

Rusya, İran ve Arabistan arasında arabuluculuk yapacağını bildirmiş. Sen onu bırak da, önce Türkiye ile olan sorunlarını bir çöz bakalım! Bir de İran yanlısı olan bir Rusya, nasıl arabulucu olabilir ki!

Uç noktalarda hareket eden iki ülkenin bu zaafından, nihayet küresel güçler nemalanmak adına dinamitin fitilini ateşlemeye başladılar. Ortadoğu ateşine bir odun daha atılmaya ve ateş daha da harlanmaya başlıyor. Bölgedeki gerginliğe baktığımızda, büyük bir mezhep savaşına doğru ilerlediğini, dini bir takım motiflerle fiili olarak, uzun bir savaşa doğru tehlikeli adımlar atıldığını görüyoruz. Malum aktörler kendilerini iyiden iyiye hissettiriyorlar. Dibi sonsuz bir girdap oluşmakta olup, girenin dibe batacak intibai, Ortadoğu'ya ve İslam coğrafyasına hakim olmuş durumda.

Denilir ki "karda yürürler, izini belli etmezler!" Deneme amacıyla kar 'da yürüdüm, ama ayak izinin belli olmaması

mümkün değil. Demek ki bunda başka bir iş var, ama ne? Yoksa büyükler boşuna söylemezler!
Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -31-

Kerim'ce Güzellemeler -31-

Vakti zamanı tamam oldu mu, her şey olacağına varır. Sabırsızlıkla beklenen kar, nihayet yağmaya başladı/başlıyor. Toprağa rahmet düştü. Her yağın kar tanesi, yeryüzüyle buluşmasında belki dışım soğudu; ama içim sımıcak bir duyguyla, güzellikle doldu. Görünür, görünmez birçok şeyin üzerini kapattı, siyahları beyaz, kirlileri temiz yapmaya başladı. Dünyaya farklı bembeyaz bir elbise giydirdi. Yağın, her şeyin üzerini kapattığı gibi, bir takım kötülüklerin müsebbibi olan kötü insanların da üzerini kapatsa, temizlese, aklasa ne güzel olurdu. Belki o zaman dünya barışa, huzura, mutluluğa gark olurdu.

Maşallah herkes, her konuda her şeyi biliyor. Kimse de uydu mu, uymadı mı demeden, her konuda "en iyisini ben bilirim" teranelerinden kendisini soyutlayamıyor. Girdikleri her ortamda yaptıkları sohbetlerin ana temasında memleket meseleli kritikler yaparak ülkeyi kurtarırlar ve milleti geleceğini kurtarma hesabını yaparlar. İnsan bilgisinin ve yeteneklerinin sınırlarını bilmeden, bazı problemlerin çözümünü davranışları ve söylemleriyle biçimlendirmeye çalışırlar. Maşallah herkes doğuştan general, mühendis, hukukçu, doktor, şehir planlayıcı, dört dörtlük yönetici ve 1. sınıf siyasetçi, politikacı... Yani herkes, her konuda ne iyi düşünen, bilen ve uygulayandır.

Belki herkes, her konuda bir şeyler söyleyebilir, ama herkesin en iyi bildiği konuda söyledikleri daha etkili, kalıcı ve değerli olabilmektedir. Maalesef çoğu insan, en çok kendisinin bildiğini düşünerek, sürekli kendisine danışsın, kendisinin fikirleri alınsın, kendisi dinlenilsin ister, başka şeyler söyleyen hiç kimsenin söyledikleri doğru değildir ukalalığına kalkışırlar. Kendisinden başkasını beğenmezler, başkasını küçük görürler ve bu yüzdendir ki sürekli yalnız ve kendisine biat eden bir kaç kişinin dışında başka kimse yoktur yanında ve çevresinde. Kendilerini soğan başı gibi, hep bir baş olduklarını düşünürler. Ancak unuttukları bir şey var. Kendini baş olarak görebilirsiniz, ama bir gün o baş çürümeye başladığında, ayaklar çirkefin, necasetin içinde battıkça batarlar.

Son günlerde akıllı cep telefonlarıyla ilgili haberleri sıklıkla duyar olduk. Akıllı telefonlarını insanlar mı akıllı yapmaya başladı, yoksa akıllı telefonlar mı insanları akılsız etmeye başladı acaba? Kullanıcılar, konuşurken, ya bir direğe, ya bir arabaya, ya bir duvara, ya bir insana, ya bir dereye, ya yüksekten bir yerlere... illa ki düşüyorlar. Nereye kadar peki?

Bir TV'nin gündeme aldığı çok güzel bir uygulama başlatılmış. Gerçekten övgüye değer. Zihinsel engellilere yönelik kola döv(ğ)me yapılması. Kişisel bilgilerin işleneceği döv(ğ)menin kola yapılacak olması engelli kardeşlerimizin kaybolduklarında bulunması açısından çok güzel bir uygulama olacağı kanısındayım.

Hafta sonu bir ressam arkadaşımız olan Mehmet Kaplan'ın bürosunda otururken, bir bayan engelli çocuğuyla beraber gelip, henüz bilgi sahibi olduğumuz döğmeyi yapıp yapmadığını sordu. Bilmediğimizden cevap veremedik. Meğer güzel bir uygulamayla kola kalıcı döğme yapıyormuş. Harika bir uygulama!

Bukalemun gibi renkten renge giren çok insan var. Her dönemim adamı olmaktan gurur mu duyarlar, yoksa kendilerini rezil mi ederler, kara vermek hayli zor. Acaba kendileri de bilirler mi ne halde ve ahvalde olduklarını... Bir gün birine denk gelindiğinde, sorabilse insan! Sanırım ilginç cevaplar vereceklerdir

Düne kadar sığ sularda kayıklara binenler ve aleni olarak görüntü verenler, bugün derin deryalarda denizaltı yüzdürüyorlar, renk vermiyorlar

Yoksa özünde adalet ve doğruluk, bir altın bile bozar seni!
Varsa özünde hak ve hakkaniyet, bin altın bile bozmaz seni!

Şu kar yağışı altında, bir şehir merkezinde gezen temiz, şık ve kalın giyinmiş Suriyelilere bakıyorum, bir de cami önlerinde, köşe başlarında, trafikte kırmızı ışıkta duranlara bakıyorum, karar vermekte zorlanıyorum. Bir bıçağın iki sırtı gibi!.. Bir tarafı keskin, biri tarafı kesmez! Çoğunluk zengin mi, kesinlikle hayır!

Her yerde beyaz kar, yüreğimde har,
Millette ne şeref kalmış ne ar,
Geniş meydan da, der yerim çok dar,
Diyebilir misin insanlık var.

Bir kardeşimiz der ki; "Kardan adamlar, aslında şimdi ki adamlardan daha adam gibi adam Kerim abi, en azından ne zaman çekip gideceğini biliyorsun..." Bence de çok haklı. O cihetle bakacak olursak, şimdi ki bazı insanlardan daha temiz, daha dürüst ve daha.... oldukları kesin. Ağzı, dili, kulağı, burnu var; ama yok! Kardeşim çok haklısınız!

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kar'lı Günlerimiz Güzeldi

Kar'lı Günlerimiz Güzeldi

O günleri zar-zor hatırlıyorum, köyde kar yağdığı zaman; hem en sevdiğimiz, hem de sevmediğimiz zaman dilimleri olurdu.

Kar yağdığı sürece, sıkıntı yoktu, soğuk olmazdı, üşümezdik, büyüklerimizden fırça da yemezdim, zevkimize, gönlümüze göre, içimizden nasıl gelirse öyle oyunlar oynardık, Kimi zaman kendi kendimize, kimi zaman arkadaşlarımızla, kimi zaman büyüklerimizle, kimi zaman da mevcut küçükbaş hayvanlarımızla, özellikle oğlak, kuzu, kedi ve köpeklerimizle zamanı değerlendirirdik. Yine de oyunlarımız kısıtlı olurdu. Yaz, bahar oyunları gibi olmazdı. Esas sorun, problem, sıkıntı, çile ve yorgunluk, yoğunluk, kar yağdıktan sonra başlardı. Hele kar yağdıktan sonra, üstüne bir de rüzgâr gelmişse; dışarı çıkılamadığı gibi, içeride de hem bizler, hem de küçük ve büyük baş hayvanlarımız için, hayli zor bir süreç başlardı. Her kar yağışının ardından, illa ki beklenmeyen, istenmeyen, istenilmeyen hadiseler olurdu. Zaman bol olmasına rağmen, kısıtlı imkânlarla, kısıtlı bir mekân içerisinde, ihtiyaçlarımızı gidermeye çalışırdık.

Eve kapandığımız zamanlarda, zaman geçmek bilmezdi. Hangi işle, ne kadar uğraşabilirsiniz ki? Her iş, hemen bitiyor; ama zaman asla ve hiç bitmiyordu. Modern ismiyle “şömüne”, eski ismiyle “tıfık” veya “argın” diye anılan ateşin yakıldığı ocağın başında toplanırdık; gah büyüklerimizin anlattığı hikayeleri, masalları ve menkıbeleri dinlerdik, gah yazın kurutulan, elma, armut, üzüm, ceviz, tuğ, incir gibi yiyecekler yiyerek zaman geçirirdik, gah bol olan Üzüm pekmezimizle kar'ı karıştırarak, karlambaç yapardık. Tabii bunlar sadece akşamları yaptıklarımızdı.

Sabah kalktığımızda, ilk işimiz, hayvanların yemini vermektir. Bu da öyle dışarı çıkarak yapılmazdı. Evden, hayvanların kaldığı yere bir koridordan gidilirdi, yemlenip dönülürdü. İki katlı evlerin içinden alt kata inen tahta olan derme çatma merdivenlerle gidilenler de vardı. Bazen ormanlık alana giderek, yazın ağaçların yapraklarından yapılmış “yığma” diye tabir edilen ağaçlardan kuru yapraklar getirir ve hayvanlara yedirirdik. Köyün gençleri, topluca köy dışına çıkarak, tavşan avına katılırdı, daha büyükleri keklük avına çıkardı. Köyün en dik yamaçlı yerine giderek, o an ki malzemelerle kaydırak yapar ve kayardık. Evin damları toprak olduğundan, damlama ve nem yapmasını diye, çoğu zaman kar küreleme işini çocuklar yapardı, hem de zevkle ve isteyerek... Evin önüne yığılan kar'ın içinden tüneller yapar, koridordan geçerek, evden dışarı ve dışarıdan eve giderdik.

Misafirliğe gelen komşularımızın sohbetlerini, can kulağıyla dinlerdik. Arada ilgimizi çeken konularda sorular sorar, cevaplar alırdık. Erkeklerin kaldığı odadan, kadınların kaldığı odalar arasında mekik dokurduk, Hele sofraların kurulmasından, çayların dağıtılmasına, kuruyemişlerin getir götür işlerinin vazgeçilmezleri bizlerdik. Haremlik, selamlık yoktu, ama yine de işlerin yapılması konusunda kadınlar ayrı, erkekler ayrı odalarda kalırdı Belki öyle daha rahat ediliyordu ya da ataerkil aile olmasından kaynaklanıyor olabilir, bilemiyorum.

Soğuk ve uzun kış geceleri, bitmek bilmezdi. Oyunlar oynardık, birbirimize sataşırdık, kuruyemişler yerdik, o günün şartlarında kendimizce birtakım yarışmalar yapardık; ama yine geceler bitmek, sabah olmak bilmezdi. Karlı gün ve gecelerin en sevdiğimiz oyunlarından biri, gelin-damat oyunlarıydı. Aynı yaştaki çocuklar, bir evde toplanırdık. Birimiz büyüklerimizin elbisesini giyer, güya gelin olurduk, birimiz de babalarımızın elbisesini giyer, damat olurduk. Tabii geline fistan, tülbent, yazma vs, damada şapka ve bıyık bazen de sakal takmak/yapmak vazgeçilmezlerimizdi. Önde gelin-damat, ardında diğer çocuklar, sanırım metrelerce kar'a bata-çıkı ilerleyerek, köyün evleri tek tek ziyaret edilirdi. Evlerin kapısı çalınır, yiyecek bir şeyler istenirdi. Evden çıkanlar, “gelin damat oynamazsa bir şey vermeyiz!” diyerek, topluca çocukları oynatırlar ve eksik olan yiyecekten, evlerinde/ellerinde ne varsa verirlerdi. Yeterince toplandıktan kanaat getirilince, belirlen bir evde toplanılırdı. Büyük abalarımızdan biri, toplanmış malzemelerle yaptığı yemeklerden yenilir ve ardından kuruyemişler tüketilerek, belki sabah edilirdi. Anne babalarımız, bizi merak etmezler, bilirlerdi ki herkes aynı durumdadır ve güvendedir.

Büyükler de ayrı bir evde toplanır, yumurta, keklük, tavşan veya davar etinden çiğköfteler yoğururlardı. Kar'lar eridikçe, kimi zaman sıkıntı verir, kimi zaman çile ve cefa çekilmesine sebep olurdu.

Her şeye rağmen, insanların keyifleri ve neşeleri yerindeydi, yüreklerinde dağlar kadar sevgi, merhamet ve acıma hissi vardı. Kimse kimseyi kırmazdı, kötülemezdi, vurmazdı. Maddi durumları iyi olmasa da, teknoloji bu kadar ileri düzeyde olmasa da (bir radyo her şeye yetiyordu), hallerinden memnunlardı, yaşamlarında mutluydular.

Bazen o günleri özlemlerle anmıyorum değilim. “Keşke mümkün olsa da o günlere bir anlığına dönseydik/dönebilseydik, kısa süreliğine de olsa,” diye, zaman zaman da iç geçirmiyor değilim hani!

Kar, kimi zaman bazıları için eğlence olur, kimi zaman işkence olur.

Kar, kimi zaman bazıları için esaret olur, kimi zaman cesaret olur.

Kar, kimi zaman bazıları için tatil olur, kimi zaman katil olur.

Kar, kimi zaman bazıları için bolluk, bereket olur, kimi zaman sıkıntı, stres olur.

Kar, sıkıntı verdiği kadar, huzur, mutluluk ve sevinç vesilesi de olabiliyor. Nasıl ve hangi şartlarda baktığınıza bağlı olarak değişiklik arz edebilir. Ne olursa olsun, kar bolluktur, berekettir, yaşamın devamı için vazgeçilmezler arasındadır.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -32-

Kerim'ce Güzellemeler -32-

Liseye yeni başlamışım. Babam el arabasıyla (tablayla) yük taşıyor. Yorulmuş ikinci vakti, fırından sıcak bir ekmeğini almış, çay ocağının önünde, el arabasının üzerinde oturmuş, koca bir soğan ve yaprak biberle yiyor. Çay ocağında oturan fötr şapkalı, takım elbiseli ve kravatlı yaşlı bir beyefendi, sürekli çaktırmadan dikizliyor.

Dayanamayan yaşlı bey, nihayet kalkarak babamın üzerinde oturduğu el arabasının yanına geliyor ve "Afiyet olsun amca!" diyor, yaşı büyük olmasına rağmen. "Sağ ol siz de buyurun, beraber olsun!" der demez, derinden bir "ah" çekiyor adam. "Nerede amca, keşke senin gibi böyle soğan ekmeği yiyebilseydim de hiç bir şeyim olmayaydı!" derken, yüzünde ve sözlerinde büyük bir nedamet vardı. "Ben çok zengin bir adamım, ama senin gibi böyle bir ekmeği ve hele soğanla yemeye hasretim, ne mutlu sana!" diyor. Sanırım sağlık böyle bir şey olsa gerek.

Kimse kimseye yaptıklarından dolayı böbürlenmesin. Günü gelir yaptıklarınız başınıza belâ olur, yaptıklarınız sizin de başınıza gelecektir, buna emin olun ve inanın. Bu yüzden bir şey yaparken veya konuşurken, çok çok dikkatli olmalısınız. Hangi gecenin sabahının, kime ne/ neler/ nasıl getireceğini kimse bilemez.

Kim / ne / nasıl olduğunu bilenler; kimlerle, nelerle, neden uğraştığını ve sonuçlarını da tahmin ederler / bilirler.

Hiç kimse yok ki, ardından laf söylenmesin. İnsanların ardından laf söylemek, galiba yaptığımız en güzel işimizdir. İki kişi yan yana geldiğinde, muhakkak üçüncü bir kişinin dedikodusunu yaparlar ve çeğiştirirler. "Kadınlar mı, erkekler mi?" dersiniz? İşte o, çoğu zaman değışiklikler arz edebiliyor.

Anne-baba10 çocuğa bakarken, 10 çocuk anne-babaya bakamıyor/bakmıyordu. Şimdi evde bakım parası olunca, kardeşler birbiriyle kavga ediyor bakmak için. Aslında para için tabii! Ah para ah!

Evde söylenen ve yapılan her şeye, çocuklar tarafından muhalefet ediliyor. "Eskiden, bizim zamanımızda şöyleydi-böyleydi..." diye söze başladığınız an da, "aman o eskidendi, şimdi devir değışti..." diye veryansın ediyorlar. Hâlbuki ki bilgiyi demleyen tecrübe değil midir? Zamanı gelince, ah-vah ediliyor; ama ne yazık ki artık olan olmuş oluyor, telâfisi zor olsa da.

Biriyle konuşurken, yüzüne bakmıyorsa, emme-basma tulumba gibi kafasını hep sallıyorsa, siz de sallayın gitsin. Artık nereye giderse!.. Babam öyle derdi. Öyle ya!

Bu nasıl bir ateş ya!

Libya'da ateş, Filistin'de ateş, Mali de ateş, Nijerya'da ateş, Mısır'da ateş, Yemen'de ateş, Suriye'de harlı ateş, Irak'ta ateş, Afganistan'da ateş, Pakistan'da ateş, Arakan 'da ateş, bütün Afrika ülkelerinde ateş... Yananlar İslam, Müslüman, Mümin! Ateşi yakan/yakanlar kim? Ya bu sair dünya ülkeleri, çok mu üşüyorlar? Bir gün donarlar mı acaba? Şimdi de İran ile Suudi Arabistan.

Garibim kravatı öyle bir severdi ki yatağa bile, kravatla girerdi.

Sigarayı o kadar çok severdi ki yemek niyetine ve yerine, hep sigara içerdi.

Yemeği o kadar severdi ki, çarşıda gezer, yemeği bedavaya getirirdi.

Ayakta uyurdu, ama asla ve kata otele para vermezdi.

İşi herkesten çok iyi bilirdi, ama hiç işe gitmezdi.

Türkiye'de Suriyeli mülteciler çoğaldı.

Dilencilik yapanlar onlar, son model ciplere binenler onlar.

Kavga döğüş edenler onlar, cezadan muaf olanlar onlar.

Çöpten ekmeği toplayanlar onlar, lokantalarda yemek yiyenler onlar.

Her yerde iş görenler onlar, gece-gündüz aylak aylak gezenler onlar.

Çadır da ya da izbe ve metruk yerlerde yaşayanlar onlar, lüks evlerde, binaları komple kiralayanlar onlar.

Akşama kadar bir ekmeği diyenler onlar, kulaklarında kulaklıkla son model akıllı telefonlarla konuşanlar onlar.

Savaştan kaçanlar onlar, yedikleri, içtikleri, giydikleri ve yapılanları beğenmeyenler onlar.

Devlet ve vatandaşın verdiğiyle yetinenler onlar, her gün AVM'ler de alışveriş yapanlar onlar.

Akşama kadar orada burada dolaşanlar onlar, Suriye'de savaşanlar, ölenler başkası.

Bazıları orada savaşırken, bazıları da burada sefa sürüyorlar. Hepsini mi elbette hayır!

Çarşı pazarda Türkçeden çok, Arapça konuşanlar çoğunlukta!

Bu kadar tezat neyin nesi, inanın anlamakta zorlanıyorum!

Anlayan var mı?

Œehitler gelir toprak evlere bayrak asılır,
Her tekbir sesinde manyak y¼ređi kasılır,
İsmi değil, sadece Mehmet dillerde kalır,
Y¼ce Allah (CC) der, Œehadette Œehitlik alır... (KB)

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -33-

Kerim'ce Güzellemeler -33-

Bazı şeyler bazılarını üzüyor, bazılarını sevindiriyorsa,
Bazı şeyler bazılarını ağlatıyor, bazılarını güldürüyorsa,
Bazı şeyler bazılarını zengin ediyor, bazılarını fakirleştiriyorsa,
Bazı şeyler bazılarını kalabalıklaştırıyor, balarını yalnızlaştırıyor,,
Bazı şeyler bazılarını öldürüyor, bazılarını yaşıyorsa...
Bir şeyler ters gidiyor, bir yerlerde yanlışlıklar yapılıyor demektir.

Bundan önce dünyaya İslâm anlatılmaya çalışılıyordu, şimdi ise bildikleri İslâm'ın esas İslâm olmadığını anlatmaya çalışmakla, ifade etmekle, aklamakla uğraşılıyor.

Şehir içerisinde aşırı bir inşaatlaşma söz konusu, amma aynı oranda inşaatın ve yolda geçenlerin güvenliklerinde zafiyet söz konusu. İnanmayan varsa gidip bakabilir. Güvenlik tedbirleri evlere şenlik!.. Daha yol işgallerini söyleyemiyorum bile.

Dualar da artık kabul olmuyor. Yoksa Onca çocuğun başına bombalar yağdıran zalimleri ahlarıyla yerle yoksan olurlardı. Artık 1 milyar 700 milyon Müslümanın yaptığı dua nasıl olur da kabul olmaz. Demek ki bir yerlerde bir yanlışlık yapılıyor. Uyanmak gerek.

İnsan darbe üstüne darbe yiyor, ama bir türlü akıllanmıyor, ders almıyor. Belki her seferinde, "bir daha yapmam, şöyle etmem, böyle etmem!" diyerek, kendi kendine sözler veriyor. Fakat her defasında olanlar unutuluyor, her şey sıfırdan başlıyor. Düzelebilir veya değişebilir zannıyla, düşüncesiyle, her seferinde verilen şanslar, hep boşa gidiyor. Tabi farkında olmuyoruz, ama aslında giden ömür oluyor. Kimisini silip atıyorsun, gönlünden, kalbinden aklından, hayatından, kimini Allah'a (CC) havale ediyorsun, en büyük vekil Allah (CC) olduğuna göre, "en iyisini o bilir diyorsun," kimisiyle tartışıyorsun, kavga ediyorsun, hem kendine hem ona fiili yaptırımlarda bulunuyorsun. Ancak, yine de yaşamın içerisinde bir türlü kendini soyutlayamıyorsun, bir türlü yakını kurtaramıyorsun. Bu durumlarda en büyük şey sabır olsa gerek. Hani "zamanla koruk bile üzüm olur" denir ya.

İşte öyle! Zamanla bir bakıyorsunuz, kendiliğinden her şey hallolmuş, hayatınızdan bir an da çıkiveriyorlar. Yeter ki sabredebilesiniz.

Uyuyanı uyandırmak kolaydır, ama uyur gibi yapana, düşündüreni uyandırmak kadar zoru yoktur. Bilmeyene öğretmek kolaydır, ama bilmek istemeyene ya da bildiğini düşünen insana bir şey öğretmek kadar zoru yoktur. Acaba içimizde uyuyanlar veya her şeyi bildiğini düşünenler başka kimseye öğrenme ve düşünme hakkı tanımayanlar olabilir mi? Var mıdır acaba?

Ne olduğu, ne için olduğu anlaşılmayan savaşlar yaşıyoruz. Mazlumlar zalimlerin teşvikiyle, alçakça ve gaddarca piyonlarıyla yangın yerine dönen, her geçen daha da daha da alevlenerek özellikle İslam coğrafyasını ve İslam âlemini yakan bir ateş var.

Kim/kimler ölmüş, nereler yakılmış, yıkılmış, hangi yüreklere ve mekânlara ateş düşmüş, gözlerde yaş kalmamış gibi olan bitenler, kimsenin umurunda değil. Etnik ve mezhepsel yarışmalar tetiklenmektedir. Herkes İslam adına yaptığını söylüyor; ama hiç kimse İslam adına o hakkı kendinde göremez, kaldı ki o hakkı asla vermez.

Kimse kimseyi kandırmasın. Ne Rusya'nın yanında olan ve zalim Esat'ı destekleyen Şii İran'ın yaptıkları, ne de servetini Amerika bankalarına yatıran ve gittiği her yere 4 uçakla ve bin hizmetçisiyle beraber giden Suudi Arabistan'ın kralı yaptıklarını kimse onaylayamaz. İslam ve Müslümanlık gerekleri bunlar değildir. Bunlar Müslüman olsa ne olur, olmazsa ne olur. Bunlar hep zalim, hep katil, hep ikiyüzlülerdir.

Her tarafta kan akıyor, yürekler yanıyor, ocaklar sönüyor.
Huzur, barış, mutluluk adına bir yerlerde bir şeyler yapmalı bir şeyler söylemeli.

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -34-

Kerim'ce Güzellemeler -34-

Yaşlı amcaya soruyorum:

"Bu işin sonu ne olacak amca?"

"Sen Müslüman mısın?" diyor.

"Elhamdülillah!" deyince;

"E o zaman unutmama, her şey Allah'ın takdirindedir. Hem yerin üstü nasıl varsa, yerin altı da var, değil mi?" diyor.

Günümüzde güçlünün zayıfı ezdiği bir çıkar çatışması yaşanmaktadır. Dünyanın karşı karşıya bulunduğu bu durum, çoğu zaman tek taraflı olarak cereyan etmektedir. Bu kadar o kadar kadim bir durum ve su götürmez bir gerçek ki, örneklerini ABD, AB ve Rusya'nın çıkarlarını daha da reel ve sürdürülebilir hale getirmek için, uygulamalı genişleme politikalarıyla, zayıf ülkeler üzerinde denedikleri o güçle yıkmaya, yakmaya, yağmalamaya ve yok etmeye hallerine şahit olmaktadır. Nedense, bu hep tek taraflı olacak şekilde, stratejik plânlı ve programlı bir saldırı kültürüyle ya da taşeron yapılanmalarla; hem kendilerini, hem de bütün dünyayı bir kaosa doğru sürüklemektedir.

Güçlü ve aynı zamanda haklı olduğunu düşüncesinde olan zalim, zorba, cani hallere sahip olanların zayıfı ezmeye çalışması, zaman içerisinde sosyal patlamaya sebep olacağı aşikârdır. İnsanların tahammül sınırlarını zorlamak, germek ve esneme kapasitesini de aşacağından; gerek zihinsel, gerekse fiziksel patlamaya ve karşılıklı şiddet yansımalarını sebep olmaktadır.

İnsan var, zaman var, mekân var.

Konuşan var, dinleyen var.

Kahkahalar atan var, aynı zaman da içi yanan var.

Hareket eden var, aynı zaman da ayakları mih gibi yere çakılan var.

Dağ yürekli olan var, dışarıya yansıyan çöl misali yayılan var.

Dışı gülerken, içi foku kaynayan var.

Dışı insan, içi yamyam, çakal, tilki, bukalemun olan var.

Yüzüne gülerken, içinden kin, nefret, intikam besleyen, kusan var.

...var da var. Ha bir de bunun tersi olan durumlar var.

Bazı insanlar vardır, doğru ve direk yürüdüklerini düşünürler, hâlbuki ki yengeçler gibi yan yan yürürler de farkında olmazlar. Acaba neden?

İnsan denen canlı varlık, öyle yaratılmıştır ki; düşünür-taşınır, hesabın-kitabını yapar, hamle yapar. Kendince, sorgusuzca-sorunsuzca, başına buyruk... başarıya ulaşırsa ne ala, yoksa Akrep gibi (öyle bir şey yoktur. Söylenti işte) ateş çemberinde harakiri yapar. Pozitif olana kadar, negatifi olarak istediğini elde etmeye ve hedeflediğini yakalamaya çalışır.

İnsanlar kendini haklı çıkarmak, aklanmak adına sürekli bahaneler arar, sürekli sebepler ileri sürer. Örneğin iyilik yapacaksın, ibadet edeceksin, kendine zaman ayıracaksın; "hele daha erken, kızımı-oğlum evlendireyim, hele emekli olayım, hele param olsun, imkânım olsun, sağlığım yerine gelsin, bir evim, bir arabam daha olsun, hele Hacc'a gidip geleyim, hele torunlara bir bakayım..." derken bir bakıyorsun teneşir tahtasında ezan ve selan okunuyor. Yapılacak olan ne olursa olsun yeri, zamanı, sezonu yoktur. Her zaman her yerde yapılabilir. Öyle bahaneler üretmenin hiçbir anlamı yok. Biraz daha bilinçli ve sorumluluk almaya/olmaya çalışmak en iyisi ve en güzelidir.

Bilgisayarın henüz yaygın olmadığı yıllarda, arkadaşın biri, PC Mouse'unu ilerletirken, kolunu kaldırıp geri getirmek yerine, Mouse'unun önüne gelen her şeyi kaldırıp, tekrar ilerletmeye başlıyordu. Şimdi aynı arkadaş, bilgisayar ve akıllı telefonlarla neler yapıyor neler, bir bilerseniz! Vay teknoloji vay, sen neler yaptırıyorsun insanlara!

Sevdiklerini kaybetmenin, hüznünü, özlemine, yalnızlaşmayı simgeleyen Cuma-cenaze selası her okunduğunda, "acaba savaşlarda yitip giden canlar için, herhalde selalar hiç susmaz!" diye bir acayip olur içim. İyi ki ukbada buluşma, görüşme inancı ve itikadı var. Yoksa gerçekten çok zor bir durum!..

Bugünler de güneş, bir türlü yüzünü gösterip, rengini belli etmiyor. Ne tam ağlıyor, ne tam gülüyor. Bir türlü karar veremiyor. Kararsızlık içerisinde...

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -35-

Kerim'ce Güzellemeler -35-

Keşke demekle olmuyor biliyorum, ama yine de keşke bazı insanlar görünmeyen, o şeytani olan çok yüzlerinden en azından bir tanesini yıllar önce ya da samimiyet ilerlemeden gösterebilseler. Ya da ne bileyim, mesela o yüzlerinden bir tanesi, bir yerlerinde yazılı olsa, aleni olarak herkes görebilse!...

Önemli değil! Yine de "zararın neresinden dönülse kardır!" Bir musibet, bir nasihatten evladır. Tabi anlayan için!...

Dinimizce "vermenin Sünnet, almanın Farz olduğu" selâmı (Selamünaleyküm!) vermek/almak, pek yaşanmayan/uyulmayan/yapılmayan bir muhataplık saygı ifadesidir. Ancak, bazı öküzlere, bazı kalaslar var ki, çok samimi olduğunuz halde, bir selâm (Selamünaleyküm!) vermekten imtina ederler. Ya selâm (Selamünaleyküm!) ne olduğunu, manası bilmiyorlar ya da dedim ya... Hâlbuki ki "öncesi selâm (Selamünaleyküm!), sonrası kelâm" diye bir tabir vardır. Bu, hem dini, hem örfi bir adettir, yerine getirilmesi lâzımdır.

Yazarlar çizerler, okurlar,
Hava atarlar, havadan-sudan satarlar,
Otururlar, kalkarlar, gezerler, tozarlar,
Beşerler, yaşarlar, eşerler, aşarlar,
Yerler, içerler...
Ölçerler, tartarlar, biçerler,
Paracılar, pulcular, hatçılar-yatçılar-katçılar...
Alırlar, satarlar, yatarlar,
Çalarlar, çırparlar...
Hu derler, şu derler, bu derler,
Alavere, dalavere, Allah vere...
İş, eş, aş derler,
El, bel, dil derler,
Kimdir, kimdir bunlar?
Bilen var mı?

İnsan olmak, çok iyi olmak, fedakâr olmak, dostu düşman olmamak, düşmana dost olmak, zalim olmamak, sessiz olmak her şeyi sahiplenmek değildir.

Kale, saray, köprü, şato, ev...
Cami, Havra, Kilise, Cemevi...
Ezan, sala, çan, zil...
Kur'an, Zebur, Tevrat, İncil...
Doğum, hastalık, ölüm...
Din hayati, sanat, medeniyet, yani dünya.
Kafa, akıl, duygu, düşünce, hayal, feraset...
Şarkı, türkü, şiir, fikir, zikir...
Duygu, zevk, tat...
Bak, gör, dinle, anla...
Hava, su, toprak, nefes...
Cennet, cehennem...

...

Bütün bunlar kim için acaba?
"İnsan" diyebilecek biri var mı?

En yakınlarımızdan başlamak üzere, (Anne-Baba, Kardeş, Dayı, Emmi, Hala ve Teyze, Hanım tarafları olmak üzere) tanıdığımız eş, akraba, arkadaş ve dostlar olmak üzere, kime giderseniz gidin, destek, katkı ve yardım, kimden borç para isterseniz isteyin, istediğinizi alamazsınız ve gerisin geri dönersiniz. İşte o zaman, o an da hemen devreye bankalar giriyor ve istediğiniz miktarda para desteği sağlıyorlar. Ne zaman ki biz bankaların kapısından girip para aldık, inanın her şeyimizi o zaman kaybettik.

"Neleri mi kaybettik!!" Saymakla bitmez. Herhalde "neleri kaybetmedik!!!" desek, daha kolay olur sanırım.

Eskiden sadece karne notları değiştirilirdi, şimdilerde sahte Üniversite diplomaları, sahte öğretmenler türedi, en son da sahte teşekkür belgeleri düzenleniyor. Vah eğitim-öğretim vah!! Galiba her şeyin sahtesi çıkıyor, insan üzülüyor ya! Yok mu çaresi ve alınacak önlemi?

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -36-

Kerim'ce Güzellemeler -36-

Çok fazla şeylere sahip olmak adına, elimizde ve avucumuzdakinden de olduk. Zengin olduk, kazandık, ama kazanırken de kaybettik. Bankalar vesilesiyle, zengin olurken, hem bu fani dünyada hem ebedi dünyada kaybedenler olduk.

Birbirimizden uzaklaştığımız andan itibaren, kapitalizmin gönüllü esirleri olduk ve çarkın dişlileri arasında ezildik, büzüldük, yok olduk. Az veya çok borçlandık. Belki de bütçemiz oranında borçlandığımızı düşündük. Sonra borcu ödemek için, gece-gündüz demeden, zor-kolay demeden, daha çok çalıştık. Çalışmanın yanı sıra, "aman işsiz kalıp, borcumuz katlanmasın, ona-una muhtaç olmayalım!" diyerek, bin bir türlü haksızlığa, zorluğa, zorbalığa, haksızlığa ve zulme, nahoş durumlara katlandık. Hayatımız ipotek altında olarak, bankalara ömür boyu borçlu hale geldik. Bir taraftan bankalara bu kadar borçlananların yanında, bankalara giderek; " danası ver, anası kalsın" diyenler de yok değil. Sohbet anlarında da insanlığa, doğruluğa, dürüstlüğe laf kondurmayanlar, maalesef insanî değerlerden yoksun olarak, sözde kaliteli bir hayat ve standartları yüksek bir yaşam sürdürdüklerini düşünüyorlar. Bankalar da bu zaaftan faydalanıyorlar.

Kimse bankalara borçlu değilim, borcum yoktur diyemez. (belki istisnalar olabilir) Bankalardaki mevcut çalımı, alımlı, güzel ve diksiyonu düzgün, hoşsohbet bayanlarla, âdeta tıslımlayarak, gittikçe borçlandırdılar sizi.

Kimi insan, ölürlen bile borçlu olarak mezara giriyor.

Her iki dünyası da gidiyor inananlar için.

A'dan Z'ye her şeyden hesap sorulacağını haber veriyor Kur'an. Bazen soruyorlar, yapmamamız gerektiği halde yaptıklarımızdan mı, yoksa yapmamız gerektiği halde yapmadıklarımızdan mı? Her ikisinden de sorumlu olduğumuz bir mükellefiyetimiz var. Öyle değil mi?

Bazen bir şeyler yapılacağı zaman ya da yenileceği zaman; "Aman, ölüm var mı, yok mu? Boş verrr!!!" diyerek, büyük bir ahmaklığın ve aymazlığın içerisine gark oluyoruz. "Evet, ölüm var ve haktır, peki ya sonra?..." Miskal-ı zerre kadar yapılanın hesabının görüleceği o yerde; Hesap, Mizan, Sorgu, Sual, Sırat, Ğayya'da var.

Vereceğin sınavım sonucuna göre, Cennet var, Cehennem da var.

Tamam mı?

Omurgayı inşa etmeye çalışan omurgasız insanların, hal ve ahvallerine bakmadan sürekli omurgadan bahsetmelerine anlamak ev anlam vermek mümkün değil.

Babam derdi: "oğlum biriyle ne kadar samimi olursan ol, ne kadar muhabbet edersen et, kesinlikle bütün sırlarını söyleme, %1 'i de olsa sana kalsın. Günü gelir, aranız bozulduğunda; seni de satar, sırrını satar düşmanına."

Büyüklerin söylediklerinde muhakkak bir gerçeklik payı vardır. Demek ki bazı şeyler tecrübeyle sabittir. Dikkat etmekte ve dinlemekte fayda var.

Bir insan, bu zamanda neden cep telefonu kullanmaz!!! "Telefon kullanmasını bilmiyordur!!" diyeceğim ama, geçen gün hiç okuması yazması olmayan yaşlı bir teyzeyi de görünce "o olamaz!" dedim, ya da "olsa olsa uçan kuşa aşırı borçlu olmasındandır" sanırım. Çünkü borcu olanlar kendisine ulaşmasın diye. Peki ya gece yarılarında kadar eve gitmemelerine ne demeli!! Haksız mıyım?

Öyle dengesiz, tutarsız ve sonradan görme ev sahipleri var ki... Sonradan zengin oldukları için, kat kat evler yaparlar. Keyiflerine göre kiraya verirler. Hem kalabalık aileye vermezler, bekâra vermezler, sadece yeni evlilere verirler, yoksa da boş bırakırlar. Hem kiraya verseler de, misafiriniz az gelsin, merdivenleri inip-çıkarken ses yapmayın, eve bir çivi bile çakmayın, kapıyı sertçe kapatmayın... Oldu canım, var mı başka sıkıntın!! Ha bu arada unutma!!!! Allah sana nasıl verdiyse (zenginliği de muallak ya !!, Faiz, tefecilik ...), bir an da da öyle alır, cıvıldık kalırsın ulu orta yerde. Farkın da bile olmazsın, ona göre, o bakımdan yani!

Şu "Sebo-Sebastian veya başka isimli olanlar" dedikleri var ya!

İki ayaklı mı, dört ayaklı mı, yoksa yoksa tek ayaklı mı?

Ölümlü mü kalımlı mı, fiyakalı çalımlı mı?

Son zamanlarda bu türler çoğaldı da...

Bir bilen var mı?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -37-

Kerim'ce Güzellemeler -37-

Bir büyüğüm derdi ki: "Eğer hiç bir derdin yoksa, eğer hiç bir sıkıntın yoksa, eğer hiç bir ihtiyacın yoksa, işte o zaman çok çok korkun!!!"

Arap baharını Rus kışı bastırmış durumda görünse de, inşallah yazın sefasını biz süreceğiz.

Gölge hoş, çuval boş,

Tipi hoş, cebi boş,

Yüzü hoş, kafa boş,

Cüzdân hoş, içi boş!

Allah selamet versin, bir tanıdığım öyle derdi:

Bazı şeyleri, başı kişilere anlatabilmek için, illa ki bazı bedeller ödemek gerekiyor galiba. Ya, siz anlatmak istediklerinizi anlatamıyorsunuz, ya bazılarının anlama kapasitesi da sizin anlattıklarınızı anlamaya yeterli değil. Çünkü sizi dinleme, anlama, sabır gösterme zahmetine girmiyorlar. Herkes kendi bildiklerinin, kendi anladıklarının, kendi söylediklerinin ve yaptıklarının doğru olduğuna inanıyor. Bu yüzden gerçek olan doğruları arama ve kabul etme zahmetine katlanamıyorlar/girmiyorlar. Bu kişiler, kendi hırs, bencillik ve egolarının kurbanı oluyorlar.

Gâvur gibi çalışmış,

Hem de çok zengin olmuş,

Sayar harcayamazmış,

Eli hiç cebine gitmez,

Boğazından nimet geçmez,

Maşallah hiç israf etmez,

Demeyin asla mezara gitmez.

Derdi bir yakınım, Allah selamet versin.

Modern olmak adına, birçok değerimizi ve özelliklerimizi kaybettik. Çağın oyunlarına yenik düştük. Hep kazandıklarımızın hesabını yaptık, ama bir türlü neleri kaybettiğimizin hesabını yapmadık/yapamadık. Farkında olmadık, belki de önemsemedik.

Galiba zenginlik, güzel bir tat,

Mal, mülk, para, servet, saltanat,

Harcama, yeme, içme, yanında yat,

Belki de sonunda pejmürde bir hayat,

Kim bilir!! Derdi bir yakınım, Allah selamet versin.

İnsanın dünyaya bakış açısı değişti. Kalp katılaştı, bencillik had safhaya çıktı. Vahşi kapitalizmin kurbanı olduk, olmaya devam ediyoruz. İnsan olmayı beceremedik. Dünyaya ve içindekilere olan anlayışımız değişti. Kendimizden başka bütün her şeyi öteledik, önemsemedik.

* . **

Tipine baksan sanki çok fakir,

Hâlbuki ki milleti görür hakir,

Konuşunca dersin sanki zakir,

Keşfedilmemiş gibi çok bakir.

Derdi bir yakınım, Allah selamet versin.

Evi, arsası, tarlası çokmuş,

Güya dünya derdi yokmuş,

Durmadan millete lâf sokmuş,

Sanma ki türbe, ziyaret olmuş,

Derdi bir yakınım, Allah selamet versin.

Suriye, öyle bir meydan oldu ki, kim kiminle uğraşılıyor, kim neyi hedefliyor, kim kimleri pasifize etmeye ya da memnun etmeye çalışıyor. Âdeta bir muamma ve muallak bir durum!

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim’ce Güzellemeler -38–

Kerim’ce Güzellemeler -38–

Suriye’de milyonlarca mülteci kabul ederken, ülkemizde de mülteci durumuna düşenler olmaktadır. Ülkenin Doğu ve Güneydoğusunda çatışmalar olmakta, şehit haberleri alınmaktadır. Yüreklere yanmakta, ciğerler parçalanmaktadır. Bu acıyı tarif etmek mümkün değil. Ancak başına gelen bilir. Çünkü ateş düştüğü yeri yakıyor, kavuruyor! O nedenle, her şehit haberinde yasa gark oluyoruz. Devletin sayısız imkânı heba oluyor. Geride kalanlar için mağduriyetler yaşanıyor. Afgan, Azeri, Irak, şimdi de Suriye gibi olan trajedilerle karşı karşıya iken, şimdi de Doğu ve Güneydoğu’da oluşacak bir trajediyi kaldıracak ruh halimiz kalmadı. Her ne kadar günlük yaşamda çalışıp çabalasak da, sürekli kafamızda, beynimizde, yüreğimizde, endişe ve kaygı içerisinde meydana gelen gelişmeleri izlemekteyiz. Tek istediğimiz, en büyük temennimiz, en kısa sürede çatışmaların son bulması, yöreye ve ülkeye yeniden barış ve huzurun gelmesi, şehit haberlerinin gelmemesidir.

Bakınca üst perdeden, bir zengin,
Taş gibi yüreği, sanki engin,
Fakiri, fukarayı azarlar,
Bilerek mezarını kazarlar.
Derdi bir yakınım, Allah selamet versin.

Dünya da ki mevcut terör örgütlerine arka çıkan, her türlü desteği veren güçler, savaş kâr’ı ve zararını iyi hesap ettiklerinden olsa gerek, var güçleriyle terörü beslemeye devam ediyorlar. Ne acıdır ki ülkemizde buna alet olmaktadır.

Eskiden savaşlar topla, tüfekte yapılırdı. Şimdilerde öyle değil. Ülkeler savaş bilen toplum mühendisleriyle belirlenen belli bir plan ve program çerçevesinde ülkelerin içini boşaltıyor, kardeşi kardeşe kırdırıyor, etnik ve mezhepsel çatışmalar körükleniyor ve çökertiliyor. Bu emperyalist güçler kendileri yapmayıp, maşa olan işbirlikçileriyle yaparak, hem ellerini kirletmiyorlar, hem de mevcut savaşın içerisinde direkt yer almıyorlar. Belirlenen ülkeyi parçalamak ve yok etmek amacıyla ellerine silah verdikleri işbirlikçilerini sürekli kışkırtarak, uzaktan seyre dalıyorlar. Gününü ve zamanı geldiğinde de son darbeyi vurarak tamamen çökertiyorlar. Dünyada bunun sayısız örnekleri vardır.

Kendi yapmış gibi, caka satar,
Yiyip, içer, üzerinde yatar,
Muhteris adam, zavallı olmuş,
Sanırsın Allah’a iyi kulmuş.
Derdi bir yakınım, Allah selamet versin.

Yaşadığımız bu zaman da ekonomik olarak çok çıkmazlara girdiğimizden, aşırı müsrif olarak israf etmemizden, tüketme çılgınlığından olsa gerek, borçlanmak veya borç almak kaçınılmaz bir hal almaktadır. Hele “ borç yiğidin kamçısıdır” diyerek, borç alarak, borçlanmayan özellikle ücretli çalışanlar olduğunu düşünmek mümkün değil. Bu şekilde, özellikle gerek kredi kartları ve gerekse krediler almış olarak bankalara borçlu olmayan yok gibidir. Hesabını kitabını yapmadan ve ayağını yorganına göre uzatmamaktan kaynaklanan borçluluk hali, ahvali; çoğu kez başlarını belaya sokarak, insanı çeşitli sıkıntı, bela ve musibetlerle karşıya bırakır.

Rekabet edilir, yönetilir ya da itaat edilir. Rekabet edemezsen, yönetemezsen, ancak itaat edersin ki, bu kölelikten başka bir şey değildir.

Hadis-i Şerifte deniliyor ki; “Utanmadıktan sonra, dilediğini yap!” Ar damarın çatlamışsa, utanmıyorsan (Kendinden, aileden, çevrenden, toplumdan), yüzün de kızarmıyorsa, istediğini yapabilirsin!

Esnaf arkadaşına uğrayınca; “İşler nasıl?” diyorum. “Çok şükür oturuyoruz!” diye cevap veriyor. Ne güzel oturmakla da şükür edilebiliyor demek ki! Helal olsun vallahi! Bu ne teslimiyettir!

Kuş yavrusuna öğüt veriyormuş. “Bak çocuğum eğer eğilen birini görürsen, hemen uç, çünkü yerden bir taş alıp, sana atacaktır.” Yavrusu "peki eskiden elinde taş varsa, ne olacak!!" diye cevaplar. Bazıları vardır, siz ne kadar nasihat verirseniz verin, neler anlatmaya çalışırsanız çalışın, onlar daima kendini düze çıkaracak, haklı gösterecek bir bahane bulurlar.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim’ce Güzellemeler -39–

Kerim’ce Güzellemeler -39–

Anne babaların gözünde, çocukları hep küçüktürler. Ben lise döneminde, hatta işe girdikten sonra, hatta evlendikten sonra her akşam eve döndüğümde annem yolumu gözlerdi. Tabi bazen sitem ederdim;" ya anne, artık kocaman herif oldum, artık benim için bu kadar merak etme, kapıda bekleme!..." diye. Kızardı, "inşallah sen de çocuk sahibi olursan görürüm!" seni diyordu. Haklıymış, galiba bizlerde çocuklarımıza aynı şeyleri söyleyeceğiz.

Anne baba anlaşmazlığında,
Toplumların kavgalarında,
Ülkelerin savaşlarında,
Çöküşe geçen ekonomilerde,
Yaşamın yalan dolanlarında,
En çok kimler etkileniyor dersiniz?

Bazen nice emekler vererek, nice fedakarlıklar yaparak, nice ödünler vererek çizdiğimiz ve zamanla kalınlaştırdığımız çizgiler vardır ya, hah işte öyle!!! Ancak günü ve zamanı geliyor, bir çırpıda bir kalemde çizip, kenara atabiliyoruz. Tıpkı bazı insanlar gibi!!! Anlamasalar da ya da anlamazlıktan gelseler de.....

Toplumsal enkazlardan,
Uyanılmayan uykulardan,
Katran karası karanlıklardan,
Mutsuz yaşamların düşlerinden,
Avuç içi kadar mezarlardan,
En çok kimler etkileniyor dersiniz?

İçinde anne lâfzı geçen her şey, ama her şey güzeldir. Her yerde anne, annedir. Ne yazık ki ağlayanlar da hep annelerdir. Dili, dini, ırkı, mezhebi, meşrebi ne olursa olsun, her zaman anne, annedir, ağlayan anne, annedir. Artık analar ağlamasın, ama hiç ağlamasınlar.

İçgüdüsel istekli çocuk doğurmalarından,
Cinnet haline gelmiş toplumlardan,
Hafıza kaybına uğramış mutluluklardan,
Aklın, ruhun, bedenın yön bulamadığı bir dünyadan,
Akıl almaz yerlerde hayattan kopanlardan,
En çok kimler etkileniyor dersiniz?
Kimler dersiniz acaba?

Adam diyor, "ben dört çocuğumu bir odaya sığdırdım, büyüttüm, şimdi dört çocuğumun da dört odalı olan dört evi var, ama maalesef beni bir odaya koyamadılar, sığdıramadılar" sözünü görünce; aklıma şahidi olduğum gerçek bir olay geldi.

Sattığı eski evimin bitişiğinde, evin yola bakan küçük bir odası vardı. 7 veya 8 metrekare büyüklüğünde bir odaydı. Kapısı caddeye bakıyordu. Odaya bitişik olan ve bir insanın ancak sığabileceği kadar bir de banyo vardı. Suyu ve elektriği vardı. O zaman boştu. Bir sabah erkenden işe gideceğim sırada, bir motorun römorkundan yaşlı bir teyzeyi indirdiler, beraberinde de bir kat yatak. Acele gitmem gerektiğinden, fazla ilgilenemedim ve sormadım. Akşam eve geldiğim de, çocuklar direk konuya girip; "baba bugün yan odaya yaşlı bir teyze getirdiler. Hiçbir şeyi yok." Dediler. "gördüm ama sormadım" dedim. Ertesi gün tatil olduğu için, teyzenin yanına giderek, biraz sohbet ettik. Teyzenin kızılı-erkekli 9 tane çocuğu varmış. Hepsini büyütmüş evlendirmiş. Bir kaç yıl önce de eşi ölmüş. Yalnız kalınca, hiçbir çocuğu kabul etmemiş, bakmamış, bakmak istememişler, yanına almamışlar. Yanında kaldığı küçük oğlunun da hanımı; "ben bakamam!" deyince; bu odaya getirip bırakmış ve ardına bakmadan gitmişler.

Günlerce orada kaldı. Hiçbir çocuğu gelip sormadı, ne durumdadır, bir ihtiyacı var mıdır, yok mudur diye. Komşular yemek götürür, elbiselerini yıkardı, sokakta oynayan küçük çocuklar ihtiyaçlarını giderirdi. Bir gün akşam, işten geldiğimde, yine çocuklar hemen konuya girerek, "baba o yaşlı teyzeye alıp gittiler!" "Kimler aldı?" deyince, "bilmiyoruz vallahi birkaç adam gelip aldılar" dediler. Artık araya girenler çocuklarının yanına mı götürdüler, yoksa SHÇEK'ten görevliler mi geldi götürdüler. Bilmiyorum!

Anlayacağınız, o 9 tane çocuğu doğurmuş, büyütmüş, belki de adam etmiş, (adam gibi adam değil ama) ama 9 çocuk bir yaşlı analarına bakamamış. Yazık ya, hem de çokkk yazık!!

Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

EMİTT FUARI VE TURİZM

EMİTT FUARI VE TURİZM

Fuarlar, ülkeler ve yerelde iller için, son derece büyük bir öneme haiz olan tanıtım ataklarının en önemli ayaklarından bir tanesidir. Dünyanın ve ülkemizin birçok ilinden katılımlarla yapılan fuarlarda, herkes bulunduğu yerin tanıtımı için, elinden geleni yapmaya çalışır. Bu tanıtımlar içerisinde, tarih olur, doğa (deniz, güneş, orman, rafting, yürüyüş, paraşüt) olur, yeme-içme kültür (Çeşitli içecekler, Çiğköfte, Kuruyemiş ve diğer pestil gibi yiyecekler) olur, spor olur, inanç turizmi olur... Katılımcıların yaptıkları büyük bir gayret, çaba ve özverili çalışmalara paralel olarak, turizmin gelişmesine katkı sağlayacak birçok alanda, ileriye dönük, katma değer anlamında, süreklilikle etkin bir fayda sağlayacağı herkes tarafından bilinmektedir.

Son yıllarda, Adıyaman da bu söz konusu fuar ve çeşitli organizasyonlarda yerini almaktadır. Ankara, İstanbul, İzmir, Antalya gibi birçok büyük kentte yapılan, çeşitli çok yönlü fuarlar ve tanıtım günleriyle, kendini ifade etme adına, son derece önemli ve faydalı bir süreç yaşamaktadır.

Bu süreçte, 28-31 Ocak 2016 tarihleri arasında, kısa adı EMİTT olan Uluslararası Doğu Akdeniz Turizm Fuarı, 70'e yakın ülke ve binlerce katılımcısı ile birlikte, İstanbul Beylikdüzü'n de yapıldı ve Adıyaman bu fuarda ki yerini aldı. EMİTT fuarı, turistlerden ziyade, turistleri bulduğunuz yere çekebilecek tamamlayıcı (konaklama, yemek, seyahat...) faktörlerin bulunduğu bir fuar olmuştur. Birçok ilin ve ilçenin kendi turizm değerlerini tanıtma ve pazarlama atağına kalktığı EMİTT fuarında, Adıyaman'ımız da yer alarak, kendi turizmi ve öğelerini, mevcut sahip olduğu değerlerini tanıtıma ve ifade etmeye çalışmıştır.

Daha önce de bu fuara katılımlar olmuştur, ancak son yıllarda, bu anlamda Adıyaman turizminin tanıtımına büyük bir ivme kazandıran İl Valimiz Sayın Mahmut DEMİRTAŞ, daha da ileriye götürerek, mevcut olan rüzgârın ilimize doğru esmesini sağlamıştır. Son birkaç yılda, içine kapanık turizm hamleleri, bir türlü dışarıya açılmıyor, tabiri caizse, kendi yağımızda kavruluyorduk. İlimize gelen turistler aradıkları birçok tamamlayıcı unsurları bulamadıkları için, turizm pastasından yeterince faydalanamıyorduk. Ancak, yeni Valimiz ilimize atandığından bu yana, hapsoldüğü çemberi kırarak, mevcut yüzünde yer alan turizm ve bağlı olduğu değerlerini, dışa dönük olan ekinlikleriyle, âdeta bir fırsata ve katma değere çevirmesine vesile olmuştur.

Adıyaman'ın geleceği için, katkı sağlayacak EMİTT fuarı, İl Valimiz Sayın Mahmut DEMİRTAŞ beraberindeki katılımcı ve paydaşların çeşitli turizm alanlarındaki kış ve yaz tatil imkânlarını sağlayacak ve yol gösterici olacak buluşma yerlerindeki gayret, çaba ve çalışmaları; "iltifat marifete tabidir" kabilinden takdir-e şayandır.

İlimizin mevcut olan onlarca turizm değeri bulunmaktadır. Bunların belirli periyotlarla, yapılan fuar ve organizasyonlar da, (Travel Turkey, il tanıtım günleri, EMİTT... gibi) yer almasıyla, doğa, tarih ve inanç turizm değerlerimizin tamamlayıcı ve önemsenebilirlik açısından büyük bir katkı sağlamaktadır. Bütün alanlarda yapılan fuarların, ilimize kanıksanmayacak derecede faydası olduğu bir gerçek; ancak turizm alanındaki bu tamamlayıcı faktörlerin sunuluyor olması, daha da büyük bir önem arz etmektedir. Bu fuarlardaki stantların başında, bizzat İl Valisinin durması, Adıyaman insanının sıcaklığını, tatlı dilini, güzler yüzölçümünü, memleketin misafirperverliğini sunuyor olması; Sayın Valimiz Mahmut DEMİRTAŞ 'ın bizim için ne kadar büyük bir şans olduğunun en büyük göstergesi olduğu kanısındayım.

Sayın Valimizin ve ekibinin bu anlamda sundukları olağanüstü çaba ve gayretlerini gözlemlemek, cazibe merkezi olabilecek Adıyaman'ımızın turizminin gelişmesi yönündeki bu çalışmalarından dolayı teşekkür etmek, boynumuza bir borç olsa gerek.

Son yıllarda yapılan birçok organizasyonda, ciddi olarak, profesyonel anlamda hazırlanılıyor ve ilimize yakışır stantlarda, katılımlar sağlanmakta ve değerlerimiz ifade edilmektedir.

Adıyaman Nemrut ve Kommagene Uygarlığı kalıntıları ile birlikte İnanç turizmi kapsamında bulunan Safvan Bin Muattal Hazretlerinin görsel olarak ve tanıtıcı materyallerle Adıyaman, Gastronomi alanındaki yeme-içme konusundaki ürünlerimizin tanıtılması gibi, sahip olduğu tüm değerlerin EMİTT'te bir araya getirilmiş olması, Adıyaman'ın sahip olduğu zenginliğin bir göstergesidir. Bu zenginlikleri 2016 yılı EMİTT Turizm Fuarında görücüye çıkartan Adıyaman ilimiz, önümüzdeki yıllarda da Sayın Valimiz Mahmut DEMİRTAŞ 'ın ekibiyle ortaya koyacağı ilkeler doğrultusunda, tüm paydaşlarıyla beraber sürdürülebilir bir tanıtımın sağlanmış olmasına vesile olduğu/olması temennisiyle, darısı sonraki fuar ve organizasyonlara diyor ve emeği geçen herkese teşekkür ediyoruz.

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -40-

Kerim'ce Güzellemeler -40-

Acaba, iyi insan ile kötü insanı birbirinden ayıran bir mekanizma, bir cihaz var mıdır?

Sahtekâr olan ile sahtekâr olmayanı birbirinden ayıran bir mekanizma var mıdır?

Öyle bir garabet içerisindeyiz ki kimin sahtekâr, kimin başarısız, kimin iyi ve başarılı olduğunu asla birbirinden ayıramazsınız ya da bu çok zor olur.

Mesele çok çalışan ile çalışmayan birbirinden zor ayırt edilir. Hep yorulan, ezilen, sıkıntı çeken, hep çok çalışandır. Para üzerine kurulu bir takım işverenler nezdinde, zamanında borcunu ödeyen değil, sahtekârlık yapan, sürekli borçlu olan makbuldür, itibarlıdır, çünkü ondan para kazanılıyordur.

Karakola hayatında gitmemiş, hasbelkader düşen biri, en çok sıkıntıyı yaşayan olur.

Kırımızı ışıktaki ilk defa geçen biri, geçmişine bakılmadan, ilk defa oldu diye idare edilmeden cezalandırılır.

Elektrik düzenli borçlarını ödersin, bir gün, bir ay, hasbelkader faturanı geciktirirsin, ilk defa oldu diyerek asla idare edilmezsin.

Belediye, Tapu, Vergi de, Hastaneler de GSM şirketleri... Birçok yerde, kimin iyi olup olmadığı anlaşılabilir ve farklı bir muamele ile ayırım yapılmaz. Çoğu zaman söylentiler üzerinden bir takım düzenlemeler ve ayrımlar ancak yapılır. Bu da yetersiz olur ve güvenilir olmaz

Birçok konuda bu böyledir. Her zaman dürüst, sahtekâr olmayan, iyi olan insan ezilir, işleri ters gider, idare edilmez, Ne yazık ki insanları birbirinden ayıran bir mekanizma yoktur. Eden ettiğiyle, yapan yaptığıyla kalıyor

Bir arkadaş der ki: Eğer yaptığınız eleştirilerinizin inandırıcı olmasını istiyorsanız; Söze "sakın yanlış anlamayın ama diye başlayın ve yine ondan kurtulmak için, onunla konuşurken, sürekli maddi sıkıntılarınızı anlatın, beraberken sürekli telefonla konuşuyor gibi yapın!"

Yaşlılarımız hep anlatırlar. Adamın birinin gönlü bir tezeğe düşmüş. Kırk yıl kendisiyle gezdirmiş, yetmemiş, yüreği soğumamış, tezeği suda eritip içmiş ki yüreği soğusun. Demek gönül bu ya! Güle de kayar, âşık olur, tezeğe (b...) de...

Nihayet, "KERİM'CE GÜZELLEMELE" in 40'nı (Kırkını) çıkardık.

Bence bir sefer deneyin. Köyde öğretmenlik yaptığım esnada, Mehmet isminde gariban, fukara, maddi durumu iyi olmayan köylü bir amcamız vardı. Bir gün evlerine gittim. Odanın ortasında bağdaş kurmuş, önünde ekmek sofrası, üzerinde ekmek kırıntıları ve sulanmış birkaç ekmek vardı. Selam verip "Mehmet amca ne yapıyorsun, ne yiyorsun?" dedim. "Ekmekle ekmek yiyorum" dedi. Şaşırılmıştım, "nasıl yani, nasıl ekmekle ekmek yiyorsun, hele bir yede görelim" dedim.

Mehmet amca, önce sulanmış yufka ekmeği yere serdi, içerisine de küçük ekmek kırıntılarını yağla batırıp, içerisine yaydı. Sonra kebab dürümü gibi sararak, yemeye başladı. Gülüştük. Siz hiç ekmekle ekmek yediniz mi? Bence bir sefer deneyin, malzemeleri veriyorum. Bir yufka ekmek, biraz somun veya yufka ekmek kırıntıları, yeteri kadar yağ. Tabii ekonomik durumunuz nispetinde, farklı varyasyonlarla, malzemelerle süsleyebilirsiniz.

Deneyin, ne kaybedersiniz!!

Bazı insanlar acaba aynanın karşısına geçerek; "ben kimim, neyim, neler diyorum, neler istiyorum, neler yapıyorum?" diyerek, kendilerine hiç sorular soruyorlar mıdır? Konuştukları dilin vicdanî gereklerini yerine getiriyorlar mıdır? Kin, nefret, tenkit, eleştirinin dozunda; hırçnılık, hazımsızlık... kıvamında yapılması gerekir.

Bilip de söylememek, görüp de görmezden gelmek, duyup da kulak tıkamak, ne kadar da alenileşti. İnsanlar 3 maymunu oynamayı iyi beceriyorlar.

Bazı insanlar çok mu uyanıklar ya da çok mu kurnazlar veya çok mu sahtekâr ve düzenbazlar. Aynen bulmaca gibi, karar vermek çok zor oluyor.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -41-

Kerim'ce Güzellemeler -41-

Yaşamışsındır, 5, 25, 50 yaş, belki de daha fazladır!.. Cefa, sıkıntı, ders, pratik, uygulama ve sonunda da iyi bir tecrübe!. Anlatmak istersen yaşadıklarını, tecrübelerini çocuklarına, belki senden daha küçüklere...Anlattıkların masal ve ninni gibi gelir dinleyenlere...Hani büyüklerimiz hep dediler ve şimdi biz diyoruz, belki yarın da çocuklarımız diyecek ya!.. “Şurada şu oldu, bu oldu, ben sizin yaşınızdayken falan!..” diye. “Neler yaşadık, neler atlattık, başımıza ne/neler geldi, kar mı ettik/zarar mı çektik, acılar mı yaşadık...” itibar edilmez, hiç merak edilmez, hele ders ve nasihat hiç alınmaz. Kim dinler sizi azizim, sadece konuşmuş olmaktan öteye gidemezsin! Güya devir değişmiştir, güya o eskidenmiş, güya şartlar değişmiş miş!.. Aslında kimlikler değişmiş, her şeye yabancılaşmış insanlar, hangi asrın adamları olmuşlar, onların da haberleri yok.

Karşında yol ikiye ayrılınca, biraz şaşırırsın, tökezlersin belki; ama sonra kendine gelir, aklınla, inancınla, itikadınla, karar verirsin. Yol, yön bulma mekanizması devreye girer. Ya bir yola girer, Cehennem dibine, Esfal-i Safilin'e gidersen, ya Cennet-i Ala'ya doğru yol alırsın. Yok olan da, kurtulan da, düşen de, kalkan da sensindir. Kıymet ve değerli olman, gaflet, dalalet ve delalette olman nispetinde varsındır veya yoksundur. Aklını, mantığını, gönlünü, hislerini, imanını harmanlamadığın sürece, hiçbir şeyin garantisi yoktur. Nedametlerin ne kadar kurtuluşuna vesile olacaktır!! Hiç düşündün mü?.. Her şey senin elinde yani! Muhtemel sonun hesabı sana aittir.

Aslında herkes her şeyi biliyor da, işin içine kişisel menfaatler girince, işin rengi değişiyor. Herkes kendi lehine yaptırımlarda bulunuyor.

Sahi dostlar, bazen bomboş bahanelerin arkasına sığınıyoruz, kendimizi temize çıkarmak adına! Acaba kendimizi mi kandırıyoruz, yoksa karşımızdakini mi?..

El-ele, göz-göze, diz-dize, yüz-yüze, omuz-omuza, sırt-sırta, yürek-yüreğe, gönül-gönüle... Tamam anladık da... Madem ki herkes insan, peki ya sonuç?

Bazı insanlar vardır, onu sevdim, o beni sevmedi, diye sevinirken ya da ah-vah ederken; Dua alarak/ederek sevinmek yerine, ah/beddua ederek/edilerek, yerlerde sürünmeyi göze alırlar/seçerler!

Önemli olan, Atı alıp Üsküdar'ı geçmek değil, ah almadan hesabı çetin, ince ve keskin olan Sırat-ı geçebilmektir.

Boş yaşayıp yaşamadığını anlamak için, geç aynanın karşısına, kendi kendinle yüzleş bakalım, kendine bir bak, tanıyabilecek misin? Gir bir yola, bak önüne, bakalım nereye gideceksin? Eğer bu yolun yolcusu sensen, cefasını, sefasını çekecek olan hancı da sensin. Kervanlar gelip geçer, haşır-neşir olacak bu yolda, bakalım sen hangisindensin?

Girdiği yolda ilerlemeye çalışanlar, nedense kimlerle yola düştüklerine pek dikkat etmezler. Bu yolda ilerlemek, büyük bir maharet ister. Analar öyle çok yüzlü cambazlar doğuruyor ki....Bazen analar derki; “sen, doğuracağıma, bir kalıp sabun doğursaydım keşke!!!”

Şereflilerin şerefle şereflendirdiği bir köyde açtım gözlerimi. O gün karnın doydu mu yaşamın en güzel demlerini yaşıyorsun demekti. En güzel anlarımız da akşam, bir amcamızın evinde bulunan ve yaprakları darmadağın olan, iğne iplikle birbirine yamalanmış, “Battal Gazinin Destanı” adında ki kitabı okumasıydı. Hele bugünkü ismiyle şömine olan “argır”ın ya da “tıfık”ın başında kuru yemişler tüketmek en güzel zaman geçirme meşgalemizdi. O günden bugüne... Aman yarabbi, ne kadar da değiştik, değiştirildik!

Siz, hiç yaptıklarınızdan ya da yapamadıklarınızdan üzüntü duydunuz mu?

Siz, hiç kendi kendinize kızdınız mı?

Siz, hiç kendi kendinizi ayıpladınız mı?

Siz, hiç kendi kendinizle tartışarak, kavga ettiniz mi?

Siz, hiç kendi kendinize “sen biçim bir insansın?” dediniz mi?

Siz, hiç kendi kendinizi sorguladınız mı?

Siz, hiç kendi kendinizi topyekûn bir hesaba çektiniz mi?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -42-

Kerim'ce Güzellemeler -42-

Öyle zevatlar var ki yapamadıklarını, söyleyemediklerini hep taşeronlar gibi başkalarına söyletirler, yaptırırlar. Kendileri de âdeta bostan korkuluğu olurlar.

Onlar neyse, özlerinde var olanı dışarı çıkarıyorlar, ya onlara alet olanlara ne demeli!!!.

Bazı insanlar çok aptal, bilmezler ki ateş yakar, gaz patlar, elektrik çarpar, su boğar, taşar, aptal coşar, zalim asar, korkak kaçar... Sonunda bazıları, bunu canıyla öder.

Birçok şeyden vazgeçebiliyoruz, ama bir türlü şu baş belası akıllı telefonlarını her gün şarj aletine takıp, şarj etmekten vaz geçmiyoruz/vaz geçemiyoruz.

Cebimizde şarj depolama cihazlarını ya da şarj cihazını cebimizde taşımaktan bir türlü kurtulamıyoruz.

Aynen her gün yiyip içip, giyindiğimiz gibi...

Kendini bir şey sananlar var.

Kendisine, bir şey olduğunu hissettirenler var.

Bir de ne yapılırsa yapılsın, ne olduğu anlaşılmayan, odun gibi zevatlar var.

“Adam gibi adamdır!” diyorsun bir bakıyorsun kalas çıkıyor.

“Bundan bir halt olmaz!” diyorsun, “adam gibi adam” çıkıyor.

İnsanı iyi tahlil etmek gerekiyor, yoksa bin bir türlü belâ ve musibetle karşı karşıya kalınabiliyor.

Her geçen gün, insanların duygularını suiistimal eden dolandırıcıların yol ve yöntemleri de değişerek artmaya başladı. Telefonlarla insanları arayarak, kendilerini terör, mafya, çete, polis, asker, savcı gibi unvanlarla tanıtan dolandırıcılar; adeta insanları hipnotize edencesine bir inandırıcılıkla ya da tehdit, korku, panik, çekiliş, vergi, kargo ücreti, sağlık ve hayat sigortası faturalandırma, kredi kartı ele geçirme gibi daha akla hayale gelmedik yöntemlerle, unsurlarla yönlendirerek, mağdur duruma düşürüyorlar. İnsanların elinde avucunda ne varsa alıyorlar.

En cahilinden, en kültürlüsü ve eğitimlisine kadar, kadın erkek demeden, her yaştan ve hemen her kesimden insanları ağlarına düşürülebiliyorlar.

Akıllı telefonların bu işte çok büyük etkisi var.

Dikkatli ve uyanık olmakta fayda var.

Dünyanın en kolay işi, başkalarına akıl vermek, yol göstermek galiba!

Adamın 1 metre ilerisine götürecekt kadar akıllı, feraseti yok; ama maşallah başkalarını binlerce metre öteye götürecekt kadar akıllı vardır, akıl verir, yol gösterir.

Bu nasıl bir iştir!!

Allah (cc) diyen ne kaybeder?

Sen Allah dediğin için, ne kazandın ya da ne kaybettin, hiç düşündün mü?

Kaybettiklerinin sebebi, Allah(cc) demediğin için mi acaba?

Öyle bir zaman ki; kimseyle tartışmamak, kimseyi eleştirmemek gerekiyor. Ne tartıştığın, eleştirdiğin kişi, ne de tartışan ve eleştiren kişi usulüne uygun hareket edemiyor.

Öyle ki tartışmayı kazanırsan, karşıdakini yitirirsin; kaybedersen kendine olan özgüvenin yara alır,

iş eleştiriye gelince, hiçbir yararı olmaz, ne sana, ne de karşıdakine... İlla eleştirecekseniz, kendinizden başlamanız daha iyi olacaktır, eleştireceğin kişinin iyi bir meziyetini övmelisiniz, sonra tartıştığınız kişinin kişilik haklarını koruyarak, bunun kendisine yakışmadığını söylemekle devam edebilirsiniz.

Bazı insanlar vardır, siz konuşurken dinlemeyi bilmezler ve sözünüzü her zaman kesmeye çalışırlar. Gerçekten dinlemezler, dinlermiş gibi yaparlar, siz konuşurken başka şeylerle ilgilenirler, fırıldak gibi olan gözleri, başka yönlere kayar.

İnsanlar, nedense birbirine asla tahammül edemezler. Konuşmalarında, hep birbirlerini inciterek, alt edebilmenin hesabını yaparlar.

Aralarında konuştukları, o yaptıkları ağız dalaşı ve kavgası,

Başlarına türlü musibetler getirir, o dil denen küçük belâsı.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Türkiye Çok Büyük Oynuyor.

Türkiye Çok Büyük Oynuyor.

Görünen o ki, Türkiye çok büyük oynamaya başlıyor.

Nasıl mı?

İşte dünyanın bataklığı olan/olacak Suriye de PYD' yi bombalamaya başlamasıyla...

Kimlerle mi?

Elbette silahlı kuvvetleriyle, belki de sonrasında uzun süredir gizliden devam ettiği ve kurulduğu söylenen İslam Ordusuyla...

Kimlerle mi savaşıyor/savaşacak?

Suriye'yi paylaşacak olan, aklınıza gelen herkesle, İslam dışında herkesle, Haçlı zihniyetine mensup herkesle...

Kim/kimler mi var?

Aslında "kimler mi var?" demeden, "kimler yok?" diye sormak gerekir.

Cezayir, Umman, Irak ve İran dışında herkes var, (34 ülke) bu ordunun içinde...

İran, İslam ordusu yerine, Komünist Ordusunu kendine kaftan biçti.(Nasıl Müslümanlıksa)
Cezayir, Umman, Irak'ın durumu ise ortada, mecalleri kalmamış ve tabi ABD yanlısı gibiler.

Birlikteliğin ilk belirtileri ortaya çıkmaya başladı.

Nihayet, bazı İslam ülkeleri uyandı gibi...

Biraz zor gibi görünüyor, ama inşallah uyanırlar.

Suudiler, İncirliğe uçak göndermeye başladılar.(Yemen'i vuran Suudiler, nasıl böyle bir karar aldılar, ilginç)

Tabi akabinde, gerekirse kara hareketi için, asker gönderebileceklerini de söylediler.

Akabinde Katar...

Kimleri korkuttu?

Tabi başta, Rusya, ABD...

AB'de de etekler tutuştu. (Bakalım Türkiye nasıl böyle bir belaya bulaşacak!)

Belki gizli ittifakın farkına varan, ABD, İngiltere ve İsrail istihbarat birimleri tarafından öğrenildi, ama engellemede geciktiler, başaramadılar.

Kimler hayal kırıklığına uğradı/uğrayacak?

En başta İran...(Nasıl Müslümanlarsa)

Ne oldu sonuçta?

İki ezeli düşman Rusya ve ABD bile anlaşma yoluna gidiyor.(Anlaştılar da)

Haçlı zihniyeti, acilen toplanmaya başladı.

Sonuç ne olur?

Her şey olacağına varır.(Belki 3. Dünya savaşları, bu defa savaş algı mühendislerinin dediği olmayacak)

Restleşme, kime zarar verir?

Artık İran, Rusya ve diğerleri düşünsün.(En fazla da Türkiye)

Büyük devlet olmaya namzet olanlar, böyle büyük oynar.

Böylece mesele bitti mi, sorunlar halloldu mu? (Mümkün değil)

Hayır, bitmesi ama daha derinden düşünülmesine vesile oldu/olacak.

Çünkü başka Türkiye başka ülkelere benzemez, Türk halkı ise hiçbir halka ve topluma hiç benzemez.

Evet, Türkiye çok büyük oynadı/oynuyor.

Savaş olur veya olmaz, ama mesaj hâsıl oldu.(3. Dünya savaşı fitilinin ateşlenebileceğini söyleyen algı mühendisleri var)

Öyle "üç kuruşa, beş köfte" yok artık.

"Şöyle-böyle yap, falan-filan olsun!" diyeceksiniz, iş uygulamaya gelince, hiç orali olmayacaksınız! (Olan yine insanlara, kimsesizlere oluyor--Ancak unutulmasın kimsesizlerin de kimsesi var)

Olmaz öyle, olmaz, olmamalı, olmayacak!

Unutmayın, güçlerin üstünde de güç vardır, hele o gücün üstünde de en büyük güç vardır.

İşte koalisyona dâhil 20 ülke iştirakiyle bir tatbikat yapılıyor.

Belki de Suriye güç gösterisine giren ülkelere yapılacak muhtemel bir operasyon ipuçları olabilir.

Belki bu mesaj, İslam coğrafyasının ve Müslümanlar birleşmesine vesile olur.

Belli mi olur.

Bir yerlerden başlanacaktı zaten...

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -43-

Kerim'ce Güzellemeler -43-

Bazıları sofra kuramıyor, bazıları sofra beğenmiyor,
Bazıları ekmek bulamıyor, bazıları ekmek beğenmiyor,
Bazıları çorba içemiyor, bazıları yemek beğenmiyor.
Bazıları çıplak vücutla dolaşiyor bazıları elbise beğenmiyor,
Bazıları çıplak ayakla dolaşiyor, bazıları ayakkabı beğenmiyor.
Bazıları dışarıda donuyor, bazıları ateşin yanında kahve hüpürdetiyor.
Bazıları para nedir bilmiyor, bazıları parayı beğenmiyor.

Nerede mi?

Biraz daha dikkatlice etrafınıza bakarsanız, görürsünüz, hatta şahit bile olursunuz, yani her yerde.

Kimler mi?

Büyükler, anneler, babalar, tabi ki çocuklar?

Suçlu kim?

Tabi ki sen, ben, o, biz, siz, herkes, hepimiz, bütün insanlık ve tüm dünya..!

Memleket insanı hayatlarını yitirirken, "ben evde güvendedim" demek olsa olsa ahmaklıktır.

Akşam inanın uyuyamadım, sıcak yatağımda olsam da...

Ankara'da hunharca yapılan, katliam gibi bir saldırı, Diyarbakır Sur 'da habire devam eden çatışmalarda şehit olan askerlerimiz, Mardin'de, Cizre'de, İdil' de ve daha birçok yerde operasyonlar, Hakkâri'de maden protestoları...

Yetmezmiş gibi, yedi düvele karşı, top atışlarının yapıldığı Suriye'deki savaş ortamı...

Hakikaten uyumak mümkün değil.

Eğer uyuyabilen varsa, ya aklından zoru vardır ya da dâhili bedbahtlardır, içimizde düşmanlardır.

Kan, gözyaşı, ölümler varken; "ben güvendedim" demek de neyin nesi oluyor.

Yaşanılanlar kader mi?

Başa gelen kahr mı?

Yapılması gereken, sadece dua mı?..

Nerede kaldı Müslümanlık?

Nerede kaldı batıla karşı hakkı savunmak?

Nerede...

Türkiye büyük oynuyor. İslam birliği devreye girdiğinde, bakalım ABD, Rusya ve AB ve Rusya aşığı İran ne yapacaklar bakalım! Suudilerin uçak ve asker verebileceklerini söylemesi ve 20 ülke ittifakıyla yapılan tatbikatla, yavaş yavaş gün yüzüne çıkacak, etkisini gösterecek gibi görünüyor.

En azından öyle temenni ediyoruz, her ne kadar bir yıldır Yemen'i vuran Siyonist Suudiler, o güveni vermiyorlarsa da... Dünya şerde birleşmiş. Almanya'da ucu kendisine dokunuyor diye, destekler görünüyor.

Odamda ki pencereden bakınca; dışarıda ayrı bir yaşam, içeride ise bambaşka bir yaşam görüyorum. Bu ise derin bir düşünceye sevk ediyor insanı.

Sen ben kavgasına giriştik, unuttuk hak, hukukla hatırı,
Kur'an'ı çoktan bıraktık, tutmadık hu, hu, hu diyen Zakir'i...(KB)

Her geçen gün küresel düşmanlar çeşitli varyasyonlarla Türkiye'yi bölme, parçalama ve yutma amacıyla, ülkemiz üzerinde karanlık şer güçleri senaryolar uyguluyorlar. Ancak, Haçlı zihniyetinin istekleri doğrultusunda hareket etmeyerek, onları (Rusya, ABD, AB, İran, İsrail ve diğerleri) hayal kırıklığına uğratanca; kudurmuş köpekler gibi, taşeronları ve ali menfaatleri doğrultusunda hareket eden dâhili ve harici maşalarıyla (bütün örgütler), ülkenin birçok yerinde, alçakça ve haince, menfur saldırılara girişiyorlar. Güya böylelikle ülkeyi kendi içerisinde hapsederek, sınırlarında olup bitenlere kayıtsız bırakmaktır niyetleri. Ancak her yaptıkları ters tepmekte ve tuzakları boyunlarına ve ayaklarına dolanmaktadır. Allah böyle saldırıyı yapan ve yaptıranların binlerce defa belâsını versin.

Şu beş yıldızlı otellerde kalanlara bakınca "yurt dışında çalışmak vardı!!" diye iç çekmeden edemiyor insan. Bir emekli aylığıyla tatil yap, evine dön, oh ne ala!!!

Ne edep kalmış, ne adap,
Köhnemiş insanlık, olmuş harap,
İnsanlar içmeden sarhoş, görürler serap,
Her şey sana malum, sen kurtar Yarab!

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -44-

Kerim'ce Güzellemeler -44-

Türkiye de terör çeşitleri çoğaldı. Öyle ki her alanda, her türlü terör ve terörizmle mücadele etmekte, çarpışmakta, âdeta savaşmaktadır. PKK, İŞİD (DAEŞ), küresel terör, işbirlikçi terör, ırkçı, çıkarıcı, mezhepçi, güdümlü, emperyalist, ayrıştırıcı... Artık adına ne dersiniz deyin! Hem de çok yönlü, çok boyutlu, çok kapsamlı, alçakça, adice, yıkıcı, bölücü, insanlıktan çıkarısına yersiz, zamansız, mekânsız...

Kimseye ne akıl sattık, ne de akıl dağıttık,
Haddimizi bilip, aşı ahu da olsa tattık,
Suç mu dur yoldaş, gönüldaş, herkesi kardeş bildik,
Muhammedî yolda, kulak asmadık tenkitlere.

İnsanın yaşamında önemli bir yeri olan güven ve güven duygusu ailede başlar, yoğrulur ve şekillenir. Aile fertleri arasındaki ilişkiler ne kadar kuvvetliyse, ne kadar saygı, sevgi, hürmet, şefkat ve güven varsa, sair olaylar ve olumsuzluklar fazla etkili olmaz. Günümüzün baş belası, stres, sıkıntı ve depresyondan eser kalmaz.

Bir tarafta keyif çatanlar, bir tarafta cefa çekenler var. Bir tarafta göbek atanlar, bir tarafta göbeğini bağlayanlar var. Öyle bir tezatlık var ki çözebilene aşk olsun. Deniz kenarında 5 yıldızlı otelin yanı başında denizin bahşettiği odunları ısınma amaçlı toplayan bir çift.

Bazen kiminin felaketi, kiminin ziyafeti olur. Bazen kiminin ziyafeti, kiminin felaketi olur.

Dışarıda inanılmaz derecede lodos fırtınası var. Denizin böylesine deli dolu azgın fırtınalarına denk gelmemiştim. Doğrusunu isterseniz denize yakın olup dalgaların o sesine şahit olmak insana korku ve ürperti veriyor.

İnsanın memleketinde yabancıymış gibi olması kadar başka zor bir şey var mı bilemiyorum!!!

Mahallenin çocukları birbiriyle kavga ederler. Çocuğun babası oğluna der ki; "hadi oğlum git döv, neresi rast gelirse vur, kır, korkma ben arkadayım." Kavgadan sonra da diğer çocuğun babasına; "ya kardeş, ben ne kadar da tembihledim, kimseye kavga etme, niye vurup, kırıyorsun diye, sen merak etme, ben evde onu iyi döver, kulağını çekerim." Yani "hem nalına, hem mihına..." Şu an dünyanın yaptığı da böyle bir şey. Hem taşeronları aracılığıyla terör saldırıları yaptırırlar, sonra da utanmadan kalkıp, "geçmiş olsun, terör kökünden kazımak gerek, bizler terör mücadelesinde yanınızdayız, arkanızdayız" derler. Utanın biraz, utanan ya!!

Yadırgamadan,
Yargılamadan,
Ayırmadan,
Ayrıştırmadan,
İncitmeden,
Sözlere, kurşunlara,
Bela ve musibetlere gelmeden,
Arz, talep ve beklentilere girmeden,
Dürüstçe aynaya bakmadan önce...
Yarın çok geç olmadan,
İyice düşünün!!

Büyük bir muhasara altındayız.

Kimler tarafından mı?

ABD, Rusya, İngiltere, birbirinden ayrılmayıp bağımsız hareket etmeyen/edemeyen Almanya, Fransa İtalya... birbirine muhtaç olan Haçlı mensupları ve taşeronları, çomar değnekleri olan İsrail, İran, PKK, Deaş...

Kimler mi muhasara altında?

İşte o saymakla bitmeyecek kadar çok olan ülkeler.(en çok da İslam Coğrafyasındaki ülkeler.)

Birazcık muhasebe ve murakabe ederseniz, anlarsınız!

Bazı günleri, hastanede hasta ziyaret günü yapmak gerekir. Farklı hastanelerin, hastaları yataklarında, özellikle de yoğun bakım ünitesinde yatan hasta yakınlarına geçmiş olsun dileklerinde bulunmak gerekir. Allah yoğun bakımda yatan bütün hastaların yardımcısı olsun. Beklemek kadar zor olan başka bir durum var mıdır bilemiyorum. Hele sonucu olumsuz bir vaka ise!..

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -45-

Kerim'ce Güzellemeler -45-

Şu taziyelerimizde, yemek işini de kaldırabilsek ne güzel olurdu. Taziye sahibi, her yemekte bir düğün yapmış gibi oluyor. Hem herkesin maddi durumu yeterli olmuyor. Hal böyle olunca, taziye sahibi manen çöktüğü yetmiyor gibi bir de madden yıkılıyor. Çok şükür sigara kaldırıldı, bazı yerlerde yeme içme kaldırıldı. Bir de Adıyaman merkezde kaldırılabilse, ne kadar güzel olurdu.

Koca okyanusta olsan da ve kısmetinse eğer, içeceğin bir damla sudur.

Kim olduğun, ne olduğun, nasıl olduğun, fakirliğin, zenginliğin pek de bir Kıymet-i Harbiye'si yoktur.

Beşeri sistemler içerisinde yer alan kişi ve bazı tüzel kişilikler, fitratlarına aykırı şekillerde kendilerini koruma ve süreklilik sağlama adına, insanî olmayan edep, adap ve etik kurallarına hiçe sayarak, haksız rekabetle daha da zengin olma yollarına başvuruyorlar. Bunun en bariz örneği, yalan-yanlış bir takım ritüellerle, gerek beyinleri, gerek vicdanları ve gerekse cüzdaneleri yaralayarak, toplumda çeşitli tahribatlara sebep olmaktadır. Meşrulaşmış bir ideoloji şeklinde, rahat davranarak, sistematik bir şekilde, yalanlar üzerinde taziyeler yapılan bir zeminde hareket ediyorlar. İşte, kimi siyasi partiler, kimi sözde dini cemaatler, kimi firmalar... yaygın görüntülü medya araçlarında satılan bir takım mallar, örnek olarak gösterilebilir.

Satılan, alınan ve beklenen mal arasında çokça farklılıklar mevcut olunca, yalan-dolan üzerine kurulmuş bir düzenin yaptıkları, insanlar üzerinde büyük bir tahribata sebep olmaktadır. Güven ve itimat duyguları zedelenmekte, yalan üzerinde vicdansız bir dünya ideolojisi tesis edilmektedir. İnsanın fitratına ters olan çıkarlar çatışması, çeşitli entrikalarla ufalanan hatta yok olan insan ve insanlık, insani değerler, aklın ve mantığın süzgecinden geçemeyerek, sürekli bir çatışmaya dönüşmektedir.

Her insanın zaman zaman beynine, kalbine, yüreğine bile söz dinletemediği anlar vardır. Söz dinletemiyor duygularına, düşüncelerine. Böyle durumlarda, ya saçma sapan işler yapıyor, ya da, başını alıp dağlara, ovalara, görmediği, bilmediği yerlere, mekânlara... gitmek istiyor. Yola, yolculuğa çıkmak istiyor, ama nereye? Hem gittiği, gideceği yerlerde, yine insanlar olmayacak mı? Hani, o sahtekâr, üçkağıtçı, bin bir yüzlü, fırıldaklıkta ün yapmış fırıldak insanlar!!!

Aile, insanın gelişmesinde büyük bir rol merkezidir. Bugün bu merkezin işlediğinden ve işlevinden kimse bahsedemez. Her geçen gün altına bir bomba yerleştirilmiş, yavaş yavaş, denetimli, planlı olarak patlatılmaktadır. Bugünün mevcut aile yapısına bir projektör tutmak ya da bir analiz yapmak gerekirse; baba ayrı bir âlemde, anne ayrı bir âlemde, çocuklar internet gençliği olup, daha da ayrı bir âlemde olunca, ailenin varlığından ve ailenin insana vereceği bir etkileşim alanı/merkezi olduğundan bahsetmek mümkün değildir.

Zaten sağ olmasınlar, ortada aile diye bir müessese de bırakmadılar ya, dağıttılar, yerle yeksan ettiler.

Ailenin var olduğu, ailenin aile olduğu zamanlarda, ailemize dışarıdan kimse etki etmiyordu ki. Yani kapımızı örtüp içeri girdikten sonra, aile bireyleri baş başa kalıyorduk. Peki, ya şimdi?..

Bazı insanların derin nefretleri ve ön yargıları vardır. Çoğu zaman kinlerini ve öfkelerini sevdiklerinden nefret ederek ya da nefret ettiklerini severek ortaya koymaktan zevk ve haz alırlar.

Hummalı hummalar, hummaca hummalayanların, hummalı hummalarından ne anlarlar, o hummalı humanistler. Anlayanlara iyi hummalamalar!

Kimin iktidar olacağına,
Kimin lider olacağına,
Kimin hangi ülkeyi istila edeceğine,
Kimin yarınlarda ne/neler/nasıl yapacağına,
Kimin öleceğine,
Kimin yaşayacağına,
Kimin ağlayacağına,
Kimin güleceğine,
Kimin sürgüne gönderileceğine,
Kimin başına, kimin bela olacağına,
Kimin.... Hâsılı kimler karar alıyor, veriyor dersiniz?

Elbette zalimler, vicdansızlar, merhametsizler, sözde medeni olan medeniyetsizler, utanmazlar, yüzsüzler, Allah 'sızlar, Allah tanımayanlar...

Ancak, her şeyin üstesinden gelecek, güçlerin üstünde de bir güç vardır, bilsinler. Yaptıklarının hesabının sorulacağı bir gün vardır, cezalarının çekileceği cehennem vardır.

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim’ce Güzellemeler -46–

Kerim’ce Güzellemeler -46–

Her gün düzenli evinde sofraya kurulu olan bir aile var mıdır bilemiyorum. Evler adeta bir otel şeklinde kullanılıyor gibi. Bir kahve gibi de kullanılmıyor. Aile fertleri, internete ve sosyal medyaya esir olmuş durumda. Herkes kendine yarattığı sanal dünyasında!. Aslında, kör, sağır ve dilsiz, sanal dünya hariç!!. Büyükleri takan yok. Büyükbaba ve büyükanneleri tanıyan, dinleyen yok. Aile içi sohbet deseniz, zaten yok. Herkesin kafası meşgul!. Sürekli bir şeylerin hesabı kitabı yapılıyor. Tek başına, sessiz ve sakın güya. Sadece akşamdan akşama otel niyetine kullanılıyor ikametler. Sözde modern aile, herkes öglene kadar uyuyor.

Evde sofralar kurulamıyor, sofralar kurulsun bile, saatlerce gelip yiyecek birini bekliyor. Hele anne baba çalışıyorsa, vay evde kalacak çocuğun haline, ne yapar, ne eder, nasıl eder, âdeta muallak bir muamma! Terbiye ahlak, edep, adap, ya olmadı ya da varsa rafa kalkıyor. Misafir almak, misafirlığe gitmek demode olmuş, mazide kalan nostalji. Günlük ve anlık bir yaşam tarzı, birikim yok, geleceği planlamak yok, aile herkes çalışır; ama elde avuçta hiç yok. Cüzdaneler bomboş, vicdanlar hepten sarhoş. Alınan, kazanılan para yetmez, şikayet ve şikayetleri, neden mi?.. Başka bir şey bilen var mı? Ya da farklı bir şey anlatacak, bahaneler ileri sürecek birileri var mı?

Bu memleketin, hem delileri, hem de velileri çoktur. Deliye veli mi demek, yoksa veliye mi deli demek gerek, gerçekten zor bir durum. Deli diyorsun veli çıkıyor, veli diyorsun zirdeli çıkıyor. Hayret yani!!!

Zaman geçiyor. Geçen zamanla beraber, sürekli şehit haberleri de geliyor. Gençcik fidanların toprağa düşüşlerindeki acıyı hafifletecek, yürekleri rahatlatacak ne olabilir ki? Gözyaşları sel olur, analar ciğeri parçalanır, gözü yaşlı eşler dul kalır geride, kardeşler, ağabeyler ve tabi ki ömrü boyunca babasızlık özlemi ve hasreti çekecek olan çocuklar yaşar tüm yaşanan tarifi imkânsız acıları. Şehitlik güzel, özel ve büyük bir mertebe!..

İnanan herkesin tatmak istediği ulvi, güzel bir mertebedir şehitlik! Vatan için şehit olmak güzel, tabi ki her şey vatan için, vatan sağ olsun. Evet, sağ olsun vatan, keşke genç fidanlar da sağ olsa, sağ olsa da analar ağlamasa, hanelere ateş düşmese, yürekler yangın yeri olmasa. Toprak varsa, vatan varsa, bayrak varsa, milletin sürekliliği olacaksa, özgürlüklere saldırılar varsa, elbette koruma pahasına, şehitler olmuştur, olacaktır. Şehitlik büyük ve ulvi bir mertebe olsa da, (inanana ölüm dokunmaz, güle güle gider ölüme, sonunda şehitlik vardır ve şehitler ölmez..) sadece geri de kalanlar için, bu dünyada tarifi imkânsız, dayanması çok zor olan sancılar, acılar, ıstıraplar, kahr ve yıkımlar olmaktadır. Bu dünyada tarifi zor bir acı, özellikle analar için. Malum ateş düştüğü yeri yakıyor, kavuruyor. Yine de “Ey şehid oğlu şehid, isteme benden makber, Sana âgûşunu açmış duruyor Peygamber ” diyen M. Akif’in dizeleri, büyük bir teselli kaynağı.

Her geçen gün, sevgi heybemizden, küçük küçük damlacıklar şeklinde eksilmelere şahit oluyoruz. Bir türlü önlemler alamıyoruz, Gayr-ı ihtiyar-i, sevgisiz sessizliklere gark oluyoruz. Geniş, düz ve uzun soluklu yolda ki çizgilerden ilerleyerek, nihai hedefe varmak yerine; dar, karmaşık, dengesiz, patika yolları kullanarak, kan revan içerisinde kalıyoruz. Yıllarca büyük emekler ve gayretler sarf ederek, heybemizde biriktirdiğimiz sevgileri; dökmeden, taşırmeden kaybetmemek için, neler neler yapıyoruz, ama nafi!! Beynimizi, kalbimizi, yüreğimizi, sayısız, uyumsuz, anlamsız, manasız, ilgisiz, alakasız, çelişkili varyasyonlarla dolduruyoruz farkında olmadan. Fazlasıyla biriktirdiğimiz sevgiden, ışıklı menzile gittiğimizi düşünürken, karabasanlarla dolu olan karanlıklara doğru yol alıyoruz. Sahip olduğumuz sevgi huzmeleri, çoğu zaman özümüzü, önümüzü, yönümüzü aydınlatmaya yetmiyor. Maddi ve manevi değerler çerçevesinde uygun ve olumlu olduğunu düşündüğümüz, ancak duygu mu, his mi, mutluluk mu olduğuna karar verilemeyen sevgi kayıplarına neden muhatap oluyoruz? Bunun için, “arife olana tarif” gerekmiyor/gerekir mi?. Nihai hedef ve vuslat gayet aleni ve şeffaf!

Hayat:
Bazen, hiç beklenmedik zamanda, insan başına belalar açar.
Bazen, hiç umulmadık zamanda, insana güzel kapılar açar.
İnsan olarak:
Bahşedilen her nimet karşısında, Hâkim-i Mutlak'a şükretmek,
Her bela ve musibet karşısında, Sıratı Müstakim üzere sabretmek,

Rusya İran’la, ABD ve AB, başka varyasyonlarla, Ortadoğu’yu paylaşmaya girişiyorlar. Eskiden Ermenistan diye bir ülke yoktu. Rusya ve diğer ülkeler, ne yapıp edip, Osmanlı ile Orta Asya arasında, Ermeni duvarı ördüler; şimdi ABD ve Rusya’nın müşterek hedefi ise, Türkiye ile Arap ülkeleri arasında, bir Kürdistan duvarı örmektir. İnşallah bir gün bu duvarlar yıkılacak, beklenen İslam ittifakı oluşacaktır.

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -47-

Kerim'ce Güzellemeler -47-

Ortalama ömrün en fazla 80 yıl olduğu bir dünyada, neden/nedir bu insanların birbirine yaptıkları bu zulüm, bu işkence, bunca afra tafralar, birbirine tahammül edememeler, birbirini kırmalar, tepeden bakmalar, yardım etmemeleri, destek vermemeleri ve katkıda bulunmamaları... Sonuçta herkesin gideceği yer belli. Belki de birbirini tahammül edemeyenlerin kabirleri yana yana kazılacaktır, kim bilir!. O zaman ne yapacaklar. Bakalım!

İnsan, bahçesinde ki Kedi'yi, dağda ki Aslan'la değiştirmez.

İnsan, sonradan özür dileyeceği bir şeyi yapmadan önce, hesabını, kitabını iyi yapmalıdır. Yoksa çoğu zaman, özür dilemek bile fayda etmeyebilir. O yüzden her kim, ne söylüyorsa, ne yapıyorsa, çok dikkatli olmalıdır.

Bir büyüğümüz vardı, kaçak tütünden cigarayı yakar, ağzında dolandırır dururdu.

"Niye yakmıyorsun?" dediğimizde:

"Cigaraya eziyet ediyorum/ettiriyorum!!" derdi.

Allah rahmet eyleye.

Galiba yaşamdaki en güzel şey; kötü olduğunu bildiğin halde, yapma gücün ve kuvvetin olduğu halde, yapmadan geri çekilmek ve Allah'a tevekkül edip teslim olmaktır.

Her canlının, özellikle de insanın başından sayılmayacak derecede çok olay gelmiştir/geçmiştir. Bunlardan ne kadarının neden ve nasıl olduğunu, sizin bunda ki hatalarınızı yargıladığınız oldu mu hiç. Bazen kendinizi, bazen başkalarını suçladığınız zamanlar olmuştur. Aslında, ne kendinizi ne de başkalarını suçlamamak f-gerekir. Biraz daha derinlemesine düşünerek orta yolda buluşmak gerekiyor. Olan bitenin muhasebesini yaparak bir bilanço hesabı tutmanız gerekir.

Olumsuzluklardan vazgeçerek, olumluları aktive ederek, kendinize bir yol çizmeli, varacağınız bir hedef belirlemeli ve ona göre kendinize bir çeki düzen vermelisiniz. Kaliteli yaşamak, para kazanmak, refah içerisinde bir ömür sürmek için kendinize stratejiler hazırlamalısınız. Malum bir defa da zengin olunmaz, zengin olanları görüyoruz. (milli piyango, sayısal loto, toto, gibi şans oyunları) Varacağınız hedeflere hangi yolla ve nasıl varacağınızı iyi karar vermeniz gerekiyor.

Eksiklerinizi ve aksak giden yönlerinizi iyi tespit etmeniz gerekmektedir. Yoksa başkalarını suçlayarak hiçbir yere varamazsınız, hiçbir menzile ulaşamazsınız. Ancak sonunda sıkıntı, stres, depresyon, cinnet, cinayet, intihar, ölüm... vs. olur.

Kimsesizlik ve merhametsizlik zor, hem de çok zor!

Boşanmaların ayyuka çıktığı günümüzde, çocuklar yetiştirme yurtlarına veriliyor.

Anne-baba ayrılığının cezasını, günahsız çocuklar çekiyor.

Bir de madalyonun diğer tarafına bakacak olursak; çocuklar anne babaya bakmıyorlar, bakmak istemiyorlar.

Maddiyat olsa da olmasa da, maneviyat olmadığından, ebeveynlere bakılmıyor, bakım evlerine, Darülacezede'lere bırakılıyor, ya da dört duvar arasında yalnızlığa mahkûm ediliyor.

Kanunlar, maneviyat, nasihatler, örf ve adetler, hatır-gönül hiçbiri kar etmiyor. Herkes bildiğini okuyor, bildiği telden çalıyor. Vicdan, merhamet tükenmiş.

"Böl, parçala-yut" felsefesi çerçevesinde, küresel emperyalist güc odakları; gerek silahşörleri, gerekse kalemşörleri olan taşeronları vasıtasıyla, hem İslam coğrafyasında, hem de Türkiye üzerinde gizli emellerini gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Bazı zaman dilimlerinde başarılı olmuş gibi görünseler de, bu insanlara kurulan tuzaklarının başarıya ulaşmadığını görüyorlar ve göreceklerdir. Bu da onları daha çok kudurtmaktadır.

Bazen insanın harcadıkları, yaptıkları masrafları, sonuçta sahip olduklarını karşılamaz. 1 lira için, 1000 lira harcar. Adamın biri, 1 lirasını köprüünün üstündeki çatlağa düşürür. Kırk yıl boyunca oradan geçerken, sürekli yarığa bakarmış, "acaba görebilir miyim?" diye. Bakmış olacağı yok, köprüyü yıktırmış, parasını bulmuş ve tekrar köprüyü yapıp eski haline getirmiş.

Şu insanlar çok mu zengin, yoksa biz mi çok fakiriz! Onlar çok mu çalışkan, yoksa biz mi çok tembeliz?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -48-

Kerim'ce Güzellemeler -48-

Galiba şiddeti ortadan kaldırmak bir hayli zor ve meşakkatli bir iştir. Çünkü bizler hep şiddetten besleniyoruz. Nasıl mı?

Hani, biz çocukları severken bile; yanaklarına, omuzlarına, kığına, hâsılı herhangi bir yerine vurarak, tokatlayarak, sözlerle damarına basıp kızdırarak, sevgimizi, şefkatimizi göstermeye çalışırız.

Her hasta, ilaçlarını almak için eczanelere gidince; çalışanlar, ilaçları verenler, reçetelerin arkasına imzamızı, telefon numaramızı alıyorlar. "Nasıl oldun, şu ilaç kullanılmayacak, kullanımdan kaldırıldı..."demek için, arayanı görmedim, arandığını söyleyeni de duymadım.))

İnsanlar, hayatları boyunca, her konuda farklılıklar arz ediyor.

Bazıları, dünyayı değiştireceklerini düşünerek, boş arayışlara girerler.

Bazıları, dünyanın değişmeyeceğine inandıklarından, kendilerine bahşedilen hayatı ve gereklerinden faydalanacak şekilde yaşarlar.

Bazıları da dünyanın kendisini değiştireceğine emin olduklarından, hayatın akışına koyuverirler kendilerini.

Bir şeylerle uğraşanlar var, ama her işi yapmaya can atanlar çoğunlukta. Belki bir işi bihakkın yapabilirsiniz, ama her işi yapmaya çalışarak, ahmaklığın daniskası olursunuz. O yüzden yaptığınız, yapabildiğiniz işe/bir işe odaklanın, tüm enerjinizi o işe verin, o yolda menzile ulaşmak için bütün çaba ve gayretinizi gösterin.

İster hazır olun, isterseniz olmayın!...

Muhakkak, bu dünya da o fanilik olan mutlak sona, bir gün geleceksiniz.

O gün geldiğinde, ne enginliğiniz, ne hıncınız, ne kininiz, ne öfkeleriniz, ne hayal kırıklarınız, ne umutlarınız, ne tutkularınız, ne planlarınız ve ne yapmak istediklerinizin, artık hiçbir önemi kalmayacaktır/olmayacaktır.

Öyleyse önemli olan, size kalacak olan nedir? Hiç düşündünüz mü?

Bu dünyada yaşadığımız günlerin, geçirdiğiniz anların bir değeri var mıdır, varsa değeri neyle ölçülür?

Aslında değerli ve olanı değerli kılan; ne aldığınız değil, ne verdiğinizdir; ne öğrendikleriniz değil, öğrettiklerinizdir; doğruluk, dürüstlük, merhamet, fedakârlık ve cesaretle atmış olduğumuz her adım da/adım la, başka yaşamları zenginleştirmiş olmanızdır; sahip olduğunuz yetenekleriniz değil, sizi adam gibi adam yapan karakterinizdir.

Hala hayatı rastlantılardan ibaret görenler var. Hâlbuki hiçbir şey rastlantı veya tesadüf değildir. Hiçbir şey durup dururken olmamıştır. Belli bir plan dâhilinde, ancak tevafuk sayılabilecek şekilde, koşullarla değil, seçimlerle alakalıdır. Bize düşen, hayatta bu seçimleri yaparken neye göre, nasıl yaptığınıza dikkat etmek, ona bir ömür sürmektir. Geride bırakılanlarla, kalplerde yaşanılacak hatıralarla, kimler tarafından nasıl ve ne şekilde hatırlanıyor olmanız, sizi ya iyi bir insan edecek kurtuluşa erdirecek, ya da kötü bir insan olarak Esfel-i Sâfilin'e götürecektir.

Kadın, erkek, yaşlı genç, çocuk hiç fark etmiyor. Çeşitli el kol şekilleriyle, enteresan jest ve mimik hareketleriyle, kendi kendine konuşanları görünce; hemen aklıma, "acaba dedelerimiz bugünleri, bu şekilde konuşanları görselerdi, herhalde deli olmuş, kafayı yemiş ..." derlerdi. Ne bilsinler ki son teknolojin nimeti olan (?) cep telefonlarıyla kablosuz bir şekilde, kendi kendine konuşuyorlar.

İnsanlar çeşitli haller üzere bir yaşam sürdürürler. İyi ki yine insan, unutmak gibi bir özelliğe de sahiptir. Yoksa farklı hallerde ki yaşanılanlar unutulmasaydı; kim bilir neler neler yaşanacaktı. Aynı hal üzere yaşanılanlar, söylenenler ve yapılanlar inkâr derecesinde bir unutkanlığa sebep olur ki bu da psikolojik bozukluklarla kendini gösterir. İnsan inkâr ettiği, yaşam keşmekeşi içerisindeki sıkıntıları izole edip, unutmaya çalışır. Çoğu zaman bu sıkıntıları hatırlatacak birçok şeyi görmemeye, duymamaya ve bilmemeye çalışır. Örneğin ölüm konusunda, ezan, cenaze arabası, ölümün konu edildiği sohbetlerden uzak kalmaya çalışır. Hasbelkader karşılaştığında, başka şeylerle ilgilenmeye çaba sarf eder. Bir takım belirleyici unsurlarla yüzleştğinde, sinirlilik, saldırganlık, tükenmişlik gibi haller sergiler. Nefret, inkâr derecesinde unutmaya çalıştığı konularda, huzursuzluk, gerginlik, sıkıntı halleri ortaya çıkar. Özellikle bir takım konularda, unutmaya gayreti, hatırlamama mekanizması, zaman içerisinde başarılı sonuç elde etmeye de sebep olabilir. Aksi takdirde, Allah muhafaza sonuçları ölüme kadar gidebilir. İyi ki unutmak var, yoksa işimiz çok zor olurdu.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -49-

Kerim'ce Güzellemeler -49-

Düşman çok, hain çok, gafil çok, sahtekâr, ikiyüzlü değil, bin bir yüzlüler çok...

Olup-bitenler çok, olmayan-bitmeyen de çok...

Hatalar çok, ihmaller çok, yanlışlar çok, terslikler çok...

Şer güçler bir olmuş, hakka karşı, haklıya karşı birleşmişler.

Düşmanlar sayılamıyor!

Örnek mi?..

ABD, Rusya, AB, İsrail, İran...

İçimizde ki yabancılar, yabancı taşeronları...

Kim dost, kim düşman ayırt edilemiyor,

Uğraşyoruz, çalışıyoruz, çabalıyoruz, baş etmeye çalışıyoruz, çalışıyoruz da...

Nereye kadar...

Anlaşılan dostumuz yok, olmadı, galiba bundan sonra da olması zor görünüyor.

TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) tarafından açıklanan 2015 yılı evlenme ve boşanma istatistiklerinde, Adıyaman'da evlenmelerde yüzde 6,4 düşüş, boşanmalarda yüzde 20,0 artış oldu.

Ülkemizde evlenme ve boşanmalarda bir önceki yıla göre önemli bir değişim gözlenmediği bildirildi. Her yıl olduğu gibi yine bu yılda boşanmalar, artış eğilimi gösteriyor.

Ekonomik sıkıntılar, ekonomik özgürlükler, aile içi şiddet, baskı, bıkkınlık, özgür ve yalnız bir yaşam sürme düşüncesi gibi çeşitli sebeplerden dolayı artmakta ve öyle görünüyor ki, ilerleyen yıllarda da yine artışlar olacaktır.

Bir an önce boşanmaların olmaması için önlemler alınıp, gerekli çözümler bulunsa iyi olacaktır.

Aksi takdirde, övmekle bitiremediğimiz o Avrupaî yaşam tarzına hızla geçiş yapmış olacağız.(Belki geçiş yaptık da haberimiz yok)

Asya, Afrika özellikle de Ortadoğu'da ki İslam ülkelerine müdahalede bulunan ilkeler; olan biteni "etnik ve mezhepsel savaşlar" diye isimlendiriyorlar.

Bir ihtiyar amca soruyor; "Oğlum ABD, Rusya, AB ülkeleri Irak, şimdi de Suriye'ye saldırıyorlar. Suriye ve Irak'ta Vehhabi, Şia, Hanefi, Şafi, Maliki, Hambeli mezhepleri var, Türk, Kürt ve Araplar var, acaba onlar hangi mezheptenler?"

Vallahi, ben anlatamadım!

Yaşlı amcaya nasıl izah eder, nasıl ifade eder, nasıl kabullendirebilirsiniz ki?

Bilen var mı ya da anlatabilecek!!

Dost yok,

Düşman çok,

Plân çok, etnik,

Kimlik, mezhep çok,

Çok yüzlüler çok,

Gerçek İslam yok gibi

Hepimiz, (bendeniz dâhil) ABD, AB ve diğer ülkeleri suçlar dururuz.

Hepimiz, "neden batı mültecileri kabul etmiyor?" diye şikâyet ederiz.

Hepimiz, mültecilerin özgürlüğe ve daha kaliteli bir yaşam uğruna, denizlerdeki yaşanan ölümlerden dolayı, batının neden samimi olmadıklarına dair sitemkâr olarak, feryad-ı figan ederiz.

Suçlar, şikâyet eder, sitem ederiz, ederiz etmesine de...

Nedense, batılılar ve diğer ülkelere lâf siyileceğimize; bir türlü İslam coğrafyasındaki zengin krallıklara, şeyhliklere, diğer sözde İslam ülkesi olduklarını söyleyenlere, "neden siz almıyorsunuz, siz Müslüman değil misiniz ya da onlar Müslüman değil mi?" diye soramıyoruz.

Nerede kaldı ümmet birlikteliği, nerede kaldı Peygamber Ümmetçiliği...

İşte, Katar, Kuveyt, Mısır, Fas, Cezayir, Bahreyn, Malezya, Suudi Arabistan, Endonezya ve daha bir çok ülke!..

Ne zaman aklınız başınıza gelecek, ne zaman Müslüman olduğunuzu hatırlayacaksınız, ne zaman küfre karşı birleşecekseniz?

Önce dönüp kendimize bakalım, ne olduğumuzu bilelim ve bir karar verelim!

Öyle Ürdün'le, Türkiye'yle bu yeterli olmaz!

Yoksa sizin İslam'ınız başka mı?..

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -51-

Kerim'ce Güzellemeler -51-

Aile içerisinde kavga, dövüş ve anlaşmazlıklar olabilir. Dışarıya yansımadığı sürece sorun yok, "Kol kırılır yen içinde kalır," aile kendi iç dinamikleri içerisinde, her türlü soruna çare bulabilir. Çünkü aile olmanın böyle bir özelliği de var. Ancak dıştan gelen her türlü tehlikeye karşı birlik beraberlik sergilemek gerekir. Aksi takdirde, ne aile kalır, ne fertler.

Cenneti pazarlayan, huriler verenler var,
Peygamber edasıyla, devşirme görenler var...(KB)

Hep merak etmişimdir. İnsan dipteyken daha mı iyi ve düzenli, tertipli ya da daha mı olumlu düşünüyor. Daha mı vicdanlı, merhametli ve acıma hissi son demine vuruyor.

Bakıyorum bazı insanlara, mevki makam yükseldikçe; vicdan, merhamet hissi azalıyor gibi...

Etken madde, para mı, hırs mı, makam mı, zaman mı, yanlış yönlendirme mi, farklılaşma mı, yoksa insanlık mı? Nedir acaba?

Diptekilere, tepedekilere bakınca, aradaki fark hemen anlaşılıyor!

Söz dinlemez, lâf anlamaz, soytarı şarlatan,
Yeryüzünde, insanlıkta, fitneyi horlatan...(KB)

Dünya felaketlere teslim olmuş. Acısını da en çok hissedenler Müslümanlar. Vicdanmış, merhametmiş, acımaymış, hep tozlu raflarda beklemede... İnciniyoruz, incitiyoruz, öldürüyoruz, öldürülüyoruz. Karanlıklara gömülmüşüz, çıkmamacasına... Dört yanımız ateş çemberi... Her taraf olmuş ölüm tarlaları... Yürekler yangın yeri... Her geçen gün harlanıyor. Hakka karşı birleşmiş, batıl, şeytanın vekili şer odakları... Ey rabbimiz, emirleriniz, ey Muhammed sünnetlerinizin hiçbir etkisi kalmamış gibi, insanlar çirkefe batmış, ayaklarına prangalar vurulmuş... Kimi aç, kimi tok. Tok açın, halinden anlamıyor. Eller kan kokuyor, topraklar bereketsiz, duman tütüyor. Farkında değiliz, farkında değiller o gafiller. Yerin altı da, üstü de hiç rahat değil. Dinginlik bitmiş, her yer cehennem olmuş.

"Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır," denir ya! Eş desteği olmadan başarının sağlanması çok zordur. İstisnalar hariç tabii! Sabah eşine olan sevgi, saygı ve güven duygusuyla evden ayrılan bir eş, gün boyunca bütün zorlukların, problemlerin ve sıkıntıların üstesinden gelir/gelmeye çalışır, bunun için büyük gayret ve çaba sarf eder. Eve mutlu, huzurlu ve sevinçli döner; ama eğer dırıldır eden, sürekli şikâyet eden bir eşle karşılaştığında, bütün sevinci kursağında kalır ve hevesi bir an da yok olur. Bu kadın olur, erkek olur, hiç fark etmez. O yüzden eşler arasında ki güvene dayalı yaşam tarzı, çok büyük bir önem arz eder.

YETER ARTIK!!!!

Dengemiz bozuldu,
Konuşacak mecal kalmadı,
Boğazımız kurudu,
Sesimiz kısıldı,
İçimiz cızlamaya başladı.
Gerilim, şiddet, stres, öfke var,
Kin, nefret, düşmanlık artıyor,
Ayrıştırma, kutuplaşma...
Korku, kuşku, şüphe...
Her an ölüm korkusu,
Her an şehit haberi duyma...
Her yerde patlama,
Kim dost, kim düşman belli değil,
Hangi yöne dönsen kaygı, kahr,
Dört bir yanımız yangın yeri,
Yerin altı, yerin üstü, cehennem...
Kalp kırık, yürek yanık, ciğer bitik...
İnsanlık yok olmuş, yitik...
Koca dünya küçülmüş sanki
Hem ağırlaşmış, altında eziliyoruz.
Yeter artık, yeter diyoruz bir ağızdan,
Dursun artık kan, gözyaşı, acı, nefret,
Bitsin artık bu savaş, gelsin barış,
Gelsin artık huzur, mutluluk,

Yeter artık, yeter!!!

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -52-

Kerim'ce Güzellemeler -52-

Belli yerden, belli yoldan geldik, yine belli bir yere ve belli bir yoldan gideceğiz.

Bunun istisnası asla yok.

Nasıl, neyle, nereden gideceğın hiç belli değil ve garantisi de hiç yok.

Belki birkaç saniye sonra gidebilirsiniz, fırlıdaklılık yapmaya gerek yok.

Fırıldaklara duyurulur.

İşte sevdiğimiz birkaç söz:

"Sizin şikâyet ettiğiniz yaşıntınız, bazılarının hayali olabilir."

"Sizin boş zamanınız, başkalarının dolu zamanı olabilir."

"Sizin çöpe attıklarınızdan, başkaları hayatlarını idame ettirebilir."

"Sizler giyinirken, kuşanırken, bakarken,, görürken, duyarken başkalarını görüp yapın."

"Sizin israf ettiğiniz her damla su için, başkaları birbirlerine savaş sebebi sayıyorlar, birbirlerini öldürüyorlar."

Vakar olan kim, kibirli olan kim?

Kalbe bakan kim, kalıba bakan kim?

Camiye giren kim, bilmem neye giren kim?

Aleni olan kim, gizli olan kim?

Şuurlu olan kim, şuursuz davranan kim?

Öze bakan kim, söze bakan kim?

Melun Malum kim, "Ya Allah" diyen kim?

Ey düşünen insan?

Biraz muhasebe edersen/yaparsan anlarsın!

Yoksa hayvandan farkın mı kalır!

Türkiye'nin bunca iç ve dış kriz ortamından nemalanmak, birlik ve beraberliğin ortadan kaldırılmak istendiği şu hassas dönemlerde; her kahpelik ve kalleşliği yapan, acı ve ıstırap verdiklerini sanan, onlarca örgüt ve unsurları bulunmaktadır. Gözü kararmış bu terör örgütlerinin haince ve hunharca saldırılarını lânetlemek ve kınamak yeterli olmasa gerek. Artık kaybedilen her vatandaşımızın kanı var ellerimizde. Ne kadar yıkasak da gitmeyecek gibi... Bu kan da boğulacaklardır inşallah. Hiçbir zülüm ilelebet devam etmemiştir.

Öyle fırlıdaklar var ki, taşıdıkları kalp bile kendilerine ağır gelir.

Söylenen her sözün, yapılan her nasihatın ve yapılan her hareketin altında ezilirler, biterler, yok olurlar.

Şaşırdık kaldık, kime inanıp, kime inanmayacağımıza karar veremiyoruz.

Yazılı ve görsel medyada çıkan uzmanlar, reklamlar ve söylemler karşı ne yapacağımızı bilemez durumdayız,

Her gün şu kanser, şu yapmaz, şunu yiye, bunu yemeyin diye şartlandırılmalarla karşı karşıya kalıyoruz.

Bazen kansere karşı yeni bir meyve ortaya sürülüyor, bazen kanser yapan yiyecek ve içecekler sıralanıyor.

Mesela, saç şampuanları,

Bulaşık ve çamaşır deterjanları, yapay tatlandırıcılar,

Pima pen kapı ve pencereleri,

Sebze ve meyve yetiştirenlerin kullandıkları hormonlu, kimyasal maddeler,

Sentetik kumaşlar ve iç çamaşırları...

Şimdi de başımıza binaların ısı yalıtımında, mantolamada kullanılan malzemelerim kansere sebep olduğu söylemleri!

Kimileri kanser yapar diyor, kimileri tasarruf yapmak adına illa ki yapın diyorlar. Hatta sanırım bu konu resmi olarak yaptırımlarda da söz konusu olacak yakın bir zamanda. Bazıları ceza bile girebilirmiş.

Yine yakın bir zamana kadar Avrupa'nın kullanmaktan vazgeçerek, terk ettiği bu işlemleri, biz şimdilerde yapmak için can atıyoruz/yapıyoruz/uyguluyoruz.

Havasız bir ortam, delik eşik olan duvarlar, yangın tehlikesi olan kimyasallar... daha neler neler!

Sahi bir çıksa da acaba bu millete, şu ısı yalıtımının gerçekten kanser yapıp yapmadığını anlatabilir mi? Hep böyle kararsızlıklar mı yaşayacağız? Yoksa yine "son pişmanlık etmez" kabilinden nedametler mi yaşayacağız?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -53-

Kerim'ce Güzellemeler -53-

Öyle bir hale düşmüşüz/gelmişiz ki;
Gözlerimizi kapatıp, bazı olanlara kakhahalarla gülüyoruz,
Gözlerimiz açık vaziyette, olan bitenlere sadece somurtup bakıyoruz, görmüyoruz.
Bakıyoruz, görmüyoruz, görsek bile; kalbimizin, yüreğimizin, beynimizin farklı şeyler yapmasından kendimizi alıkoyamıyoruz.

Hasbelkader bir şeyler yapmaya çalışsak bile, başımız ayrı yerlere, ayaklarımız aynı yerlere hareket ediyor.
Bir türlü aynı yörüngede durup, aynı çizgide ilerlemekte, dengeyi sağlayamıyoruz.

Dağılmışız, parçalanmışız, darmadağın olmuşuz!

Ey rabbim, bizleri toparla.

Ey rabbim, bizleri dengede tut.

Ey rabbim, bizleri uyandır, bakmayı, görmeyi, müdahil olmayı, müdahale etmeyi, mücadele etmeyi nasip et.

Artık bir önce, gözlerde ki mutsuzluk, gönüllerde ki umutsuzluk, yüreklerde ki burukluk kalplerde ki huzursuzluk ve geleceğe olan ümitsizlik giderilmeli.

Hedefiniz, beklentiniz varsa, bir yola girersiniz.

Yola paralel gidemezsiniz, illa ki yola dik vaziyette gideceksiniz.

Dik olacaksınız, dik olmalısınız, dik gitmelisiniz, aksi takdirde sonuç vahim olur, akıbet ölüm, nihayet mezar olur.

İnsanlıktan dem vuran, bombayı atan onlar,
Mangalda kül bırakmaz, insanı satan onlar,
Kendinden başka bilmez, herkese çatan onlar,
Güçlerin üstünde de, yüceden bir güç vardır....(KB)

Her canlının inişli, çıkışlı bir yaşamı illa ki vardır.

Zaten, yaşam ancak bunlarla bir anlam kazanır.

Başımıza o kadar çok olay gelir ki, o kadar enteresan olaylarla karşılaşırız ki...

Başımıza gelen kazalar...

Bize acı ve ıstırap veren iflaslar, kayıplar...

Bizi huzursuz eden mutsuzluklar, ayrılıklar...

Ya da tam tersi olan mutluluk, sevinç, huzur vesilesi olan yüzlerce olay...

Kimi zaman, "ne kadar şanslıyım" derken, kimi zaman da "bunlar beni mi buldu, başıma gelenler, pişmiş tavuğun bile başına gelmemiştir" diye dert yanarsınız, sitem, eder, şikâyet ederiz.

Orantısız gücü, sınırsız şiddeti var.

İnsan denmez ona, aşırı hiddeti var.

İnanan insana, verilmiş müddeti var.

Haydi söyle bakalım, sizin neyiniz var.....(KB)

"Düşmanımın düşmanı dostumdur" diye bir söz vardır. Bakıyoruz da Türkiye düşmanlarının hiç bir düşmanı yoktur, herkes birbirine ali menfaatlerde canciğer dostlar. O halde "Türkiye'nin hiç bir dostu yok" demektir. Olan bitenlere baktığımızda, ne demek istendiği hemen anlaşılır.

Bir şeylerin yoluna girmesi için, illa ki bir şeylerin olması mı gerekir?

Doğruların bilinmesi için, illa ki yanlışların yapılması mı gerekir?

İyilerin kıymetinin bilinmesi için, illa ki kötülerin olması mı gerekir?

Yok mu bunun başka bir yolu?..

Her insanın hata yapma lüksü vardır. Zaten hata yapmadan başarıya ulaşmak çok zordur. Hatalar yapma sonucunda doğru bulunur. Yaptığınız işte, bulunduğunuz yerde, hata yaparak, belki de daha iyi bir konuma gelebilirsiniz. Hata yapmayan insan, hiçbir şey yapmayan insan demektir. Hiç bir şey yapmayan insan da boş ve zararlı insandır. İş yapın, çalışın ve hata da yapın.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -54-

Kerim'ce Güzellemeler -54-

Söz, söylenmeli.
Sözû olan, söylemeli.
Yeri gelince, söylenmeli.
Yerinde söz edebilen söylemeli, konuşmalı.
Değeri olan, değerli olan söz, söylenmeli, konuşulmalı.
Öyle "ben söyledim/konuştum oldu!" denilmemeli, konuşulmamalı.
"Değdiği yerde iz bırakacak söz" söylenmeli.
Anamlı olan söz, söylenmeli.
Söylenen söz, kalbe dokunmalı.
Kim söylemiş, nasıl söylemiş, nerede söylemiş...
Yer, zaman ve mekân, önemli değil yani!
Kim kızar, kalbi kırılır mı, yıkıcı olur mu, yanlış anlaşılır mı...?
Olsun, yeter ki söz hakkı söylesin, haklıyı söylesin, hayır/hayırlısını söylesin.
Yeter ki söz, Allah'ı (cc) söylesin, Peygamberi söylesin.
Bu dünya karanlık olmuş, hak, hukuk, adalet unutulmuş,
Sevgi, saygı, hürmet, şefkat, rafa kalkmış.
İnsani değerlerin üstü kapatılmış, tozdan kaybolmuş.
Evet, söz söylensin, doğruysa söylesin...
Eğer, umut varsa...
Eğer, karanlığın sonunda, aydınlık varsa...
Eğer, prangalardan kurtulmak varsa...
Eğer, hakka ulaşmak varsa...
Eğer, adalet tecelli edecekse...
Söylensin, hem de bağıra çağıra söylensin!

An kara, anım Kara,
İçim dışım kapkara ANKARA,
İçimde binlerce ağıt var,
Haykırmak istiyorum delicesine,
Düğümlemiş boğazım, çıkmıyor avazım,
Kalmadı yazım, kışım, baharım, ayazım,
An kara, anım Kara ANKARA
İnsanlığımdan utandım,
Her yanımda hüzün,
Her yanımda mosmor,
Hiçbir kitapta yazmaz,
Böylesi zülüm ve ölüm,
An kara, anım Kara ANKARA
Dedim ya, içimde binlerce ağıt,
Anlatmaya yetmez, kalemle kâğıt,
Yarabbi şu kara bulutları dağıt,
An kara, anım Kara ANKARA
An kara, anım, kara, içimde yara, ANKARA

Mutlu musunuz dersiniz, ona "evet" diyemem.
Peki, mutlu olabilir miyiz dersiniz, onu bilemem.
Beddua da "mutlu olma" der misiniz, onu dilemem.
Eğer iman varsa, imkân da vardır, o yeter insana.

Günden güne eriyen kar misali,
Seni de yakacak, o har visali,
Var olup da olmayan ar misali,
Sen de ölmeyecek misin, ey zalim!...(KB)

İnanın dostlar, oyun içinde oyun var,
Kurtlarla çakallar arasında koyun var....(KB)

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -55-

Kerim'ce Güzellemeler -55-

Herhangi bir konuda yüz yüze görüşmeler, bir kenara atıldı.

Doğrudur veya değildir, gerçek olan şu ki; kişiler arasındaki yüz yüze görüşmeler, yerini bilgisayarlar arasındaki çeşitli sosyal ağlarındaki iletişime bıraktı.

Hal böyle olunca, özellikle dostlukların içi boşaldı.

Sadece sanal olarak birtakım kelimelerden ibaret olmaya başladı.

Böyle bir durumda problemlerin çözülmesi ve sıkıntıların giderilmesi bir hayli zorlaştı.

Ne kadar da iyi ve olumlu olsa, yüz yüze görüşmeler gibi olması mümkün değildir.

Haliyle duygulardan yoksunlaşan/uzaklaşan kelimeler/sözler, anlamsızlaşmaya başladı.

Yoksul, mahzun, mahcup kalan ve değerini yitiren kelimeler; merhamet ve insaftan çok çok uzak kaldı.

Havalimanlarına bakıyorsunuz, umreye gidenler uçakları dolduruyor. Allah kabul etsin, ancak kimse gittiklerini bilmiyor. Hani şu bakımdan söylüyorum! Önceleri biri Umreye-hacca gideceği zaman, parmakla gösterilirdi ve eşten-dosttan, konu-komşudan helâllik alınırdı. Hacca gitmek boynumuza borç elbette!.. Sorsanız, kaç defa gittiğini belki kendisi de bilmiyordur. O Mübarek yerleri görmek kadar güzel başka ne olabilir ki! Ancak kar da kış da, komşun açta, açıkta iken, tanıdıkların perişanlık içerisindeyken, sevap ayırtırma kabilinden, bilmem kaç defa umreye gitmek gerekiyor mu? Belki imkânınız var, belki maddi durumunuz çok iyi olabilir; ancak bazı insanları görünce; insanın aklına neredeyse başka şeyler geliyor. (Sorgulamak haddimize değil ama birkaç defa gidebilirsiniz, ama bu sayı onlarla ifade edilebiliyor.) Reklam, ticaret, kaç defa gittiğiyle övünme, kişisel sevap kazanma yarışı... (Allah muhafaza!) Hangisidir acaba?

Çoğu kez hayvanlara atfen söylenen ve insanlarla özdeşleştirilen bir takım sıfatlar var ki, o hayvanlar onların yanında melek kalıyor. Mesele, Tilki kurnaz, Aslan vahşi, Kedi nankör, Keçi inatçı... İnek, Eşek, At, Balık, gibi, birçok hayvan hakkında söylenenlerin yanında, bazı insanları nereye koymak gerekir dersiniz? Çoğu zaman bahsedilen hayvan özelliklerinin hepsine birden sahip değil midir bazı insanlar? Şimdi acaba onlar mı hayvan, yoksa bazı insanlar mı hayvan, hatta hayvanlardan daha aşığı mertebelere sahiptir?

Şehir planlama tasavvurlarında, Müslümanca bir yaşam tarzına yer verilmemekte ya da eksiklikler ve aksaklıklar görülmektedir. Bu tür şehirleşmelerde, özellikle İslam inancını tehdit ediyor görüntüsü hâkimdir. Yani toplum bilinci ve kültürü yüksek insanlardan, egoist, ne olduğu anlaşılmayan topluma doğru bir kayma söz konusudur. Şehir planlamacılarının, bir takım unsurlardan (cami, medrese, okul, kiraathane, kahve hane, çarşı vs.), bihaber görünüyorlar. Her geçen gün de bunun etiklerini daha iyi görebilmek mümkün. Tamamen dünyevi bir felsefe üzerine kurulu yaşam tarzı var. Hızla gelişmekte ve büyümekte olan, özellikle metropol şehirlerde, teknoloji adına Müslümanca yaşam tarzını, şehir unsurlarında göremiyor ve adeta kurban ediyoruz.

Her insan yaşamı boyunca, daha çok, daha iyi ve daha mutlu yaşamak istiyor. Bunun yolu da öncelikle düşünce tarzımızı değiştirmekten geçmektedir. Tabi, bu arada, doğru bilgiler ve olumlu alışkanlıklar edinmek; beslenme, egzersiz, uyku, stres yönetimiyle baş etmek de lâzım. Aynı zamanda, mevcut rahatsızlıklarda/ hastalıklarda, erken teşhis, ilaç ve doğal yollarla tedavilerden faydalanmak gerekiyor.

İnsanların vazgeçilmezleri arasında ola, mutluluk, sevinç, coşku, keyif, neşe, umut, sevgi, şefkat, hoşgörü, inanç, manevi değerleri de hem inanmak, hem de inanarak yaptıklarından keyif almak da çok çok önemli ve en güzeldir.

Kim mutlu, kim mutsuz, kim mutlu olabiliyor ya da kim mutsuz oluyor. Bunun bir tespiti var mı, tespit etme imkânı var mı? Çoğu zaman, bu konularda araştırmalar, anketler yapılıyor. Yapılan anketler, belki herkese mal ediliyor, ama bu ne kadar doğrudur, doğrusu bilemiyorum! Gerçek olan, bulunun sonuçlara ve çıkan anketlere göre; insanların çoğu mutluymuş, mutlu olabiliyorlarmış. Tabi ki mutlu olmanın çeşitli yolları vardır. Yani bir şekilde mutlu oluyor, kendisini mutlu hissedebiliyorlarmış. Hayatta kalmanın, her an tehlikede olduğu bir ortamda; tüm yaşananlara rağmen, mutlu ve huzurlu olabiliyorsak ya da öyle hissedebiliyorsak, bunda bir gariplik var, birtakım terslik var, yanlış giden bir şeyler var sanırım. Belki de insanların mutluluk ve mutlu olma anlayışlarında, bilmediğimiz/bilemediğimiz/düşünemediğimiz bir anlayış ve bakış açısı var galiba. Kim bilir!!

Teknoloji cihazlarını hala kullanmasını bilmiyoruz/bilemiyoruz. Hem nimet, hem külfet, hem baş belası olan cep telefonlarını, adabıyla, edebiyatla ve usulüne uygun olarak kullanmasını bir türlü öğrenemedik. Kalabalık ortamlarda, bağırarak konuşmayı maharet sayanlar var. "Sanki herkes beni duysun, ne/neler yaptığımı herkes görsün!" gibi bir ahmaklığın içerisinde giren kendini bilmezler, o kadar çoğunlukta ki...

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -56-

Kerim'ce Güzellemeler -56-

İnsan, bazen her şeyin durağanlaştığı hissine kapılır ya! İşte o an, zihni melekeleri yavaşlar. Doğruyu, yanlışını birbirinden edemez hale gelir. Kötü, iyi, eksik, aksak olan birçok şeyi, uçup gittiğini düşündüğü hissine kapıldığı aklıyla ayırt edemez. Her şey girift olur. Bulanıklaşır tüm gördükleri, flu bir hal alır düşünce deryası, silüetler şeklinde beliriver tüm görünen dünyevilikler. Kabullenerek, tam teslimiyet sağlanır ve tepkiler artık sona erer gibi olur. Çünkü dünya ve nimetleri sıradanlaşmıştır. Her şey önemini, özelliğini ve güzelliğini yitirmiştir. Ah-vah edilir, ama nafile, nereye kadar!.. Eğer olanlar, bir hastalık sonucu ise, ne ala, belki iyileşir, en azından geçici olması arzulanır; yok eğer kalıcı ve süreklilik arz eden bir durumsa, işte o çok kötü. Çünkü bahse konu olanlara, sokakta ki insanların çoğu duçar olmuştur. Ne olmuştur, nasıl olmuştur, ne yapmak gerekir sizce, var mı bunun başka bir hal çaresi!..

Bazen, dünyayı delice/delicesine yaşamak gerekir/gerekıyor. Başına bir huni şapka, ağzına öttürülen kaynana dili misali bir düdük, direksiyonu elinde olan tahtadan veya telden bir araba!.. Baktınız olmuyor, vitesi salıverin boşa, gitsin uçsuz, bucaksız bir geleceğe!.. Faydası olur veya olmaz, siz yine de atın vitesi boşa, gittiği yere kadar kayıversin arabanız. Hani delisiniz ya!.. O bakımdan!..

Yaptığı işin dışında, farklı bir işte çalışan birileri var mıdır, bilmiyorum! İnsan, kendi mesleğinin dışında, toplum en alt katmanında yer alan bir iş grubunda çalışması gerektiği (kısa süreliğine de olsa) kanısındayım. Böylelikle, neye sahip olduğunu, nasıl bir konumda olduğunu, o yerlerde çalışanların halini, durumunu, ahvalini, bilecek; dünyadaki güzelliklerin ve özelliklerinin daha çok farkına varacaktır. Ona göre hayatını idame ettirmesine, daha da düzenli, intizamlı ve isabetli olmasına vesile olacaktır.

Öyle bir hale getirildik ki her şeyin içi boşaltıldı, her şey ruhsuzlaştı. Gücün, paranın esiri haline geldik. "Bana değmeyen yılan bin yaşasın!" felsefesiyle, sağlam ve korunaklı gördüğümüz yaşantımızda, bir nefeslik ömrü ve gücü olan kumdan kaleler gibi, yerle yeksan ediliyoruz.

"Nerede ve hangi konularda?" diyecek olursanız; Müzik, film, sosyal medya, üretileni sahte kahramancıklar, dayanılmaz arzular, talepler, istekler ve baştan çıkarıcı erotik ve pornografik tahriklerle, özellikle genç neslimiz esir alınıyor, körpe zihinler körleştiriliyor, geleceğimizin ruhlarını öldürüyorlar.

Uluslararası istatistiklerde Türk insanı başkalarına güvenme konusunda sonuncuymuş.

(Burada başkalarından kasıt, aynı ülkede yaşayan diğer insanlar)

İngilizlerin yüzde 43'ü,

Fransızların yüzde 21'i,

Hintlilerin yüzde 33'ü,

İtalyanların yüzde 33'ü,

Güya Türklerin de ancak yüzde 9'u başkalarına güveniyormuş.

Yani Türk insanı muhatabına şüpheyle bakıyormuş.

Bu demek oluyor ki;

Türk insanı:

Komşusuna güvenmiyor,

Servisine güvenmiyor,

Kapıcısına güvenmiyor,

Doktoruna güvenmiyor,

Kasabına, bakkalına... güvenmiyor.

Hâlbuki güvende bizim oranımızın %100 olması gerekir.

He söyleriz ya!

Biz kilimin desenleri gibiyiz.

Biz böyle değildik, ne oldu bize?

Hafta sonları maça gidince ya da televizyonda maçları seyredince, şahit olduğumuz milletin beraberliğine örnek olan çok güzel olumsuzluklar içeren bir durum söz konusu.

Maşallah, herkes bir ağızdan hakeme küfrediyor. Öyle güzel bir birliktelik sergiliyorlar ki... Acaba diyorum, hakemleri de maça çıkarmazsak, nasıl olur? Acaba insanlar sadece maçlarda, hakeme küfretmek için mi bir araya gelebiliyor!!!

Bazı insanlar var ki nerede, ne zaman, ne konuşacaklarını bilmezler/bilemezler, Konuşacakları yer ve zamanlarda susarlar, susacakları zamanlarda da pervasızca ve patavatsızca konuşurlar. Kendileri bilmese de ve bunun farkında olmasalar da...

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -57-

Kerim'ce Güzellemeler -57-

Herkesin bir plânı vardır. Herkes, planlamalar yapar. Bunu bilmeyen yoktur. Önemli olan yapılan plânların etkisinde kalmamak, ona göre tedbirli olmak, önlemler alabilmektir. İçimizde plân yapan sahtekârların ve istihbarat ajanlarının ve onlara çakan tutanların var olduğunu biliyoruz. Bunların nereden ne zaman harekete geçecekleri bilinmez. Her an tetikte, hazır beklemeliyiz. Çakallar, çıyanlar, ayılar, domuzlarla... her an beraber, iç içe yaşıyoruz. Bunlar dergi, gazete, gazeteci, TV, işadama... gibi daha bir çok maskeyle, şeytan gibi içimizde dolaşırlar. Farkına varmaya çalışmalı, hata yapmadan, şaşkınlık yaşamadan, gayet sakin, sükûnetle karşılamalı ve suhuletle halletmeliyiz. Elbette plânların üstünde, plân yapan da vardır.

İnsan bir kere ölür, her gün çan çekişerek ölmenin bir manası yoktur. Nerden incelmışse, oradan kopsun. Var mı başka izahatı!

Yol uzun, yolcular yorgun, yağmur usul usul yağar. Dağlar, Tepeler aşılır, bir garip olur yüreğim, kıpır kıpır... Sevdalar geride kalırken, özlemler az ileride... Kahrını çeker, yılan gibi kıvrılmış yollar. Menzili belli, visale birkaç adım.... Ha gayret, birkaç adım daha... Şunun şurasında ne kaldı ki, nihai hedefe....

Kurtarıcı olarak birilerine bağlanmamız gerektiği söylendi.

Bağladılar da...

Bencil olduk, isyankar olduk, günahkar olduk...

Yenildik insana, dünyaya ve içindekilere...

Yenildik dostum!..

Hal ile hemhal olmak, hal ile hâllenmek!

İnsanların halden anlamak dedikleri var ya!

Hani insanın yaşadığı haller üzere onların halinden anlamak olsa gerek!

Yani cenaze girmeyen ev, ölüm nedir bilmez ya da aklına gelmez,

Yani diş ağrısı, baş ağrısı, kulak ağrısı, herhangi bir yerinin kırılması... adı her ne olursa olsun, acıyı çekmeyen bilmez, Yani Nasrettin Hoca misalinde olduğu gibi; "bana damdan düşen birini bulun, getirin!" demesi gibi sanırım.

* * *

Adam yolda hızlı adımlarla ilerlerken kendi kendine konuşuyordu. Aslında ne dediği de pek anlaşılmıyordu. Bazen anında bağıyor; "Rahat yok dünyada evladım, rahat yok" diyordu. Dayanamayarak sordum;

"Hayırdır amca, ne diyorsun?"

Ne oldu?

Ne demek istiyorsun?

Sıkıntın nedir?

Dünyada kim rahat etmiş ki sen rahatlık arıyorsun?

Hem neyini yitirdin de ne arıyorsun?" dediğim de:

"Ah sorma oğul, Vallahi çaresizim, her şey sanki düşman oldu bana, hep yan gözle bakıyorlar, elimden tutanım yok, dünya vefasız, yaşayanlar vefasız..." dedi.

"Tamam, amca biz imtihan dünyasında değil miyiz, hem biz bu rahat etmek için gönderilmedik ki!" deyince; "kusura bakma oğul, tövbe, tövbe, bir daha şikâyet etmeyeceğim!" dedi ve yine homurdanarak yürümesine devam edip, gözden kayboldu.

Bazıları, bazılarının yanında, bazılarını kötülemesi, olumsuz anlamda eleştirmesi; olsa olsa bağnazlıktan aymazlıktan başka bir şey olmaz/olamaz. Günümüzde bazıları olmadık şaklabanlıklar yaparak, topluma mal olmuş, dürüst, mert, sağlam insanları kötülemeye çalışıyorlar. İnsanların takındıkları maskelerinin altında ki yüzleri, yüzlerle ifade edilince, kendilerine çok sıradan geliyor. Birilerinin birleri hakkında söyleyecekleri varsa, mertçe, erkekçe, açık yüreklilikle yüzüne karşı söylemelidir. Bazı insanlar, bunu fevkalade, fevkinin de fevkinde, çok güzel başarıyorlar.

Camide namaz kılarken, önümde Suriyeli, sağımda, Fildişi Sahillerinden ve solumda da Nijerya'dan birer kişi vardı. İşte mensubu olduğumuz dinin ve sahibi olduğumuz inancın gücü, kuvveti, birleştirici yüzü ve bütünleştirici, o güzel ve muhteşem yönü. Bu tablodan etkilenememek mümkün mü? Şükürler olsun ki, böyle bir dine ve imana sahibiz.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim’ce Güzellemeler -58–

Kerim’ce Güzellemeler -58–

Bu dünya han, sence yolcusun. Handa ki her şey sana hizmet etmektedir. Ancak öyle öğünme, böbürlenme... Zira her şey sana emanettir, sende ki bu can da emanettir unutma! Kıymetini bilersen ne ala! Yok, bilmezsen, gün gelir, fitrî özelliğini yitirince; her şey heba olur. O zaman da iblisin kölesi durumuna düşersin, hem dünyanın, hem ukban iflas eder. Yol yanlış, hedef şaşmışsa, hem zamanın boşa geçmiş, hem de irade ters istikamete gidiyor demektir. Farkına vardıysan ne ala, yoksa akıl, izan, irade, şuur kaybolmuş olarak menzili şaşırırsın. Bir bakarsın, gidiş felaket, istikamet berbat olur.

Hani aracın direksiyonu çevirten irade şaşırılmışsa, akıbet ölüm olur, hesaplar alt üst olur. Kendine gelir, daldığın uykudan uyanırsan; işte o zaman yarınlara umutla çıkarsın, nihaî, hedefe selamete varırsın. Yok, uykuya dalarsan; işte o zaman rotayı şaşırırsın. Eyvah’ lar içerisinde, umursamazlık neticesinde, gaflete, dalalete dalarsın. Belki ölüm paklayacaktır seni, ancak o zaman da iş işten geçmiş olacaktır. Söz de yığıtlığın, sözde nefsaniliğin, çocukların, malın, mülkün, hat’ın, yat’ın, kat’ın, mevki makamın hiçbir şey ifade etmeyecektir. Derdin belli. Aklını başına devşir. İradene hâkim ol. Allah’a yönel, geriye kalan ömrünü, yaşayacaklarını doğru, yerinde ve usulüne uygun kullan. Sermayeyi boşa harcama, iri ol diri ol, uzaklaşma yaklaş, ondan geldin, ona döneceksin, ona göre yaşa ve emanetini teslim et. Teslim etki sorumlu ve sorunlu olmayasın. Bunalıma düşmeden, ümit var ol, aklını, iradeni ve inancını birleştirerek, selameti ve felahı bul.

Siz, hiç sacda yapılan ekmeğin arasına, salça, acı yaprak biber ve yeşil-kuru soğan koyup yediniz mi?
Siz, hiç yağ, salça, acı yaprak biberi suya koyarak, ateşte pişirdikten sonra, yufka ekmeğe doğrayıp yediniz mi?
Eğer yaptıysanız, sonra ki mutluluğunuzu tarif edebilir misiniz?

Sabah işe gelirken, yolda yürüyüşe çıkan iki hanım konuşuyorlar.

Biri diğerine şöyle diyor:

“Kayınımın teyzesinin kızının oğlunun kızını, diğer kayınımın torununa istedik”

Maşallah yani, kaç saattir çözmeye çalışıyorum!

Aman Allah’ım, nasıl bir tarif değil mi?

Çözebildiniz mi?

Bir TV kanalında, Muhabirin sorduğu soruya, bir vatandaş cevaben; “onlar şeyi, şey etmek için, bazı şeyleri şey ediyorlar!..” diyor.

Siz, şimdi bu şeyden, nasıl bir şey anladınız?

Ne bazı insanlara güvenilir oldu, ne de havalara; her ikisinin de nerede, ne zaman, ne olacakları, nasıl olacakları belli değil. Her an umulmadık şekilde meydana gelen hallerine şahit oluyoruz.

Her insanın dostu da vardır, düşmanı da vardır.

Her insanı seven de vardır, sevmeyeni de vardır.

Her insan, düşmanına düşman iken, dostuna da dost olmalıdır.

İnsan, çoğu zaman dostlarına düşmanlık yaptığında; bazı düşmanlarıyla dost olacağını/olabileceğini düşünür.

Hâlbuki insan, dostlarına düşmanlık yaptığında, büyük ihtimalle dostlarından da olabiliyor.

Belki farkında oluyor veya olmayabiliyor, ama dostlarına düşman gibi olurken, ne yazık ki düşmanları da hep düşman kalmaya devam ediyor.

Bazen insan çok mu saf oluyor, saflık numarasına mı yatıyor, yoksa saf görünmek hesabına öyle mi geliyor?

Yüzüne gülüne bakıyorsun, arkandan olmadık lâflar söylüyorlar.

Küçücük bir menfaat için, eğile eğile artık belinde kemik kalmıyor, hepsi yere paralel oluyor.

Mülayim, kâmil, adam diyorsun, öyle kalas çıkıyor ki karşına; ne yakmaya geliyor, ne balta sap olmaya ne de vitrine koymaya...

Konuşunca mangalda kül bırakmayanlar, iş uygulamaya gelince; bir an da sıvışveriyorlar, sanki az önce atıp tutan, doğruluktan, dürüstlükten dem vuranlar, onlar değilmiş gibi tanıyamıyorsun. Bir an da yabancı oluveriyorlar.

Herkese karşı farklı davranışlar sergileyenler, herkes kendisine aynı şekilde doğru ve dürüst davransınlar ve olumlu tavırlar sergilesin, istiyorlar.

Bu ne nane, bu ne turşu!

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim’ce Güzellemeler -59–

Kerim’ce Güzellemeler -59–

Nükleer silahların gelişmesi ve çoğalmasıyla beraber, sadece insanlar yok edilmiyor, aynı zamanda, o insanlara ait birçok toplumsal kültürler ve tarihi varlıklar yok edilmektedir. Soykırımların sadece insan neslini yok ettiğini düşünmek, sanırım korumaya, kollanmaya ve yaşatmaya çalışan kültürel mirasın gelecek nesillere aktarılmasına da haksızlık olacaktır. İnsanlar, devraldıkları tarihi ve kültürel varlıkları korumadığı/koruyamadığı sürece, devletlerin ayakta kalmasını da zorlaştırmaktadır.

Orta Doğu da ve İslam Coğrafyasında yapılan büyük bir soykırım söz konusudur. Bugün dünyanın birçok yerinde, Osmanlıya ait ve İslam’ı sembollerden birçok yapı, bugün ya yok olmuştur veya yok olmayla karşı karşıyadır. Özgürlük getirme safasatısıyla, işgal edilen ülkeler, özellikle İslam coğrafyasında ki ülkeler, bugün gerek toplum neslinin tükenmesiyle ve gerekse kültürel varlıkların tükenmesiyle, gökten yağan planlanmış bomba ve füzelerle yok olma aşamasına gelmiştir. Çocukların ve gençlerin belirleyici bir etkiye sahip olduğu ve süreklilikte temel etken olduğu bir itibarsızlaştırma ve çeşitli algılar neticesinde, insanların öldürülmesinin yanında, kültürel miras ve varlıklar konusunda da düzenli bir soykırım uygulanmaktadır. İnsanlara yapılan soykırımlarda, geriye çürümüş bedenlerden ziyade, dayanıklı bazı varlıklar kalır. Köprü, cami, yol, han, hamamlar, kaleler, türbeler... gibi daha bir çok kültürel ve tarihi varlıklar, yok edildiğinde, ortada o topluma ait herhangi bir insan nesli kalmadığı gibi, onlara ait herhangi bir varlık da kalmamaktadır.

Bugün birçok ülkede, o ülkeye ait hiçbir miras kalmamıştır. Hepsi yerle yeksan olmuştur. Sömürgeci bir takım şer ve güç kuvvetleri, bu varlıkları sistematik bir şekilde yok etmişlerdir ve hükümlerlerini sürdürmek amacıyla, sözde özgürlük getirmek için, hem insanları, hem de onlara olan her türlü tarihi ve kültürel miraslarında soykırıma gitmişlerdir. Ancak yazılı kaynaklarda –eğer kalırsa, kalmışsa- ya da dilden dile anlatılan, kulaktan kulağa devam edecek olan, halk arasındaki hikayelerde varlığını sürdürecektir, ama nereye kadar!..

Adam diyor ki:

“Buraya geldiğimde, tek kelime konuşamıyordum...”

“Kafamda bir tane saç yoktu...”

“Karşı duvara gidemiyordum...”

“Yataktan beni başkaları kaldırıyordu...”

“Kendi başıma yiyemiyor ve içemiyordum...”

Sizce, bu adam nereden nereye gelmiş olabilir?

Herkesin bir gazete okuma şekli vardır. Herkes farklı biçimlerde gazetelere bakar, okur. Size, “gazeteyi elinize aldığınızda, ilk hangi sayfaya ve nereye bakarsınız?” diye sorsam, ne dersiniz?

Okuyan insanlardan farklı cevaplar almak mümkündür. Gazeteyi eline alanlardan, kimi spor sayfasını, kimi cinayet haberlerini, kimi magazin haberlerini, kimi köşe yazarlarını, kimi düzenli olarak birinci sayfadan sonuna kadar sırayla bakar. Herkesin kendi dünyasında var olan ve ilgili olduğu konuyla, beslemiş olduğu gizli saklı özel merakları ile ki vardır. Fazla dışarıya aksettirmeseler de bu böyledir

Okuyan kişi baktığı gazetede, resim, yazı, metin artık her neyse kendine bir şeyler arayıp buluyor. Oradan, buradan, köşesinden, kıyısından kendisinin anlatacağı bazı şeyleri belirleyip; kendisine bezeme ihtimali olan bilgilerle, resimlerle kendini açığa vuruyor. Girdiği ortamda, konuşabileceği bazı bilgileri edinmek istiyor. Herkes kendi fikirlerini, yeni fikirlerle donatmak, geliştirmek ve ilerletmek istiyor. Okuduğumuz gazete, baktığımız sayfalar ve içerisindeki bilgiler, hayat tarzını ve yaşama biçimini ile felsefesini ele verebiliyor.

Sahip olduğumuz, rastladığımız, beğenmeyip bir kenara bıraktığımız, attığımız eşyaların dili olmasa da aslında bize birçok mesajlar verdiği muhakkaktır. Bazen sürekli tekrarlanıyor hissini veren birtakım bilgi, birikim, resim ve materyaller farklı olsalar da aslında verdiği mesajlar hep aynıdır. Belki farkına varamıyoruz, ama bilinçaltımıza öyle bir yerleşiyor ki, zamanı geldiğinde, kendiliğinde gün yüzüne çıkabiliyor ve kişiliğimizi ele verebiliyor. Belki farkında olmadan okuduğumuz bir yazarın yılmaz, yorulmaz, savunucusu durumuna düşebiliriz ya da baktığımız resimlerim müdavimi haline gelebiliriz. Hani derler ya! Her şeyin bir talibi illa ki vardır. Her şey, zaman içerisinde sahibini bulur ve refakatçisi olarak hayatının ayrılmaz bir parçası haline gelebilir.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -60-

Kerim'ce Güzellemeler -60-

Bu halk uyanmaya başladı.

Kim dost, kim düşman, tahlilini iyi yapmaktadır.

Her geçen gün, bu halkın uyandığını görenler, önünü kesmeye çalışıyorlar, bunu niçin ellerinden gelen her yola başvuruyorlar.

Güya bombalarla, terör belasıyla memleketi bölüp, parçalayıp yok edecekler.

Bu aslında o kadar da kolay değil.

Bu millet, Türk'üyle, Kürt'üyle bir olup; avı da, avcıya da görmeye, tanımaya başladı.

Bu milleti başkalarına benzetenler yanılıyorlar.

Bu millet, yaşadığı vatanını öyle kolay kolay, CIA, MOSSAD... içerideki zağarlar ve taşeronlarına/işbirlikçilerine teslim edecek bir millet değildir.

Bazıları gibi, kurşun atmadan teslim olanlarla karıştırmaya başlıyorlar, ama nafile!

Bu onların yaptıkları en büyük hata!

Bu millet, son kurşununa kadar savaşıyor, kurşunu kalmadığında bile süngüyle bulabildiği her çeşit aletle hücumla geçerek, neler yaptığını, ne destanlar yazdığını tüm dünya bilir.

Hem, hiç bir devlette ve millette olmayan ve sadece bize has özelliğimiz olan bir ordu milletiz.

Yani hem ordumuz millet, hem milletimiz ordudur.

Vatan söz konusu olduğunda, herkes ordu olabilmektedir.

Hiçbir beklenti içerisine girmeden, bu milletin neler yaptığını tarih bize göstermektedir.

Çok gerilere gitmeden, işte kıtlık zamanları, işte kurtuluş savaşları, işte Çanakkale savaşı...

Bu millet vatanını bırakmaz.

Belki vatanın terk eden birçok milleti Türkiye kabul eder, ama bu milleti kimse kabul etmez.

Ancak, biz kendi göbeğimizi, kendimiz keseriz.

Bedel ödenir, çile çekilir,

Sıkıntı yaşanır, mal gider, can gider,

Ama asla doğruluk, hak, hukuk, adalet gitmez.

Hak yolda, hakkın yolunda ölüm olsa da...

Dünyada bir il, o ilde bir park, o parkta bir bank ve o bankta oturuyorum işte.

Aklımda sen ve ağızda tuttuğum, bir türlü yakmadan eziyet ettirdiğim Çelikhan kaçak tütününden sarılmış cigaram!..

Ha sakın bu yaşta mı demeyin!

Tabi ki aklınızda olan tahmin ettiğiniz değil!

İnce belli bir bardakta tavşan kanı bir çay sevdiğim!..

Her şeyin tamam olması, ne kadar da güzel!

Toplumda ki yozlaşmada artık ipin ucu kaçırıldı.

Tutmaksa büyük gayret ve özveri gerektiriyor.

Çünkü doğrular yanlış, yanlışlar doğru; haklılar haksız, haksızlar haklı oldu.

Menfaatler, beklentiler, istekler, talepler...

Dost, düşman birbirine karıştı, ayırmak büyük maharet istiyor.

Keyfiyet, kemiyet, bir takım kişilerin tekeline girmiş.

Enrika ve ayak oyunlarını yapan yapana...

İyilikler ve kötülükler çatışma halinde...

Tefekkür eden mütefekkir olmak/bulmak, çok zor!..

Ölüm hak, ölmek gerçek, o şerbeti tatmak mutlak ve gideceğimiz kesin olan o yer...

Ancak mezarlıkta ölüm aklımıza geliyor.

Ölüm ve ahiret muhasebesini ancak mezar başında yapıyoruz.

Ayrılınca, "eski tas eski hamam."

"Vur patlasın, çal oynasın" kaldığı yerden devam...

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -61-

Kerim'ce Güzellemeler -61-

01-07 Nisan tarihleri arasında kutlanan Kanser Haftası nedeniyle, Adıyaman İl Halk Sağlığı Müdürlüğü tarafından Adıyaman Demokrasi Parkında sergilenen tümörlü akciğer (koca ciğer) maketi, farkındalık olması bakımından, insanların ilgisinin yoğunlaşmasına sebep oldu. Sigara içmenin Akciğerleri nasıl zehirlediğini, nasıl kanseri tetiklediğini ve Akciğer (KOAH) üzerinde oluşan kanser tümörlerinin belirgin bir şekilde zarar görmüş hali sergilenen görüntüsü, gerçekten üzerinde düşünülmesi gereken çok önemli bir konu olduğunu gösterdi. Hele bu maketin sırasıyla okullarda gezdirilerek, kanserin tanınması ve farkındalık oluşturulması bakımından, özellikle gençlerimizi sigara içme alışkanlığının önlenmesi ve korunması bakımından, çok büyük bir önem arz etmektedir. Ciğer maketinin sergilenmesiyle, özellikle sigara ve akciğer ilişkisinin birebir ilişkili olduğunu görenler, güzel bir uygulama olduğunu, eğitimi-öğretimiyle ilgili olarak, çok faydalı olduğu konusunda hemfikirler.

Birçok evde huzursuzluk olabiliyor.

İlginç olan da bu huzursuzlukların çok basit şeyler yüzünden ortaya çıktığıdır.

Kimi zaman bu boş ve anlamsız tartışmalar yüzünden iş boşanmalara kadar gidebiliyor.

İşin ehemmiyeti sonradan farkına varılmış olsa da artık iş işten geçmiş oluyor.

Bazı boşboğaz, bağınaz, kendini bilmez, yavan... insanlar var ki bırakın varlığından, gölgesinden bile rahatsız, huzursuz ve mutsuz olabiliyor insan!

Şehir esnafı, kaldırımları ve yaya yollarını işgal ediyor. Marketler, Bakkallar, Manavlar, Kahveciler, Lokantalar... Belediyelere ve vatandaşa ayrılmış yollarda ticaretle iştiğal ediyorlar. Yaya yollarından geçemeyen vatandaşlar, araçlara tahsis olan yolları kullandıklarında da trafik tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktadır ve kazalar kaçınılmaz olmaktadır.

Alnında yazmaz, bak bu teröristtir diye,
İman varsa azmaz, soran var mıdır niye,
Allah'a kul, Peygambere ümmet hediye,
İnançtan yoksun yaşam, ne büyük bir kayıp!

Olanlar hakkında kime sorarsanız sorun, herkes şikâyetçi; ama iş çözüm bulmaya, sorun gidermeye gelince, kimse birlik ve beraberliğe yanaşmıyor. Hep tartışma, hep kavga, hep problem... Üst akıl/akıla sahip olanlar böyle yaparsa, gariban vatandaş ne yapacak!

İnsan, her gün, gün boyunca, yüzlerce insanla karşılaşır. Farklı tipler, farklı tiplmeler, farklı karakterler, farklı özellikleri olan insanlardan kimini tanır, tanımaya çalışır, kimisinde, yanılırken, kimisinde de hedefi tutturur, tabiri caizse tam on ikiden vurur.

Bazen insanların kişilik tespitlerini duyduğumuzda, gizliden gizliye bir hayranlık duyarız. Gıpta ile bakarız "helal olsun vallahi, tam bir insan sarrafı!" diyerek takdir ederiz. Özellikleri meslekleri, işleri gereği sürekli insanlarla karşı karşıya olan bazı insanlar, kişiyi ilk gördüklerinde hemen nasıl biri olduğu hakkında karar verebiliyorlar. Onlarla alışveriş yapmaktan bile bazı zamanlar imtina edebiliyorlar. Borç para ve ya borca iş yapmaktan vazgeçer, çeşitli bahanelerle karşı karşıya gelmekten alıkoyarlar kendilerini. Karşısındakinin yüzüne, tipine ve konuşmasına, muhabbetine, özellikle gözlerine bakanlar, o kişi hakkında, bir anlık verdikleri kararla; çoğu zaman isabetli kararlar verebiliyorlar. Tabi yanıldıkları zamanlar da elbet oluyor. Genel kanı yanılmadıkları şeklindedir.

Bazı insan sarrafı olduklarını söyleyenler veya bilinenler;

Bire bir, yüz yüze konuşmalarında...

Birisinin başka birisiyle konuşmalarına şahit olduklarında...

Birisin telefondaki konuşma adabında, şeklinde ve üslubunda...

Birisinin araca binmesinde, inmesinde ve araç içerisindeki davranış biçimlerinde...

Bir esnafta ki alışveriş şekillerinde...

Birisine selam verirken veya aldığı zamanlarda ki davranış biçiminde...

Birisine yaptığı iş hakkında bilgilendirmede bulunması sırasındaki hitap ve üslubunda...

... gibi birçok yer, zaman ve mekanda, insanlar hakkında isabetli olacak kararlar verilebilmektedir.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Ben De Elektrik Alamıyorum!

Ben De Elektrik Alamıyorum!

Neymiş efendim, “elektrik alamamış mış!”

Artık hangi lambaları yakacaksa!

Gariplerim karanlıkta kalmışlar demek ki!

Memleket meselesini çözüyormuş gibi, insan onurunu, namus ve haysiyetini ayaklar altına alarak, yeni nesli de zehirlercesine, yalancı, hırslı, kıskançlığı, karamsarlığı aşılarcasına yapılan evlilik programlarında, boy gösteren, arz-ı endam eyleyen kadın ve erkekler, insanı hakikaten rahatsız ediyor. Evlilik programları insan psikolojisini bozuyor. Reyting uğruna, insanlar maskaralaştırılıyor. Elektrik, evlilik, bahane!

Adama bakıyorsun, genç, dinamik, taşı sıkça suyunu çıkarır gibi kuvvetli, aynı zamanda yakışıklı, belki zengin de... “Eee!..” diyeceksiniz şimdi!

Durun, bir de kadınlar var.

Genç, güzel, alımlı, bakımlı, herhangi bir arızası da yok, her erkeğin almaya can atacağı tiplerden yani!

Boya, cila, söylem, üslup tastamam!

Giyim, kuşam, kaporta yerinde!

Entel, dantel kıvamında!

Şimdi can alıcı soruyu sorabiliriz!

Bu bay ve bayanların yaşadığı, şehirde, yaşadığı muhitte, yaşadığı mahallede ve sokakta hiç isteyecek biri yok mudur ki, illa da televizyon ekranlarına çıkarak, Pazar da mal alırcasına, domates, biber, salatalık seçercesine taliplilerini bekliyor, arıyorlar.

Hadi yaşı geçmiş bayanları söylemiyorum, belki çevrelerinde isteyecek erkek zor bulurlar ve beğenilirler.

Ya erkekler öyle mi?

Her erkeğin yaşına başına, işine bakmaksızın, gidip isteyebileceği bir bayan vardır. Yani evlenecek bir bayan bulurlar. Hele zenginse, hele yakışlıysa, hele hele bir işi düzenli bir geliri varsa; inanın kırsal kesimlerin bazı yerlerinde olduğu gibi, gidip küçük yaşta kızlar (toplumun kanayan bir yarasıdır, küçük gelinler) bile isteyebiliyorlar. Ama yok, illa da televizyona çıkacaklar.

Reyting olmalı ya!

Kimse kimseyi beğenmez, beğenmez görünüyorlar

O kadar insanın karşına, dandirik, uyduruk, rezil ve kepazece pazarlık yaparcasına arz-ı endam ederek, (kaba tabirle) bir koca ya da bir karı bulmaya çalışıyorlar.

Hadi hasbelkader buldular diyelim, peki ne kadar sürecek, ne kadar devam edecek bu beraberlikler.

Öyle dalga geçilecek “öyle yaptım oldu, şimdi yaptım bitti, boşadım gitti!!” şeklinde bir evlilik müessesesi, toplum temel taşı olan aile, bu kadar yıpratılmaz.

Aylarca taliplisini bekleyenler, birine “elektrik alamadım, şurasını beğenmedim, aradığım tipte, özellikte biri değil!” diyerek, sürekli insanların birbirleriyle dalga geçmelerini, gülünç duruma düşenleri seyreden çokça da insan var.

Görünen o ki, çoğunun da evlenmek gibi bir dertleri yok.

Sözde evlenme adayları, her gün ayrı yerlere, süslene, püslene gelip otururlar, bir de her şeyi çokbilmişlik ayaklarına yatarlar. Herkesin başından bir olay geçmiş, anlatacakları bir hikâyeleri muhakkak vardır. Ekran karşısına geçerek, memleketim insanın hallerini görünce; aslında güleriz ağlanacak halimizde, ölmüşüz de haberimiz, yok, ağlayanımız yok.

15 yaşında olan da var, 85 yaşında olan da var. Ee be seksenlik dede, senin ne işin var orada! Bir ayağın dünyada, bir ayağın mezarda, n’edeceksin evlenmeyi. Hem bu yaştan sonra, evlensen ne olur, evlenmesen ne olur.

Bizi ilgilendirmez ama...

Elbette kimseyi, hakir veya küçük görmek gibi bir düşüncemiz olamaz. Herkes istediğini yapabilir, ama böyle insanlara kötü örnek olarak, gençliğimizi, kadınlarımızı zehirleyerek değil tabii.

Evlenme programını izleyen yaşlı teyze ile genç kızımıza soruyoruz; “neden izliyorsun?” diye. Yaşlı teyzemiz, “hoşuma gidiyor” diyor, genç kızımız ise; “ben ortada ki dönen dolapları ve entrikaları izliyorum, onların düştüğü duruma görmek istiyorum!” aslında bilinçaltında birtakım şeyler empoze ediliyor da farkında değiliz. Zaten onların da istediği bu değil midir? Paralar gelsin, reyting olsun, gerisi hiç de önemli değil.

Çünkü katılımcılar da dil pabuç maşallah!

Bu programlara gitmek can atanlar da var. Aslında o çare değil. Ciddi anlamda evlenmek isteyen, davranış bozukluklarıyla kendisini belli etmeyen kişiler, bu programlara gelmeden de pekâlâ evlilik yapıyorlar/yapabilirler. İstisnalar hariç, ne kadar beklerse beklesinler, ne kadar elektrik alırsa alsınlar, bekledikleri gelmeyecektir, gelse bile uzun soluklu bir evlilik oluşmayacaktır.

“Vallahi, nedense ben de bu evlenme programlarından hiç elektrik alamıyorum işte!”

Oh be, nihayet söyledim!

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -62-

Kerim'ce Güzellemeler -62-

Fırsatını bulduğum zamanlarda, bilgilendirme amaçlı stantları ziyaret ederim. Böylelikle hem o konuda bilgi sahibi olurum, hem ferdi olarak da destek vermiş olurum. Özellikle sağlık konusunda önemine binaen her zaman ve her yıl KETEM standını ziyaret ederim. Bu yıl yine KETEM bilgilendirme standını, bir şeyler yazmaya çalışan bir yazar olarak, Demokrasi Park'ında açılan standına ziyarette bulundum. Günümüzün baş belâsı olan Kanseri ve sebepleriyle ilgili olarak yapılması gerekenler hakkında bilgilendirildiğim KETEM standında, öneme binaen kişisel desteğimi gösterdim. Özellikle 40-69 yaş arası erkeklerde ve kadınlarda ki kanser taramalarının ücretsiz yapıldığı KETEM, hayatımız için hayati bir değer taşımaktadır. İleri yaşlardaki bağırsak kanseri taramalarının gerekliliği ve erken teşhisin çok büyük önem arz ettiği günümüzde; yaşantımızla, yediklerimizle ve içtiklerimizle paralel giden süreçte, bu tür taramaların değerli olan hayatımız için vazgeçilmezimiz olmalıdır. İster kadın olsun, ister erkek olsun belli bir zamandan sonra, ücretsiz verilen bu KETEM hizmetlerinden faydalanmak gerekiyor. Böylelikle daha kaliteli bir yaşam, sağlık anlamında daha lüks bir ömür sürmüştür oluruz.

Dışarıda sesler, içeride nefesler,
Kör olası pisler, yarım kaldı hevesler,
Bakınca pencereden olup bitenleri...
Şehit diye ağlayanadır bütün duam
Ey şeytana eşler, kâr etmez kafesler.

Vahşice yapılan saldırıları, suçsuz ve günahsız insanları öldürenler, elbette lânetlenir.

Yüreğinde az buçuk sevgi ve insanî duygular kırıntısı olanlar; terör katliamlarını kınar, lânetler. Ancak lânetleme mesajları da artık insana inandırıcı gelmemektedir. Terörün en azgın ve vahşi haliyle hortlatanların, terörü yapanları, bir terör örgütü olarak görmemesi ve akabinde yapılan saldırılarda baş sağlığı mesajlarının yayınlanması ve yanlarında olduklarını bildirerek, kınanması, lanetlenmesi, gerçekten pek inandırıcı gelmemektedir. İşte tam da ABD, Rusya ve AB ülkelerinin yaptığı budur. Hâlbuki terör, dünyanın beş belası ve ortak sorunudur. Bununla dünyanın topyekûn bir mücadele etmesi gerekir.

Dünyanın herhangi bir ülkesinde (İslam coğrafyası hariç) bir terör olayı olsa, bütün ülkeler ve liderleri birlikte hareket ediyorlar ve bu liderler her şeyi bırakıp, o ülkeye giderek, yerinde tespitle başsağlığı diliyor ve yanlarında olduklarını gösteriyorlar. Gerekirse asker ve silah gönderiyorlar. Oysa söz konusu Türkiye olduğunda, ne kadar ciddi olduğu tartışılacak bir mesajla geçiştiriyorlar. Eğer terör insanlık suçuyorsa, ortak bir sorunsaydı; kimden gelirse gelsin ve nerede, nasıl yapılırsa yapılsın, aynı hassasiyeti ve aynı kararlılığı uygulamaya koymaları gerekir. Aksi takdirde ne kadar terörü kınayan ve lanetleyen mesajlar yayınlarsanız yayınlayın, asla inandırıcılığı ve güvenilirliği olmaz. Bu olsa olsa, ikiyüzlüklükten başka bir şey olamaz.

Dalgın bakarım, pencereden ta uzaklara,
Şaşarım aklına, kazılan çukurlara,
Vatan uğruna can veren kuzucuklara,
Şehit diye anlayanadır bütün duam.
Ey şeytana eşler, kâr etmez kafesler.

İşini çok severek yapan var mıdır?

Ya da şöyle söyleyelim!

İşini çok ama çok severek yapan var mıdır?

Kime sorsanız, işini sevmiyor veya şikâyetçidir.

Yaptığınız ne olursa olsun, sevmesiniz de seviyormuşçasına davranmak gerekir.

Belki işini seviyormuş gibi davranmak, işi yapmaktan zor gibi görünse de; ara vermeden, sabırla, sebatla, mutlu ve huzurlu olarak devam ettirmek gerekir.

Bu şekilde davranmak zor olsa da, ancak bu şekilde hayatta mutlu olabilir, geleceğe umutlu bakabilirsiniz.

Sürekli şikâyet edenler için, böyle davranmak, görünmek zor olsa da, sonuçta çözümü ve dozajı sizin elinizdedir.

Ben yaptığım her işte öyle davranıyorum, en küçük bir şeyi bile mutluluk vesilesi olarak görüyor ve mutlu oluyorum, mutlu olmaya çalışıyorum.

Bazı insanlar yaptıkları işte, işin ciddiyetinin yeterince farkına varmadıklarından olsa gerek, sonradan telâfisi çok zor sonuçlarla karşı karşıya kalabiliyorlar. Aslında topyekûn bir tavır ortaya koymak gerekir.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Adıyaman Gururu, Beşpınar Vadisi Projesi

Adıyaman Gururu, Beşpınar Vadisi Projesi

Yıllardır hep Adıyaman insanının piknik yapabileceği, rahatça kafasını dinleyebileceği, dinlenebileceği bir alanının olmadığından sitem ederiz. Dinlenme amacıyla hep uzaklara gideriz. Oysa şimdi, bizim da Beşpınar Vadisinde yapımı devam eden projeye gururlanacağımız bir yerimiz var. En azından, il dışından gelecek misafirlerimizi gönül rahatlığıyla gezdirebileceğimiz, çay içirebileceğimiz, bir övünç kaynağımız olacak.

Geçen hafta, il dışından gelen misafirlerim vardı. Her zaman “acaba nereye götürebilirim?” diye kara kara düşünürken; şimdi içim huzur dolu olarak zevkle götürebileceğim, birkaç yer var aslında. Artık o kadar da ümitsiz değilim, yani!

Beşpınar Vadisi ve Ali Dağı mesire alanını en sona bırakacak şekilde, ilk olarak eskiden Adıyaman Kalesi diye bilinen yere çıktık. Şehre kuşbakışı bakarken, aslında buranın bir Kale şeklinde olduğunu söyleyerek, eski resimlerini gösterdiğimde; “vallahı yazık etmişler, keşke eski haliyle kalsa, daha güzel olacaktı!” diyerek üzüntülerini dile getirdiler, “Artık olan olmuş!” diyerek, şehre bir başka yerden kuşbakışı seyredebilecekleri seyir tepesine gittik. Demli bir çay eşliğinde, Adıyaman’a tepeden bakarken; “Hele siz bir de gece, buradan Adıyaman’ı seyre din!” deyince, bir kez daha hayran kaldılar. Onların her takdir ve övgü dolu sözlerini duyunca, daha da gururlanıyordum, seviniyordum ve mutlu oluyordum. Mutluluğumun bir sebebi de onları mutlu edebildiğimi görmektir.

Akabinde, “şimdi sizi en güzel yere götüreceğim” deyince, “daha güzel yerlerde mi var?” dediklerinde; “elbette siz daha ne gördünüz!” diyerek, göğsümü gere gere, Ali dağı mesire alanına giden o kıvrımlı yolundan tırmanmaya başladık. Aracı ben kullanmadığımdan, hem yolu çıkıyor, hem de övünç kaynağımız olan “Beşpınar Vadisi Projesi” ni anlatmaya çalışıyordum. Hafta sonunu değerlendirmeye çalışanlar, bütün Çamların altını işgal etmişler. Her çam ağacının altında bir aile oturmuş, yakılan ateşlerden dolayı, ormandan dumanlar yükseliyordu. Yer bulmak hayli zor. Kalabalıktan dolayı, müsait bir yer araya araya tepeye varmıştık. Bir an da tepenin Güney kısmına ulaştık. Güney kısmında hiçbir ağaçlandırma yoktu. Orada oturamazdık. Barajı tepeden temaşa eyledikten sonra, Ali Dağı’ndan aşağıya inerken, nihayet müsait bir çam ağacı bulduk ve artık biz de piknik yapacaktık. Kaldığımız yer, hem Adıyaman’a nazır, hem de “Beşpınar Vadisi projesi” ni tepeden görebilecek bir yükseklikteydi. Misafirlerimizin hayranlıkla seyre daldıkları Beşpınar Vadisi’nde devam etmekte olan çalışmaları, gerçekten övünç kaynağımız, gururlanacağımız bir projeydi. Bunu misafirlerimiz de canı gönülden dile getiriyorlardı.

Beşpınar Vadisi ve Ziyaret Çayı yatağında ki yapılmakta olan düzenlemeler, sık aralıklarla yapılmış olan setlerle, akan suların, olduğundan fazla görünmesiyle küçük çapta göletler oluşmasına ve Abuzer-i Gaffar-i ziyaretinin sağında, solunda akan suları birbirine bağlayan köprüler, tüm çıplaklığıyla gözleniyordu. Sağlı-sollu akan iki çayın yakasında yapılmakta olan parklar, çeşitli ağaçlar, düzenli bir şekilde dikilmişti. Yapılan parklar, bisiklet yolları, piknik-dinlenme alanları, etkinlik-yürüyüş-dolaşım parkurları, halı sahaları, yüzme havuzları, yapay göletler gibi... doğrusu benim de beklediğimden daha harika olacaktı. Estetik, göze ve gönle hoş gelen görüntülü bir manzara!

Belki yapıldığından bu yana, bir türlü fırsatını bulup gelememişim, ama misafirlerim sayesinde, ben de bu harika projeyi yukarıdan gözlemlene imkânı buldum. Görünen o ki, artık kimse “piknik alanımız yok, misafirlerimizi gezdirecek bir yerimiz yok!” diyemeyecek. Her zaman söyleriz ya, “bu cennet vatanda yaşayanlar, her şeye layıktır”. Evet, Adıyaman insanı da bu güzelliklere layıktır. Gerçekten gururlanarak, misafirlerime bu proje bittiğinde, ne kadar güzel olacağı hakkında rahatlıkla konuşabiliyordum.

Karnımız doyduktan sonra, misafirlerimden hiç ummadığım bir teklif aldım. Ummadım diyorum, çünkü yaşı ilerlemiş akrabalarım, nasıl göze aldılar bilemiyorum, aşağıya inerek, proje alanını gezmek istediklerini söylediler.

Yavaş yavaş Beşpınar vadisine indik. Hayranlıkla baktıkları her çalışmayla ilgili konuşarak ve kritikler yaparak, Sultan Sarayı’na doğru ilerledik. “Bu projeyi düşüneni, uygulayanı görüp, teşekkür etmek gerekir. Gerçekten bu yer, ancak bu kadar değerlendirilebilir. Sanırım özellikle Valinizi kutlamak gerek...” diyorlardı.

Doğruydu, gerçekten teşekkür etmek gerekir. Beşpınar vadisindeki bu projesindeki çalışmalar göz kamaştırıyordu. “Beşpınar Vadisi Projesi” tamamlandığında, galiba Adıyaman’ın da göğsünü gere gere övünebileceği bir piknik, mesire ve dinlenme alanı olacaktır. Artık il dışından misafirlerimiz geldiğinde, gezdireceğimiz bir yerimiz yoktu; ama artık Adıyaman Valisi Sayın Mahmut Demirtaş sayesinde var. Ali Dağı mesire ve piknik alanının devamı gibi görünen Beşpınar vadisi projesi, mevcut barındıracaklarıyla Adıyamanlıların ne kadar güzelliklere layık olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Bu anlamda, Adıyaman Valisi Sayın Mahmut Demirtaş ve ekibine teşekkür edebilmek en doğal hakkımız olsa gerek, hem de “marifet iltifata tabidir” kabilinden, çok çok teşekkür etmek gerekir. Bizim de artık her konuda Adıyaman’a nefes aldırarak piknik alanımız ve dostlarımıza neşe içerisinde çay içirebileceğimiz bir gurur kaynağımız var artık.

Adıyaman insanının piknik amaçlı olarak, hafta sonları uzaklara gitmeyeceği için, başta Adıyaman sevdalısı, atom karınca misali Adıyaman Valisi Mahmut Demirtaş ve Vali Yardımcısı Murat Süzen olmak üzere, projeye emeği geçen herkesi canı gönülden ve yürekten kutluyor, misafirlerimizin de teşekkürlerini, takdirlerini iletiyorum.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -63-

Kerim'ce Güzellemeler -63-

3 senedir sürekli dile getirdiğimiz kitap günlerinden önce, öğrencilere kumbara dağıtılması fikri nihayet hayata geçirildi. Adıyaman Valisi Sayım Mahmut DEMİRTAŞ 'ın 18-22 Mayıs-2016 tarihleri arasında yapılacak olan kitap günlerinde, öğrencilerin harçlıklarını kumbaralarında biriktirerek sergiye gezecekleri ve istedikleri kitapları alabileceklerini görmek, gerçekten çok sevindirici.

Eminim ki bu çalışmalarının faydalarını ve olumlu sonuçlarını göreceğiz.

Bu vesileyle öğrencilerimize kitap sevdirecek ve kitap okuma alışkanlığı kazandırılacaktır kanaatindeyim.

Debriyaj basmadan gazi vereceksin, basacaksın sonuna kadar, hele frene hiç basmayacaksın! Son sürat ilerlesin, artık bir yere mi çarpar, yoksa uçuruma mı yuvarlanır, o onun bileceği iş. Belki kendi başını yer, kim bilir!!!

Çoğu kereler gülmemiz gereken şeylere, mahzun ve acınımsı tebessümlerle geçiştiriyoruz.

Yüzümüz gülecek olsa, gayriihtiyari-i vicdanımız sızlıyor, üzüntü ifadesi olan mırıldanmalar dökülüyor ağızımızdan. Hayaller yıkılmakta, canlar yitirmekte, yürekler yanmakta, bağrıları kor ateşleri sarmakta Artık ölümler, ağlamalar, kınamalar ve lanetlemeler kanıksanmaya zorlanılmaktadır. Acılar, öfkeler, kin, nefret tohumları yeşermektedir. Evet, zamanla acılar azalıyor, her şey unutulmaya yüz tutuyor ya da öyle görünüyor, çünkü insanın içindeki o öfke asla azalmıyor, özelemler asla dinmiyor. Çoğu zaman verilen sözler, yerine getirilmiyor, yine kabuk bağlayan yaralar cerahat akıtıyor, acılar yenileniyor. Sırf o yüzden insan yalandan gülüyor, tebessümler insana güven vermiyor, her an bir korku, endişe ve kaygı havası hâkim oluyor yaşanan çevreye.

Hayatın çok sıradan ve değişim, gelişim olmadan devam etmesi, belki hayvanlara has olan bir özelliktir. Gününü gün etmek, günlük yaşamak, kendisini düşünerek yaşamak, kişisel menfaatler içerisinde olmak, hayvani davranışlardandır. Böyle durumlarda, insan hissizleşir, ilkelleşir, duyarsız, ilgisiz ve alakasız olur. Bir takım kavramlar içerisinde, hayatımızı idame ettiriyoruz.

Sağlıklı, tertipli, düzenli olan fazla bir şey yok sanki yaşantımızda. Sanki tesadüfen yaşıyoruz bu hayatı... Hâlbuki inancımızda tesadüf diye bir şey yok, olsa olsa tevafuktur. Her şey belli bir plan içerisinde devam etmekte ve gelişmektedir. İnsani bir yaşam içerisinde, keşmekeşe gerek kalmamaktadır. Yaşam, belli bir tertip ve düzen içerisinde ve istikametinde devam etmektedir. İnsanın iki günü bir olduğunda, şüphe yok ki zararda ve ziyadadır. Her gelen gün, bir önceki günü aratmamalıdır. Daha gelişmiş, düzenlenmiş, nihaî hedefe, menzile yaklaştırmış olması gerekir. Üzgün, sıkıntılı günler illa ki olacaktır. Bunlar birer imtihan vesilesidir, diye düşünmek ve ona göre yaşamalı ve ona göre davranmak ve hareket etmek gerekir.

İnancımız gereği, en çok mutlu olmamız gereken ve aslında mutlu olmamız için birçok sebebin olduğu bu dünya da mutsuz olanların sıralamasında, ortada bir yerlerde olmamız gerçekten çok kötü.

Herkes yaşanabilir ve temiz bir çevrede, mutlu ve sağlıklı bir ömür sürmek ister. Çevre kirlenmesine maruz kalan dağlar, ovalar, çayırlar, ormanlar, göller, denizler, ırmaklar tamamı gibi fiziksel unsurlar, insanların faydalandıkları doğal yerlerdir.

Çevrenin kirlenmemesi konusunda hep konuşuruz, sadece konuşuruz, uygulamaya gelince hiç birimizin kılı bile kıpırdamaz. Hep başkalarından bekleriz. Hâlbuki ki çevrenin kirlenmemesi, korunması hepimizin ortak görevidir. Bu dünyada yaşıyorsak, hepimiz aynı derecede sorumluyuz demektir.

Çevre kirlenmesi sorunu, hepimizi günlük yaşantısını etkileyen bir sorundur. Teknolojinin gelişmesi, endüstrinin ilerlemesi, insan gereksinimlerinin artması sonucu, gerek kırsalda ve gerekse şehirleşmenin olduğu yerlerde, en çok çevre kirlenmesi göze çarpmaktadır. Çevre kirlenmesi sonucunda, hem insanların, hem de diğer canlıların yaşam alanları bozulmakta ve nefes almaları zorlaşmaktadır.

Sorumsuzca etrafa attığımız, sınırsızca tükettiğimiz, birçok maddeyi pervasızca bıraktığımız, sularımız, topraklarımız ve hatta gökyüzü, yaşanması zor bir yaşam, solunması zor bir nefes, yenmesi zor nebatat, içilmesi çok zor suların kirlenmesine sebep oluyoruz. Yakıtların yeterince yakılmaması, atık maddelerinin usulüne uygun değerlendirilmemesi, çeşitli ilaç ve gübreler kullanılmasıyla; hava, su ve toprak kirliliği olunca, nefes almak zorlaşıyor, hastalıklar çoğalıyor, ölümler yaşanıyor.

Her yerin çevre kirliliği farklı olmaktadır. Buna en büyük sebep ve unsurda insandır.

Mesela Ankara'da hava, İstanbul'da su, Adana 'da toprak kirliliği gibi birçok çevre kirlilikleri yaşanmaktadır. Tabi Adıyaman'da da bunların yanında görüntü kirliliği de had safhadadır.

Kerim BAYDAK

kbyaydak61-artan@hotmail.com

Kerim'ce Güzellemeler -64-

Kerim'ce Güzellemeler -64-

Yaşadığımız sürece, sayısız insanla karşılaşırız.

Kimilerini severiz, kimilerini sevmeyiz.

Kimileri bizleri mutlu eder, kimileri bizi huzursuz eder.

Kimileri hayatımızı düzene sokmamıza yardımcı olur, kimileri hayatımızı zehir eder, zindana çevirir.

Her tanıştığımız insan, bizler için, bir tecrübe vesilesidir.

Birçok insan, bize hayat tecrübelerimizi, başarılarımızı, hayal kırıklığı ve çöküşlerimizi, kim olduğumuzu, kendimizi bulmamıza veya kaybetmemize, yardımcı olur, sebep olurlar.

Her insanın sebep olduğu şeyler, illa ki vardır.

Bazı kötü insanlar bile, bize birçok şey öğretebilir.

Yeter ki gördüklerimizden ders alalım, ders almasını bilelim, olayları ve olanları nasıl okuyacağımızı bilelim.

Bizi sevenleri, kalbimizi, gönlümüzü, yüreğimizi ve gözümüzü açtıkları için, teşekkür etmeliyiz.

Bizi sevmeyenleri de güveni ve kalbimizi nasıl, kime ve neye göre açacağımızı dikkat etmemiz gerektiğinin önemine vesile oldukları için teşekkür etmeliyiz.

Ben yiyorum, hep sana yarıyor,

Sen alıyorsun onu yiyor,

O alıyor, ürünü deriyor,

Derler ki bu işi biliyor?...(KB)

Başkası kuyruğuna basınca, hoşuna gider, pis pis sırtırsın,

Ben kuyruğuna basınca, irkilir, ciyak ciyak bağırırsın!!

Neden...?

Çok mu geç oldu acaba?

Şu cep telefonlarının şarjının bitmemesi için, yaptığım tasarruf tedbirlerini, yaşantım boyunca yapmış olsaydım, kim bilir şimdi nelere sahip olurdu!!!

Mesele, bir eve, bir arabaya, bir arsaya, bir...

Bundan sonra yapsam, çok mu geç olur acaba?

Bazen çevremizde yaşadığımız insanî ilişkiler, karşımızdakini bize yakınlaştırabileceği gibi, bazen uzaklaştırabiliyor. Sağlıklı bir iletişimle konuşmak, davranış biçimi, güven veren insani ilişkiler, dengeli ve uyumlu bir ruh sağlığına bağlı olarak değişiklik gösterebilir. Ruhsal bozukluklara sahip olan bazı insanları gördüğümüzde, duygu düşünce ve davranışlarında, tutarsız ve uygunsuz iletişimden bahsetmek mümkündür. İnsanlarda görülen kaygı, kuruntu, kuşku, güvensizlik, dengesiz ve tutarsız ilişkiler, kişinin ruh sağlığının bozukluğuna işarettir. Bu yüzden, birçok insanın sağlığında, ruh sağlığı büyük bir önem arz etmektedir.

Delikli kalburda su durmaz,

Adaletli yerde o durmaz...(KB)

Çevremizde bulunan, ruh sağlığı bozulmuş bazı insanlar, çevresinde uyumsuz, sürekli travma halinde olan ruhiyat-i halleriyle, kendisi mutsuz ve yaşamdan tat almaz, çevresini huzursuz ve mutsuz ederler. Bu da yaşamdan zevk alamamalarına sebep olmaktadır. Bu tür insanlar, hem insanlarla olan ilişkilerinde başarılı olamazlar ve uzaklaşırlar, hem de yalnızlaşarak, dünyadan hiçbir zevk ve neşe alamazlar.

Ey bu dünyadan göç edenler, merak mı ediyorsunuz!

Belki üzgünüm, belki kırgınım, belki dargınım, belki bir takım olumsuzluklarla karşılaşıyorum, belki yüreğim yanıyor, içim kanıyor, belki boğazım sıkılıyor, nefesim daralıyor; ama çok şükür ki vicdanlıyım, merhametliyim, hamd olsun ki inançlıyım ve imanlıyım, bu vesileyle her şeyin üstesinden gelmeyi başarıyorum. Rabbim size rahmet, bize selamet ve basiret nasip etsin.

Soğuk, hem de çok soğuk,

İçim soğuk, sanki Nemrut Dağı'nın başındayım,

Buz tutmuş her yanı, hareketsiz kalmış tüm organlarım,

Soğuk, hem de çok soğuk,

Dışarıda insanlar soğuk,

Günler, aylar, mevsimler soğuk.

Topraklar, kabirler soğuk...

Kerim BAYDAK

Uyumayın, Sorgulayın, Eleştirin

Uyumayın, Sorgulayın, Eleştirin

Bir ayağımız gökte, bir ayağımız bataklıkta gibi...

Tırmanmaya çabalıyoruz, ama battıkça batıyoruz bataklığın dibine,

Bozulan toplumsal mekanizmalar, dizayn edilen uzun vadeli planlı ve programlı oyunlar...

İnançsız, imansız yetişen, abdest, namaz bilmeyen, haşa Allah'ı sorgulama cüreti gösteren maneviyatsız yetişen bir nesil.

Galiba genlerimizle oynamaya başlıyorlar.

Biz, uyumaya devam edelim!

“Zaman geçer mi?” geçer.

“Eşya, eskir mi?” eskir.

Peki, yenilenir mi?”

Evet, yenilenir, hem de sessizce değişime uğrayarak, yeni yüzünü göstererek.

Bizler de yaşananları zamana mal ederek, terk ederiz bu dünyayı, istesek de istemesek de...

Biz gideriz, yine yenilenir bu dünya, yenilenir şu âlem, değişerek ve gelişerek.

Bilenler ve okuyanlar için, verilen mesajlar vardır.

Anlayanlar için!..

Bir an için, özeleştiriyi yapmaya ne dersiniz!

Düşünün, denizin ortasındasınız, aileniz ve sevdiklerinizle berabersiniz, ancak bindiğiniz deniz aracı, çok dandik ve sıradan bir şey. An geliyor bindiğiniz her ne ise, delinerek, su almaya başlar. Yine bir süre sonra, insanlar yavaş yavaş soğuk suyun derinliklerinde kaybolup gidiyorlar. Derken, eşiniz, kızınız, oğlunuz, en yakın akrabanız, arkadaşınız, dostunuz, komşunuz, tanıdığınız... Kollarınızdan, ellerinizin arasından kayıp giriyor, gözlerinizin önünde, kayboluyor, gidiyor deryanın derinliklerine...Düşünün, düşünün, evet düşünün o an ki ruhiyat-ı halinizi, ahvalinizi...Çaresizsiniz, çırpınır, çabalar, ah –vah eder durursunuz, o kadar!!

Siz olsanız, ne yaparsınız, ne düşünürsünüz o an da..?

Kader der geçer misiniz, yoksa çaresizliğin, ihmalin, adaletsizliğin kurbanıyız mı dersiniz?

Sanırım, hiç kimse öyle bir duruma düşsün istemez, hiç kimse öyle bir felaketle karşılaşsın istemez, hiç kimse öyle bir olayı düşünmek, hayal etmek, tahayyül etmek bile istemez!

Sebepler ve sonuçlar hiç önemli değil, önemi olan böyle bir olayın tezahür ediyor olması.

Gerisi fasa fiso!

Bir iş ya da alışveriş (ev, araba...) yapıyoruz.

Haliyle soruyoruz; “Nasıl iyi midir, var mı bir sıkıntısı, arızası var mıdır?..”

“Yok abi, bana güven sen!” diyor.

Güveniyoruz, ya sonra!

Sonrası malum!!

Çoğu zaman geçmişini hep sorgular olduk. Hem de acımasızca... Belki haklıydık, belki haksızdık, belki son zamanlarda ki dillerde pelesenk olmuş bir tabirle konjonktür onu gerektiriyor muydu bilinmez. Yapılanların yanlış olduğu, uygulanan metotların doğru olmadığı hakkındaki söylemler, hep kabul görürdü. Biraz ortalık durulur gibi oldu. Hatta her şey güllük gülistanlık gibi algılandı. Sular duruldu sanıldı. Ne olduysa bir an da kara bulutlar dolanmaya başladı başımızın üzerinde. Yine karabasanlara gark olduk. Şimdi yine olanları, nefesimizi tutarak seyrediyoruz. Boğulacak gibi oluyoruz. Artık geçmişteki birçok çözümün çare olmadığı anlayışına doğru gidiyoruz. Yeni arayışlar içerisine girmek gerekiyor gibi, farklı tercihlerle ve çözüm önerilerine bakıyoruz, arıyoruz. Tabiri caizse, "hadi yeni baştan" diyoruz ve görüyoruz ki şartlar bizleri doğru ve olumlu çözümlere doğru götürüyor. Top yekûn bir fikirler temennisiyle, sonuç almak üzere, bir yola girilmiş gibi görünüyor.

İnsanlar, çok hayaller kuruyor, çok şeyler düşünüyor, çok şeyler yapmayı istiyor ve bunun üzerine çok çok kariyer yapıyor.

Sadece uygulayamıyor, pratiğe dökemiyor.

Bütün sorun burada...

İnsanların dünyasında, derinden, sessiz ve hüznü akmakta zaman!.. İnsanın göremediği, duyamadığı, anlatamadığı, anlamakta zorlandığı, sır olan bağrında; tarifi imkânsız olan, sizinle, sevinçle coşmayan, karabulutlarla sarmaş dolaş olan acılarımız var. Kalbimiz sızlamasın, içimiz incinmesin, yüreğimiz parçalanmasın istiyoruz. Yanan, yıkılan, yok olan, kaybolan biz miyiz, vicdanımız mı, çaresizliğimiz mi, yoksa insanlığımız mı? Hangisi?..

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Özünde Var Olan Dışarı Vurur

Özünde Var Olan Dışarı Vurur

Batıda ki mevcut birçok şeyin İslam kültüründe ve medeniyetinde olduğunu hep söyler dururuz.

Diğer taraftan, batıda ki mevcut olan her şeyi eleştirir ve kötülüğünden dem vururuz.

Eğer kötüyse, neden İslam'da vardır deriz, eğer iyiyse neden kötüleriz.

Anlamak çok zor, böyle bir tezatlığı anlayamıyorum.

Neyi, niçin, neden neye göre söylediğimiz bir ölçüsünün olması gerekir.

Ya zihinlerimiz karanlık ve karışık, ölçülerimiz farklı ya da bize yapılan söylemler ve dayatmalar çok farklı.

İnsan sayısız hayaller kurar. Bu hayaller belki de çoğu zaman bizi ayakta tutmaya vesile olur. Gerçek olmasa da gerçeklerden daha da gerçekçi gibi görünür. Bazen hayallerimizdekileri o kadar mükemmel bir hale getiririz ki zamanla bize gerçek gibi gelir ve bizi etkisi altına alır. Hayallerimizle gerçekler arasındaki tek fark, hayallerin ölmemesidir. Gerçek olan birçok şey ölmektedir, ancak düşünceler, fikirler, inanışlar ve birçok fanteziler asla ölmüyor. Her ne kadar gerçekleşmeseler de... Belki insanlar ölüyor, ama düşünceleri asla ölmüyor, ilelebet yaşayabilmektedir.

Dünyanın gözleri önünde cereyan eden olaylardan sonra göçmen krizi bütün dünyanın uykusunu kaçırıyor. Gidişat kötü. Kördüğüm olmuş bu olayda, hiç kimse sorumluluk almak istemiyor. Bir şekilde ülke dışına ve özellikle Türkiye üzerinden dünyanın birçok ülkesine gidenler, çeşitli zulümler ve insanlık dışı muamelelere maruz kalıyorlar. Örneğin, betonda yatıyorlar, İnsan ticaretine maruz kalıyorlar, yollarda, denizlerde ölüyorlar...

Kırık da olsa, çatlak, patlak da olsa, içi-dışı belirgin olmasa da, "tencere yuvarlanıp kapağını bulur" muş! Öyle midir acaba?

İnsan, geçmişin yükü ne kadar olursa olsun, hep geleceğe umutla bakar, bakmak ister Bu kendisine güç verir, kuvvet verir, yaşama azmi ve gayreti verir. Hele bir de özünde yaratılış hikmet ve himmetine olan inancı ve imanı varsa, her şeyi Allah'a havale ederek, bir yaşam sürdürüyorsa; işte o hareket mekanizmasını harekete geçirir ve özünde olanı dışarıya yansıtır. Bu hareketle neyi, nasıl yaptığını, yaşayışıyla, yaşama hevesiyle ilgili olarak, o kişinin özünü, inancını ve imanındaki o mevcut olan hikmeti ortaya çıkarır ve yönlendirir.

Şehir içi minibüsüne bindim. İçi tıklım tıklım dolu!.. Yer yok yani Arkaya doğru ilerleyince, yaşça benden az genç olan, temiz giyinmiş, alımlı bayan yerinden kalktı. Oturmamı söyledi. Baktım benden yaşlı kimse yok. "Ben mi?" dedim; "evet, buyurun!" dedi.

Yok, falan dediysem de geçip oturdum. Kendi kendime gülümsedim ve önüme baktım, ayıp olmasın diye. Sonra, "o ne ya, galiba ihtiyarladım," diyerek, derin bir iç çektim. Teşekkürler bayan, bana yaşlandığımı hatırlattığın ve hissettirdiğin için!

Kimi zaman hayranı oluruz, kimi zaman düşmanı!.

Mesele Batı'da sahtekârlık, hile, hurda, ayıplı, mal, sahtekârlığın az olduğu söylenir.

Neden acaba?

Gerçekten doğru mudur?

Eğer doğruysa kendimizden, inancımızdan, imanımızdan utanmamız gerekir.

İslam'la şereflenen Müslümanlar olarak neden hile hurda yapılır, neden her şeyin sahtesini yapmaya can atılır, neden ayıplı maldan dolayı yalan söylenir, yemin edilir, neden hiç vicdan azabı çekilmez, Allah'tan korkulmaz, Peygamberden utanılmaz, hak dinin İslam'ın gerekleri yerine getirilmez!

Neden?...

Yoksa biz Müslüman değil miyiz?

Herkesin hayvan severlik yönü illa ki vardır.

Kuş seversiniz, köpek seversiniz, aslan seversiniz, çeşitli böcekler seversiniz, belki evinizde de beslersiniz; ama sevdiğiniz, beslediğiniz bir yılanı, işte o zaman işiniz çok zordur.

Bakarsınız, beslerseniz, temizlersiniz ve günü gelir beslediğiniz o yılan, sizi sokacaktır, sizin ölümünüze sebep olacaktır.

Ona göre, neyi, nasıl, ne neden sevdiğinizi iyi düşünmeniz gerekir.

Her şey, özünde var olanı dışarıya vurur.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Haddimi Bilirim, Uyuşuk, Yılışık Değilim

Haddimi Bilirim, Uyuşuk, Yılışık Değilim

Sahi, siz hiç ekmek arası sucuk (lokum) yediniz mi?

Adam oturmuş, somun ekmeğin arasına zeytin ve çikolata koymuş, başlıyor yemeye.

Diyorum, “ne alaka çikolata, zeytin!”

“Bu nedir ki, siz daha ne gördünüz ki, hele siz önceleri somun arası sucuk (lokum) koyup yenildiğini görseydiniz!..” diyor.

Gerçekten, eskiden ekmek arası sucuk (lokum) koyup yerlerdi.

Hem tadı, hem de kokusu bir harikaydı.

Hele cevizli olanın değmeyin keyfine!

Sahi, hiç yediniz mi?

Bazen hatıralarımızı yok ediyorlar, ama aslında şu eskiciler de olmasa, herhalde şehir hurdalardan, eskilerden geçilmezdi.

Şehir, görüntü ve çevre kirliliğine sebep olan sayısız çer-çöp ve hurdadan kurtulmuş oluyor.

İyi ki eskiciler var.

Almanlar, birçok Alman Üniversitelerinde, gençler için İlahiyat fakülteleri açıyorlarmış

Burada yetişen Müslüman ilahiyatçıları, Müslüman ülkelerinde yetişen Müslüman İlahiyatçılara tercih ediyorlarmış.

Dikkat çekici bir icraat değil mi?

Neden acaba?

Her insanın varmak istediği hedefleri olmalıdır. Bu hedeflere ulaşmak için, var gücüyle, bıkmadan, usanmadan, yorulmadan, azimle ve kararlılıkla, gittiği çizgiden sapmadan ilerlemelidir. Her insan, bir şeyler başarmak ister, ancak hedefleri olanlar bunu başarabilir. Gerçekleştiremediği hedefler için üzülenler, ah-vah edenler, hareket etme yetileri, moral ve motivasyonları, başaramama korkusuyla inancı zayıf olan insanlardır. En başta, onlar kendilerine bile inanmayan insanlardır. Hedefleri olan insanlar, hareket halinde olanlardır, çaba ve gayret gösterenlerdir, uyuşuk, yılışık, tembel olmayan insanlardır.

İnsan, yaptıklarıyla, yaşadıklarıyla ya huzur buluyor ya da huzursuz oluyor.

Bireysel mutluluk ve huzur, haliyle toplumsal huzura ya da tam tersi huzursuzluğa sebep olmaktadır.

Toplumsal huzur, her bir takım güçler tarafından, çeşitli yönlendirmelerle baltalanmaya çalışılırken; kendi içimizde güven duygunuzun zedelendiği bir takım çevreler tarafından da desteklenince, sonu iyi olmayan bir gidişata, geleceğe doğru hızla ilerliyoruz. Bu yüzden, birçok toplumsal, kültürel ve tarihsel değerlerimizi koruyamadığımızdan, yok olup gitmektedir. Önlemler alınmadığı ve çareler bulunmadığı takdirde, her an bir belirsizliğe doğru yol alıyoruz.

Zaman hızla akıp geçiyor ve insanlık baki!

Ne olduğu belirsiz, bir içki içiyor saki!

Hava sis pus olmuş, flu bir ortam, görüntü haki!

Durup düşünmek gerek, bakın ne oluyor diye!..

Mevlana'ya sormuşlar; “sen çok okursun, çok yazarsın, peki ne bilirsin?”

Mevlana cevap vermiş; “haddimi bilirim!”

Peki, “haddini bilen var mıdır?”

“Herkes haddini biliyor mu?”

Maalesef “evet!” demek hayli zor!

Haddini bilenlerden ziyade, haddini bilmeyenler o kadar çoğaldı ki; ancak “Alma mazlumun ahını, çıkar aheste, aheste!” demekten başka bir şey yapamıyoruz.

Dünya ülkeleri (Özellikle Ortadoğu) arasındaki bir takım sebeplerden dolayı göç hareketleri, kısa vadede olmasa da, uzun vadede bir takım sosyal, kültürel ve siyasal dengelerin bozulmasına ve bazı dengelerin sarsılmasına sebep olacaktır. Bu da özellikle Avrupa'nın başını ağrıtaçağa benziyor. Gidilen ülkelere uyum ve bütünleşme sorunları nedeniyle işsizlik, eğitim, sağlık gibi bir takım sorunların yaşanmaması için, gizli anlaşmalar yapan ülkelerin pazarlıklarıyla kendinden uzak tutmaya çalışıyorlar. Bunu da taşeron görevi yükledikleri Türkiye üzerinden yapmak istiyorlar. Ne kadar kendilerinden uzak tutmaya çalışsalar da sonuçta namlunun ucu bir şekilde kendilerine dönmektedir. Artık bundan kaçış olmayacağı görüntüsü, tüm dünya ülkelerine hâkim olmuş durumdadır.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Aklı Ve Ağzı Olan Konuşuyor

Aklı Ve Ağzı Olan Konuşuyor

Allah (CC) İnsanlara kıl denen bir meleke vermiş. İnsan o sahip olduğu akılla, düşünme, idrak etme ve yorumlama kabiliyetleriyle diğer canlılardan ayrılmaktadır. Akıl sahibi olanlar, başka akıl sahiplerine çoğu zaman akıl vermekten geri kalmazlar.

Kendi hatalarına, kusurlarına ve cürmüne bakmadan, ya da düzeltme yoluna gitmeden; başkalarının hata ve kusurlarını ortaya çıkarır, onlarla alay eder, dalga geçer ve sürekli aşağılayarak, hep üste olmak ister. Sürekli bir ön yargı ve art niyetli olarak yargılama yoluna gider.

Yapılan ve söylenen birçok iş ve eylemde doğru ve yerinde bir karar verilmesi gerekirken, sağdan-soldan, oradan-buradan söylenenlere göre değil, kendi hür ve özgür iradesiyle karar vermeli ve ona göre hareket etmelidir. Ağzı olan konuşuyor” kabilinden, her ağızdan bir takım söz ve söylemler çıkıyor, neyin doğru, neyin yanlış olduğu hakkında ileri, geri konuşmalar yapılıyor. Herkes birbirine akıl veriyor, yapılması gerekenleri sıralıyor. Elbette karşı çıkan, yanlış veya doğru olduğunu söyleyenler olacaktır, çıkarılması gereken dersler olacaktır. Ancak bunu dalga geçercesine, alay edercesine, rencide edercesine, hariçten gazel okurcasına yönlendirmek, makul ve mantıklı olmayan değişik yollara saptırmak, doğru olmayan, yapılmaması gereken davranışlardandır.

Tabi insan yaptıklarıyla ve söyledikleriyle herkesi memnun etmesi beklenilmez ve bu mümkün de değildir. Bazılarınca kabul gören ve beğenilen birçok şey başkalarınınca kabul görmez ve beğenilmez. Öyle dışarıdan ahkâm kesmekle, yapılanlardan bihaber olanlardır.

Aldığınız kararlar ve söylediğiniz şeyler, size aittir, size akıl verme ahmaklığına girişenler bunu bilemezler ve anlamazlar. Söylediğiniz, yaptığınız şeylerin size ait olması da farklı bir şeydir. Buna rağmen bazı zevatlar size akıl vermekten geri kalmazlar, asla bu huylarını ihmal etmezler.

Belki konu hakkında fikirlerine başvurulabilir ama kendi dediklerini, bildiklerini yapmak gerekir. Kime danışsanız da, kimden akıl alsanız da, kimi göre doğruluğu tartışılrsa da, yine de kendi bildiğini yapmak gerekir. Akıl denen melekeyi ve düşünme yetisini, yerinde ve zamanında kullanmak gerekir.

İfrit ve tefrit ikilemi arasında kalan marjinaler ve söylemleri, etnik milliyetçilik cengâverlerinin hem ne kadar mahir olduklarını göstermiş, hem de şaşırtmış durumdadır.

İnsan, dünyaya doğar, yaşar ve ölür. Ölüm, kimilerine göre son ise de inananlara göre, yeni bir başlangıçtır. Fani dünyada, dünyalık bir takım gerekler yerine getirilirken, hayatını idame etmek etmesi bazı kazanımlar, kazançlar sağlarken, bir taraftan da ahireti için azığını toplar. Kazanmak, bu dünya ve ahiret için kazanmak! Ancak kazanç deyince, sadece mal, mülk, makam, servet, şan, şöhret, unvan... kazanmaktan ibaret değildir. Bunu her insan fanilikte kazanır, kazanabilir.

Asıl önemli olan, son nefeste, Sekerât-ı Mevt'te, bu kazandıklarının hesabını verebilecek bir şekilde, ruhunu Rahim'i Rahman'a teslim etmektir. Dünyanın gösterişli, yapmacık, hali, şaşalı, süslü püslü yaşamı, ancak çıkarıcı ve inanmayan insanların yapacağı, vazgeçemeyeceği hallerdir. İnsan dünyayı da, ukbayı da dengede tutacak yüreği güzel, samimi şekilde bir yaşam sürmelidir. Gerisi kendiliğinden gelecektir.

Her şeyin sahibi olan Hâkim-i Mutlak, kâinata bozulmaz/bozulamaz bir ölçü ve denge koymuştur. Çünkü bu dünya hayatı, ancak ölçülü, dengeli olmakla, bu ömür anlamlı olur, mana kazanır, yaşamak güzel ve özel olur. Bu dengenin ve ölçünün bozulması, dünyayı yaşanmaz hale getirdiği gibi, beşeri ilişkilerde, maddi sıkıntılara, ruhi bunalımlara, ekonomik yıkımlara, psikolojik sorunlara, toplumsal dengesizliklere (stres, depresyon, cinnet...) sebep olmaktadır.

Fertler, toplum içindeki beşeri münasebetler ve sosyal ilişkiler sonucunda, kendi kişiliklerini, duygu ve düşüncelerini ifade etmişlerdir.

Bu duygu ve düşüncelerini zaman zaman oluşturulan aktiviteler sayesinde, gerek görsel, gerek işitsel olan yollarla birbirlerine ulaştırmaya çalışmışlardır. Bunun neticesinde, birtakım fikir ve düşünce ayrılıkları ortaya çıkmışsa da müşterek menfaatlerde uzlaşmacı ve ortak paydalar da ortaya çıkmıştır.

Kişisel hak ve özgürlüklere saygılı olarak kırmadan, kırılmadan, sıkımadan, sıkılmadan, aynı vatan üstünde, aynı bayrak altında ve aynı toplum içinde, sosyal hayatını idame etmişlerdir. Bunları yapanlar, var olmuşlar ve varlıklarını devam ettirmişler, yapmayanlar da yok olup gitmişlerdir, tarihten silinmişlerdir.

Girdiğin yol, ya düzgün doğru bir yoldur, ya da meşakkatli, çetrefilli, zor ve çetin bir yoldur.

Bu yol da belki canını vereceksin, belki malından olacaksın.

Olsun, girdiğin yol Hakk'a varıyorsa, rahmana çıkıyorsa, her şeye değmez mi?

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Teyzooooş, Bir Sen Varsın, Bir De "O"

Teyzooooş, Bir Sen Varsın, Bir De "O"

Bazen öyle olaylar tezahür ediyor ve bazı kişilerin ağzından öyle sözler sarf ediliyor ki insanın ağzı açık kalakalıyor. Nasıl tepki vereceğini, ne diyeceğini bilemiyor insan. Hasbelkader müdahale etmeye çalışsan, hemen savunmaya geçerek; "burası Türkiye olur böyle şeyler!" deyip kandillerini güya haklı çıkarmaya çalışıyorlar. "Evet, burası Türkiye doğru, ama böyle şeylerin aslında Türkiye'de olmaması gerekir" Hemen her gün, böylesi densizlerle karşılaşmak mümkün! İçeride kendini bir halt zanneden bazı dangalaklar, yalakalar, fırladıklar ve bazı fütursuzlar, dışarı çıktıklarında da tam mal gibi ortada kalıyorlar. Aslında ne yaparsınız yapın, asla onları ne öğitebilirsiniz, ne de öğretebilirsiniz.

Bir sen varsın, bir de "O"

Gerisi fasa fiso,
Tabi söz anlayana!

Hayatı anlamanın en güzel yolu, galiba ölümün izlerinin bulunduğu mezarlıkları görmekten geçerk İslam dışı toplumlar mezarlıklarını şehrin dışında, kimsenin görmeyeceği yerlere yaptıklarını okumuştum. Tam tersi olarak, İslam'la şereflenenler de mezarlıklarını şehrin orta yerlerine, görülebilir yerlere kurmuşlardır. Yaşam devam ediyor, doğrudur; ancak mezarlıkları görenler, ölümlere şahit olanların dünyevi hazlarını ve heva ve heveslerinin frenlemeleri bakımından, mezarlıklar bulunmaz sebeplerdir, vesilelerdir. Mezarlıklar, en derin, en dokunaklı, en nasihat verici anıtlardır. Hele o mezar taşlarında ki yazılar!

Kur'an da ölümle ilgili ayetler vardır.

"Nerede olursanız olun, ölüm size ulaşır; sarp ve sağlam kalelerde olsanız bile." (Nisa, 78)

"Her canlı ölümü tadacaktır" (Enbiya, 35)

Kurt ile kuzu asla yan yana olmaz,
Fitratlarında uyumsuzluk farkı var,
Kimse bu farklılıktan hiç felah bulmaz,
Yüce yaratanın, yaratılış hakkı var.

Havalı bir teyzemiz, sanırsın ilk defa minibüse binmiş ve kalabalığın da etkisiyle ter kokuları teyzeyi baya bir bunaltmış olmalı ki:

- Şoför beeeeeey, bunun havalandırması yok mu? diye seslenir.

Şoför amca, anasının gözü, yani eski kurtlarından olsa gerek!

Otomatik kapıyı, aç-kapa yaparak, hafif de bir sırtmayla:

- Al sana havalandırma, teyzoşşşş!!! der.

Bir nida yükseliyor, ağızlarından göğşe doğru,
Üşüyorum der tıpkı Rahmetli Muhsin Başkan gibi!..
Anladım, insan sadece soğuktan üşümezmiş!
İnsanın ta yüreğine kadar işleyen o sıcak kavururken, bedenini...
Lavlar gibi için patlarken, yanardağ misali!..
Ben de şu an yanmaktayım, ama soğuktan değil, sıcaktan...
Hem de tir tir titriyor, "lambada ki üşüyen ışık" misali...
Dişlerim zangırdıyor, vücudum isyan etmiş...
Ne beynim sahiplik ediyor duygulara...
Ne de ayaklarım uyar, beynimden gelen mesajlara...
Ne düş, ne hayal, ne serap ve ne de gerçek...
Üşüyorum, hem de delirircesine üşüyorum!

Muhasebe ve özeleştirme yapmak için, yalnız başımıza kaldığımızda, belki kişiliğimize dönebiliyoruz. Onun dışında, kimseye güvenemiyoruz, bu yüzden güvensizlik ve tutarsızlık içerisinde bir yaşam sürüyoruz.

Çocukluktan başlamak üzere, babamızın, öğretmenimizin, müdürümüzün, sanatçının, artistin, topçunun, popçunun... daha bilmem bir sürü insanın taklidini yaptık, onun yaşantısını kendimize uyarladık, onun gibi davrandık, tutkuyla bağlandık.

Belki ölene kadar bunu yaptık, yapıyoruz, yapacağız, kim bilir kendimize gelmezsek, özümüze dönmezsek...

Belki de başka biri gibi bu dünyadan göç ederiz, yani ölürüz.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

“Cemreler Aşka Düşer” Romanımız Çıktı

“Cemreler Aşka Düşer” Romanımız Çıktı

Her kitap, yeni bir aşktır, yeni bir heyecandır, yeni bir başlangıçtır, yeni ufuklara yelken açmaktır, yeni denizlerde, menzile yol almaktır...

Her kitapla, etrafa ışık saçılır, yeni insanlarla tanışılır, yeni yeni umutlar belirlenir, yeni mesajlar verilir, yeni umutlar aşılır, yenedünyalar keşfedilir...

Her kitapla, insan kendini tanır, çevresini tanır, Hâkim-i Mutlak-ı tanır, bahşedilen nimetleri tanır, rabbine olan şükürünü, hamdını arttırır, geçici olan fani dünyada mutlak olan ölümün farkına varır, ders alır, nasihat alır, nerede ne/neyi, nasıl yaptığını/yapacağını bilir, kendine bir yol bulur, çizgisini belirler, görevini anlar, sorumlulukların farkına varır.

Şiir, hikâye, deneme, roman, biyografi, hâsılı hangi kitap olursa olsun, yeni çıktığında, okurlarıyla buluştuğunda, insanın içi kıpır kıpır oluyor.

Yeni olayları, yaşananları, harmanlayarak, okuyucularla paylaşmak, okurlarla buluşturmak kadar insana mutlu eden, huzurlu kılması kadar güzel bir şey yoktur.

Bu mutluluğu ve sevinci 7’ci (yedinci) defadır yaşamaktayım.

Önceleri yayınlanmış olan 6 kitabımda olduğu gibi, her defasında tatlı, ayrı bir heyecan ve apayrı bir mutluluk yaşıyorum, bunun tarifi ise mümkün değil.

Ancak kitap yazmanın yazılmasında karşılaşılan zorluklar ve çekilen sıkıntılar kadar, tatlı yorgunluğu kadar, kitabın nerede basılacağı, nasıl olacağı, nasıl satılacağı, pazarlama, dağıtım ve satışın nasıl olacağı da çok büyük bir önem kazanmaktadır.

Ne kadar yorulsanız da, ne kadar zorluklar çekerseniz de, kitabınız çıkıp, size ulaştığınızda ve elinize aldığınızda, enaniyet içerisine girmeden, benlikten soyutlanmış bir biçimde, egonuzu tatminden uzak bir şekilde, (inşallah) rahatlıyorsunuz, yorgunluk diye bir şey kalmıyor.

En sonun da, dumanı tüten, henüz elime geçen “Cemreler Aşka Düşer” romanımız, nihayet ARES kitaptan çıktı.

Türkiye genelinde satışa sunulan romanımız, okurlarıyla buluşacaktır.

ARES kitaptan çıkan “Cemreler Aşka Düşer” romanımızın;

Yayın Yönetmeni: M. KEMAL AYDOĞAN

Yayın Koordinatörü: SELÇUK ALKAN

Editör: ÇİĞDEM AKTEPE

Kapak Tasarım: AHMET ALTAY

İç Tasarım: ENDÜLÜJANS/YK ’nın yapmış olduğu “Cemreler Aşka Düşer” adlı romanımız, kitapseverlerin takdirlerine sunulmuştur.

176 sayfadandan oluşan “Cemreler Aşka Düşer” adlı romanımız; Güneydoğu’nun bir köyünde yaşanan gerçek bir olaydan esinlenerek yazılmıştır.

Köyde meydana gelen bir tecavüz olayından sonra, haksız yere suçlanan ve cezaevine düşen bir adam ve geride kalan babası, kardeşi, gelinler, hanımı ve oğlunun; buldukları yerden soyutlanarak, köy dışında yaşamaya mecbur bırakılmaları ve bu süreçte yaşadıkları...

Bu ortam içinde bir çocuğun; bir kuş, bir at ve bir köpekle olan dostluğu konu ediliyor...

Öncelikli betimlemelerle, kendinizi âdeta o mekânlarda ve yaşanan olayların içinde, onlardan biri gibi hissedeceksiniz.

Zaman zaman duygulanarak, zaman zaman da tebessüm ederek okuyacağınız bu romanda, esas dikkat çeken ve romanı ilginç kılan; aile için dönüm noktaları olan bütün iyi ve kötü olayların cemrelere denk gelmesidir.

Sevinç, mutluluk, hüznün ve sıkıntılar, hep cemrelerin düştüğü zamanlarda meydana gelir...

Ve nihayet, yine bir cemre gününde, tahmin bile edemeyeceğiniz bir sonla, yürekleriniz, Aziz’in dostu Akgüvercin gibi kanat çırpacağını inanarak, büyük bir heyecanla okuyacağınız kanaatindeyim.

“Cemreler Aşka Düşer” romanımızın hazırlık aşamasında, bizleri yüreklediren, zevkle, heyecanla yazmamıza vesile olan, maddi ve manevi desteklerini, katkılarını ve dualarını esirgemeyen dostlarımızda yok değil.

Burada isimlerini zikretmek ne kadar doğru olur bilemiyorum; ama bilsinler ki hepsine sonsuz sevgi ve saygılarımı, hürmetlerimi sunuyor, canı gönülden teşekkürler ediyorum.

Arkadaşlar, dostlar, bazı güzel insanlar, insanın vazgeçilmezleridir, olmazsa, olmazlarıdır. İnsan, arkadaşlarıyla, dostlarıyla vardır, güzel, mazbut, düzenli ve intizamlı yaşıyordur. Ben “Cemreler Aşka Düşer” demişim, ama aslında cemreler o güzelim yüreğinize düşsün, yüreğiniz huzur bulsun..

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Başka Söze Gerek Var Mı?

Başka Söze Gerek Var Mı?

Ömrümüz boyunca hep başkalarına özenmekten kendi hayatımızı yaşayamıyoruz.

Belki doğumdan sonra, çocukluk yıllarımızda fazla belirgin olmasa da, gençlik, yaşlılık derken, ölüme kadar hep başkalarına özenerek, hep başka biri olabilmek için, onun gibi davranmaya, onun gibi konuşmaya, onun gibi hareket etmeye ve onun gibi yaşayamaya çalışıyoruz.

Kimi zaman başarılı oluyor gibi görünse de aslında hep başarısız oluyoruz, hep zarar ediyoruz ve hep yarı yolda kalıyoruz. Asla kendimiz olamıyoruz, özümüzle hareket edemiyoruz.

Sabah bindiğim minibüste, yanımda oturan gencin yaptığına dayanamayarak soruyorum; “neden telefonunu ardi ardına açıp, hemen kapatıyorsun?”

“Bakıyorum, mesaj, resim atan, selam veren var mı diye!”

Yani, tuş kilidini aç, mesaj yok, hop hemen kapat.

Ne olursa olsun, umurunda mı dünya ya da gerçek hayat!

İşte, sözde akıllı telefonların böyle müptelası/kölesi haline geldik.

Bir deneyin bakalım, kim yanında telefonu olmadan/almadan ne kadar dayanabilecek?

Mart ve Nisan ayları, belki ayların en güzeli olsa gerek.

Baharı müjdeleyicisi, ağaçların, börtü, böceklerin, nebatatın canlanması, dirileşmenin, hareketlenmenin en güzel müjdecisi, günlerin uzamasının en güzel zamanıdır.

Ağaçlar tomurcuklanmaya ve yavaş yavaş yaprak açmaya başlıyor.

Kan tazelenmeye, yürekler kıpırdanmaya, yaşama sevincinin had safhaya çıkma vesilesidir bu aylar. Her şey de bir farklılaşma başlar. İnsandaki farklılaşmaların yanı sıra, kuşlar, çiçekler, böcekler, canlanma, sevdalanma, çocuklar, salıncaklar, kuzular, bebekler, güller, goncalar... hasılı her şeyde değişimler söz konusudur. Mart-Nisan aylarını sevmeyen var mıdır Şairlerden, yazarlardan, âşıklardan başka tabii!

Bazıları için para kazanmanın çok güzel ve kolay yolları vardır. İşte borsa ve bankalar o kazanma yollarındandır. Bunu yapanların tek dertleri bu dünyada zengin olmaktır, tabii öbür dünyadan bihaberdirler ya da öyle davranıyorlar.

Ekonominin iyi seyretmediği zamanlar da, faizler de yükselmeye başlar. Bu da bazı kesimlerin işine gelir ve bundan nemalanmaya başlarlar. Bu kesim, zaman zaman çıkardıkları spekülâtif söylemlerle paralarına para katarlar. Bu kesimde yer alanlar, bankalarla, finans kuruluşlarıyla ve fonlarla beraber hareket ederek; ya döviz bozdurarak para kazanırlar ya da sürekli döviz alarak, para kazanırlar.

Yine dünyanın baş belası olan ABD, FED'inin çeşitli yollarla, küresel piyasalarla, oynadığı faiz oranlarıyla, parayı aşağı-yukarı olmak üzere yönlendirerek; kimi zaman ülkeleri ve bazı spekülâtörleri ya ihya eder ya da buna ayak dirmeyenleri iflas ettirir, yerin dibine batırır.

Bu ayak oyunları olduğu sürece, bazı kesime mensuplar, her zaman para kazanacaklardır.

Kişiler söyledikleri sözlerde ve düşüncelerinde, şüphe götürmeyecek şekilde, İMA'lı, AMA'lı, hatta MIŞ'lı, MİŞ'li, MUŞ'lu... olmamalıdır. Aksi takdirde, doğruluk, dürüstlük, hak, hukuk ve adalet mefhumlarının pek değeri kalmaz. O zaman bireysellik, bencillik, nemelazımcılık gibi müspet olmayan düşünce tarzlarıyla uğraşmak zorunda kalır toplumlar.

Sonuç olarak İMA'lı ve AMA'lı söz ve düşüncelerden, anlamlı ve manalı sözler çıkamaz.

Böyle düşünce ve konuşma tarzı insanı ehemmiyetsiz kılar, muhatabı huzursuz eder, dengesiz ve tutarsız hareket etmeye meyleder düşüneni.

Gün geçtikçe insanların birbirine olan güven duyguları körelmekte, kime, nasıl ve ne derece güveneceğine karar verememektedir. İte-kalka-yıkıla yaşadıklarından hep bir şeyler öğrendiğini, hep tecrübe sahibi olduğunu düşünmekte; ama aslında olumsuzluklar içerisinde hiç kimseye güvenmemektedir. Her okuduğuna, her söylenene, her yapılabileceğine yabancı ve kararsız kalmakta, inanmamaktadır.

Sosyal, kültürel, dini ve tarihi değerlerin gelecek nesillere aktarılması, bu değerlerin korunması ve insanı insan yapan bir çaba ve gayretle yapılmalı. Bu değerlerle yaşanmışlıklar, ancak insanı insan yapar.

"Yaşadığınız gibi ölürsünüz.(Hadis-i Şerif)"

Yetmez mi?

Başka söze gerek var mı?

Her türlü kirli ilişkilerin ardında olduğu, ama hiç bir şekilde kendini açığa vurmeyen ve derinden yüzmeye çalıştığı söylenen ve bilinen İngiltere; Osmanlının kazandığı KÜT'ÜLÂMARE zaferini asla unutmuyorlarmış ve görünen o ki asla da unutmayacaklar, bunun için her yola başvuracaklar.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Malumun İlamı, İlane Mahal Bırakmaz

Malumun İlamı, İlane Mahal Bırakmaz

Şu minibüsler ve otobüsler yolculukları bir âlem. Hele bu araçlarda yolculuk yapanlar da başka bir âlem. Her gün farklı ve çok enteresan olaylar tezahür ediyor. Hele gençlerin konuştuıkları, hareketleri hatta beden diliyle anlatmak istediklerine şahit olmak, insanı hem mutsuz, hem huzursuz, hem de sinir hastası ediyor.

Yolculuk yapan birkaç genç bir araya gelince, başlıyorlar abuk -subuk konuşmalara, ortaya laf atmalara, sağa sola lâf sokuşturmalarına... Bazen telefonlarda ki konuşmalara ister itemez kulak misafiri olunuyor ve konuşmalarda insan kulağını kapatmak istiyor çoğu zaman. Tabi gerçekten telefonda birileriyle konuşuyorlar mı, o da ayrı bir muamma tabi!

Ne edep kalmış, ne de adap, ne saygı kalmış ne de hürmet, ne ahlak kalmış ne de insanlık!..

Artık insanlar, hem kızından, hem de oğlundan korkuyor, “başına bir iş gelir, kim bilir nasıl bir olayla karşı karşıya kalır” diye her gün büyük bir huzursuzluk içerisinde kıvranıyor.

Bir arkadaş anlatıyor: “Minibüse bindim. Yol güzergâhı hayli uzun. Haliyle binenler de çok. Hele Üniversite istikametinde olunca da, binen kişiler de hayli renkli kişiliklere sahip insanlar olabiliyor. Kısa bir sürede araç tıklım tıklım oldu. Kızlı, erkekli ayakta duranlar her geçen dakika arttı. Dengesi ve tutarsız oldukları her halinden anlaşılabilir bir kaç genç ayakta duruyor ve yine yanlarında ayakta duran iki kıza olmadık lâflar söylüyorlar. Bazen, küfrediyorlar, bazen elleriyle taciz ediyorlar. Ben dâhil hepimiz bakıyoruz, kızıyoruz ama bir şey diyemiyoruz, müdahalede bulunamıyoruz...”

Dayanamayarak hemen soruyorum. “İnan sende ki o boy, endam, güç, kuvvet, gençlik deli doluluk ben de olsa, hiç düşünmeden müdahale ederdim. Ulan arkadaş bir ayağa kalksan, bir bakış atsan, yüzünü bir ekşitsen, gene gençler korkar. Hele dövüşmek şöyle dursun. Ne demek bir şey yapamadık. Orada ki senin kızın, kardeşin, eşin de olabilirdi, olamaz mı yani!”

“Haklısın da, kimseden ses çıkmadı, ben ses çıkarsam, bir ton dayak yiyeceğim garanti, çünkü gençler iyi tiplerden değildi, manyak, psikopat tiplerdi. Ben de zaten kavgadan çok korkarım, başıma iş alacağım, neme lazım, sonra hastane, mahkeme, uzun iş vallahi uğraşamazdım!” diyordu.

Gerçekten zaman zaman hepimiz bindiğimiz araçlarda çeşitli olaylarla karşı karşıya gelmişizdir. Bazen gerek sözle gerek bizzat müdahale etmişizdir ya da arkadaşımız gibi “bana ne!” diyerek görmezden gelmişizdir. Belki dayak da yemişizdir, ama olsun, sonuçta birimizin cevap vermesi, müdahale etmesi gerekir, değil mi?

Bugün müdahale etmediğin kız ve erkeğin, yarın senin herhangi bir yakının olmaması garantisi var mı? Sanırım kimse buna “hayır yok” diyemez, o halde bir şekilde müdahale etmemiz gerekir. Belki ferdi olarak zor olacaktır, ama yolculuk yapanlar topyekûn müdahale ettikleri takdirde, hem güzel bir dayak atabilirler, hem de kolluk kuvvetlerine teslim ederek, gerekli cezai müeyyidelerin verilmesini sağlayabilirler.

Bildiğim kadarıyla, metropol şehirlerdeki bazı toplu taşıma araçlarına acil yardım botunu ve kamera koymuşlar. Ne kadar caydırıcı olur bilemem, ama kesinlikle faydalı olacağı kanaatindeyim. Hele araçta ki insanların, olaylara olan duyarlılıkları da eklenince, hayli faydalı olacaktır.

Çoğu zaman verilen kararlar ve tahmini sonuçlarla ilgili olarak; “bu işi yapar veya yapamaz, iyi veya kötü insandır, işinde başarılı ve başarısızdır, asabi veya değildir, sıkıntıları vardır ya da mutludur, evinde huzurlu, mutlu veya mutsuzdur, seviliyor veya sevilmiyordur...” Gibisinden birçok tahminde bulunabiliyorlar. Bazen bunun için eğitimler örseler de, bazıları da bunu bizzat tecrübeler neticesinde bilebiliyorlar. Yani insan sarrafı olabiliyorlar. Kimi zaman da bu işe kafa yoranlar ve doğruluk payının çetelesini tutanlar bile olmaktadır.

Bu bir hastalık değil, bilakis insanı tanıma sanatıdır denilebilir. Hele yaptığı isabetli ve doğru kararlar da mutlu bile olunabiliyor. Her ne kadar karın doyurmasa, para kazandırmasa da...

Malumun ilamı, ilane mahal bırakmaz.

Kurda sormuşlar; “ensen niye kalın?!” diye, o da “kendi işimi kendim yaparım da ondan!” demiş. Kendi işimizi kendimiz yaptığımız sürece, hiç bir sıkıntı ve sorun olmayacaktır: Başkalarının adına iş yapanlar, asla muvaffak olamamışlardır.

Sana bir sır vereyim mi Muhterem dostum! İnan ki artık emin olduğum bir şey var. Benim, seni senin istediğin gibi sevmemem ve senin beni benim istediğim gibi sevmemen, galiba birbirimize artık birbirimize tahammül edemeyeceğimiz anlamına geliyor. Bu yüzden sen yoluna, ben yoluma, herkesin sepeti koluna. Sakın ola, başka bir sebep arama olur mu?

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Hiç Aynaya Baktınız Mı, Son Gülen İyi Gülermiş

Hiç Aynaya Baktınız Mı, Son Gülen İyi Gülermiş

Hangi abonelik olursa olsun, yorulmamak, sıkıntı çekmemek mümkün değil. Hele o kuyruklarda fenalık geçirmemek, sinir hastası olmamak imkânsız gibidir. Elektrik, su, telefonu doğalgaz aboneliklerini alırsın bir dert, devam ettirebilmek için çaba göstermek ise apayrı bir dert!

Komşu var, komşuyu aziz eder,
Komşu var, kendini rezil eder.

Paran hazır olmaz, hemen aboneliğin pasif hale gelir. Bankaya otomatik talimat verirsin para yatıramamışsındır, yine aboneliğin pasif olur, yetkili ödeme noktasındaki bayilere yatırarsınız, adam "ya kaçmıştır, ya ödememiştir" yine aboneliğiniz pasif hale gelir. Bu arada gecikme faizleri ve aç-kapa cezaları da yanınıza kar kalır.

Bir damla suda fırtına koparanlar, durgun bir deryada boğulanlardır.

Ücretlisinizdir. Ödemeleriniz maaş alım gününe denk gelmemiştir, yine gecikme faizi, yine ceza ödersiniz. İtiraz etseniz de nafîle! Çünkü hemen karşına sözleşme çıkarılır; "bakın siz imzalamışsınız" denir. Kabullenmek zorunda kalırsınız. Yani her halükarda, sıkıntı yaşar, ceza, faizle uğraşsınız. Bu sadece dürüst olan vatandaşlar içindir. Peki, ya kaçak kullananlara ne yapıyor? Koskoca bir hiç!

Eğer, bu zamana kadar okudukların, kişiliğine ve yaşantısına bir şey katmamışsa,
Eğer, yazdıklarına kendin bile inanmıyorsan, bazı şeyler için hala inat ediyorsan,
Dönüp aynaya bir daha bakmalısın!
Ben neyim diye!!!

Birinin çok yazması, hiç bir konuda konuşamadığı anlamına gelmez.
Birinin çok konuşması, her şeyi bildiği anlamına gelmez.
Birinin yazamaması veya konuşmaması da hiç bir şey bilmediği anlamına gelmez.
Önemli olan, yerinde, zamanında, usulüne, adabına ve kişiliğine uygun hareket etmesidir.

Demek ki neymiş:
Son gülen, iyi gülermiş!
Son gelen, iyi yermiş!
Son bakan, iyi görürmüş!
Ya da hasedinden geberirmiş!

Doğada vahşi hayvanlar birbirlerine komşu olup yaşarlarken ve hiç bir sorun olmazken; modern dünya denilen ve günümüzün baş belası olan apartman hayatında, ayrı evlerde yaşamalarına rağmen, iki komşu birbirleriyle geçinmekte zorlanıyor.

Yaşadığım şehrin, her caddesini, her sokağını, her köşe başını çok seviyordum.
Her yerde kokun var, her yerde silüetin, her yerde çıkma ihtimalin var dı çünkü.
Hele Eski Adıyaman Kalesi'ne, o merdivenlerden çıkmaya korkuyordum.
Kuşbakışı şehri temaşa da belki yaşadığın yeri görebilme ihtimali, korkusu, endişesi, zevki, neşesi, heyecanı vardı içimde.
Kalenin yok olmasıyla beraber, senli olan tüm hatırlarım da yok oldu gitti aslında....
Yığma haline gelen tepe gibi, sen de bir yığın oldun kaldın içimde ve yok oldun uyuşuk beynimde.

Bazı insanlar, bana hoş davrandılar,
Bazı insanlar, bana boş davrandılar,
Oysa ben, hoş, ne de boş olabildim!
Sahi, sahi ben ne oldum, nasıl böyle oldum, avlandım dostlar!

Bazen, en yakın kimseler, aslında çok uzağımızdalar.
Bazen, en uzak olanlar aslında çok yakınımızdalar.
Teknolojinin canı sağ olsun!
Hele hele, daha çok da akıllı telefonların canı olsun!

Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

Güven Duygusunun Sınırı, Kıstası, Oranı Var Mıdır?

Güven Duygusunun Sınırı, Kıstası, Oranı Var Mıdır?

Her geçen gün ölüme yaklaşıp, her geçen yıl bir yaş daha yaşlanmıyor muyuz?

Dünyada o kadar çok aç, açıkta, susuz ve per perişan insan varken, böylesine laylaylom türünden eğlenmelere gerek var mı bilmiyorum!

Elbette insanlar ekonomik edinimleri nispetinde eğlenecekler, faydalanmaya çalışacaklar. Ancak; bu makul ve mantıklı sınırlar içerisinde, israfa ve ifrata kaçmadan yapılması gerekir. Yoksa yapılanların hesabını vermenin zor olduğunu biliyorsunuz umarım!

İnsanlar açken, nasıl aşırı şekilde eğlenirsiniz, insanlar sokaklarda yatarken siz nasıl kuş tüyü yataklarda yatarsınız, insanlar giyecek bulamazken, siz nasıl ipek elbiseler giyersiniz. Elbette bunların hesabını vermek gerekir, verilecektir de...

Hayat bu kadar ucuz ve bu kadar geçiştirilecek kadar basit değil. Her yapılan eylemin ve söylenen söylemlerin elbette bir hesabı vardır. Önemli olan bunlara hazırlıklı olmaktır. Önemli olan yarın bu dünyada ölümün son durağı olan kabre konulduğunda; münkir ve nekir'in sorularına cevap verebilmektir. Önemli olan ötelere hazırlıklı olup, gidebileceği ağızını burada hazırlayabilmektir

Belki "her koyun kendi bacağından asılacaktır;" ama unutmayalım ki kokusu da tüm mahalleyi saracaktır. Yani olanların, yapılanların hesabını hepimiz vereceğiz ve hepimiz söylemediğimiz, müdahale etmediğimiz her şey için sorumlu olacağız.

Evet, yeni bir yıl ve yeni umutlar, yeni yaşamlar...

Unutmayalım, son pişmanlık fayda etmez.

Olan olmuştur, giden gitmiştir, geriye dönüş yoktur.

Şimdiden aklımızı başıma devşirmek zorundayız.

Bizden söylemesi.

Yine de siz bilirsiniz.

Malum dün yaşandı, bugünü yaşıyoruz ve yarın muallâk...

Mümin aklına kiraya verdiği zaman,

Beyin ayak ilişkisi kaybolur o an,

Rabb'in emrinden çıktın mı kaybolur izan,

Anla ki ayağını kaydırmıştır o hain.

Yüreklerimize ayrılık tohumları atılmaktadır.

Komşu, akraba ve arkadaşlar, yüz yüze bakamaz hale getiriliyor.

Verilen acı büyük, sızı derinde...

Tahayyül edilmeyen büyük bir kin, nefret ve intikam...

Artık çok fazla geliyor rabbim, bu acıdan örülen ayrılık duvarları...

Çaresizlik ve öfke, diz boyu, son kertikte...

Arsızca, ahmakça, kahpece akıtılan, intikam zehriyle yapılan katliamlar...

Malum şer güçleri, artık taşeronlarını, piyonlarını devreye soktular.

Öfkeden çılgına dönen bu küresel Siyonistler, bizleri birbirimize düşürerek, bu milletin direncini kırmaya çalışıyorlar, ancak nafile! Çeşitli senaryolar üretiyorlar, çeşitli varyasyonlar ve versiyonlar (sürümler) deniyorlar. Çanakkale savaşında da aynı oyunları denediler. Sahneye konulanlar, Çanakkale savaşının günümüzdeki versiyonudur. Sadece teknolojiye paralel olarak gelişmiş versiyonudur, o kadar. O günde hüsrana uğradılar, bugün de uğrayacaklar

Allah'ın izni ve inayetiyle inşallah!.

Hiç düşündünüz mü?

Kime, ne kadar, nasıl güveniyoruz?

Kolayca kaybedilen, çok zor kazanılabilen bir davranış olan güven mefhumuna ne kadar uygulamaya çalışıyoruz.

Aslında güven duygusunu, eğitimle, öğretimle, kültürle, yaşanılan tarihsel süreç içerisinde, ilişkiler ve etkileşimler neticesinde öğrenilmektedir.

Çevrenizde, kendinizde gördüğünüz, bildiğiniz güven davranışlarının uygulandığı ticaret, sağlık, eğitim, siyaset, yönetimde, iş, sokak arkadaşlarınızda, alışverişlerde, birçok mekân gibi alanlar vardır.

Şimdi, şöyle derinlemesine bir düşünün bakalım!

Sizin de güven duygunuz nasıl ve bir sınırı olmuş mudur?

Güven duygunuz zedelenmiş midir?

Güven duygunuzun bir kıstası, bir oranı var mıdır?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

ADİYAMAN 1. FIRAT ŞİİR AKŞAMLARI

ADİYAMAN 1. FIRAT ŞİİR AKŞAMLARI

Şiir, dilin anlam, ses ve ritim öğelerini belli düzen içinde kullanarak bir olayı, ya da bir duygusal ve düşünsel deneyimi yoğunlaşmış ve sıradanlıktan uzaklaşmış bir biçimde ifade etme sanatıdır.

Şiir, duyguları harekete geçirir, şiir sevgidir, şiir hissetmektir.

Şiir dünyaya farklı gözlerle bakmak, farklı pencereler açmaktır, kalbe, yüreğe dokunmaktır.

Şiir onlarca, yüzlerce duyguyu kısa, ritmik, ahenkli ve insanı derinden etkileyen, sarsan, hislere tercüman olarak insanlara sunmaktır.

Şiir, insanları birçok alanda duygulandırmaktan ziyade, düşünmeye zorlamaktır.

Sevgi, hüznün, mutluluk, aşk... gibi tüm duyguları içinde barındırmayı başarabilen bir sanat dalı olan şiir, ön yargılardan uzak, sükunetle yaklaşmayı gerektirir.

Zaman içerisinde bu ses, ritm ve öğelerinden faydalanmak amacıyla yoğunlaşan duygu seline başka insanlar da dâhil edilmek istenir. Bu çerçevede, hemen birçok yerde şiir yarışmaları, şiir geceleri, şiir şölenleri düzenlenir.

Sayırsız değeri olan Adıyaman da, bu değerlerini, geleneksel hale getirmeyi düşündüğü "1.Fırat şiir akşamları" adıyla düzenleyeceği şiir yarışmalarıyla, ilimize gelecek olan şairlere tanıtmak için güzel bir çalışma başlatmıştır.

TYB Adıyaman Şubesi, "Fırat şiir akşamları" adıyla yeni bir yarışma düzenledi. Bu yıl ilki düzenlenecek olan şiir şölenine, tanınmış 20 ye yakın şair davet edilmiştir. Düzenlemiş olan şiir yarışmasının sonuçlarının açıklanacağı ve dereceye girenlerin ödülleri verileceği gecede Adıyamanlıları onurlandıracaklardır.

Muhtelif şehirlerden ve muhtelif şairlerden gelen 130 şiirin katılımının olduğu yarışma da, Adıyaman'dan ve TYB merkezinde oluşturulan komisyon tarafından incelenerek dereceye girenleri seçmişlerdir.

8 Mayıs Pazar gecesi, Adıyaman Konferans salonunda düzenlenecek olan ödül dağıtım ve davet edilen şairlerin şiirler okuyacağı 1.FIRAT ŞİİR AKŞAMLARI ŞİİR GECESİNE aşağıda isimleri yazılan şairlerimiz katılacaklardır.

D. Mehmet Doğan

Bahattin Karakoç

İbrahim Eryiğit

Mustafa Aydoğan

Talat Ülker

Şakir Kurtulmuş

Mehmet Avcı

Hava Avcı Köseoğlu

Hünkâr Dağlı

İsmail Tunç

Mehmet Emin Gayretli

Abdulkadir Nur Gördük

Mehmet Oymak

Ve Adıyamanlı şairler ile dereceye giren şairler katılacaklardır.

O gece, söz şairlerin olacaktır.

O gece, söz şiirlerin olacaktır.

O gece, söz namluya sürülecek.

O gece, sözü pişiren ustalar sizlerle olacak.

Şiirlere doymak, şiir gibi bir akşam yaşamak istemez misiniz?

O halde şiir severleri, şiirle tanışmak isteyenleri, farklı ağızlardan şiirler dinlemek isteyenler için, işte size adres, Adıyaman Belediye konferans Salonuna bekliyoruz.

08.05.2016 Pazar akşamı saat 20.00 de yapılacak olan 1.FIRAT ŞİİR AKŞAMLARI ŞİİR GECESİNE ve ödül dağıtım törenine hepimiz davetlisiniz.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Ahan Da Vallahi Arıyor!

Ahan Da Vallahi Arıyor!

Her sabah, yeni bir geleceğe uyanır insan.

Her sabah, yeni bir insan olarak hayata başlar insan.

Her sabah, evden çıkarken, aynaya bakmayan yoktur.

Boyuna, endamına bir göz atarken; “acaba, neydim, ne oldum, neredeydim, nerelere geldim ve ne olacağım?” diye, kendimize sorular sorduk mu hiç?

İstenince olmayacak, yapılmayacak/yapılmayacak iş yoktur.

Yeter ki, ortak akıl, zamanlı ve planlı bir çalışma, istişare, beyin fırtınası yapılsın.

Kasıt, ihmal, dengesiz, zamansız kararlarda, iftira ve karalamalarda başarısızlık...

Marifet, cesaret, sadık, sağlam, dürüstlükte ve süreklilikte başarı vardır.

Geçenlerde bir mekânda oturuyorduk. Sağımız da, solumuzda, genç, yaşlı oturanlar var.

Birinin cep telefonu çaldı, “ ahan da vallahi arıyor!” diyerek, hemen ayağa kalktı, önünü ilikledi ve “Buyurun Şeyhim, emrinizi söyleyin!” dedi.

Derken başka birinin cep telefonu çaldı. O da ayağa kalkarak, ceketin düğmelerini ilikleyerek; “Buyurun....!” dedi.

Şaşırıp kaldık. Tabi şaşırırken de aynı zamanda gülüştük.

“Acaba, korkudan mı, yoksa saygıdan mı önünü ilikledi ve ayakta hazır ola geçti?”

Bir türlü karar veremedik.

Peki, korkudan mı, yağcılık yapmaktan mı, yoksa saygıdan mı olduğu nasıl anlaşılacak!

Çok ilginç, manidar, düşündürücü bir durum ve tavır ya!

Memleketim insanından, işte ibretlik vakalar!

Bazen bazılarını sevmek zorunda değilsiniz.

Bazılarını seviyorsanız da, sevginizi esirgemek zorunda değilsiniz.

Sevgide, cimrilik ve nefrette bonkörülük yapamazsınız, bu elinizde olan bir şey değildir.

O yüzden sevgi de, nefret de kişiden kişiye değişir.

Kişiden kişiye göre, ham farklıdır, hem de özeldir.

Arap baharıyla, istenilen bahar vaat edilen bahar getirilemeyince Ve Suriye de kısmen olsa kabul edilmiş görünen ateşkes, silah tüccarlarını ve küresel güç baronlarını yeterince memnun etmemiş olmalı ki; rotayı Kafkaslara çevirdiler. Azerbaycan ve Ermenistan savaşı yeniden hortlatılmaya ve kabuk bağlamış yaralar yeniden kanatılmaya başlandı.

Hem ABD, hem de Rusya tarafından önemli bir durak olan Ermenistan; kışkırtılarak yeniden Azerbaycan’la bir silah meydanına dönüştürülmeye çalışılıyor. Ancak bu defa her şey farklı olacaktır.

Biraz daha dikkatli olmaları ve kendilerine çeki düzen vermeleri gerekir. Hiç bir şey eskisi gibi değil.

Ne Azerbaycan eskisi gibi, ne de Ermenistan!.

Halim selim durumda olan iki devlet, kendi haline bırakılsalar, hiç şey olmayacak ve bu işgale son verecekler; ama rahat, kendi hallerine bırakılmıyorlar.

Arkadaşım anlatıyor, “Artık durup dururken, her an başımıza ne/nasıl bir olay gelecek diye panik ataklar yaşamaya başladık. Yolda giderken bir an da yağmur gibi boşanıveriyor gözyaşlarımız, tutamıyoruz gözlerimizden akan o damlaları...”

Hepimizin il dışında Türkiye’nin muhtemel yerlerinde okuyan, çalışan, bir şekilde ikamet eden çocuklarımız, sevdiklerimiz, akrabalarımız, arkadaşlarımız ve dostlarımız var. Onlara için endişeleniyoruz.

Çoğu zaman kentimizden geçtik, artık onları dert ediniyoruz kendimize. Aman ha şuraya gitmeyiniz şurada fazla beklemeyin, kalabalıklara fazla girmeyin, işiniz biterse doğruca eve gidin, gece dışarı çıkmayın, arkadaşlarınızda fazla oyalanmayın...”

Zivanadan çıkarak, bombalama eylemleriyle, katliamlarla, tehditlerle, bu milleti yıldırmaya, parçalamaya, yok etmeye, ümitsizliğe ve çaresizliğe duçar etmeye çalışıyorlar. Bu millet asla yılmaz ve ümitsizliğe düşmez.

“Hain içerden olunca, kapı kilit utmaz” sözü gereği, ailemizin içindeki hainleri ve yaramaz çocukları rehabilite ettiğimiz ve toplumsal düzene uymalarını sağladığımız zaman, bu iş kendiliğinden hal olacaktır.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Manası, hissesidir kıssanın

Manası, hissesidir kıssanın

Bizler, çocukken ve gençken çok şeyler yaşadığımızdan olsa gerek, çocuklarımıza bunları yaşatmamak için elimizden gelen bütün imkânları seferber ediyoruz. Neyi yaşamamışsak, neyini eksikliğini çekmişsek, onları fazlasıyla, çocuklarımıza vererek, kendimizi tatmin ediyor ve mutlu oluyoruz. Anlayacağınız çocuklarımızı kendi hallerine bırakmıyoruz, onlara bir şey yapma, yapabilme imkânı vermiyoruz.

Örneğin, deneme, yanılma, başarılı olma veya kaybetme, düşme, kalkma, bir şeyler yapabileceğini gösterme, özgür davranabilme gibi bir takım davranışlarını kısıtlıyoruz. Bu da zaman içerisinde, hem özelliklerini, hem yeteneklerini kısıtlıyor, özgüvenini sarsmakta, hem de yalnızlığa itmektir.

Manası, hissesidir kıssanın.

Bazen insan, bir tek sözle, bir tebessümle, bir ziyaretle bile mutlu olabiliyor.

Hele bahse konu olan sebebi ziyaretlerinden birisi, hasta ziyareti olunca; gerçekten büyük doping etkisi yapıyor, o kişinin sağlığının düzlemesine büyük bir katkısı olabiliyor.

Hasta yatağında, gözü kapıda olup, bir ziyaretçisinin gelmesini beklemek kadar zor bir durum olduğunu sanmıyorum. Çünkü insan, o an da gelebilecek herhangi bir kişiden duyabileceği güzel bir söz, bir dua, bir iyi niyet temennisi, bir tebessüm bile o kişinin kendini iyi hissetmesine ve mutlu olabilmesine yetiyor.

O bakımdan, hastaları ziyaret etmekte, özellikle de hastanede yatan hastaları gidip görmekte büyük bir fayda ve sevap vardır. Ara sırada olsa, fırsat bulunduğu zamanlarda, hastaları ziyaret etmekte, onlara moral verecek konuşmalar yapmakta çok fayda var. Bugün o varsa, yarın hangi birimizin olmayacağını garanti var mıdır?

Varsa kısmette uyanmak, illa bir şey vesile olur.

Olanlara ve olaylara insan üzüyor. Bu da güven duygusunu zayıflatıyor. Her attığımız adımı düşünerek ve tartarak, irkilerek, ürkerek atıyoruz. Geleceğe dair hayallerimizi sorgulama içerisine giriyoruz. Endişeli ruh halimizle, sürekli varsayımlarla üzülmememiz gereken daha onlarca sebep varken, bir noktaya takılıp kalıyoruz, karanlık dehlizlerde sözde aynı istikamette ilerlemeye çalışıyoruz, düşe kalka yol alıyoruz. Yavaş mı yürüyesin, yoksa hızlı mı ya da koşar adımlarla mı ilerlemelisin, kararsızlık içerisindeyiz. Öyle ki büyük bir karmaşa ve kargaşa içerisinde, nefes nefese kalıyoruz. Boğulacak gibi oluyoruz. Çoğu kez tasasız, gamsız, rahat ve sakin olan insanlara imreniyoruz, belki de kıskanıyoruz. Ne kadar doğru dur, karar vermekte zor oluyor.

Kusur görenin, sefa yorulanındır.

Bu yıl da su kesintileri olacağı, vatandaşlar arasında sürekli, sıklıkla dile getiriliyor. Ne kadar doğru olur bilemem ve yetkililer ne kadar önlem almışlardır, onu bilemiyorum. Ancak şu bir gerçek ki, bir türlü suyu usulüne uygun kullanmasını öğrenemedik ve sürekli suyu israf ediyor, boşa harcıyoruz. Bir türlü insanlara suyu nasıl kullanmasını gerektiğini de öğretilmedi. Ne zaman ki su kesintileri olur, işte o zaman aklımıza başımıza gelecek, belki o zaman da geç kalmış olacağız.

Bazı insanlar çivi gibidir, kafasına keserle vurmadan bir şey yapamazlar.

Dereler, çaylar kurumuş, her zaman akmakta olan sular şimdiler de bitme noktasında. Dağda, bayırda, ot namına bir şey kalmamış gibi. Bu gidişle içme suyu sıkıntısı da yaşayacağız galiba. Allah sonumuzu hayreyleye!

Bazı insanlar, kitapların ön kapağına koyulacak kadar asildirler.

Bazı insanlar, kitapların arka kapaklarına bile konulamayacak kadar acizdirler.

İnancı gereği bir çöp bile almaktan çekinenler, korkanlar; deveyi amuduyla götürüyorlar, bir şekilde aldıkları paraları kendilerine kar mı görüyorlar acaba?

Yanlarına kalır mı acaba?

Boğazlarından geçer mi acaba?

Midelerinde, dizlerinde kalmaz mı acaba?

Bir şeyi sevmekten ziyade, onu korumak, kollamak, sürekliliğini devam ettirmek daha da önemlidir.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Hakk'a Kul Olun, O Size Yeter!

Hakk'a Kul Olun, O Size Yeter!

Okumuş cahiller, ya da kısmen Üniversiteli okuyan cahiller yetiştiriyoruz. Yoksa o toplu taşıma araçlarında ki tavırlarına bir çeki düzen verirlerdi. Gençlerimiz felaket! Arsız, yüzsüz!.. Özellikle kızlara söyledikleri o ağza alınmadık sözleri sarf etmezlerdi sanırım. Gerçekten hayretler içerisinde kalıyorum. İstisnalar kaideyi bozmuyor. Biline!

Her zaman, en önemli güç, şeffaflık ve dürüstlüktür. En doğru zemin ise, cinsiyetlerin, inançların ve her türlü aidiyetin, tahammülle, metanetle, sabırla karşılandığı bir zemindir.

Okumanın yeri, yaşı ve zamanı yoktur. Sadece kitabın çeşidi, adı vardır.

Kadın-erkek, her yaşta, insana haz veren, renk ve ahenk katan, ufuklar açan kitaplar vardır.

İster az yaşa, istersen çok yaşa, o kadar önemli değil. Önemli olan, nasıl, neye göre yaşadığıdır.

Size göre, bir insanın başarılı olması mı, yoksa değerli olması mı önemlidir. Hangisi için çaba sarf ediyorsunuz.

İnsan, bazen bir can fanusun içinde, dünyaya bağlandığı ipi kopmuşçasına, yapacağı, duyacağı, zamandan ve mekândan yoksun, boşlukta yuvarlanırcasına, aşağı-yukarı gidip geliyor gibi oluyor. Acaba bu yalnız mıdır, yoksa başka bir şey midir?

Bazen, ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çalışamayanlar,
Bazen, ne yapacaklarını bilemeyecek kadar düşünemeyenler,
Bazen, ne yapacaklarını bilemeyecek kadar konuşamayanlar,
Bazen, ne yapacaklarını bilemeyecek kadar anlayamayanlar,
Bazen, ne yapacaklarını bilemeyecek kadar göremeyenler,
Bazen, ne yapacaklarını bilemeyecek kadar duyamayanlar,
Bazen, ne yapacaklarını bilemeyecek kadar ağlayamayanlar,
Boşa yaşıyorlar demektir, insanlıkla alakaları yok demektir.

Hiç uğraşma ve yorulma, herkesi aynı oranda memnun edemezsin. Sen, sen ol, Hakk'a kul ol, o sana yeter!

Siz, hiç tren rayları üzerinde, arkadaşlarınızla; "hadi bakalım en çok kim raylarında üstünde yürüyecek?" diye iddiaya girdiniz mi?

Zenginlerin bulunduğu semtte, bir ilkokula gitmenin bazı zorlukları olduğunu, biliyor musunuz? Son model taksitlerinden inen çocuğun elinden tutan anne ve babası, okulun içine kadar refakat ettiğini görseniz ne hissedersiniz?

Sahi, sizin anneniz babanız, hiç elinizden tutarak okula götürdü mü? Benimkiler hiç götürmedi / götürmediler de!..

Siz, hiç okula giderken; aldığınız küçücük harçlıklarla, bir ekmek alıp, okulun önündeki caddeden gidip gelerek, kimse görmesin diye, koynunuza koyduğunuz ekmekten, parça parça kopararak yediniz mi?

Eğer kalmışsa paranız, bir kitapçıya giderek, belki 15-20 gün sürecek taksitlerle hiç okunacak kitaplar aldınız mı?

Siz, hiç anne- babanızdan uzakta, başkasının yanında kalırken; fırıldakları ve kazandığınız misketleri görmesinler, kızmasınlar diye, çiçek köklerinin arasına ya da duvar yarıklarına koydunuz mu?

Siz, hiç güneş doğarken sırtınızda, gün ortasında başınızda, batarken önünüzde olacak şekilde, pamuk, şekerpancarı, yerfıstığı, nohut, mercimekte... çalıştınız mı?

Siz, hiç pamuk sulama esnasına, çocukça saf ve masum halinizle, su arklarının içinde, çamurlu akan suda yıkandınız mı?

Bazılarını hayatınızdan çıkarmaya bile değmez. Çünkü kendilerini bir şey sanacak insancıklar var.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Fuar Ve Organizasyonlara Alıştık Galiba

Fuar Ve Organizasyonlara Alıştık Galiba

Son zamanlarda fuar ve tanıtım günleri adıyla bazı organizasyonlar hayatımıza iyice girmeye başladı. Adıyaman bu konuda gün geçtikçe ilerleme kaydetmektedir. Ortaya çıkan mal ve mamullerin, pazar bulma, müşteri memnuniyetini anında görmek amacıyla, değişen ve değişirken de gelişen bazı sektörlerde, rekabet ortamının ortaya çıkmasına, kaliteli malların nihaî tüketiciyle buluşmasına vesile olmuşlardır, organize edilen fuarlar ve tanıtım günleri. İlimizde, son 10 yıldır bu konuda hayli ilerlemeler kaydedildi.

Gerek Valiliğin, gerek Belediyenin, gerek ATSO ve gerekse diğer paydaş kurumların ve kişilerin katkı, destek ve girişimleri sonucunda, yeniliklere paralel olarak geliştirilen, üreticilerin mal ve mamullerini müşterileriyle buluşturma mekânlarında düzenlenen organizasyonlarla önemli bir açığı gidererek, yeni bir kültürün de (fuarcılık) oluşmasına vesile olmuşlardır.

Henüz fuar ve tanıtım günleriyle tanışmakta olan Adıyaman, paydaş kurumlar ve organizasyonu yapan Medya Trend Fuarcılık ve Organizasyon, onlarca tanıtıma ihtiyacı olan değerlerimizden sadece bir kaçı için ileri hamleler yapmışlardır. Rekabetçi bir kültürle, hem üreticilerin ürettikleri takip edilebiliyor, hem de ileri dönük bir takım süreçlerin sürekliliği sağlanmaya çalışılıyor.

Profesyonel anlamda yapılan fuar ve tanıtım günleriyle, Adıyaman'ın tarihi, turistik, inanç, gıda, tarım, sanat, kültürel değerlerimizin dışarıya açılmasına, kabuğunu kırıp, kendini ifade etmesine ve artık farklı bir kimlikle anılmasına vesile olmuştur.

Bu konuda kime sorarsanız sorun, herkes bir şekilde memnun olmuştur, istifade edebilme yoluna gitmişlerdir. Bir kez daha anladık ki fuarlar ve tanıtım günlerinin düzenlenmesi, artık insanların vazgeçilmezleri arasındadır.

Bir kaç dostumuzla beraber düzenlenmiş olan fuar alanına gittiğimizde, insanların fuara olan ilgisini gördüğümüzde, son derece memnun olduk. Ailelerin çocuklarıyla beraber, uzak olmasına rağmen, fuara katılmaları, mekânların o kadar uzak olmasının bir eksisinin olmadığını gösterdi bize. Belki herkes arabasıyla gelmiş olduğundan, otopark sorun oluşmuşsa da bunu kolluk kuvvetlerimizde pekâlâ halletmiş görüntüsü vardı. Her yapılan organizasyonlar, sürekli eksikliklerin neler olduğunun görülmesi açısından, her zaman önem arz etmişlerdir.

Yapılan her fuar organizasyonu neye yönelik olursa olsun, muhakkak insanları ilgisini çekecektir. Tarihi, turistik, inanç, gıda, tarım, sanat, kültürel değerlere yönelik olan her fuarda, üretenler ile tüketenler her zaman bir araya gelebilmektedir.

Organizasyonu yapan ekip sağlam olunca, organizasyona destek verenler samimi olunca, organizasyona gelenler gerçek olunca; geleceğe yönelik ciddi bir kültür ve bilinç oluşacak demektir.

Aslında organizasyondan çok, biraz da organize olmak/olabilmek, büyük bir önem kazanmaktadır.

Fuarcılık konusunda böylesi ilerlemeler görmek, görebilmek, ciddi bir çalışmanın sonucunda ortaya çıktığına şahit olmak, bizleri ilerleyen yıllarda yapılacak olan fuar tanıtım günleri ve organizasyonlar için ümitlendirmektedir. Daha birkaç önce sona eren Gıda ve Tarım fuarı hakkında böylesi temennilerde bulunmak, bize yakın zamanda yapılması düşünülen kitap tanıtım günleri ve il dışındaki tanıtım organizasyonları için güven vermektedir.

Adıyaman'ın böylesi bir valisi ve ekibi ile organizasyonu yapan Medya Trend Fuarcılık ve Organizasyon gibi organizatörler olduğu sürece, üretici-tüketici arasındaki köprüler daha sağlam ve kaliteli olacağı, katkı sağlayacağı kanaatindeyim.

Bu vesileyle her zaman sitem ve şikâyetle bulunduğumuz; "Adıyaman gelişmiyor, değişmiyor, tanınmıyor, tanıtılmıyor!!" ikileminden de kurtuluruz inşallah.

Bu bağlamda, Adıyaman'ın tanıtımına yönelik hangi organizasyon olursa olsun, düzenleyenlere, katılanlara ve emeği geçenleri, emeği geçeceklerle teşekkür ediyorum.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

3.Kitap Günlerinden, Kitap Fuarına Doğru Koşar Adım

3.Kitap Günlerinden, Kitap Fuarına Doğru Koşar Adım

Çocuklarımızı mutlu olduğunu, yüzlerinin güldüğünü görmek, bizleri son derece etmektedir. Çocuklarımızın kitaba olan ilgisini görmek, hele okuduğunu görmek daha da çok bizleri mutlu etmektedir. Yani çocuklarımız kitaplarla mutlu, biz onlarla mutluyuz.

Çocuklarımızın sanata, kültüre, edebiyata olan ilgileri doğrutusunda, kişilikleri daha da gelişmektedir. Bunun en güzel göstergesi de kitap fuarlarının düzenlenmesi ve benzeri organizasyonlardır.

Bu yıl. 18-22 Mayıs 2016 tarihleri arasında Adıyaman Valiliği ve Adıyaman Belediyesi tarafından düzenlenen 3. Adıyaman kitap günlerinde, fazlasıyla bunlara gözlemledik ve şahit olduk. Önceki kitap günlerinde belirlen birtakım eksiklik ve aksaklıkların bu yıl büyük ölçüde giderilmiş olması, giderilmeye çalışılması gerçekten, ilerleyen yıllarda yapılacak olan organizasyonlar için büyük önem arz etmekte ve bizleri umutlandırmaktadır.

Farklı yerler ve farklı konseptlerle yapılan ve düzenlenen kitap günleri, inşallah belirlenen bir yerde devam eder ve adı da Kitap fuarı olarak değiştirildiğinde, daha güzel gelişmeler yaşanacaktır ve çocuklarımız üzerinde kalıcı olumlu etkiler katacağı kanaatindeyiz. Her yıl bir önceki yılı katlarcasına ortaya çıkan gelişmeler ve okuyucuların kitaplara olan ilgileri, bu yıl en üst seviyeye çıkmıştı. Okullara dağıtılan kumbaraların etkisi, paydaş kurumların ilde ki okullar ile ilçe ve beldelere, hatta köylere tahsis edilen servislerle öğrencilerin fuar alanına gelmeleri ve kitaplarla birebir muhatap olmaları sağlandı. Bu vesileyle öğrenciler kitaplarla tanışarak, yazarlarıyla sohbet etmeleri, kendi ilgilerine yönelik, kitap almaları sağlandı. Katılımı yüksek verimli geçen bir kitap aşinalığı yaşadık.

Öğrencilerin kitap stantlarını öğretmenleri nezaretinde dolaşmaları esnasında, ilginç olaylarda yaşanmıyor değildi. Tek sıra halinde kitaplara bakarak geçmeleri istenirken, zaman zaman öğrenciler, dokunuyor, düşürüyor ve sayfalarını karıştırıyor, kendi aralarında şakalaşarak çeşitli kritikler yapıyorlardı.

Bazen öğretmenlerinin “ karıştırmayın düşürmeyin, oynamayın...” gibisinden söylemlerine maruz kalsalar da; stant çalışanlarının ya da bizzat stantta bekleyen yazarların, “bırakın dokunsunlar, düşürsünler, karıştırsınlar, kitaplara dokunulmasa, karıştırılmasa nasıl kitapları tanıyacaktılar?” demeleriyle daha rahat etmeye ve gezmeye başladılar. Öğrencilere yapılan, ikramlar ve hediye olarak verilen bazı kitaplarla öğrencilerin mutlulukları ve keyifli tebessümleri, gülüşmeleri görülmeye değerdi. Sanırım böylesi mutlu ve neşeli çocuk gülüşmelerine şahit olmak, karşılaşılabilecek en güzel manzaralardandır. Sayısı yüzlere varan Adıyamanlı ve Adıyaman dışından gelen yazarlarla sohbet etme imkânı, aldıkları kitapları yazarlarına imzalatma fırsatını buldular. Vazgeçilmezlerimiz arasında olan kitaplarla, okuyucuları buluşturan devasa bir çadır içerisindeki tertipli, düzenli ve intizamlı bir şekilde yer alan stantlar, bütünlük sağlayabilen, edebiyat ve kültür bakımından, aşinalık sağlayacak alışkanlık edinilebilecek güzel bir konsept oluşturuldu. Gelen yazarlara Adıyaman tanıtıldı ve kültür turları düzenlendi.

Artık vazgeçilmezimiz olacak, böylesi organizasyonların ilimize kazandırılması, geleceğimiz açısından büyük önem arz etmektedir. Geldiği günden beri, kendisini bir Adıyamanlı gibi görerek, Adıyaman’ın değişmesi, gelişmesi, tanınması ve kendini ifade edebilmesi adına, sürekli çalışan, çabalayan Valimiz Mahmut DEMİRTAŞ ve ekibi ile paydaş kurumlara teşekkür edilmesi gerektiği kanısındayım. Gerçekten ilk günden itibaren Valimiz ve organizasyonda emeği geçen herkes sürekli stantlar arasında gezerek hem hal hatır soruyorlar hem de varsa sıkıntıları ve ihtiyaçları tespit ederek giderilmesine vesile oluyorlardı.

Hemen her gün basın mensuplarının, gazetecilerin ve özellikle Mercan Televizyonunun canlı yayınlarıyla, il dışında ki yaşayanlara kitap tanıtım günleriyle ilgili röportajlar ve programlar yapıldı. Henüz Mercan TV Haber müdürlüğüne atanan genç kardeşimiz Ömer KARAKUŞ ve Nazım KELEŞ de canlı yayınlarla hayli etkin rol aldılar.

Yazarlar, çeşitli okullarda söyleşiler yaptılar ve öğrencilerle bire bir tanışma fırsatı buldular.

“CEMRELER ŞAK DÜŞER” adlı son romanımızla katıldığımız 3. Kitap günlerindeki standımızda, yazar Zeki KARAKAŞ, Fadlı DOĞAN, Hacı Yusuf DOĞAN, Halit ARSLAN ve genç kardeşimiz M:ali ŞAHİN ile diğer stantlardaki yazar ve şairlerle dolu dolu olarak kitapseverlerle, kitabı ve yazarını buluşturan 5 gün yaşadık.

Emeği geçen ve katkısı olan herkese teşekkürler. Yine Antalya da ve Eylülde yapılacak olan İstanbul tanıtım günlerinde buluşmak dileğiyle...

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Sonrası malum!

Sonrası malum!

Durup dururken, gözlerinizden yaşlar aktı mı?
Yani gökten yağın yağmur misali, hiç ağladınız mı?
Ya da ağlamanız gereken yerlerde, ağlamadığınız oldu mu?
Mesela bir sevdiğinizin cenazesinde, mezarlığa giderken, kendinizi ağlamak için zorladığınız oldu mu?
Çok zordur bilir misiniz?
Ağlayamamak, ağlamak gerektiği halde kendini zorlamak, ama ağlayamamak!..
Bazen küçücük bir şey için bile, hüngür hüngür ağlarken, gözyaşlarını başkalarına göstermemek.
Anlayacağınız her ikisi çok zor.
Aniden ağlamak ya da ağlamak için kendini zorlamak.

Bir taraftan ekonomi olarak büyüyoruz, bir taraftan da işsizlik artıyor.
Evet, gerçekten herkes zengin ya da öyle görünüyor.
Tabiri caizse, "kimse burnundan kıl aldırıyor."
Herkes son model arabalara biniyor, sürekli yeniliyor.
Herkes ev alıyor, hem de an alısından.
Herkes bütün ev eşyalarını yeniliyor, hem de en alısından.
Herkes tatile çıkıyor, hem de kredi çekerek. (şahit olduklarım var)
Ödeyemeyeceğini bile bile yükleniyor kredi kartlarına!..
Belki diyeceksiniz, herkes öyle mi?
Elbette değil.
Bütün bunları bankalardan aldığı kredilerle yapıyor.
Sonrası, sonrası malum?
Ödeyemememe, haciz, elinde, avucunda ne varsa gidiyor.
Tabi tekrar dönüyor başa, yani sil baştan, sıfırdan başlıyor.
Dayanabilirse, kaldırılabirse kurtuluyor yoksa stres, sinir, sıkıntı, depresyon...
Cinnet geçirme, cinayet işleme, boşanmalar, dağılan aileler, yalnız kalan çocuklar, eşler ya da güya son çare olarak intihar...
Her gün sıradanlaşanlara şahitlik ediyoruz, görüyoruz, duyuyoruz, ama ders almıyoruz...
Ertesi gün kaldığı yerden devam!
Evet, büyüyoruz, lüks yaşıyoruz, hayat standardımız yüksek, kaliteli bir yaşam sürüyoruz.
Bir hengâmedir sürüp gidiyor.

Önyargı, art niyet, yalakalık, alavere ve dalavere!
İftira, rant, korku, sömürü, kin, nefret, öfke, insanlık nere?
Sonra "duvar sana söylüyorum, gelinim sen anla" artık!
Artık kimse hesap etmiyor, edemiyor, kim iyi kim kötü...
"Kim ne ekmiş, hangi ürünü biçmiş" kimin umurunda...
Hani söylenir ya!, herkes iyi, çok iyi, kötü olan kim?..
Söyleyecek bir Allah'ın kulu var mı?
Az beriye gelse de görsek!..

İnsana zulmedebilirsiniz, dövebilirsiniz, yaralayabilirsiniz, belki sonuçta öldürebilirsiniz; ama asla yüreğine söz geçiremezsiniz, duygularına gem vuramazsınız ve düşüncelerini engelleyemezsiniz.

Hayatını iyi şeyler yapmaya adanmış, iyi şeyler yapmaya çalışanları gördüğünüzde, içiniz bir hoş olur, âdeta içiniz dışınız güler, müthiş bir muhabbet hissi kaplar tüm benliğinizi.
Hürmetle ve tazimle eğilmek istersiniz önünde, ama asla onlar bir şey istemezler ve beklemezler.
O, gözünüzde daha da bir önem kazanır, daha da bir yücelirler.

Bazı insanlar vardır, çok çok, çalışır; ama hiçbir şey başaramaz, tabiri caizse, "bir baltaya sap olmaz."
Bazı insanlar vardır, çalışmaz, çalışır gibi görünür, başarmış gibi görünür, ama devam ettiremez, iflas eder, müflis olur.
Bazı insanlar vardır, yerinde, zamanında, usulüne uygun çalışması gerektiği kadar çalışır ve her şeye muvaffak olur.
Aslanan nasıl çalışacağını bilmek, yani çok çalışmak ve dengesiz çalışmak değil, akıllı, inançlı çalışmaktır.
Bir de kismet-nasip meselesi tabi!
Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Berber Yürüdük Biz Bu Yollarda

Berber Yürüdük Biz Bu Yollarda

Henüz bitirdiğim, ama okurken de, hem bilgilendiğim, hem de bildiklerimin yeniden güncellendiği bir kitabı bitirmiş olmanın üzüntüsünü yaşadım.

Siyasi bir romandır da diyemem, değildir de diyemem.

Ne çocuklara yönelik roman, ne de büyüklere...

Yani herkesin okuması gereken ve okurken de bilgilenebileceği bir roman.

Okumaya başlayıp, sayfaları bir bir çevirdiğinizde, hep farklı bilgilerle ve söylemlere karşı karşıya kalıyorsunuz.

Romanda, kahramanın gittiği okul, Demokrasi, Menderes, İmam Hatip, Cuma bahsi, Milli Gençlik Vakfı, 12 Eylül, Irak, Çekiç güç, İstanbul, Adana, Ölüm Nevruz, Milli görüş gibi yüzlerce tema işlenmektedir.

Kimi zaman, "Aa ben bunları biliyordum bilmesine de, böylesine, bu şekilde değil!" diyeceğiniz güzel bir kitap, okunması bir roman.

İlk sayfasından itibaren kimi zaman duygulandığınız, kimi zaman "evet aynen böyleydi, böyle olmuştu, ya da demek ki böyle olmuş..." diyebileceğiniz bir kitabın sayfaları arasında kayboluyor, bilindik olayları, farklı bir anlatımla öğrenmiş oluyorsunuz.

Naçizane bitirdiğimde, birçok olayı ve gelişmeyi yeniden öğrendim diyebilirim. İnsan ne kadar bildiğini düşünse de, illa ki bilmedikleri var demek ki. Ama öyle, ama böyle...

Her zaman söylerim: Her kitap, yeni bir aşktır, yeni bir heyecandır, yeni bir başlangıçtır, yeni ufuklara yelken açmaktır, yeni denizlerde, menzile yol almaktır. Her kitapla, etrafa ışık saçılır, yeni insanlarla tanışılır, yeni yeni umutlar belirlenir, yeni mesajlar verilir, yeni umutlar aşılır, yenedünyalar keşfedilir. Her kitapla, insan kendini tanır, çevresini tanır, Hâkim-i Mutlak-ı tanır, bahşedilen nimetleri tanır, rabbine olan şükrünü, hamdını arttırır, geçici olan fani dünyada mutlak olan ölümün farkına varır, ders alır, nasihat alır, nerede ne, neyi, nasıl yaptığını, yapacağını bilir, kendine bir yol bulur, çizgisini belirler, görevini anlar, sorumlulukların farkına varır"

Bu romanda, "beraber yürüdük biz bu yollarda" sloganıyla, aslında aynı yolda beraber yürüdüğümüz ne insanlar var da farkında değiliz/olamıyoruz. Yürüdüğümüz yollarda, bize refakat edenlerle bir bütün

olduğumuz/oluşturduğumuz, insanları, olayları daha iyi anlama fırsatını buluyoruz, kendimizi buluyoruz o romanda.

Okunurken zaman zaman, "acaba benden de bahsetmiş mi?" hissine kapılıyor insan. Çünkü anlatılanlar hep tanıdık insanlar, belki birebir ismen söylenmese de, biraz zihnini zorladığınızda kimlerden bahsedildiğini rahatlıkla anlayabilirsiniz. Saf, sade, olaylar basite indirgenerek, herkesin anlayabileceği bir dil ve akıcı bir üslupla, tane tane her insanın anlayacağı şekilde yazılmış bu kitap, o kadar ilgi çekici olaylardan ve çeşitli önemli isimlerden bahsediliyor ki, âdeta yakın tarihimize ışık oluyor, ayna tutuyor.

1940-2002 yılları arasındaki Türkiye'de yaşayan siyasi, sosyal olayları, değişimleri ve gelişmelerin kısıcında yaşayan bir ailenin, fertlerinin, çevresiyle, arkadaşlarıyla olan etkisini, değişimini ve gelişimi farklı bir tarzda anlatılıyor.

Bahse konu olan kitap, "Beraber yürüdük biz bu yollarda" kitabının yazarı Zeki KARAKAŞ. Üniversite mezunu bir eğitimci, eğitim bilimleri uzmanı.

Kendi deyimiyle, "kısacası birçok kişiden az, birçok kişiden de çok çalışıyor" dediği biri.

Adıyaman Kâhtalı ve yedi çocuktan sonuncusu.

"Kral Antiochos" adlı tarihi romanından sonra, yine tarihi ve siyasi sayılabilecek bu ikinci kitabı. Henüz Artikel yayıncılıktan çıkmış olup, güzel bir kapakla okuyucuya sunulan bu roman,180 sayfadan oluşmaktadır. Ancak bu kitabın üzerindeki "1. Kitap" yazısını gördüğümüzde; devamının geleceği, yani 2002 sonrası toplumsal, siyasi Türkiye ve dünya gündeminin işleneceği anlaşılıyor.

1976 doğumlu olan Zeki KARAKAŞ'ın geçmişte yaşananları, tarihi süreci içerisinde kahramanlaştırarak anlattığı başka romanlarının olduğunu biliyorum. Eminim ki en kısa zamanda bunları da yayınlayarak, edebiyat dünyasına farklı yüz ve tarzda eserler kazandıracaktır.

Yeni yetişen genç nesilleri bilgilendirmek ve meraklarını gidermek, bilenlerin de hafızlarını tazelemek isteyenlerin okuması gereken bir kitap, "Beraber yürüdük biz bu yollarda."

Sizin de okumanız gerektiği kanısındayım, Hem ne kaybedersiniz.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Bir düşman çok, bin dost azdır.

Bir düşman çok, bin dost azdır.

Güçlü, dürüst mazbut kişilikli, inançlı insanları üzme kolay, ama yıkmak çok zordur.

Kalpleri kırılır, kapıyı kırar, ama içeri giremezsiniz.

Yaptıklarınızla, söylediklerinizle hayal kırıklığına uğratabilir, beklemedikleri yerden darbe vurabilirsiniz, ama bunu asla devam ettirmek gibi bir uğraşın içerisine giremezsiniz.

Mevcut bir değeriniz varsa, onu da kaybedersiniz, bir daha da güven veremezsiniz.

Siz, sadece yaptıklarınızla ve söylediklerinizle kalırsınız, oysa onlar çoktan arkalarına bakmadan gözden kaybolup gitmişlerdir.

Siz yine kalırsınız tek başınıza!

Ömür bu, sürekli nehir misali akıp gidiyor.

Bazen akışkanlığıyla, rengiyle, ahengiyle, ihtişamıyla, adıyla, tadıyla, bazen insana huzur verebiliyor, sonra, tam rahatladım derken, bir bakıyorsunuz ömür bitmiş, yaşam tükenmiş, yine geldiğin toprağı kucaklayıveriyorsunuz.

Her şeyiyle, her haliyle, bize hayat veren yüce yaratan, dertte veriyor, sabır da...

Sonrasın da bir şükür ve hamt veriyor ki, avuçlarınız semada, dilleriniz duada, bir “çok şükür, elhamdülillah” dökülüveriyor dudaklarınızdan.

Çok şükür...

Şereften bihaber olan çok insan var.

Hep önlerine bakarlar.

Etraflarında neler olup bitiyor, hiç bilmiyorlar, umursamıyorlar.

Kıyamet mi kopuyor, kim ölmüş, kim kalmış, kim çalışmış, kim çalışmamış hiç umurlarında değil.

Bunun bir hesabı vardır elbette.

Kimsenin yanına kâr kalır mı sanırsınız?

İnsanlar, sosyal yaşamda, beşeri ilişkilerde, birbirlerini kırmaktan, üzmekten, incitmekten, bir türlü vaz geçmiyorlar. İfrit derecesinde, ağız dalaşlarına girmekten çekinmiyorlar.

Bu anne, baba, kardeş, eş, çocuk, dost, akraba, arkadaş, komşu, kadın erkek, büyük, küçük hiç fark etmiyor.

Sanki herkes birbirlerini kırmak, incitmek için, yarışa girmiş gibi, ellerinden geleni yapmaktan geri kalmıyorlar.

Denir ki, “Bir düşman çok, bin dost azdır.”

O zaman düşmanları en aza, dostlarımızı en çoğa çıkarmak için, çalışıp, çabalamalıyız.

Siz, siz olun, mümkün olduğu kadar tartışmalara girmemeye özen gösterin.

Belki tartışmayı kazanırsınız ama karşındakini yitirirsiniz, kaybedersiniz ve özgüveniniz yara alır.

Birbirinden kopuk vaziyette, herkes kendine göre yontar, kendine göre çeki düzen vermeye çalışırsa, hiçbir zaman, hiçbir konuda başarı gelmez, başarıya ulaşılamaz.

Herkes ekâbir, “herkes “ben bilirim, ben anlarım, benim dediğim doğrusudur,” havasından kurtulamadıkça, sorunlar ne aşılır ne de çözüm önerileri bulunabilir. Öncelikle bu konuda sözü olanları bir araya getirerek, beyin fırtınası yapılarak, aradaki bütün buzlar eritilmeli, saf ve berrak sular ortaya çıkarılmalıdır.

Nasıl olur, kim yapar, nerede yapılır, ama yapılması acilen elzemlik arz etmektedir. İlla ki herkesin, her konuda söyleyeceği az çok şey vardır. Çünkü hem “banane”cilik, hem de “rabbana, hep bana” var. Gerisi fasi fiso!

Bazen sohbetlerde, ilgili, ilgisiz, her konuda, daldan dala atlayarak, söz söyleyenler, konuşanlar; arada konuşmaları isteyenlerin de sözlerini keserek, araya girerler.

Konuşma esnasında, etrafına bakınarak, dinleyenleri gördüğünde, daha çok ve sesli konuşurlar.

Başkasının konuşmalarını dinlemeyi bilmezler ya da dinler gibi tavrılar sergileyerek, aslında başka şeylerle meşgul olurlar.

Siz hiç da köylerine gittiğinizde, rastgele bir eve misafir oldunuz mu?

Yoldaki evlerin kenarından geçerken, durup da burnunuza gelen o mis kokulu, yağlı köy ekmeğini, ayran refakatinde yerken, içinizdeki o huzuru, mutluluğu, neşeyi, tarif edebilir misiniz?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

3 Karma Resim Sergisi

3 Karma Resim Sergisi

Uzun süredir, ilk defa birkaç günlüğüne de olsa, sanata ev sahipliği yapan Üniversite alanındaki Adıyaman evine misafir olduk. Kadım dostum Bilal Karadağ ile birlikte gitmemize vesile olan 3 karma resim sergisiydi. Sanırım bu yıl 2. düzenlenen karma resim sergisinde, eserler yine birbirinden ilginç, ilgi çekici ve yine birbirinden güzeldi. Çarşı alanı şeklinde dizayn edilen sokaktan geçerek, köy konağı şeklinde düzenlenmiş Adıyaman'ın otantik evine geçtik. Sokaktan geçerken, ilgimizi çeken, daha önce çevre yolunda sergilenen eşek ve katır figürlerinin çarşı içerisinde, muhtelif yerlerde sergileniyor olduğunu görünce, doğrusu biraz şaşırmadık desem yalan olur.

Adıyaman evinin ikinci katında sergilenen resimler ve binanın iç kısmında köy yapılarındaki benzeşmeler, şövalyelere yerleştirilen resimlerle, tabanın rengârenk kilimlerin serilmiş olmasıyla bir başka anlam kazanmıştı. Geçen yıl ikili olan karma sergisi, bu yıl yetenekli bir başka ressam kardeşimizin de katılımıyla üçlü karma sergisine dönmüştü. Cıvılcıvılcı renklerin kullanıldığı, hat sanatı kabartmalı, yağlıboya ve soyut çalışmaların yer aldığı harika tablolar vardı. Resimlerde özellikle sonsuzluğu ve özgürlüğü simgeleyen mavi renk cümbüşlerinin ve geçişlerinin yer aldığı tablolar, âdeta insanı mest ediyordu.

Sergide yer alan yine 3 değerli insan, 3 maharetli ve harika insan vardı.

Hemşerimiz, dostumuz, aynı zamanda köylüm ve akrabam olan değerli kardeşimiz Necip AYDIN, Kabartmalı Hüsn-ü Hat Sanatı tabloların en güzel örneklerinin bulunduğu Serkan İBİŞ ve Yağlıboya soyut çalışmalarının sahibi kardeşimiz Zuhale SEVER'di.

Hepsi birbirinden güzel, hepsi birbirinden farklı şekillerde, en küçük ayrıntısına kadar unutulmayan, kabartmalı ve yağlıboya, soyut, harika tablolar.

Bu eserlerin köy konaklarımızı andıran bir yapının içerisinde farklı bir konseptle sergileniyor olması da ayrı bir güzellik olmuş, ayrı bir bütünlük oluşturmuştu.

Necip AYDIN ve Serkan İBİŞ, Adliye personelidir.

Zuhale SEVER hanımın avukat olması itibarıyla, o da adliyeden sayılır.

Anlaşılan o ki, bu gidişle bütün adliyeciler ressam olacak gibi!

Her üçü de birbirinden üstün yetenekler.

Her üçü de birbirinden kişilikli, güzel kardeşlerimiz.

Necip Bey, Adliye Zabıt Kâtipliği yapmaktadır.

Serkan Bey, Açık Ceza İnfaz Koruma memurluğu yapmaktadır.

Zuhale hanımın esas mesleği ise Avukatlık.

Necip bey, hem ressam olarak kabartmalı resimler yaparken, aynı zamanda da heykeltıraş olduğundan, mükemmel heykelleri de bulunmaktadır.

Serkan Bey, hat sanatı yapıyor olmasına rağmen, çok ilginçtir ki renkli silikonlarla yaptığı hat sanatında ki hiçbir Arapça yazıyı okuyamamaktadır. Böylesi ancak sevgiyle, aşkla, merakla, sabırla, çok dikkatle olabilecek şeylerdir. Zuhale kardeşimiz de farklı anlamların yüklendiği soyut resimlerle, duygularını güzel bir şekilde tuale yansıtmış durumda.

Her üçünün de ortak yanları, resim ve hattatlık eğitimi almamış olmalarıdır. Her halleriyle tamamen Allah vergisi doğal yetenek ve kabiliyetler.

Her üçü de herhangi bir kurumdan, kurstan veya hocadan kurs, ders almadan, sadece içten gelerek, sevgiye dayanarak, mükemmel işler yapan kardeşlerimizdir.

Her üçünün de kendilerine ait bir atölyeleri bulunmamaktadır.

Her üçü de bu işi evinin bir köşesini değerlendirerek yapmaktadır.

Birbirinden anlamlı, kıymetli eserleri sergilenen her üç kardeşimize de "helâl olsun, bravo!" diyerek, ancak takdir etmek gerekiyor.

Çünkü insanlar kahve köşelerinde veya farklı boş işlerle zaman geçirirken; bu üç kardeşimiz belki de sosyal hayattan kendilerini soyutlayarak, sanata adayarak, çok güzel eserler ortaya çıkarmışlardır. Hani derler ya! "...insan eserleriyle tanınacaktır, anılacaktır." İnsanın geride bırakacağı eserlerden daha kıymetli ve önemli başka ne olabilir ki?

Necip bey, akşama kadar devletin vermiş olduğu görevi en güzel şekilde yerine getirerek, geriye kalan zamanını da evinin bir köşesinde, hem kabartma ve yağlıboya resimler yaparak, hem de heykeller yaptığını biliyorum ve takdir etmekten başka ne denilir bilemiyorum! Hakeza Serkan Bey de öyle.

Malum sanatın hangi dalı olursa olsun, insana, insanın ruhuna hitap ettikten sonra, boş vakitlerini değerlendirerek, sanatsal bir şeyler ortaya çıkarılmasını, kendi adıma kutluyorum ve tebrik ediyorum.

Sergilenen eserleri hayranlıkla izlerken, ziyaretçilerin beğeniyle tabloları seyre dalmalarını gözlemlemek, insana mutluluk veriyordu.

Gerçekten amatör bir ruhla, ama profesyonellere taşa çıkartırcasına, ustaca, böylesi yapılan sanat ürünü tablolara, ancak şapka çıkartılır.

Necip AYDIN, Serkan İBİŞ ve Zuhale SEVER hanımefendiye, bundan sonra ki sanat hayatlarında başarılar diler, darısı farklı yerlerde açılacak olan daha güzel sergilere diyorum. Emeği geçen herkese teşekkürler.

Göremeyenlerin, bir an önce tarihi dokuya uygun olarak ve sadık kalarak, dizayn edilen o otantik Adıyaman evinde

açılan 3'lü karma resim sergisine gidip görmelerini tavsiye ediyorum.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com.

Şu An Da, Yerin Altı Da, Üstü De Fakir

Şu An Da, Yerin Altı Da, Üstü De Fakir

Dünya var olduğundan bu yana, ya birilerinin başına belâlar açmak için ya da bizim başımıza belâlar açmak için uğraşmıştır.

Kimi zaman alenî, kimi zaman gizli ve derinden...

Plânlar, yapılmış, senaryolar üretilmiş, komplo teorileri düzenlenmiş,

Hep tedirgin etmiş/edilmişiz, hep korku ve panik içerisinde bir ömür sürmüştük.

Bazıları ahmakça, arsızca, hayâsızca, pervasızca, büyük bir pişkinlikle başımıza ahkâm kesmişler.

Ağzı olan, gücü, kuvveti olan, genişleme politikaları için, sürekli etrafını rahatsız ve huzursuz etmiş, işgal etmiştir.

Ancak tüm bunların bertaraf edecek, tuzaklarını boyunlarına geçirecek, komplo teorilerine ve senaryolarını boşa çıkaracak, güçlerin üzeninde de bir güç vardır. Zamanı geldiğinde her şeyin hesabı sorulacaktır.

Öyle bir yerdeyiz ki, yer altı zengin, yer üstü fakir.

Düşmanlar bunun farkındadır, yer üstünü yakar yıkarlar.

Yer altında ki her ekonomik zerre için, insana birer kurşun sıkırlar.

Ya da sözde özgürlük adına, ağzına birer parmak bal sürerler.

Sonra ardından acı biber sürer, ağzına çaput tıkarlar.

Uyan ey insanoğlu, tuzağın, olayın, olanların farkına var.

Farkına var, silkin ve kendine gel, ki insan olduğunun farkına varasın.

Bediüzzaman Said Nursî Hz.leri; “Bâtılı tasvir, sâfi zihinleri idlâl eder, dalâlete götürür” diyor.

Yani, yanlış olan bir şeyin acık seçik anlatılması, saf beyinleri yoldan çıkarır.

Özellikle çocuklarımıza müspet hareketler, haller, bâtil tasvir edilmeden anlatılmalıdır.

Aksi takdirde öyle bir yaralamaya sebep olmuş oluruz ki, bir daha istesek de iyileştiremeyiz.

Gerçekten bâtil tasvir etmekle, kalpte ve ruhta menfi izlerin oluşmasına sebep oluruz.

Toplumu ayakta tutan, pekiştiren hiçbir kuvvet, din kadar kuvvetli değildir.

Bugün kırsalın dışında,

Belediyelerin,

İski,

Aski,

Maski

Mobil GSM telefon kullananlar (40-50 belki de 74 milyon)

Tedaş,

Gedaş,

Bedaş gibi elektrik dağıtım şirketleri

Türksat,

Digitürk,

D-smart,

Tivibu

Bankalar

Oteller,

Tatil köyleri

Kaplıcalar,

Misafirhaneler,

Yurtlar

SGK'lılar,

Emekliler,

Dul ve yetimler

Uçak şirketleri,

Ciddi otobüs firmaları,

Trenler,

Kargo şirketleri,

E-ticaret firmaları,

Online alışveriş siteleri gibi yerlerde, kimlik bilgileri vardır ve depolanmıştır.

Aslında pek de gizli olmayan bu bilgiler, kötü niyetlilerce kötü emeller için kullanılabileceğini düşünmek, insanı hem üzüyor, hem düşündürüyor, hem de korkutuyor.

Hele günümüz teknoloji dünyasında, hackerler gibi bilgisayar kurtları cirit atarken, gel de endişelenme.

Herkesin bilgileri bir yerlerde, birilerinin elinde yani!

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Ev Alma, Komşu Al1

Ev Alma, Komşu Al1

İnsanlar görsel efektlerle avunmayı sevdiğinden olsa gerek, bilgi dağarcığını genişlemesine izin vermemekte, acımasızca, vicdansızca, aile yapımıza yönelik magazinsel bir başkalaşım içerisine girmektedir. Magazinsel görünüm, içselde bir kurt misali bizleri yiyip bitirmekte, bizleri başka biri haline getirmekte, çocuklarımız acayıpleştirmektedir.

Yapılan işte, aranan kişi/kişilikte;

Liyakat mi?

Sadakat mi?

Yoksa hakikat mi?

Hangisi acaba?

Artık insanlar arasında, tahakküm, hakaret, seviyesizlik ve argo konuşmalar ayyuka çıktı.

Üslup ve hitabette, kalite diye bir şey kalmadı.

İnsanların özünde, sözünde, davranışında ve yargısında, insanda olması gereken, ölçülerde, değerlere saygı gibi en önemli erdemlerinde; zarafet, estetik ve nezaket diye bir şey kalmamış, Haliyle insaniyet denen her şey de tükeniyor, kayboluyor.

Küçükken babam hep söylerdi de lâfın nereye geldiğini pek anlamazdık. Büyüdük, kendimiz ev almaya karar verdik. Yine babam, “aman ha, dikkatli ol oğlum, ev alma, komşu al” diye bize sürekli bu atasözünü hatırlatırdı. Yine pek umursamadık. Günü geldi, yeni aldığımız eve girdik. Kısa bir süre sonra, ne demek istediğini çok iyi anladık. Anladık, ama iş işten geçmiş oldu. Bir hayvan değil ki, kesip kurtulasın, bir mal değil ki pazarda satıp kurtulasını, kiracı değilsin ki çıkıp başka eve gidesin, zararına satıp başka yer gitmekte olmuyor. Eee, o zaman!.. Bununla yaşamak ve idare etmek zorundasın artık.

Apartman hayatı resmen bir dert, bir çile, bir ıstırap...

İnsan sinir hastası oluyor.

Kızarsan olmuyor, seslenmesin hiç olmuyor, bir ortak kullanım alanı bulunuyor.

Tabiri caizse, paranla, malınla rezil oluyorsun, yoruluyorsun, hasta oluyorsun.

Apartmanda gürültü yapmak, çoğu zaman facialara yol açıyor, bazen iş cinayetlere kadar varıyor.

Bir de kaldığınız apartmanda, anlayışsız, laf anlamaz, söz dinlemez bazı ailelere komşu olduysanız, vah halinize?

Atsan atılmaz, satsan satılmaz, vursan, dövsen, kavga etsen hiç olmaz.

Basından, görüntülü medya araçlarından, duyarsız, anlayışsız kişilerin gürültüleri yüzünden,

Silahların çekildiği, cinayetlerin işlendiğine şahit oluyoruz.

Kimi zaman karakolluk olunan durumlarda, ağır bir cezası olmadığından; sadece gürültü yapmanın, kabahatler kanununa göre cüzi bir cezası vardır.

Bana sorarsanız gürültü yapmanın, komşusunu rahatsız cezası çok arttırılmalıdır ki caydırıcılığı olsun. Ama nerede?

Eden ettiğiyle, rahatsız olan edindiği sinir haliyle kalıyor..

Şimdi son zamanlarda, konutlardan kaynaklanan gürültü ve titreşimin yönetmeliklerle belirlenen standartlara indirilmesi için faaliyet sahipleri tarafından gerekli tedbirler alınıyor.

Gürültü yapanlara ise para cezası uygulanıyor deniliyor, ama peki, evde gürültü yapmanın cezası ne kadardır?

Biliyor musunuz?

Hâkim-i Mutlak, insanları dört sıfat üzere yaratmıştır.

Hayvanlara mahsus sıfatlar.

Yırtıcı hayvanlara mahsus sıfatlar.

Meleklerle mahsus sıfatlar.

Şeytânlara mahsus sıfatlar.

Çevremizde hayvanlara, yırtıcı hayvanlara mahsus olan sıfatlara sahip insanlar var.

Melekler mahsus olan sıfatlara sahip kimseler var mı bilemiyorum; ama şeytanların pabucunu bile ters

giydirebilecek, şeytani sıfatlara sahip olan insanların çok olduğunu hepimiz biliyoruz, görüyoruz ve gözlemliyoruz.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Orucu Bile Uzmanlarla Yönlendiriyorlar

Orucu Bile Uzmanlarla Yönlendiriyorlar

Ramazan orucu 'nu bile uzmanların söylemlerine tutturmaya çalışıyorlar.

Bırakın herkesin bildiği (yeme-içmeyle-giymeyle-yatmayla) tutsun kardeşim.

Ne öyle yönlendirmeler.

O zaman açların, susuzların, garip gurebanın, fakir, fukaranın halinden nasıl anlayacaksınız.

Hem bazıları (örneğin ben) pamuk çapalama da Temmuz ayının sıcağında, pamuk toplamada, patates, yer fıstığı toplamada, kaysı toplamada, mercimek, nohut yolmada, narenciye toplamada, üzüm sırası çıkarmada, bulgur kaynatmada... ve daha nice yerlerde uzmanlardan bağımsız olarak orucumuzu tutmadık mı?

Yoksa Allah'a, bizleri yoktan var eden Hâkim-i Mutlak 'a olan şükrümüzü, sahip olduğumuz sayısız nimete karşı lan hamdımızı nasıl idrak edecek ve göstereceğiz?

Sizce küfürlü ve müstehcen konuşmaların yapıldığı yer neresidir?

Trafik,

Stadyumlar,

Oyun salonları,

Okullar,

Televizyon,

Şarkılar, türküler,

Diziler,

Reklamlar,

Siyaset meydanları,

Meclis,

Sokaklar,

Aile ortamı,

Eş, dost, arkadaş meclisleri,

Dağda sürünün başındaki çoban,

İçkili ortamlar...

Hangisinde daha çok küfürler ve müstehcen konuşmalar yapılıyor.

Bunları yapanlar gerçekten deşarj mı oluyorlar yoksa daha sinir hastası mı oluyorlar?

Sevgi dağın adında mıdır, yoksa bağın yaprağında mıdır?

Ne dağın ardından kokusu, ne bağların yaprak kokusu gelir.

Yutkunmak boşunadır, uğraşmayın caba göstermeyin.

Her mevsimin sabahı, her öğlen, her akşam, her saat, dakika ve an, geceye vuslattır.

Uyku öncesi hazırlık, kendini dinleme ve günün muhasebesini yapmaya giden uzun, ince bir yol almaktır, uzun uzadıya, kısa bir uzanıştır.

İçsel bir sorgulama zamanıdır.

Tarih boyunca piyonlar her zaman olmuşlardır ve her zaman alınıp satılmışlardır.

Dolayısıyla iyile kötünün savaşı her zaman olmuştur.

Habil-Kabil'den beri gelen bu savaş, kıyamete kadar da devam edecektir.

Ancak her zaman kötüler rezil rüsva olmuşlar, tarihten silinmişler; iyiler her zaman başarılı ve galip olmuşlar, dimdik ayakla olmuşlar ve tarihe yön vermişlerdir.

Hep söylüyoruz ya! "Sözün bittiği yerdeyiz..."

Evet, sözün bittiği yerdeyiz, ama her seferinde yine aynı sözler, aynı nakaratlar!

Her sabah kalktığımız da ya da haberlerden, ajanslardan uzak kaldığımızda, "acaba yine nerede şehit var!" "hangi ölüm haberini duyacağız!" diye elimiz yüreğimizde

Derken, bu mübarek günde, yine bombalama, yine şehitler, yine gözyaşları...

Menfur saldırı sonucu, yine ağıtlar, yine ateş düşen aileler, evlatsız kalan anne-babalar...

Hem de bu mübarek günde, hem de oruçlu olarak yine polislerimiz şehit, yine yaralılarımız var.

Ya bunların artık inanca, saygıları da yok, Allah kahhar ismiyle kahr-u perişan eylesin.

Biz inanıyoruz ki " zalimin zulmü varsa, mazlumun da Allah'ı var".

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Her Şeye Sebep Biziz

Her Şeye Sebep Biziz

İnsanlar yaşamı boyunca zor-kolay sayısız sorunla, sıkıntıyla, problemle ve güçlüklerle karşı karşıya kalmaktadır. Kimi zaman gerek kendi iradesiyle, kimi zaman da çeşitli katkı, yardım destek ve yönlendirmelerle; ya üstesinden gelmiştir ya da insanlığından çıkmıştır.

Çoğu zaman her zorluğun akasından bir kolaylık, her yanlışın ardından doğru bir şey gelmiştir. Bu insana huzur, sevinç, mutluluk vererek, çıkış yolları göstermiştir. Bizleri yoktan var eden yaratıcımızda öyle buyuruyor. “Her güçlükle beraber bir kolaylık vardır.(İnşirah suresi)”Eğer buna iman etmiş, inanmışsanız sorun yok. Bize düşen, başımıza gelen her ne olursa olsun; sabredebilmek, tevekkülle karşılamak, imtihanında olduğumuzu unutmadan, isyan etmeden ona teslim olmaktır.

Eğer imtihanında olduğumuzun bilincindeyse, imtihanın bazen zor, bazen de kolay olduğunu unutmamamız gerekiyor. Sabırla, tahammül edebilmekle, şüphe yok ki imtihanımızı verebiliriz. Bu dünyada yaşıyor olmamanın da bazı kural ve kaideleri vardır. Tıpkı sınav kural ve kaidelerin olması gibi!.. Kurallara uymanız nispetinde, ya başarılı olur sınavını verirsin ya da başarısız olur, ölene kadar ah –vah eder durur, nedametler yaşarsınız.

İnsanız, yaratılışı gereği çok sabırsız. Acele kararlar veririz. Sonunu –sonucunu pek de hesap etmeyiz. Bu sabırsızlık ve aceleciliğimiz neticesinde, hemen en kolay şey olan isyancılığa başvururuz. Sabır, tahammül melekelerinden eser kalmaz. Biraz daha dayanabilirsek, belki de bizim dışımızda da gelişmesi ihtimali olan sebepler yüzünden, zarar ederiz, hata ederiz. Ağlamaya, sızlanmaya, sitemkâr olup, şikâyet etmeye başlarız.

Fani geçici bir hayat yaşıyoruz. Yaptığımız, söylediğimiz bir şeyin müsebbibi biz oluruz; ama asla farkına varmayız, belki de varmak istemeyiz. Sürekli birlerini suçlamaya, başkalarının üzerine atmaya çalışırız. Olan ve olması muhtemel birçok şeyden biz sorumlu olabiliriz. Günahıyla-sevabıyla, eğriyle-doğrusuyla olanlar, söylenenler bize aittir.

Bazen hiç beklemediğimiz yerlerden darbeler yiyebiliriz. Birçok şeyden ders alabiliriz, eğer biraz daha dikkatli olabilirsek. Birçok şeyden dolayı her şey tersyüz olabilir. Beklenmedik sonuçlar bizleri art niyetli olmaya itebilir, ümidimizi kaybedebiliriz. İşte o zaman hiç de beklemediğimiz sebeplerden dolayı sınavımızı kaybedebiliriz alimallah! Karşılaştığımız her olaya biraz daha dikkatli ve itinayla yaklaşacak olursak, sonuç itibariyle mutlu olabiliriz.

Görevimizin ve mükellefiyetlerimizin farkında ve bilincinde olursak, karşılığını kat be kat alma şansımız var. Olan biten hiçbir şey tesadüfü değildir. Belirli bir plan ve program çerçevesinde yapılmaktadır. Kimi zaman denenmek, kimi zaman dayanıklılığımızı ve sabrımızı ölçmek için başımıza gelmesi muhtemel olaylar karşısında daha dikkatli, metanetli ve sabırlı olmalıyız. Bunun yüce yaratıcımız tarafından geldiğini kabullenerek, sonuçta ondan gelebilecek her şeye hazırlıklı olmalıyız. Güçlüklere karşı sabır, tahammül gösterebilirsek, sabır ve sebat edebilirsek, şükürümüzü eda edebilirsek, kurtuluşa erenlerden olmamız muhtemeldir.

Dünyevi meselelere dalar gidersek, uhrevi meselelerden uzaklaşırsak, hem dünyamız, hem ukbamız zindan olacaktır. Bihakkın kurallara uymadığımız takdirde, bize bahşedilen sınırlarımız zorlarsak, -Allah muhafaza- kaybedenlerden oluruz. Gayret bizden takdir Allah’tan diyerek nefsanî arzu, heva ve heveslerimize yenik düşmeden, şeytani vesveselerden kendimizi soyutlayabilirsek; ölmeden ölmüş gibi yaşantımıza bir yön verebilirsek, inanın bu sınavımızı çok rahatlıkla verebiliriz.

Anlayacağınız her şeyin sebebi biziz, her türlü soruna çare de biziz. Öyleyse insan olduğumuzun kıymetini bilelim, gereklerini yerine getirelim. Hem bu dünya için çalışalım, hem de ebedi bir hayat için çalışmamıza devam edelim.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Savaş, Dilencilik Ve Rekabet!

Savaş, Dilencilik Ve Rekabet!

Biz millet olarak çok duygusal özelliklere sahibiz. Belki de bu duygusallığımız, mensubu olduğumuz dinin gereği, inanç boyutunda, sosyal yardımlaşma ve dayanışma sonucudur. Olaylara ve olanlara hep duygusal olarak bakıyoruz ve yaklaşıyoruz. Birçok konuda bu böyledir. Ezilene, ekonomik zorluklar içerisinde bulunana, mağdur, mahcup olana ve daha birçok konuda duygusal yaklaşımlar sergileyerek; elimizde, avucumuzda ne varsa vermeye, bulunduğu durumdan kurtarmaya çalışırız. İsteyene veririz yani!

Millet olarak bu özelliklerimiz ön plana çıktığı çok önemli yerlerden bir tanesi de artık bir meslek haline getirilen dilencilik konusundadır. Hasta, yaşlı, çocuk veya çeşitli engelleri bulunan kişilerin, iş bulamadıklarından dolayı, kolay yoldan köşeyi dönme niyetinde oldukları ya da ruhen veya bedenen hastalıklı oldukları için dilenciliği meslek haline getirildiği söylenir. Doğrudur veya yanlıştır, onu o an ki durumları göstermektedir. Özellikle Ramazan'ı Şerif ayında, inanç boyutundaki duygularımızın tavan yaptığı, dini gün ve gecelerde, daha çok suiistimallere şahitlik ederiz. Duygu sömürsünün yapıldığı, hepsi olması bile, birçoğunun artık bunu bir meslek haline getirdiklerinden olsa gerek, yakalanmaları ve durumunun, halinin araştırılması sonucunda, kanıksanmayacak derecede mal varlığının ve parasal gelirinin olduğu tespit edilmiştir. Hepsi böyle mi, elbette hayır! İhtiyacını olan, mecbur kalan da elbette var. Dinimizce dilenmenin, dilencilik yapmanın pek hoş karşılanmadığını bilmekteyiz. İslam'a göre en kötü kazanç yoludur. Rasûlüllah Efendimiz (sav): "Kişi ister, ister.. nihayet kıyamet gününe yüzünde bir parçacık et yokken gelir", "İhtiyacı yokken dilenen, ateş topluyor demektir." "Kişinin iplerini alıp dağa gitmesi, oradan sırtında bir deste odun getirip satması, onun için, insanlara gidip dilenmesinden daha hayırlıdır, insanlar istediğini verseler de vermeseler de." (Buhari, Zekât 60, Büyü 15)Yine Peygamber efendimizin, yanına gelen adama balta vererek, "Al bunu, git odun kes, topla, sat. Seni on beş gün görmeyeceğim." buyurdu. Yani, hangi durumda olursa olsun, dilenilmemesi gerektiğini öğreniyoruz.

Dilencilerden mustarip olmayanınız yoktur. Biliyoruz ki dilencilik, dilenmek, insan rencide, küçük düşüren hallerdendir. Her an, her yerde karşımıza çıkan, kadın, erkek, çocuk, her yaştan insanımızın para alabilmek için, dini bir takım söz ve söylemleri kullandıklarına şahit oluyoruz. En yumuşak yanımız olan, yardımseverlik ve paylaşımcılık duygularımızın ani kabarmalarına sebep olan Allah (CC), Peygamber (SAV), Kuran-ı Kerim (azimüşşan) gibi karşı çıkamayacağımız lafızlarla bizleri tabiri caizse mecbur bırakarak, can alıcı yerlerimizden vuruyorlar.

Camiye gidiyorsun, cami önünde dilenenler, trafik ışıklarında duruyorsunuz sizden bir şeyler isteyenler, banka önünde sizi bekleyenler, parkta, çay ocağında, oturuyorsunuz yanına gelenler, yolda ilerlerken sizi durdurup bir şeyler isteyenler, birçok köşe başında oturmuş gelen geçenlerden bir şeyler bekleyenler... İhtiyacı olsun veya olmasın, bu işi yapanlar var. Verseniz bir türlü, vermeseniz bir başka türlü! Veriyorsunuz, doğru yere gittiğinden emin olamıyorsunuz; vermiyorsunuz, "acaba ihtiyacı var mıydı?" diye vicdan muhasebesine giriyor, vicdan azabı çekiyorsunuz.

Çoğu zaman, dilenen birini geçince, tekrar dönüp gücü nispetinde veya cebindeki paraya orantılı olarak, bir sadakayı defil belâ niyetine verdiklerini biliyorum.

Yine camiden çıkan cemaatin, henüz daha caminin o manevi havası üzerinden gitmeden cebindekileri dilencilere verdiğini de biliyorum.

Zaman zaman dilenciler arasında bir takım olayların zuhur ettiğine de şahitlik ederiz. Hele yerli dilencilerimize, son zamanlarda mülteci olarak memleketimize gelen Suriyeliler de eklenince, bariz birtakım problemler ortaya çıkmaktadır. Geçenlerde Cuma namazı çıkışında, cami önünde dilenciler sıra sıra dizilmişler; ama bir tarafta Suriye'den gelenler kadınlı, erkekli ve çocuklu, diğer tarafta ilimizim müdavimi olan yerli dilencilerimiz var. Tabi Ensar'a yardımcı olmuş olmak babından, Suriyelilere yardım yapılıyor, sadakalar veriliyor. Karşı tarafta ki yerlilerimiz, bundan hoşnut değil ve ters ters bakıyorlar Suriyelilere. Sonunda kadının bir dayanamayıp konuşuyor: "Hep onlara veriyorsunuz, biz de sizin dilenciniz, biz de bu memleketin dilenciyiz" diyor. Camiden çıkan cemaat, tebessüm eden çehreler ve sağa sola baş sallamalar!.. İşte güler misin, ağlar mısın babından, yerli dilencilerin, sözde yabancı olan, ama aslında misafirimiz olan muhacir dilencilerin durumu. Savaş, dilencilik ve rekabet!

Şimdi size bir de fıkra tadında bir olay anlatayım.

İstanbul'dan telgraf gelir. Telgrafta; "kör 50, total 100, hem kör hem total 150. Ne kadar bulursan, kap gel stop" yazıyor. Memurlar içinden çıkamıyorlar. Sonunda emekli olmuş bir memur bularak; "bilse bilse, o bilir!" diyerek çağırırlar ve izâhata davet ederler. "Bunu bilmeyecek ne var" diyerek biraz da dalgasını geçer adam ve anlatmaya başlar. Diyor ki, "kör dilenci varsa yevmiyesi 50, total varsa yevmiyesi 100, hem kör hem total olursa yevmiyesi 150 lira, ne kadar bulursan al getir İstanbul'a!" der.

İşte meslek haline getirilen dilencilerin durumu!..

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Ölüm Var, Ölüm!

Ölüm Var, Ölüm!

Günümüz futboluna farklı anlamlar yükleniyor.

Bu yüklenen anlamlar ile futbol seyirlik olmaktan çıkıyor, bir güç gösterisine, bir tahakküm etme olayına dönüşebiliyor.

Bir isyanın adı dahi olabiliyor!

Kin ve nefretlerini kusacak şekilde deşarz olunan bir savaş meydanı olabiliyor!

Evinde çoluk çocuğuna söz geçiremeyenlerin, gündelik hayatın pisliklerini sergileyecekleri makul ve mantıklı olarak resmileştirdikleri bir güç gösterisi, bir erklik ispat etme sahası olabiliyor!

Futbol, sonuç olarak evrensel bir oyundur, evrensel kurallar geçerlidir ve geçerli olması da gerekir.

Futbolun dili, dini yoktur, şimdilik ulusu vardır, fakat bu da yok olmaya doğru gitmektedir.

Çünkü aynı takım taraftarı olmakla bir ayrıcalığa sahip olduğunu düşünen fanatikler başkasına iyi olma, olabılme hakkı tanımamaktadırlar.

Futbola kan bulaşmadığı zamanlar, bazı insanlar kendilerini huzursuz ve mutsuz görenler, belki maçların başlamasıyla çeşitli yerlerde, canlı, kanlı gelişen olaylarla belki mutlu umutlu olmuşlardır.

Futbol öyle bir hale getirildi ki, yenilse de taraftarların etrafı yıkma ve olaylar çıkarma güdülerine engel olunamıyor, yense de magandacılık yapmalarına engel olunamıyor.

İşte Avrupa şampiyonasında olanlar!

Futbol evrensel bir oyun olduğu nedense unutuluyor.

Âdeta o pis emellerini uygulama alanı için bir araç olarak görüyorlar.

Günümüzde futbol fanatizmin pazarlanma alanı olmuştur, aynı zamanda muhtemel amaçlara ulaşmada bir araç olarak, bir basamak olarak görülen bir büyük sektördür.

Aslında futbol sadece bir oyundur, oyun olarak kalması da gerekir.

Ancak nedense futbolun bir oyun olduğunu unutuyoruz.

Teravih kılıyoruz.

Sağımda 17-18 yaşlarında bir genç, solumda 2 genç duruyor.

Namazı bozabilecek onlarca hareket yapılıyor.

Har hallerinden ilk defa namaza geldikleri anlaşılıyor.

Derken, arada biri, diğerine; "Bu ne ya! Bu nasıl bir iştir, öldüm, bittim, nereden geldik buraya" diyor.

Gayr-ı ihtiyarı dönüp bakıyorum, hem üzülüyorum, hem utanıyorum, hem kızıyorum kendime, hem de anne babalara...

İşte gençliğimiz durumu.

Hem farzı kılmaz, sünneti kılarlar, 5 vakit kılmaz teravih kılarlar, hem de gelince ah vah, of pof ederek, şikâyet ederler.

Ön saflarda olmamızdan olsa gerek gidemiyorlardı, yoksa yarım bırakıp giderlerdi.

A'dan Z'ye hepimiz suçluyuz, hem de çok suçluyuz.

Çocuklarımıza camiye, namazı, öğretememişiz.

Aslında her çalışanın masasında bir mezar biblosu, maketi bulunmalı.

Ki ölümü hatırlasınlar, ona göre...

Tıpkı Harname ve Eşşekneme kitapların yazarı Prof. Dr. M.Sait DOĞAN'ın (Hayrullah ŞANZUMİ) her an masasında mezar maketi bulunduğu gibi.

Ya da "Hz. Ömer (r.a.) halife olduğunda, parasıyla bir adam tutarak, adama, her gün bir akçe vereceğini söyleyerek, "ölüm var ya Ömer, Allah'tan kork," hatırlatması gibi.

Ölüm var, ölüm!!

Bir şeyin kıymetini bilmek ve anlamak için, onu her şeyiyle, zıddını yaşayanlar kadar çok iyi bilen başka kimse yoktur.

Beyin, gönül, dil ve ağızdan çıkar her söz.

Doğru yanlış, ödül, ceza, müstahak insan da öz!

Madem bu dünyada akıbetin ölüm,
Nedir bu gözyaşı, kin, nefret ve zulüm.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Sen De Haklısın, İki Gözüm!

Sen De Haklısın, İki Gözüm!

İnsanlığın ruhunu çektiler, özellikle gençlerin içini boşalttılar. Geleceğini, ideallerini, arzularını, taleplerinin ne olduğunu anlamayan/anlayamayan bir nesil ortaya çıktı, yolunu kaybetti ve esen rüzgârla beraber, sağa sola yalpalanmaya başladı. Menzili belli olmayan hedeflere doğru sürüklenmeye başladı. Tabiri caizse, insanın genetiğiyle oynadılar. Yiyecek de, içecek de, bitkiler de hâsılı her şeyin genetiğiyle oynadıkları gibi, insanın da genetiğiyle oynamaya başladılar. Bir ateş çemberi her yanımızı sarıp sarmalamış durumda. Yozlaşmış kültür, hayatımızın her anında bizi tehdit etmektedir.

Oruç tutup, akşama kadar yatacaksın!
İftarla birlikte doğruca kahveye koşacaksın!
Sonra yağlı yavan ekmek ve boyam şerbeti alıp eve gideceksin!
Sahur yapıp, yine yatacaksın!
Namaz yok, niyaz yok, teravih yok, tövbe istiğfar, salavat yok,yok yok...
Sonra, adı oruç tuttum/tutuyorum olacak, öyle mi?
Oruç bu olmasa gerek!
Çünkü biz oruç tutuyoruz da, acaba oruç bizi tutuyor mu?

Güzelin güzelliğini güzel göstermesi gereken güzel gözler,
Güzelin güzelliğini güzel göreceğünce güllü gözlerle göster.

Kimse kimseyle hem fikir olmak, aynı şeyleri düşünmek, sevmek, sevmemek zorunda değildir. Ancak, insanlarla karşılaştığınız yer, zaman ve mekânlarda; birbirinizin yüzüne bakacak karakterde, kişilikte, şahsiyette ve haysiyette olun.

Gönlümüzdekiler ayrı, aklımızdakiler ayrı olmaktadır, maalesef!!

Akıllı delinin biri, dağda kestiği odunlarını merkebe yükler, ovaya, yani odunu az olan bir yere satmaya götürmek için yola düşer.

Yolu bir köyün kenarından geçer.

Yağmur yağmıştır.

Yerler çamur, haliyle köyün dışındaki çayır da bataklık olmuştur.

Merkebi çamura batar.

Hemen köye gider, "çabuk söyleyin bana, bu köyün sahibi kimdir?" der.

Ağayı çağırırlar.

Köyün sahibi akıllı adamdır.

"Benim" der.

"Hemen gelin benim merkebi çamurdan çıkarın, ben falan yere gideceğim, sakın ola dönüşte burayı böyle görmeyim, hemen kurutun, yoksa hepinizi öldürürüm!" der.

Köyün sahibi bakar ki mecnun, fazla üstüne gitmez, "emredersiniz" der.

Bir süre sonra, dönüşte aynı yerden geçen adam, bakar ki kurumuş.

Yine "hemen bana köyün sahibini çağırın" der

Köy sahibi gelince; "aferin işte, böyle iyi olmuş, nedir öyle herkesin merkebi çamurda kalıyor.

Demek ki korku kar ediyor" der ve evinin yoluna koyulur.

Aslında köylülerin yaptığı bir şey yoktur, sadece yağmur yağmamıştır, doğan güneş o yeri kurutmuştur.

Dedim, " bu kadar da olmaz ki?"

Dedi ki, "sen de haklısın, iki gözüm!"

Dostlarla çay ocağında oturuyoruz.

Yan masada, etraftakilere aldırış etmeden hararetle konuşmalar yapılıyor.

Ve en ilgi çekici bir konuşmaya şahit oluyoruz.

"Herkes bir şeylerden çeker, Allah var, en çok çekenler de sofilerdir" diyor birisi.

Destek maçlı bir diğeri, "gerçekten öyle" diyerek ekliyor; "sofiler var ya, o sofiler! Tespih çeker, sabır çeker, salavat çeker, ondan, bundan çeker ve çok da nefsinden çeker!" diyor.

Tebessüm edenlere, gülenlere tabi ki biz de gayr-ı ihtiyar-ı iştirak ediyoruz.

Hani haksız de değiller yani!

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Ev Alma, Komşu Al

Ev Alma, Komşu Al

Küçükken babam hep söylerdi de lâfın nereye geldiğini pek anlamazdık.

Büyüdük, kendimiz ev almaya karar verdik.

Yine babam, “aman ha, dikkatli ol, ev alma, komşu al” bize sürekli bu atasözünü söylerdi.

Yine pek umursamadık.

Gün geldi yeni aldığımız eve girdik.

Kısa bir süre sonra ne demek istediğin çok iyi anladık.

Anladık ama iş işten geçmiş oldu.

Bir hayvan değil ki, kesip kurtulasın, bir mal değil ki pazarda satıp kurtulasını, kiracı değilsin ki çıkıp başka eve gidesin.

Zararına satıp başka yer gitmekte olmaz.

Eee, o zaman!..

Bununla yaşamak ve idare etmek zorundasın artık. Apartman hayatı resmen bir dert, bir çile, bir ıstırap...İnsan, sinir hastası oluyor.

Kızarsan olmuyor, seslenmesin hiç olmuyor, bir ortak kullanım alanı bulunuyor.

Tabiri caizse, paranla, malınla rezil oluyorsun, yoruluyorsun, hasta oluyorsun.

Apartmanda gürültü yapmak, çoğu zaman facialara yol açıyor, bazen iş cinayetlere kadar varıyor.

Bir de kaldığın apartmanda, anlayışsız, lâf anlamaz, söz dinlemez bazı ailelere komşu olduysanız, vah halinize?

Atsan atılmaz, satsan satılmaz, vursan, dövsen, kavga etsen hiç olmaz.

Basından, görüntülü medya araçlarından, duyarsız, anlayışsız kişilerin gürültüleri yüzünden,

Silahların çekildiği, cinayetlerin işlendiğine şahit oluyoruz.

Kimi zaman karakolluk olunan durumlarda, ağır bir cezası olmadığından; sadece gürültü yapmanın, kabahatler kanununa göre cüzi bir cezası vardır

Bana sorarsanız gürültü yapmanın, komşusunu rahatsız cezası çok arttırılmalıdır ki caydırıcılığı olsun.

Ama nerede?

Eden ettiğiyle, rahatsız olan edindiği sinir haliyle kalıyor..

Şimdi son zamanlarda, konutlardan kaynaklanan gürültü ve titreşimin yönetmeliklerle belirlenen standartlara indirilmesi için faaliyet sahipleri tarafından gerekli tedbirler alınıyor.

Gürültü yapanlara ise para cezası uygulanıyor deniliyor ama peki, evde gürültü yapmanın cezası ne kadardır?

Biliyor musunuz?

Biraz sorup, soruşturup, araştırınca, 2872 Sayılı Çevre Kanunu olduğundan bahsediliyor. Böylelikle, bütün canlıların ortak varlığı olan çevrenin, sürdürülebilir çevre ve sürdürülebilir kalkınma ilkeleri doğrultusunda korunmasını sağlamasını amaçlayan bir kanun olduğunu görüyoruz.

Bu kanuna göre, işlerin huzurunu, sakinliğini, beden ve ruh sağlığını bozabilecek, yönetmeliklerle belirlenen standartlar çerçevesinde, gürültü ve yapmak yasaktır deniliyor. Bunun için bina sahipleri gerekli tedbirleri almak zorundadır, yapanlara idari para cezası uygulanması gerekiyor.

Peki dinleyen, yapan, takan var mı?

Yok!

Bu biraz zordur, ama bu kurallara uyulmazsa ne olur, gürültü yapmanın cezası ne kadardır?

Bu Kanunun 14 üncü maddesine göre çıkarılan yönetmelikle belirlenen önlemleri almayan veya standartlara aykırı şekilde gürültü ve titreşime neden olanlara, konutlar için 400 Türk Lirası para cezası uygulanıyordu.

Yeni tebliğ ile, evde gürültü yapmanın cezası 400 TL'den 970 TL'ye yükseltildi.

1 Ocak 2016 tarihinden itibaren evde gürültü yapanlara 970 TL ceza uygulanacak deniliyor.

Toplu yaşamın sürdürüldüğü konut siteleri ve apartman gibi yerlerde, birtakım gürültü kurallarına uyulması gerekiyor.

Şimdi gel de eskiden beri söylenen bu atasözüne kulak verme ve rahmetli babacığımın “oğlum ev alma, komşu al” sözüne hak verme.

Tecrübeyle ispatlanmış, eskilerin ne güzel de sözleri varmış.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Sevinmeli Miyiz, Yoksa Üzölmeli Miyiz?

Sevinmeli Miyiz, Yoksa Üzölmeli Miyiz?

Akşam, çarşı merkezine çıkarak gözlem yapmak istedim.

Amacım kahvelere ve son zamanlardaki ismiyle Kafelere gidenleri şöyle uzaktan da olsa gözlemlemek.

Birkaç kahveye girdim, oturanlar hep yaşları ilerlemiş insanlardı.

Gençler çok azdı.

Bu aslında güzel bir şeydi.

Belki sevinmeliydim, sevinmeliydik.

Demek ki kahveye gençler fazla takılmıyor, oyun oynayanlar hep orta yaşlılar ve yaşlılar.

Kafe diye tabir edilen yeni nesil kahvelerde ise, durum tam tersiydi.

Oturanlar çoğunluğu hep gençlerdi.

Belki fazla yaşlı ilerleyenler yoktu.

Belki gençler oyun oynamıyorlardı...

Ama yanlış olan ve ters giden başka bir şey vardı.

Herkesin başı önünde, sohbet ortamları oluşturmuşlar görüntüsü var.

Herkes kendi halinde!..

Herkes kendi dünyasında...

Kimsenin, kimseye baktığı yok.

Kimsenin, kimseyle konuştuğu yoktu.

Neden mi, sebep mi?

Elbette ki günümüzün yeni baş belası olan akıllı cep telefonları!

Zaten bir onlar akıllı!

O telefona bakanlar, oyalananlar ise, sanki hepsi akılsız!

Yani akıllı insanların yaptığı, akılsız gibi kullanan akıllıların, kullandığı akılsız akıllılar! (Biraz acayip bir söylem oldu ama tıpkı tekerleme gibi)

Herkes gömülmüş cep telefonlarına, uyuşmuş vaziyette kendinden geçmişler!..

Yaşadıkları dünya yıkılsa, anlamayacaklar, duymayacaklar, görmeyecekler!

Etrafında neler olup bitmiş, fakında değil!

Bir süre baktım, kimin umurunda, ne kafasını kaldıran ne de dönüp bakan!

Bir süre sonra, benimde olan yeni akıllı telefonla, birkaç kez resimlerini çektim.

Ama yine de ne bakan var, ne de "ne yapıyorsun kardeşim!" diyen, diyebilen!

Hani hep söylenir ya!

"Maşallah, sohbetinize de doyum olmuyor!" diye.

İşte öyle!

Mübarekler toplanmışlar, bir sohbet ki, bir muhabbet ki, değmeyen keyfine!

Belki her biri bir yerden gelmiştir.

Belki birbirleriyle iki kelime konuşmaları gerekiyor.

Sanırım, neredeyse telefonla WATSAPP üzerinden hal hatır soracaklar!

Şimdi diyorum ki "acaba gençler kahveye gitmeyi sevmiyorlar mı, yoksa İnternet-Wi-Fi kullanımı bedava da ondan mı böyle davranıyorlar."

Sebepler ne olursa olsun, her geçen gün gençlerimi kaybediyoruz, internet ve baş belası akıllı telefonlara kurban ediyoruz.

Kahveye gitseler de büyük sıkıntı, cep telefonlarının esiri olsalar da...

Akıllı telefonları üretenler dahi bu kadar kullanmadıkları halde, maşallah bizim gençler hepsinin yerine kullanıyorlar.

İnsan, derinden düşününce üzölüyor vallahi!

Geleceğimiz gençliğimizi kaybediyoruz, internet belâsına kurban ediyoruz.

Bir an önce bir şeyler yapmalı ve gençlerimizi bu durumdan kurtarmalıyız, ama ne yapmalıyız?

Düşünün, düşünün bence, hem de çokkk düşünün!

Gençlerimizin kahveye gitmedikleri sevinmeli miyiz, yoksa kafelerde akıllı telefonlarının içine gömüldükleri için

üzölmeli miyiz, yoksa her ikisi içinde muhasebe yaparak, derinden bir ah mı çekmeliyiz?

Bilemiyorum, siz ne dersiniz?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Söyleyin, Biz de Bilelim!

Söyleyin, Biz de Bilelim!

Kendini bir halt sanan zat-ı muhteremler, insanlara tepeden bakmaya, sahip olduklarıyla insanlara hükmetmeye, tahakküm kurmaya çalışanlar, günü gelip (hiç bir şey ebedi devam etmez) ayaklar altına düştüklerinde; kudurmuş gibi, ağızları salya sümük akıtmaya ve feveran etmeye başlıyorlar.

Eeee artık baştan hesabını yapacaktınız, yoksa böyle rezil-rüsva olursunuz işte!

Hiç mi sizden öncekilerden ders almıyorsunuz?

Geldin, vardın,

Öldün, yoktun,

Arada var mıydın?

Yaşadın mı sandın?

Peki, nedir bu egon, gururun, nefsin..?

Söyle, biz de bilelim!

Ramazan denince, oruç, iftar, sahur, o tamam.

İftar öncesi bütün hazırlıklar tamam...

Ah bir de namaz, teravih olsa...

Sonra, işte esas mesele ve dananın kuyruğu orada kopuyor.

Çünkü Ramazan demek, eğlence demek sanki!..

Eğlence adı altında, her yerde acayip programlar...

Bilmem hangi sanatçılardan konserler...

Hangi gruptan çalgılı ilahiler, Allah lafzıyla kendinden geçmeler...

Davul, orkestra, eşliğinde rahmani ve uhrevi, tasavvufi Allah'ın adını anmalar...

Oruç tutanlar da, namaz yok, teravih yok, dua yok, zikir yok, (görüyoruz, şahit oluyoruz) bu nasıl bir Ramazandır.

Ramazanın ruhuna ne kadar uymuşsa artık, ondan sonra da hop herkes bayram ediyor.

Anlaşılması zor oluyor, Ramazan-ı Şerif ibadet ayı mı, yoksa eğlence ayı mı?

Sahi ne oldu, o da senin gibi kuldu!

Sordun mu ki hiç, nasıl felâh, huzur buldu?

Çok zenginmişsin, bana ne!

Çok fakirmişim, sana ne!

Ben halimden memnunsam...

Ne olduğumdan, ona ne!

Hiç, uğradığı haksızlıktan sonra, başına örülen onca çoraptan sonra, kurulan sayısız tuzaktan sonra, sabreden birinin,

o sabırdan sonra, nasıl konuştuğunu ve söylemlerine şahit oldunuz mu?

Hiç düşündünüz mü, söylediklerinin ne kadar ağır, öldürücü darbeleri olduğunu?

Hiç düşündünüz mü, yapanı, söyleyeni ne kadar yerin dibine soktuğunu?

Hiç düşündünüz mü, nasıl mengenenin dişlileri arasında nasıl sıkıldığını?

Allah'a (CC) iyi bir kul,

Allah'ın Resulü Hz. Muhammed'e (SAV) iyi bir ümmet,

Kuran'ı Kerim'e iyi bir şakirt,

Ailesine iyi bir evlat, olmaktan başka, daha özel ve güzel ne olabilir ki?

Hiç düşündün mü?..

Kalbi, yüreği olan,

Vicdanı, merhameti olan,

Gülen yüzü, sözde özü olan,

Düşenleri kaldıran,

Sofrasına yoksulu alan,

Miskinleri kalkındıran,

Öteden de ötesi olan,

Kimdir sence?..

Söyleyebilir misin?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Para Deme, Çocuklar Duymasın!

Para Deme, Çocuklar Duymasın!

Milli ve manevi değerlerimizi yok etiler.

Biliyorlardı ki bir toplumu yok etmenin en kolay ve basit yolu milli, manevi ve ahlaki değerleri yok etmektir.

Biliyorlardı ki, tarih mili ve manevi değerlerine sahip olamayan milletler, tarih sahnesinden, dünya coğrafyasından yok olup gitmişlerdir.

Değerlerimizi saldıran, değiştirilmesine ve yozlaşmasına vesile olması sebep olanları sevdik, sevmeye zorlandık.

Gençlerimizin ahlakıyla oynayıp, temellerine dinamit koydular.

Günü geldiğinde fitili ateşlediler.

Oysaki İslam din âlimlerimiz; “İnsan, seveceği kimseyi iyi seçmeli, ona göre sevmeli.” Hadîs-i Şerifte: “Kişi sevdiği ile beraberdir” demişlerdir.

İşte o bildiklerinin tersine hareket ederek yanıltmalı ve gençlerimize sahip çıkmalı, milli, manevi ve ahlaki değerlerimize sahip çıkacak şekilde yetiştirmeliyiz.

Güzel bir yerde, güzel bir şekilde yaşamayı herkes ister şüphesiz.

Hayatın ömrünün kısa ve uzun olmasına fazla takılmadan, nasıl rahat olabileceksen, o şekilde bir yer ve mekân, havası, suyu, yeşili ve yaşam kalitesi ve hayat standarttı yüksek olan bir yer seçer, ister.

Sürekli bunun için çalışır, çabalar, birikimler yapar ve birikimlerini de bu uğurda, bu amaç için harcar.

Şu unutulmamalıdır ki para belki çok gereklidir, belki rahat ettirir, ancak mutlu ettiği, mutluluk ve huzur verdiği söylenemez.

İnsanın vicdan ile cüzdânını arasına sıkıştığı bir yerde, ortamda, kimse mutluluktan, huzurdan bahsedemez. Ancak paranın da bir araç olarak, amaçlar için vazgeçilmezi olduğu da bilinen bir gerçektir.

Bunu kimse inkâr edemez.

Kıyılan canlar,

Ölümler,

Şehit haberleri,

Akan gözyaşları,

Dökülen kanlar,

Yangın yeri yürekler,

Kırık, buruk kalpler,

Yırandık, yorulduk,

Mazlumlara zulüm,

Her konuda istismarlar,

Bunaldık, duyarsızlaştık,

Sıradanlaşan olayları artık kanıksadık,

“Bana ne! “ “bana dokunmayan yılan çok yaşasın!” dedik.

Unuttuk ve geçiştirdik.

Bireyselleştik, hırçınlaştık, vahşileştik,

Menfaatçi ve tamahkâr hale geldik,

Neden ve niçinler içinde boğulduk,

İç muhasebeden, öz eleştiriden, empatiden uzak bir yaşama mahkûm olduk.

Bazı konular var ki, anlatsan bir türlü, anlatmasan bir türlü,

Öyle sözler var ki söyleyen bir türlü, söylemeyen bin bir türlü.

Herkes senden akıllı, herkes senden daha fazlasını ve en iyisini biliyor.

Akıl vermeye gelince çok, ama iş yapmaya gelince ortada yoklar.

Hani hep söylenir ya!

İşi biliyorlar, işe gitmiyorlar.

Ayakta uyuyorlar, otele para vermiyorlar.

Güya zenginler ama, cepleri delik deşik.

Yangın, sürgün, zulümlerin yer aldığı sahnelerin en kötü oyuncularını insanlardır.

At izi, it izi, birbirine karışmış.

Kimin eli, kimin cebinde, belli değil.

Susun, sakın ola çocuklar duymasın!

Sonra, nasıl anlatırız!

Kerim BAYDAK

Çok Mu Evhamlıyız!

Çok Mu Evhamlıyız!

Şu âlemi bir yapan vardır, bir de yıkan vardır.
Peki, ikisinin arasında ne vardır?
Nankörlükte sınır tanımayan insan, denilebilir mi?

Ne yaparsanız yapın, bazı insanların huyu-suyu, karakterleri asla değişmiyor, değiştirilemiyor. Öyle yaşı başı, mevki makamı, işgal ettiği koltuğu, eğitimi, sahip olduğu edinimleri ve insani değerleri hiç mi hiç fark etmiyor.

Kimileri balı yer, arı da başkalarını sokar,
Kimileri cefasını çeker, başkaları da sefasını sürer.
Kimileri yoğurdu çalar, başkaları da kaymağını yer.
Kimileri didinir, çabalar, yapar, başkaları da üstüne oturur, sefasını sürer.

Bu fani dünyada, herkes bir şekilde imtihana tabidir.
Kimi, sevdiğiyle, aşkla...
Kimi, sahibi olduğu ve sonunda bırakacağı malıyla...
Kimi, evlendiği eşiyile...
Kimi, sahip olduğu çocuklarıyla...
Kimi, görmediği gözlerinden dolayı karanlıkla...
Kimi, yürüyemediği, olmayan ayaklarıyla...
Kimi, tutamadığı olmayan elleriyle...
Kimi, müptelası olduğu amansız hastalığıyla...
Kimi, ya cennetlik ya da cehennemlik olabileceği, en önemlisi olan nefsiyle...
Hâsılı anlayacağınız, herkes ölene kadar imtihandadır.
Sabredenler ve şükredenler, kurtuluşa erecek olanlardır.
Ne mutlu her şeyin haktan geldiğini bilerek, sabredenler ve haline şükredenlere.

Artık öyle bir hale geldik ki; okuduklarımızla değil, duyduğumuzla amel etmeye başladık.
Bu da bizi olmadık yerlere götürmekte, olmadık işler yaptırmaktadır.

Hayatı birleşti, kimyası değişti,
Öyle bir hal aldı ki çok çirkefleşti.

Çok uğraştı, yaşamı özüne uymadı,
Uyarıldı, ahmaklığına doymadı.

Kini kimliğinin hep önüne geçti,
İlla ki her zaman, zor olanı seçti.

Tarihle inancın kesiştiği yer narince,
Herkes aradığını bulacaktır halince,
Kararı verecek elbette yalnız kalınca,
Bir an tefekkür ederek, ummana dalınca.

İnsan olarak biz canlılar, çok tuhafız.
Hiçbir şeyden memnun olmuyoruz, olamıyoruz.
Geçmiş, geçenleri, olanları, nedense hep unuturuz.
Her yıl kış ayında, yazın, sıcakların nasıl olacağı hakkında görüşler ileri sürer, fikirler üretiriz.
“Yazın geleceği kıştan, ya da ne bileyim, kışın gelişi yazdan belli olur” gibisinden lâflara sıkça başvururuz.
Belki çok evham yaparız, belki de gerçekten mevsimler değişken oldu.
Tabi, küresel ısınma, mevsimsel değişiklikler, iklimsel farklılıklar, aşırı sıcaklar, ya da soğuklar, artan doğal afetler, sıkça rastlanılan olumsuz tabiat olayları, belki de bizim bunları söylememize sebep oluyor.
Öyle ya! Bir yerde afete dönüşen yağmurlar ya da kar yağarken, hemen yanı başında, kavurucu sıcaklar, kuraklıklar gözleniyor.
Hemen her sene bir öncekine göre kıyaslar yaparak değerlendirmelerde bulunuyoruz.

Acaba çok mu unutkanız ya da çok mu evhamlıyız, bilemiyorum!

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Ben Cahilim de!..

Ben Cahilim de!..

Her patlamanın ve terör olayından sonra, soyla yardımlaşma ve dayanışmanın üst seviyede olması gerekirken, bazı kendini bilmezler, vurgun, yağma ve talanlara girişerek fayda sağlayan fırsatçılar bazılarının ekmeğine yağ sürüyorlar. Bu kargaşalar elbet birilerinin işine gelmektedir.

Bunlara o meydanı bırakmamalıdır.

Adeta kavram kargaşası içerisinde yok olmaktayız.

Evde çocuklarımıza, savaş, terör, terörist, pkk, hizbullah, mafya, çete, bomba, ölüm, yağma, talan... gibi kavramların anlamını açıklamakta zorlanıyoruz.

İnsanların televizyon ekranlarında neden ağladıklarını, çocukların ve askerlerin neden öldüklerini, savaşların neden çıktığını, Amerika ya da Rusya'nın neden masumlarla savaştığını açıklamakta, sizi bilmem ama inanın kendi adıma çok zorlanıyorum.

Maalesef kimliksiz kuramsız bir nesil olmuş,

Hani olur ya, denilirse miadı dolmuş,

Sitemkâr olma, öncekiler de öyle bulmuş,

Hak, hukuk, adalet varsa işte o kul olmuş.

Düşük bel, etek, düşük pantolon giyen, eğildiğinde kışları ve giydikleri iç çamaşırları görünen soytarıların dediği gibi, acaba uygarlık göstergesi midir?

Ben cahilim, bilemiyorum da!

Toplumda yapılan küçük tartışmaları gülümseyerek ve özür dileyerek bitirmek yerine kavga, ya da cinayetle sonlandıranlar, acaba ne kadar uygar olduklarından bahsedebilirler?

Yıllar önce, her köşe başında satılan ya da kiralanarak okutturulan TEKSAS, TOM MİKS, PEKOS BİLL, ZAGOR, KİNOVA, KIZILMASKE, TENTEN, SÜPERMAN, BATMAN, CONAN, TEX, MİSTER NO, gibi çizgi romanların faydalı mı, zararlı mı olduğunu bilemiyorum!

Ama Tosbağa, Kurbağa, gibi kelimeleri söyleyemeyen biri olarak, çocukluğumda bu kitaplarla okumamın düzeldiğini söyleyebilirim.

Hoşgörü, uzlaşma kültüründen yoksun, çevreye ve çevresine duyarlı olmayan, çıkarıcı, ikiyüzlü, nemelazımcı, paylaşımcı olmayan, "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyen, "her şeyi ben bilirim" ayaklarına yatan, ahmak, dengesiz, tutarsız ve düzenbaz insanlardan oluşan bir toplum olmaya doğru hızla ilerliyoruz.

İnsanları yönetenlerin belki okulu yoktur, ama bilgi, birikim, yetenek ve tecrübeyle belğin olan özelliklerinden dolayı sevilirler, sayılırlar.

Hele bunların yanında, genel kültürü ve insanî yönü de kuvvetliyse o zaman ancak takdir eder, saygı gösterir ve hürmet edersiniz.

Bu yüzdendir, otoritesini bulunduğu mevkiden değil, bilgisinden ve fikrinden alan yöneticiler; toplumla iç içedir, her zaman egodan, bencillikten uzak, alçak gönüllü olur, faydalı fikirler üretir ve herkes tarafından sevilir, sayılırlar.

Eğer böyle bir yöneticiye sahipsiniz, çok şanslısınız demektir ve oturup şükretmelisiniz.

Örneğin

Aynı sistemin iki hükümdarı:

Yezid bin Muaviye nerede

Ömer bin Abdülaziz nerede

İşte Zulmün ve Adaletin sembol isimleri!..

Kum saatine uyarlanmış gibi yaşıyoruz,

Gelen çeviriyor, giden çeviriyor,

Yani bir aşağı, bir yukarı..,

Biz akarken, olanlar her zaman arada kalanlara oluyor.

Her şey alt-üst oluyor.

Üsttekiler değişiyor, alttakiler değişiyor,

Ölen, çeken, her şeye müstahak olan aradakiler oluyor.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Hayırlı Bayramlar, Sayılı Günler Çabuk Geçermiş

Hayırlı Bayramlar, Sayılı Günler Çabuk Geçermiş

Sayıllı günler çak çabuk geçermiş!.. Aynen öyle... Bir iki üç... Derken bir ay Ramazan-ı Şerif orucu nihayet sonlanmak üzere...

Kimileri bitmesine sevinirken, kimileri “Ne kadar çok çabuk geçti” diye üzölmektedir. İster üzölelim, ister sevinelim... Nihayet yarın herkes aynı çerçeve içerisinde, yine rutin yaşamlarına başlayarak hayatlarını devam ettirecekler. Eğer insan olarak yaratılmışsak ve diğer canlılardan farklı bir yaradılışa sahip isek eğer, insanlığın gereği olan bir takım özelliklerimizin de farklı olmaları gerekir.

Oruç tutarsınız veya tutmazsınız!... Tabi ki o sizin bileceğiniz bir şey. Elbette sizin kişisel tercihleriniz. Ancak gerçek olan bir şey var ki; inanmışsak eğer ve bizlere bahşedilen güzelliğlerden ve nimetlerden faydalanıyorsak, elbette şükür babında yaratana karşı mükellefiyetlerimizi yerine getirmeliyiz. İşte bu nimetler şükürün ifadesi olan Onbir ayın Sultanı olarak kabul edilen bir aylık Ramazan-ı Şerif orucunu tutmak da görevlerimiz arasındadır demektir. Kaldı ki manevi havasının yanında, madden de bir takım faydaları ve insan yaşamı üzerinde sosyal hayatı düzenleyici nitelikte etkin ve kalıcı farkındalıkları mevcuttur.

Özellikle yorulmuş olan beden, bu bir aylık süre zarfında inzivaya çekilircesine istirahat etmektedir. Bir yandan tüm bedensel uzuvlar dinlenirken, diğer taraftan şükürün edası olan bir manevi iklimde yaşamının verdiği huzur ve mutlulukla da; sahip olduklarımıza başaramayanlar veya az sahiplik edenlerin ahvali hallerinden haberdar oluruz. Yardımcı olmak adına açlığın kıymetini, susuzluğun ne derece zor olduğunu, yaşamın gereksinimlerine olan ihtiyaçların zaruriye tine binaen ulaşmasının zorluklarıyla baş başa kalırız. Kimi zaman bu sahip olduklarımızı başkalarıyla paylaşabilme mutluluğuyla huzur bulur ve kendimizi ferahlamış hissederez. Yürekten coşarak taşan sevgi ışıklarını, kalbi muhabbet ve mutluluğunu ta derinlerde bir yerlerde hissederek, adeta duygudaşlık (Empati) yaparcasına, kendimizi başkalarının yerine koyup da ne durumda olduklarını veya olabileceklerinin hesabını yapar, ona göre bu bir aylık manevi havayı teneffüs etmeye çalışırız.

Bundan yoksun olarak yaşayan, âdeta Ramazan-ı Şerif orucunu sadece aç kalmaktan ibaret görenler, bu güzelliğın tadına, hazzına varamayıp, o huzur ve mutluluğu tadamayıp, yok olmaya mahkûm olmakta ısrar etmektedirler. Dedim ya!... Tabi ki bu onların kişisel tercihleri...

Bakin bu sene de geçti. Şimdiye kadar nice Ramazan oruçları ve bayramlar yaşadık. Belki bundan sonra da birçok Ramazan oruçları tutacak ve nice bayramlar göreceğiz.

Kısacık bir tefekkürle şöyle etrafımıza bakacak olursak çocuklarımızdan, büyük aile efradımızdan, dostlarımızdan ve tanıdıklarımızdan birçoğunun aramızda olmadığını görürsünüz. Ancak hiç kimsenin bundan sonraki Ramazanın ayını ve müteakip bayramları göreceği garantisini veremez.

Kim bilir belki yeni oruca ya kavuşuruz, ya kavuşamayız... Hiç umulmadık bir zamanda ve beklenmedik bir an da göçüverirsiniz bu fani dünyadan. Bilinmeyen bir yer, zaman ve mekânda bir bakmışsınız ki gidivermişsiniz. Bırakmak istemediğınız, doyamadığınız o güzelim dünya nimetlerini elinizi, eteğinizi çektiren o ölüm kapınızı çaldığı an da artık yapacak bir şeyiniz kalmamıştır. Mecburiyetten ve mahcubiyetten ne yapacağını şaşırır vaziyette, yaptıklarınıza ve yapamadıklarınıza hayıflanır durursunuz. Ama ne çare artık vakit son bulmuştur. Artık göç başlamıştır. Geriye dönüş yoktur. Yaptıklarının ve yapamadıklarının hesabını verme mekânına doğru yol alacak bir yolculuğa çıkarsınız artık. İşte ne mutlu o günde, yolculukta kendine lazım olabilecek azığını toplayabilenlere. Ne mutlu imtihan dünyasına gelerek sınava geçmek için gerekli hazırlıklarını yapanlara, tamamlayanlara...

İnşallah yarın mübarek Ramazan bayramıdır. Her ne kadar bazıları her şeyimizi değiştirdikleri gibi bayramlarımızı da değiştirerek adını şeker bayramı olarak koymuşlarsa da; biz yine bayram gibi bayramımızı kutlayalım. İncancımız ve itikadımız gereği rahmet, mağfiret ve kurtuluş vesilesi olan bayram ruhuna yaraşır bir üslupla üzerimize düşeni yapalım. Mükeffell olduğumuz ve Hâkim-i mutlak'ın bize vermiş olduğu nimetlere karşı, sahip olduğumuz ulvi ve yüce değerler silsilesi içerisinde görevlerimizi yerine getirelim.

Peki, ne yapalım diye soracak olursanız? Elbette herkes kendisine göre yol haritası çizmiştir. Nasıl bir yol haritası çizilmiş olursa olsun, Rabbilalemin'e ulaştıran bir yol olduktan sonra, kim, ne ve nasıl yaparsa yapsın, hiç önemli değil. Sonuçta varılan hedef aynı olduktan sonra, gidilen yollar farklı olsa ne yazar.

Önemli olan bu mübarek ayda, huzur-u ilahiye' de, maneviyat ummanında aklanıp/paklanan halimizi, yılın diğer aylarında da devam ettirmek. Esas gayemiz ve hedefimiz bu olmalıdır.

Maneviyat ikliminde yüreklerinize dolan sevgiyle, kalbinize işlenen o muhabbetle, yaşanan o mutlu ve huzurlu yaşantınız içerisinde ki o ulvi ve yüce duygularla, bayramınız kutlar, hayırlara vesile olması Cenab-ı Allah'tan en büyük dileğimdir.

Ramazan-ı Şerif bayramınız kutlu,

Yarınlarınız umutlu,

Yüreklerinize neşe ve mutluluk dolsun.

Kerim BAYDAK

kbyaydak61-artan@hotmail.com

BİR BAYRAM DAHA GEÇTİ

BİR BAYRAM DAHA GEÇTİ

Bayram sonrası, hemen hemen hep aynı şeyler söylenir. Kimi zaman iyi, kimi zaman kötü, kimi zaman acı, gözyaşı! Ne yazık ki bir türlü bu söylenenler değişmiyor. Sevinç, mutluluk, huzur duymak, yaşamak, yaşamaya çalışmak en önemlisi de, ya bunu sevdikleriyle paylaşmak!.. Sanırım bu derece derli toplu hissedilen, yaşanan duygu ve davranış örnekleri, başka hiç bir zaman diliminde olacağını sanmıyorum.

Bu zaman dilimi içerisinde meydana gelen bazı olumsuz değişimler, sosyalleşmenin anlaşılması ve algılanması noksanlığıyla, gerek terör, gerek trafik kazaları sonucu dramatik durumların yaşanması kadar acı bir şey olamaz.

*

Bayram süresince en önemli ziyaretlerden bir tanesi kabristan (mezarlık) ziyaretleridir. Benim de en çok hoşuma giden kabristan (mezarlık) ziyaretlerinde, ölümü hatırlamak ve gidenlerden bir ders almak amacıyla, tefekkür için bulunmaz anlardır. Bu ziyaret anlarında, en çok vatan müdafaası için canlarını seve seve vermekten çekinmeyen şehit olan genç fidanlarımızın kabirlerini ziyaretlerden etkilenmişimdir. Mahşer günü şehitlerinin şefaatine lâyık olan ailelerin, belki bu dünyadaki halleri buruk görünse de, ötelerdeki kazanımları düşündükçe, gıpta ile bakmak gerekiyor.

*

Bu bayramlar, en çok çocuklar için vazgeçilmezdir. Büyüklere düşen, çocuklarının mutluluğunda mutlu olmak, sevinçlerinde sevinçlerine ortak olmaktır. Çünkü çocukların saf, duru ve yalın masumiyetleri hesapsız, kitapsız ve sonsuzdur. Bir ayakkabı, bir tişört, bir pantol, hatta bir şeker, ya da 1 TL. ile mutlu olabiliyor ve bu sevinçleri görülmeye değer bir görüntü sunabiliyorlar bizlere.

Bayramın en çok keyfini çıkaranlar çocuklar yanı!.. Çocukluk ne güzeldir! Biz, bayramda çocukları seyrederken, eminim kendi çocukluğumuzu da yâd ederek geçiriyoruz.

*

Yüzyılların içinden süzülüp gelen klasik bayram anlayışını, herhangi bir tatil veya turistik seyahat fırsatı gibi karşılama zihniyeti ortaya çıktı ne yazık ki!.. Bir kaç gün de olsa, imkânlar nispetinde insanlar yollara düşmektedir.

*

Her bayramda olduğu gibi, yine bu bayramda; dikkatsizlikler ve tedbirsizlikler neticesinde yine kan, yine gözyaşı eksik olmadı. Bazen gurbetlik-sıla hasretini gidermek adına, bazen kısacık bir tatil yapma uğruna yollarda aşırı sürat, hatalı sollama, sorumsuzca davranışlar sonucu ana-baba, eşler, çocuk, büyük ve küçük, hayatını kaybedenlere şahitlik ettik maalesef. Yine trafik canavarına verilen onlarca kurban!..Yine kan, yine ölümler, yine göz yaşı!...Yine feryat, feveran eden aileler!

*

Bu bayram sokağımızda, caddemizde, çevremizde ilgimi çeken güzel bir şeye daha şahit oldum. Belki emniyetimizin kararlı ve aydınlatıcı ve bilgilendirici çalışmaları sonucu, belki halkımız biraz daha duyarlı, ilgili olmaları neticesinde, yanıcı -patlayıcı madde kullanımında gözle görülür bir azalmanın olmasıydı. Her ne şekilde olursa olsun, azaldı ya!..O da çok güzeldi.

*

Ramazan ayı boyunca, bizi üzen, doğal afet, terör, milli takımın kötü sürprizle elenmesi, bizi üzüntüye sevk ederek, hayal kırıklığı yaşanmasına sebep oldu.

*

Bu bayramda sanırım teknoloji kullanım noksanlığımdan olsa gerek, sayılamayacak kadar çok bayram cep mesajını gönderenlere cevap verme hantallığımdan dolayı, mesaj sahiplerini telefon ederek bayramlarını kutlamak oldu. Belki fatura kabarık gelecek; ama olsun!..İnsanın sevdikleriyle üç beş kelime hasbıhal etmesi her şeye değer bence!..Helâl-ı hoş olsun.

*

Bayram atmosferinde ilahi havanın solunması, bayramı bayram yapan güzelliklerin yaşanması, bombaların patlaması, kan, gözyaşı, fakir fukaranın sevinmesi, trafik kazaları, terör, Rusya, İsrail barış derken, Filistin'e yardım yapılması, derken, bir Ramazan Orucu 'nu ve bir bayramı daha geride bıraktık.

*

İyisiyle, kötüsüyle, doğrusuyla, yanlışıyla bir bayramı daha geride bıraktık.

Bir sonraki bayrama kadar kim öle, kim kala!..

Her şeyin hayırlısı!..

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Tatili Bile Usulüne Uygun Yapamıyoruz

Tatili Bile Usulüne Uygun Yapamıyoruz

Fırsatını bulduğumuzda hemen tatil şeklinde değerlendiriyoruz.

Hele çalışanlar için birkaç günlük bayram ve benzeri tatiller, fırsata dönüştürülüyor.

Tatil yapalım derken, kimi zaman hayattan kopabiliyor insanlar.

Tedbirsiz ve hesapsızca yapılan tatiller, sevinç ve neşe içinde geçmesi beklenirken, hatalar, dikkatsizlik ve şuursuzca hareketler ve uygulamalar neticesinde; yaralanmalar, sakatlıklar ve hatta ölümlere sebep olunabiliyor.

Bir türlü tatil yapmasını öğrenemedik, öğrenemiyoruz.

Örneğin denizde tatil yapıyoruz, boğulmalar yaşanıyor.

Ormanda tatil, piknik yapıyoruz, yangınlara sebep oluyoruz.

Sıla-ı rahm babından yolculuk yapıyoruz ve yollarca trafik canavarına kurban veriyoruz.

Hem kendimizin hem başkalarının canını tehlikeye atıyoruz.

Hem insan neslini, hem diğer varlıkların yaşamını yok edebiliyoruz.

Eğlenceyi ve tatili dozunda yaşayamıyoruz.

İlla ki bir şeylerin ters gitmesi için, elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.

Sonra da ah-vah edip duruyoruz, ancak olanlar olduktan sonra, artık yapacak bir şey kalmıyor.

Şuursuzca yapılanlar sonucunda, birçok felaket tellallığı yapıyoruz, hem de isteyerek.

Bir türlü olanlardan ders almıyoruz, daha önceden yaşanmışlıklardan düzeltme adına arayışlara yönelmiyoruz.

Kendi kafamıza göre, önlemler alıyor, düzenlemeler yapıyor, çözümler üretiyoruz.

İşin standartlarını ve işin eğitim ve kültür hassasiyetlerini umursamıyoruz.

Her yıl tatillerde, pikniklerde, toplu dinlenme alanlarında, yollarda trafikte yüzlerce hayat yitiriyoruz.

Acılar yaşıyoruz, ebeveynler çocuksuz, çocuklar anne babasız kalıyor.

Tez canlılığımız yüzünden, çeşitli felaketlerin, faciaların, ölümlerin yaşanmasına, sebep oluyoruz.

Nerden baksanız ahmakça olan bu densiz, dengesiz ve tutarsız bu uygulamalar sonucunda, cahilliğimizle sayısız can ve mal kayıplarına sebep oluyoruz.

Bir türlü kendimizi kontrol altına alamıyoruz.

Bir türlü söylenenlere kulak asmıyoruz.

Bir türlü işin gereklerini ve yetkililerin ikaz ve uyarılarını dikkate almıyoruz.

Bir türlü olanlardan ders almıyoruz/alamıyoruz.

Sonuçta telafisi çok zor olaylarla karşı karşıya kalıyoruz.

Bir an önce bu huyumuzu terk etmeliyiz.

Bir an önce tatil, piknik ve dinlenme eğitimi ve kültürü edinmeliyiz.

Bir an önce usulüne uygun tatil yapmasını öğrenmeliyiz.

Bir an önce kendimize gelmeli, halin icabına göre hareket etmeliyiz.

Malum, hiç kimse tatili zehir olsun, acı ve ölümlerle karşı karşıya kalsın istemez.

Gerçek olan bir şey var ki, tatili bile usulünce yapamıyoruz, yaşayamıyoruz.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Havanda Su Dövmek

Havanda Su Dövmek

Canlılar için, en büyük nimet akıldır.

Akıl gitti mi o canlınin dengesi değişir.

Akıl yok oldu mu, düşünme, idrak etme, yorumlama ve değerlendirme yetileri ortadan kalkar.

Herkeste akıl vardır.

Herkes, en akıllısının kendisi olduğunu düşünür.

Nedense insan, sahip olduğu nimetleri az görür, önemsemez.

İnsan, sahip olduğu aklıyla dua eder.

Kendisine verilen aklını çok beğenir, hatta başkasına bazı konularda akıl bile verir.

Dua eder, bütün nimetlerin artması için, sürekli dua eder...(Mal, mülk, para, mevki, makam, sağlık, sıhhat...)

Bir türlü aklını artması, ferasetinin artması için hiç dua etmez.

Bir kere beğenmiştir ya!

En akıllısı kendisidir ya!

Gerek var mı, dua etmeye!

Hâlbuki akli kendisinin yanıldığına, yanıldıklarına vereceği, bulacağı çözümler bulmaya bile yetmez.

Yetmez, ama bu bilmez, ya da kabullenmez, kabullenmek istemez.

Bazı ilginç tespitlerim:

1- Kadın veya erkek ya da çocuk, gıda fuarına gidiyor. Gittiği her stantta, yiyeceklere şöyle bir bakıyor, bir müşteri edasıyla: Her yiyecekten bir avuç alıyor, her içecekten biraz tadıyor, "güzelmiş" diyor ve yoluna devam ediyor.

Çıktığında karnı doymuş oluyor.

2- Kadın veya erkek ya da çocuk tanıtım günlerine gidiyor. Tadımlık ve içimliklere dadanıyor. Bakıyor paralıysa "çok güzelmiş" diyor yok bedavaysa poşetine atıyor. Çıktığında bir poşet dolusuyla evine gidiyor. Hatta bu işe meslek, alışkanlık, huy haline getirenler bile var.

3- Kadın veya erkek ya da çocuk kitap fuarına gidiyor. Stantlara tek tek uğruyor, okuyucu edasıyla. "Bedava mı?" diyor, "hayır parayla" denildiğinde; "güzel kitaplarmış, dergi yok mu?" diyor.

Bazı ilginç tespitlerim:

4- İster kadın veya erkek ya da çocuk olsun fark etmez.

Giyim mağazalarına girdiklerinde; şunu indir, bunu indir, onu giy, bunu giy derken rafta bir şey kalmaz. Sonra "bana uygun bir şey bulamadım" diyerek çekip gidilir.

Sonrası mı, işte orasını sormayın!!!

Fani dünyada en zor iş, yaşamaktır.

Hele hakkını vererek yaşamak, çok çok zor!..

Bazı insanlar, yaşama sıkı sıkıya sarılırken, bırakmamacasına...

Bazı insanlar, yaşamın kendisine sarılmasını beklediklerinden, hep hayal kırıklığının uğramışlar, kalite bir yaşamdan mahrum kalmışlardır.

Bazen düşünüyorum da; bilmem nerede bir baş olup, insanları kandıran, kişisel menfaatleri körükleyen, hak, hukuk, adalet mekanizmasını işletememektense, en alta bir fert olmayı tercih ederim.

En azından hesabını vermek kolaydır.

Bazı yer, zaman ve mekânlar vardır, siz istediğiniz kadar konuşmalar yapın, sözler söyleyin, tabiri caizse "havanda su dövmüş" gibi olursunuz.

Söylediklerinizin hiç bir Kıymet-i Harbiye'si yoktur, olmayacaktır.

O yüzden, söylediğiniz sözlerin bir değerinin olmadığı yerlerde, susmasını bileceksiniz ve susacaksınız.

Hiç bir şey kendiliğinden ortaya çıkmaz, çıkmamıştır.

Bunun için, ciddi bir bilgi, birikim, tecrübe ve alın teri gerekir.

Hiç kimse inanmadığı bir şeyi, yüzünü gizleyerek, maske takarak, yalan, yanlış söyleyerek ikna edemez, karşındakine kabul ettiremez.

Çünkü dille söylenenlerle, yürekten söylenenler hemen fark edilir.

Onun için, sonuçlar da, yapılanlar da farklı oluyor, olabiliyor.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

En Büyük Keramet, İstikamettir

En Büyük Keramet, İstikamettir

Herkes bir yola girmiştir, ama doğru, ama yanlış.
Kimi mesafe alıp menzile ulaşır.
Ancak nasibi olanlar, her şeyde olduğu gibi, yolu bitirebilir.
Kimi bir arpa boyu almadan, yarı yolda tükenir, yok olur.
Büyüklerimiz öyle der ya!
“En büyük keramet, istikamettir”
Demek ki büyükler, asla boş laflar söylememişlerdir.

Münzevi gecelerin ve sabırsız şafakların ufkundayız,
Namaz 'sız, niyaz 'sız, şükür 'süz, geçen yaşamların lütfundayız

Canımız yanıyor, yüksek sesle çığlık atıyoruz.
Dağ, taş, insan, hayvan, canlı, cansız herkes duysun!
Belki bir duyan olur diye, ancak nafile!
Ne duyan var, ne de tınlayan!
Çığlık atıyoruz, çünkü canımız yanıyor.
Çığlık atıyoruz, çünkü kirlenmişiz, ellerimiz kan kokuyor, ayaklarımız çirkefte, kan deryasında...
İnanın gözümüz yoktur, başkasının malında, mülkünde, mevki, makamında...
Nedenini, niçinini bilmediğimiz bir savaşın içerisindeyiz.
Şehirler düzensiz, intizamsız...
Sokaklar kirlenmiş, envayi çeşit pis kokular...
İnsan vicdansız, merhametsiz ve çok vahşi!
Savaşıyoruz her şeyle,
Bizim bunda etkimiz, katkımız nedir acaba?
Hiç düşündünüz mü?

Birçok alanda krizin var olduğunu biliyor muyuz?
Evet dediğinizi duyar gibiyim,
Gün gibi aşık, krizin var olduğunu biliyoruz.
Biliyoruz, bilmesine de, çare var mıdır, işte onu bilmiyoruz.
Bazı bilenlere göre krizin çaresi varmış!
Çarşıya çıkmak, alışveriş yapmış!
Güzel de, alışveriş yapacak para nerede, var mı acaba?..
Bunu soran, sorgulayan yok.
Malum “aç ayı oynamaz.”
Ticaret ve sanayi gelişmiş gibi görünebilir..
Her şey yolundaymış gibi, ortam güllük gülistanlık gösterilebilir.
Ama başına gelen, başında olan, yokluğa duçar olan ancak bilir.

Aslında krizlerin bir çözümü var.
Tabi ki kredi kartları!..
O da herkeste var mıdır, yok mudur bilinmez.
Aslında ben hiç dert etmiyorum, ne param var, ne de kredi kartım!
Olanlar düşünsün!..
Evet, evet ben hiç dert etmiyorum.
Eğer ki kredi kartları varsa, o zamanda, gecikme zammı, faiz, komisyon, mahkeme parası, avukatlık parası ve haciz işlemlerini göze alabiliyorsa, buyursun çarşıya krizi geçiştirmek adına alışveriş yapmaya.
Kredi kartı kullanımını sonucunda, boşanmalar, dargınlıklar, kırgınlıklar, intiharlar, cinayetler...vs belki kriz giderilebilir!..
Belki o zaman kriz atlatılır ya da teğet geçer, kiralık dükkân kalmaz, işçilerin yevmiyeleri artar.
Belki de o zaman ticaret ve sanayi de büyük gelişmeler olur/olabilir.
Belki de zenginlerin daha çok mülk edinmesi için sermayelerine sermaye katılmasına yardımcı olunur
Öyle değil mi dostlar!!!

Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

“Yüzüne Tükürsen Yağmur Yağıyor” Derler

“Yüzüne Tükürsen Yağmur Yağıyor” Derler

Kimi zaman üzülerek ya da gülerek, acınası durumlara düşen insanları görebilmek mümkün!
Belki diyeceksiniz ki, “olabilir, bunlar her zaman olmuştur ve olacaktır da!”

Aslında haklısınız.

Bazı dengesiz, insanlar var ki, nasıl davranacağını, nasıl konuşacağını bilmez.

Kasıtlı duruşlar, patavatsız, ukala söylemler, incitici cümleler ve daha neler neler...

Bazen cevap vermek istersiniz, o zaman daha da celallenirler, en iyisi “boş ver, ne derse desin!” diyerek oradan ayrılma yolunu seçersiniz.

Eli, ayağı, gözü, kulağı farklı yönlerde hareket eder, söyledikleri, yaptıkları farklılık gösterir.

Hele birkaç kişi gördüler mi etraflarında, tamamdır işleri.

Bu türler de, bazılarının gözünde adam yerine konur, güzel mevki ve makamlar verilir.

İnanmıyor musunuz?

İsterseniz, şöyle birkaç dakikalığına düşünün bakalım.

Kimlerle beraber oturup kalkıyorsunuz, çalışmak zorunda kalıyorsunuz, kimlerle konuşuyorsunuz, kimlerle konuşmak zorunda kalıyorsunuz?

Bazı insanların temiz giyimi, düzgün konuşması, mütevazı görünümü insanları aldatıyor olabilir.

Bir konuşmaya başladılar mı, ne dediğini bilemez, ilerisini, gerisini düşünmez, kim alınır, kim sevinir hesap edemezler.

Bazı insanlar vardır, Nasrettin hoca misali, giyim kuşamıyla karşılaşılır, ama fikirleri ve düşünceleriyle uğurlanır.

Peki, tam tersi durumlar yok mu?

Elbette var, hem de en alısından!

Yalnız gözyaşı dökabilen insan anlayabilir, bazı şeylerin kıymetini, hikmetini!

Ağlayabilenler ağlar, ağlayamayanlar ağlar gibi yapar.

İnsanlar birbirlerini tanımadıkları için severler ve bazen başka şeylerle karıştırırlar.

İnsanlar birbirlerini tanıdıça nefret ederler ve sevmezler.

Bazı insanlar vardır, ne göründükleri gibidirler, ne de oldukları gibidirler.

Yapılması gereken, nasıl çamura basarak üzerimize sıçratmamaya dikkat ediyorsak, işte bu bazı çamur insanlardan da mümkün olduğu kadar uzak durmak gerekiyor.

Bazı insanların mevki, makam, konum, işgal ettikleri koltuklarından ziyade, o insanın şahsını ve kişiliğini tanımak yetiyor da artıyor bile.

Maalesef yağcı, yalaka, dalkavuk, riyakâr, "yüzüne tükürsen yağmur yağıyor" diyebilecek insanlar, birçok yerde revaçta, ilgi görüyor ve toplumda birçok yerleri işgal edebiliyorlar.

Bazen “nereden tanıdım seni, nasıl arkadaş olduk, seni nasıl dost bildik!” dediğimiz, o güne belki de lanetler okuduğumuz insanlar ve zamanlar yok değil.

Ne söylediklerini bilmeyen, atıp tutan, ahkâm kesen insan çokça var çevremizde.

Boş teneke misali etrafını rahatsız eden, her şeyi ben bilirim ayaklarına yatan, övülmekten hoşlanan, birkaç kişiyi yan yana gördüğünde, konuşma, nutuk atma duyguları kabaran, insanları alaşağı etmenin kendisini sonsuz keyiflendiren çok insan var.

En kısa zamanda böyle insanlarla irtibatı ve ilişkiyi bitirmek gerekiyor, bazı şeylere mal olsa da...

Kimse kimseden daha çok akıllı değildir.

Kimse ne çok aptaldır, ne de çok akıllıdır.

Sadece bazıları akıllarını daha iyi kullanırlar,

Bazıları çok kötü kullanırlar.

Aklını az kullanan var, çok kullanan var.

Kendini dünyanın en akıllısı sanan vardır, aklını başkalarına kiralayan vardır, yani aptal olan vardır.

Her haliyle insan, çok özel bir canlıdır ve yarıştığı tek rakibi insandır ve de kendisidir.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

15 Temmuz Halkın Diriliş Ve Varoluş Bayramı

15 Temmuz Halkın Diriliş Ve Varoluş Bayramı

Yıl 2016, Temmuz ayının 15'i ve günlerden Cuma. Vakit gece, sıcak bir hava, dehşet veren bir an! Belki de dünyanın en uzun gecesi! Herhâlde bu gece, hayatımızın en sıkıntılı gecesi oldu. Yaşamın en çetin gelgitlerinden olan anlar geçirildi.

Devletin, milletin bütünlüğüne bozmaya yönelik bir darbe teşebbüsü yaşandı. Türk halkı, büyük bir cendereden geçti. Bu millet büyük bir travma yaşadı. Türkiye bu büyük darbeyi, halkla bertaraf etti.

Türkiye, bugüne kadar hiçbir darbe, darbe girişimi, ayaklanma ve isyanlarda böylesine bir sıkıntı ve huzursuzluk yaşamadı. Çok şükür ki halkın, birlik, beraberlik ve uyanıklığı sayesinde atlatmasını bildi.

Darbeleri görmüş biri olarak, bizlerden neler alıp götürdüğü, bizlere neye mal olduğunu biliyorum. Oysa yeni nesil, yeni yetişen çocuklarımız ve gençlerimiz, bu işin bilincinde, işin ehemmiyetinin farkında değiller.

15 Temmuz akşamı, bir yeğenimin kına merasimindeyiz. Haliyle geceye erkekler alınmayınca, Adıyaman kalesine çıkmış ve bir kardeşimizin misafiri olarak çay içiyorduk.

Eve varıp, televizyonu açığımızda, darbe teşebbüsüyle ilgili haberler yapıyordu. Çok fazla belli etmesem de soğuk soğuk terliyordum. Darbeleri gördüğümüzden, sonuçlar hakkında büyük bir endişe duyuyordum. Tam da o esna da ortaokula giden oğlumun ardına gelen "baba ne oluyor, darbe, darbe teşebbüsü nedir, ne olacak, şimdi savaş mı olacak?" gibisinden ardı ardına gelen sorularına muhatap oldum. Çocuk haklıydı, darbe nedir, neden yapılır, görmemişti, bilmiyordu. Doğrusu ben de anlayabileceği şekilde, nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

İnsanlar sokağa çıkmış, rehin alınmalar, bombalamalar, tanklar, kurşunlar, yolu tutmalar ve daha birçok şey... Kan dondurucu sahneler, insan içine işleyen söylemler! Gözlerim yaşıyordu, nutkum tutuluyordu, nasıl anlatacaktım. Belki ilk defa yutkuna yutkuna, zar zor, dilim döndüğünce, onun anlayabileceği şekilde bir şeyler anlattım. "Hı hı" deyip duruyordu, ama belli ki bir şey anlamıyordu ve kendisine çok ilginç gelmiş, meraklı gözlerle kanallar arasında zapping yaparak, darbe teşebbüsüyle ilgili olarak, her kanaldan bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu.

Her geçen dakika durumun ciddiyeti ve vahameti biraz daha belirginleşiyordu. Devlet kanallarında spikerin okuduğu metinle, önceki darbelerden kalmış yüzlerce fikir aklımızdan geçiyordu.

Bu defa farklı bir şey vardı. Dünyanın hiçbir yerinde ve hiçbir darbeye yapılmayanlar yapıyordu. Tanklar insanların üzerinden geçiyordu, halkın parasıyla alınmış jetler havalanmış ve kendi halkının üzerine mermiler, bombalar atılıyor, boğazlar tutulmuş, Genel Kurmay, Emniyet, TRT 'ye, iletişim ağlarına, masum insanları üzerine mermiler yağdırılıyordu, Milletin meclisi olan mekân bombalanıyordu, asker kendi arkadaşlarını rehin alıyordu, başkomutanı öldürme girişiminde bulunuyordu. Belki ilk defa ülkenin polisi ve askeri karşıya geliyor ve çatıştırılıyordu.

Tüm bunlar yaşanırken, belki de başarıya ulaşılacağı düşünürken, pek de hesaba katmadıkları bir şey vardı. Halk, bu memleketin insanı! Çok Şükür! Ki hesapların üstünde de bir hesap vardır.

Cumhurbaşkanının görünmesiyle, yapılan darbe teşebbüsüne karşı, birlik ve beraberlik sergilenmesi açısından, halkın sokağa çıkması çağrısı, büyük bir memnuniyetle karşılanmış, bir an da insanlar, büyük-küçük, kadın-erkek, çoluk-çocuk topluca sokağa inmiş ve yapılmakta olan darbe teşebbüsüne karşı tepkisini ve etkisini ortaya koydu. Belki ilk defa Rahmetli Cumhurbaşkanı Turgut ÖZAL'ın maharetiyle kurulan özel Televizyon kanallarının ehemmiyeti ortaya çıkmış oldu. Teknoloji harikaları olan cep telefonlarının da devreye girmesiyle, bir an da insanlar organize olmuş, demokrasi şölenime dönen birlik ve beraberlikler sağlandı. Darbe düşüncesi olan girişimcilerin hevesleri kursağında kalmış, kaldıkları yere hapsolmuşlardı. Silah zoruyla yıkılmak istenilen Anayasal düzen, halkın oyuyla meşru olan hükümetin bertaraf edilmesine engel oldular. Tankların önüne yattılar, kurşunlara siper oldular, yolları kapattılar.

İlk defa böylesine organize olan halk, darbe teşebbüsüne yeltenenlerin sokaklara çıkması engellendi. Dil, din, mezhep (Sünni, Alevi...) ayırımı olmaksızın, kol kola, omuz omuza, bir araya gelmiş ve darbe teşebbüsünü engelleyen (Türk, Kürt, Arap gibi ayırt edilmeksizin) halkı, bir araya gelindiğinde, neler yapılabildiğini bütün dünyaya göstermiş oldu. Türkiye üzerinde ali menfaatleri olan ve taşeronları eliyle Türkiye'ye hükmetmeye çalışan bir takım küresel güç odaklarına da büyük bir ders vermiş oldu. Türk halkının hiçbir ülke halkına benzemediğini (Irak, Suriye, Mısır, Alman, İngiliz, ABD ve herhangi bir dünya ülkesi..) tabir caizse deklare etti. Yıllarca darbelerin gölgesinde ve etkisinde inim inim inleyen, her darbeye yıllarca geriye ötelenen bu devlet ve bu millet, günlerce olabilecek muhtemel artçı teşebbüslere karşı, Demokrasi nöbetleri tutmaktadır. Ülkenin her tarafında günlerce sokaklarda, bir şölen havasında kutlamalar yapan ve büyük bir gözdağı veren halk, artık bundan sonra değil darbeler, darbe düşüncesinin bile artık ortaya çıkamayacağını, tabiri caizse garantisini vermiş ve sağlamış oldu. Güzel, kıvamında bir diriliş ve varoluş sınavını başarıyla atlattık. Bazı hesaplar alt üst oldu. Bazılarının tuzakları ayaklarına dolandı.

Çocuklarımıza güzel gelecek bırakma adına ümitlendik. Birlik ve beraberlik vesilesi 15 Temmuz bayramıdır. Çok şükür! Halk direndi, Türkiye kazandı. Çok şükür! Hepimiz için olduğu gibi, herhalde yeğenim için de bu gün, çok çok özel bir gün olacaktır, eminim!

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

O En Büyük Vekil

O En Büyük Vekil

Bu öyle bir dünya ki, bir yerde doğan bir bebekten dolayı sevinçle gözyaşı dökülürken, hemen yanı başındaki evde de biri öldüğü için gözyaşı dökülmektedir.

Yani hem doğarken ağlıyoruz hem de ölüyoruz...

Her iki olayda da gözyaşı dökülür gözlerden.

Toplumun temel ve önemli hastalıklarından biri, "armut piş ağzıma düş" şeklinde yaşamayı âdet haline getirmiş olma alışkanlığıdır.

Böyle bir rahatlıkta, kendileri rahatça oturacak; ama birileri de onların arz-talep, hak, hukuk ve adaletleri için mücadele edecek diye düşünülmesidir..

Bu da yetmezmiş gibi, üstüne üstlük bir de ara sıra ortaya çıkacak, bu mücadele eden kişileri eleştirmek gibi bir ahmaklığın içerisine düşenler olmaktadır.

Sözde her şeyi, anlayan, bilen, akıl veren; ama aslında hiç bir şey yapmayan, kılını bile kıpırdatmayan bir toplum haline geldik.

İlgisiz, alakasız, her şeyi seyrine bırakan bir toplum, neleri kaybettiklerinin farkına varmadan, maceraperest bir ruhla, statükocu bir yaşama hapsedilmiş şekilde bir ömür tüketiyorlar.

Dünya nimetlerine ne kadar çok kendimizi kaptırmış ve kölesi durumuna gelmişiz.

Çakırkeyfi bir vaziyette, çevremizde, acı mı var, gözyaşı mı var, neler oluyor...

Hemen her şeye kör, sağır, dilsiz yaşıyoruz ya da öyle yapıyoruz.

Biz de dâhil olmak üzere, dünyaya bulunan ne varsa, kesinlikle hepsi toprak olmayacak mı?

Bugün Mübarek bir gündür,

Kimi selam, merhaba der, başın sağ olsun, kimine hoş geldin,

Kimi güler aldığı haber mucibince...

Kimi ağlar sevdiğini kaybettiğine...

Ne oldum değil, ne olacağım deyip murakabe etmeli,

Fani dünyada mutlu, ukbaya huzurlu gitmeli.

Bulduğumuz yer, şüphe yok ki çok büyük meşakkatlerle elde edilmiştir ve çok kıymetlidir.

Hayatta kalma şansın, herkesin bağlı olduğu kişilerin şansını kadardır.

Malum herkes bağlı olduğu, koruduğu, kolladığı, saygı duyduğu kadar, kendi hayatta kalma şansını arttırır ve yaşam alanını büyütür, anlamlandırır.

Bazen bazılarını ve bazı şeyleri (her şey) Allah'a havale etmek en iyisidir.

Çünkü hakkı alan da veren de en büyük vekil Allah'tır.

Bazılarına ve bazı şeylere gücü yetmeyenin, ne ağzı vardır ve dili, ne de değiştirecek gücü...

İşte o zaman, tevakkül edip Allah'a havale etmek güzeli.

Şu fani ömrümün zifiri karanlık tünellerinde

Karabasanlara gark olmuş ilerlerken...

Yürekte bir sıkıntı başını almış gider.

Depreşen duygu seli sessiz, ıssız ve sensiz yol alıp ilerler.

Bir enaniet ki sormayın dostlar.

Kurtuluş yok, hep mengeneye sıkışmış gibi çabalayıp durur.

Özlem, vuslat, sıkıntı, tebessüm, mutluluk cömertçe dökülür.

Bazen sahiplenemedi hece hece, mısra mısra...

Tren vagonları gibi dizilirler arka arkaya.

Sonra...

Sonra, bir bakmışsın ki deli dolu bir şiir oluvermiş.

Uslanmaz, arlanmaz ve önlenemez olmuş duygular

Bazı insanlar çok ballı oluyor.

Hani balı bazıları yer ya da onu bulur, arı da bazılarını sokar misali!

Bazı sıcaklar bazı sıcakların soğutucusudur, kliması gibidir.

kbaydak61-artan@hotmail.com

O Derece Yani!

O Derece Yani!

Çay ocağında, kadım dostumla çay muhabbeti demlerken, hemen yan masadan, sinirli ve kızgın ifadelerle karşısındaki arkadaşına dert yanıyordu; “Hayret ya! Ben ne müdürüm, ne başkanım, ne şuyum-buyum... Ben sadece Allah’ın bir kuluym, sadece bir insanım. Bilmiyorlar ki başkanlık, müdürlük, mevki-makam ve bilmem necilik geçicidir, önemli olan insan olmaktır, insanca davranabilmektir, insanca yaşayabilmektir...” diye söylenip duruyordu. Şöyle bir baktık!

Gülse mi, ağlasan mı, yoksa ta derinden düşünsen mi türünden..!
Bilemedik!

Şu sosyal medya çılgınlığı aldı başını gidiyor, tutabilene aşk olsun!

Her halimizle kölesi olmuş, teknoloji mengenesinin dişlileri arasında sıkılıyor durumdayız.

Aile sohbetlerinde, yemeklerde, siyasi toplantılarda, organizasyonlarda, çeşitli etkinliklerde ve hatta cenazelerde (ben de dâhil olmak üzere) dahi ellerinden telefon düşmeyecek şekilde bir bağımlılığımız var.

Hatta bir etkinlikte, sosyal paylaşım sitelerindeki bağımlılık yüzünden, bir dostumuzun pahalı olan cep telefonunun çalınmasına vesile olduk da diyebilir.

O derece yani!..

Bazı dostları kazanmak ya da kaybetmek için çok güzel haller vardır.

Alışverişi (özellikle para al-ver olayı, sonra mal)

Yolculuk (sır vermek, zaafa düşmek...)

Komşuluk (müşterek kullanım alanları gibi)

Bunlar sadece bir kaçı, bizzat deneyen vardır eminim.

Olmadı, olmuyor işte!

Ne yaparsan yap, yürek dolmuyor,

Gecelerim, gündüzlerim sensiz ve sessiz,

Olmadı olmuyor işte!

Ne yerimi bildim, kalmadı şiarım,

Canım, kanım, yüreğim uğruna olsa da feda,

Olmadı olmuyor işte!

Fırsatını buldun mu vurursun bir tekme,

Yetmez mi artık, bırak haline dert etme,

İyilikmiş, “peh!” deyip, her şeyi eyleme zor,

Şu nefsinin bir ıslah et, hak dışında her şeyi hor.

Afrika da belki de dünya da olay, savaş, ayaklanma ve darbelerin yapılmadığı tek yer neresidir biliyor musunuz?
Gambia.

Neden diyeceksiniz tabi!

Bu ülkede yer altı zenginlikleri yok. (maden, petrol, değerli taş, bol su, doğalgaz)

Bu ülkede yerüstü zenginlikleri de yok, (tarım, ticaret, sanayi, endüstri)

Peki, ne var dersenez?

Bol balıkçılık, plaj cennetidir turistler için turizm.

Bu yüzden hiç savaş olmaz, insanlar ölmez, ali menfaatler zedelenmez...

Şimdi batılılar ve emperyalist güçler, (ABD, AB..) neden Ortadoğu üzerinde bu kadar büyük oyunlar oynuyorlar, anladınız mı?

Mesele özgürlük, hak koruma falan değil!

Çok şükür, bu halk necip, naif bir millet,

Allah’ a hamd olsun, göstermedi zillet,

Darbe de yer alanlar, büyük bir illet,

Elini aç Hakk’a, dua et ve sabret.

Bu millet direndi Türkiye kazandı,

Düzmece darbeyi, yabancı yazandı,

Darbeye yer alanlar, hepsi sazandı,

Elini aç Hakk’a, dua et ve sabret.

Hoş geldin deseniz de, demesenez de, zaten bütün asaleti, azameti ve haşmetiyle gelecek.

Bari itiraz etme de erkeklik sen de kalsın.
Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Kompleksli Konseptler

Kompleksli Konseptler

Düşünün ki bir yerdesiniz.

Amaç ve niyet, size bir şeyler anlatmaktır, satmaktır.

Eğer rehberlik eden kişi, "her türlü şirretliği ve çirkefligi yaptık, yine de bir şey satamadık!" diyorsa; artık siz düşünün, nerede ve nasıl bir durumda olduğunuzu!

Bazen kötü haberler alınır ya!

Herhangi bir konuda...

İşte bu sabahta onlardan biri!

Hadi hayırlısı olsun sonu.

Zaman aleyhimize işliyor.

O yüzden, gideceğiniz yere, sağ salim varmanın hesabını iyi yapın.

Tutturmuş bir yol gidiyor,

Ya da okkalı bir türkü...

Ya hakk'a, ya şeytana!

Çizgide ilerlerken vakarla...

Aşağıya düşse tezellül!

Yukarı çıksa kibir!

Çizgide tutunmaksa, kor ateş!

Hastalık babında müptela...

Şartı, şurtu yok, aşınadır kabirler.

Fevkalade ince bir hesap dâhilinde devam ettirilen akılcılık, bilimsellik, çağdaşlık gibi ne idüğü belirsiz mefhumlar üzerinden yürütülen, psikolojik kompleksli konseptler içerisinde boğulmaya mahkûmdurlar.

Kimler mi?

...

Ağzından bal akıyor da kuyruk acısı var.

Yıllar yılı bu yolda var olma sancısı var.

Adı değişmiş tabi, beraberinde fikri,

Koyunu kırparsan kurt olmaz, değişmez zikri.

Susan var, konuşan var, sonuca değmiyor ki!

Sonucu değiştiren de öyle sallıyor ki!

Sessizce dinliyoruz, peki kim konuşuyor?

Konuşan da ne, neyi, nasıl değiştiriyor?

Teknolojinin hızla ilerlerken, insan da koşa adım ardından gitmektedir.

İyi yanları olduğu gibi, kötü yönleri bulunmaktadır.

Özellikle sosyal paylaşım siteleri...

Teknolojinin gelişmesine paralel gelişen sosyal paylaşım siteleri, gerçek hayatta sosyal olmayan, kabuğuna çekilen, yalnızlaşan insanların dünyası olmuş durumda.

Bu da birçok sıkıntıyı beraberinde getiriyor.

Farklı amaçla kullanılıyor.

Gerçek hayat, sosyal sanal hayata doğru büyük bir ivme kazanıyor.

Sonuç, tehlikeli, tuzaklarla dolu bir âlem!

Bazen en uzağınızdakinden, en yakınımızdakine kadar birinden bir şeyler beklersiniz.

Bir ses, bir nefes, bir heves...

Bir selam, bir merhaba, bir hal hatır sorma...

Bir sohbet, insanca...

Ya sonuç?

Ne kadar çabalayıp didinseniz de, bazı beklenmedik durumların hesabını yapamıyorsunuz!

Çünkü her şey olacağına varıyor, mecrasında ilerliyor ve gelişiyor.

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

İyi De, Ne İçin, Kim İçin?

İyi De, Ne İçin, Kim İçin?

Değirmen misali, çarkları arasında eziliyoruz zamanın...

Kimi zaman acılarıyla boğuşuyoruz, kimi zaman sevinçleriyle coşuyoruz.

Hüzünlüyoruz, üzüldüğümüzü yitirdiklerimize, gülüyoruz, sefasını sürüyoruz edinimlerimizin...

Nehir misali akıp gidiyor yanı başımızdan.

Alıp gidiyor sevdiklerimizi, mekânlarımızın içerisinde, ellerimizin arasından.

Bakakalıyoruz ardı sıra...

Ağlamak istiyoruz, nafile!

Hıçkırıklara boğuluyoruz, düğümleniyor ağlamalar boğazımızda.

Gözlerimizden akıyor yaşlar, yanı başımızdan nehir misali giden zamana inat...

Boğuluyoruz düşler zamanında, kurtulmaya çabaladıkça batıyoruz dibine, terk-i diyar eyliyoruz zamana yenilerek.

Yeniden doğmak istercesine, hamleler üstüne hamleler, kulaçlar üstüne kulaçlar atıyoruz, zamanın deryasında...

Ve yine geçiyor zaman, geçiyor inan...

Hem de hiç durmamacasına.

Bir tebessümle gönüller fethedilemiyorsa, atılan kahkahalar boşunadır, kar etmez.

Hayatın acımasızlığı içerisinde, kimi zaman onurlu, şanlı, şerefli yaşamaya çalışıyoruz.

Kimi zaman, yokluk, perişanlık, sefalet içerisinde...

Sert darbelere maruz kalırız, hayallerimiz, beklentilerimiz umulmadık şekillerde nihayete erir.

Depremler yaşanır doğallığımızda, rüzgârlar savurur, yağmurlar yerle yeksan eder, gürültüler içerisinde sesimiz

duyulmaz, canhıraş haykırmalarımızda...

Donuk bakışlarla kalakalırız, hayatın ta orta yerinde...

Yolcuyuz der, geçiştiririz belki kısacık fani ömrümüzü.

Peki, ya varmak istediğimiz menzil, ya istediklerimiz...

Bizim var olan amaçlarımız, içimize çekmek istediğimiz o gül kokusu ne olacak?

İçimiz yanıyor, yüreğimiz parçalanıyor...

Hayatın o ağır yükünün altında ezilmişiz.

İyi de ne için, kim için?

Artık yüzünüzde ki maskeleri atmanın, matemden sıyrılmanın, bir özeleştiri, bir iç muhasebesi yapmanın zamanı daha gelmedi mi?

Hiç düşündünüz mü?

Düşünmeye değmez mi?

Ses var, görüntü yok.

Flu bir ortam!

Hadi bakalım, ne yapacaksın?

Dünya üzerinde çeşit çeşit insan yaşar.

Kimi uygarca, kimi vahşice!

Uygarlık sonucu eşitlik!..

Eşitlik sonucu hukuk!..

Hukuk sonucu eşitlik!..

Eşitlik sonucu adalet olur.

Yoksa daha çok ocaklar söner,

Daha çok canlar yanar.

Bazılarıyla arkadaşlık ettiğimde ya da sohbet ettiğimde; bazı arkadaşlar hakkında art niyet besliyorum, peşin hükümlü davranıp, olumsuz kararlar vermek zorunda kalıyorum.

Başımızın belası, vücudumuzun ayrılmaz-ayrılan tek parçası, şu akıllı telefonlar çıktı çikali, aklımızı kaybeder olduk dengemiz bozuldu, feleğimiz şaştı, araçtan çok, amacımızı aştı.

Kimse der mi bilmiyorum, ama ben aldığımdan bu yana, belki bilgileniyorum, ama bocalıyorum, ne derseni yapıyor, ne istersen veriyor bilgi anlamında, haliyle şımarıyor, şımartılıyor yani insan!

Hem pahalı, hem ucuz bir icat, herkesin oynadığı harika bir oyuncak!..

Ah bir de, yerinde, zamanında, usulünce, edebince, adabınca, kullanabilsek!...

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

15 Temmuz Da Olanları Çocuklara Anlatamıyoruz

15 Temmuz Da Olanları Çocuklara Anlatamıyoruz

Türkiye, büyük bir badire atlattı,
Türkiye, tehlikeli bir cendereden geçti.
Türkiye, sıkıntılı olabilecek kaotik bir ortamı bertaraf etti.
Bu millet, kendini yakışır tavırlar sergileyerek, bir belayı def etti.
Bütün bunlar olurken, en çok etkilenen kesim, şüphe yok ki çocuklarımızdı.
Onlara olup bitenleri anlatmak kadar zor başka bir şey var mı bilemiyorum.
Televizyon seyrederken, çarşı, cadde, sokakta karşılaştıklarına kendince anlamlar yükleyen çocuklarımıza olan biteni anlatmak, çok ama çok zor oluyor.
Henüz bazı şeylerin farkında olmayan/olamayan çocuklarımız, 15 Temmuz'da olanları anlamakta zorlanıyorlar.
Doğrusunu isterseniz, bizler de anlatmakta zorlanıyoruz.
Televizyonlardan ve duyduklarından etkilenen çocuklar, asker, polis gördüklerinde âdete ürperiyorlar.
Polis gördüklerinde, "bu iyi polis mi, kötü polis mi?" diye sorduklarında anlatmakta zorlanıyoruz.
Asker gördüklerinde, "bu iyi asker mi, kötü asker mi?" diye sorduklarında nasıl izah edeceğimizi bilemiyoruz.
"Uçaklar niye insanların üzerine bomba atıyorlar, insanları neden tanklar eziyor, neden arabaların üzerinden geçiyorlar, neden helikopterlerden ateş ediliyor, neden bombalar patlıyor?.." gibisinden makineli tüfek gibi ardi ardına gelen sorular karşısında şaşdırmamak, terlememek mümkün değil.
Ancak. "Kötü polis, kötü asker yoktur, polis, asker kılığına girmiş hainler var" diyebiliyoruz.
Asker, polis kötü olmaz, olamaz. İster sivil olsun ister asker, polis olsun, vatani için canını verir, ölürse şehit, kalırsa gazi olur.
İşte 15 Temmuzda da ülkemizin birlik ve bütünlüğüne yönelik girişiminde bulunanlar da kötü olanlardı. Şahitlerimizin kanı ile sulanmış bu vatan toprağı kimseye kaptırılmaz, şehitlerimin kanı yerde, gözleri arkada asla kalmaz, bırakılmaz.
Bu vatan bölünmez, şehitler ölmez.
Bir Türkiye var.
Bu Türkiye, düşmanlara bırakılmayacak kadar değerlidir.
Bu milletin başı öne düşmez/eğilmez, ölür de vatanını terk etmez ve kaybetmektense ölmeyi tercih eder.
Bu millet, necip bir millettir.
Bu millet, naif bir millettir.
Bu millet, öyle üç beş kişiye pabuç bırakacak bir millet değildir.
Bu millet, zamanı geldiğinde, din, dil, ırkı, mezhep, mensubiyet kavramlarını bir kenara bırakarak, bir olur, birlik olur, iri olur, her zaman diri olur.
Bu millet, Çanakkale'de, Sakarya'da Kurtuluş savaşında en güzel örnek olmuştur bütün dünyaya.
Yine 15 Temmuz de bunun bir örneğini daha sunmuştur, üst akıl mantığıyla hareket eden şer güçlerine.
Bu millet, meydanlara inerek, büyük bir birlik ve beraberlik görüntüsü sergileyerek darbecilere geçit vermedi.
Bu millet, köprüleri tuttu, çıkmalarına izin vermedi.
Bu millet, tankların önüne yattı, üstüne çıktı, darbecilerin silah ve mühimmatını ellerinden aldı.
Darbeciler bu milleti hafife aldılar, diğer işgal edilen ülkelerin milletleriyle aynı gördüler ve yanıldılar.
Bu millet hiçbir millete benzemez, ancak kendine benzer.
Bu millet, darbelerden çok çekti. Çok canlar, çok yıllar, çok güzellikler aldı bizden. Artık bu milletin bir darbeye daha ne sabrı, tahammülü var, ne de zamanı var.
Türk Milleti, 15 Temmuz da darbe girişiminde bulunan vatan hainlerinin sinsice planlarını Başkomutan ve T.C. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip ERDOĞAN'ın çağrısıyla bertaraf etmiş ve dünya demokrasi tarihine geçmiş, bu milletin düşmanlarına iyi bir ders vermiştir.
Bu vatan bizim, geleceğimizi korumak adına, bu millet gözünü budaktan esirgemez. Bu millet, bilir ki ölürse şehit, kalırsa gazidir. Bu millet bilir ki söz konusu vatan, millet, bekaysa gerisi teferruatır. Allah (cc) bir daha böyle sıkıntılar yaşatmasın. Başkaları bize sığınabiliyor, ama biz hiç kimselere sığınamayız
Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

İte Bak, Yattığı Yere Bak!

İte Bak, Yattığı Yere Bak!

Darbe girişimine uyarlayabilirsiniz.

Komşumuz yaşlı aksakallı bir amcamızın hasta ziyaretine gidiyoruz.

"Nasılsınız?" diyorum.

"Hamd olsun, çok şükür iyiyim" diyor.

Ardından ekliyor: "Birsinin duası tuttu iyileştim, ama kim bilmiyorum!" diyor.

Evet, darbe girişimine uyarlayacak olursak; " bir ya da birilerinin duası tuttu, kabul oldu ama kim/kimlerdir bilmiyoruz"

İyi ki de tutmuş yani.

Ne kadar SIZINTI, o kadar AKSİYON,

TARAF belirlendi, göster di ki ZAMAN,

OHAL hep zalimler içindir, yaşasın...

Komutandır o Recep Tayyip ERDOĞAN

Ölümlerde, aşırı çeşitlilik oluştu.

Terör ölümleri...

Trafik canavarı ölümleri...

GDO 'dan ölümler...

Çevre kirliliğinden ölümler...

Çakma mamullerden ölümler...

...

Bölücü terör örgütleri, silahla, bombayla öldürüyor.

Trafik canavarı, surat, yanlış sollama, aşırı yüklenme, dikkatsizlik, kuralsızlık, uykusuzluk, yorgunluk, kontrolsüzlük gibi sebeplerle öldürüyor.

GDO' dan, genetiğine müdahale sonucunda, kanserojen sebeplerinden dolayı öldürüyor.

Hep, felaket, kan, gözyaşı, ölümler...

Yani, her an, bir yelerde, bir şekilde ölebiliriz!

Zaten öleceğiz, akıbet ölümdür, biliyoruz da; böyle, pisipisine ölümler olmuyor işte!

Milli irade nöbeti tutanlar,

Karanlığa birer ışık oldular,

Memleketi bir dolara satanlar,

15 Temmuz da, saçın başın yoldular.

"İte bak, yattığı yere bak!" diye halkın ağzına pelesenk olmuş yerinde bir söz vardır.

Bazı insanlara bakıyorsunuz, yaptıkları, söyledikleri ve kişilikleri arasında dağlar kadar fark var.

Tebessüm nedir, gülebilmek nedir bilmeyen bir insan, nasıl olur da, tebessüm ve gülmek hakkında insanlara bilgilendirir.

"Robot misali" ya da "mahkeme duvarı gibi" sokak şablonu söylemlerinin en alasını kendilerinde barındıran zat-ı muhteremlerin, nasıl olur da, insanlara kendilerinde olmayan şeyleri, başkalarına yapmaları telâkkisinde bulunuyorlar.

Sohbet esnasında, kartal gibi olduklarını düşünerek, başkalarına tepeden bakarken, aslında solucan gibi, böcek gibi ayaklar altında olduklarının farkında olmadan, başkalarına rol model olmuşluk babından, insanlara hem nümayişlerde bulunurlar, hem de ukalaca güya telkinlerde bulunuyorlar.

Başkalarına olunca tu-pis, kendilerine olunca himmet-hikmet gibi kelimelerin ardına sığınabilecek kadar adileşen, kendini bilmez bazı zerzevatlar (zerzevata da kurban olsunlar), her b... bilmem ne olurlar.

Hasbelkader geldikleri yeri, büyük bir lütuf gibi görerek, asla kaybedilmeyecek diye düşündükleri edinimlerini, kaybedenlerin nasıl da Esfal-i Safilin'e gark olduklarını, tarih bize haber vermektedir.

Kendilerini sürekli ekâbir kategorisinde görerek, halktan, bihaber olanların, kendilerini çok şanslı gördüklerini, aslında şans diye bir şeyin olmadığı bilmediklerini, olsa olsa tevafuk olabileceğini idrak edemeyenlerin, düştükleri durumlarda, birer zavallı olduklarını görünce; bazen acıyarak, bazen "Allah akıl fikir versin, ıslah etsin" diyerek, bakan insanların dualarına mazhar olabiliyorlar.

Şimdi bunlara, böylelerine, "İte bak, yattığı yere bak!" denmez mi?

Denmezse eğer, siz böylelerine ne dersiniz acaba?

Görün işte, bu bayrak, bu vatan bizimdir.

Uğruna can, beden veren, iki gözümüzdür.

Bir vatanımız var, üstünde dolaplar dönen,
Gün doğan, gün batan, cennet, gözler kamaştıran.
Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

Karışığım, Karmakarışık

Karışığım, Karmakarışık

İnsanlar yaşadığı sürece, sayısız darbeler yerler.
Darbe yemeyenlerin, kırılmayanların savunma mekanizmaları da çok zayıftır.
İnsanın en büyük savunma mekanizması da, darbeyi yediği yerlerden olmaktadır.
Yine insanın güçlendiği, en güçlü olduğu yanı da darbe yediği, kırıldığı yerlerdir.

Artık minareye kılıf hazırlanamıyor,
Çünkü ezan sesi çuvalı delip geçiyor.

İhanet ettiler,
Terk edip gittiler.
Üst akıl diyerek,
Çirkefe battılar.

Bazıları dün ne iseler, bugün de aynılar.
Asla değişmiyorlar, değişmezler, değişemezler, değişmelerine imkân, fırsat vermezler.
Hatta içlerinde ki mevcut ur katmerleşerek, bin bir şekil alarak ve kılığa bürünerek, arz-ı endam ederler.

Dayanışım sırtımı, başı dumanlı Akdağ'a
Önünde uçsuz bucaksız ovalar ve Atatürk Barajı,
Elimde tavşankanı demli bir çay,
Yanımda sen...
Daha ne isteyebilirim yüce Mevla'dan.
Dönmüşüm sırtımı, ılgıt ılgıt esen poyraz yeline,
Sağımda kartal kayalıkları, solda temaşa eylerim Nemrut'u,
Bir an dalarım doğduğum o mütevazı olan toprak mekâna,
Anılar tazelenir bir bir geçer gözlerimin önünden...
Her şeyin ilkinin senle yaşamışım.
Elimde tavşankanı demli bir çay,
Yanımda sen...
Daha ne isteyebilirim yüce Mevla'dan.
Dayandığım o hatıralar sanma ki yıkılır bir gün,
Mutluyum, huzurluyum, kim demiş ki dargın,
Yetmez mi sana sahibim, sanma ki Kerim üzgün,
Oturmuşun Karataş'ın üstüne, halim çakırkeyf...
Elimde tavşankanı demli bir çay,
Yanımda sen...
Daha ne isteyebilirim yüce Mevla'dan.

Bugün yine acayibim!
Sen yanımdayken karışığım,
Yanımda yokken karmakarışık...
Ne olduğu anlaşılmaz bir moddayım.
Okuyorum, yazıyorum, çalışıyorum...
Yiyorum, içiyorum; ama farkındayım, hep bir şeyler kaybediyorum.
Hem kendimden, hem değerlerimden uzaklaşıyorum.
Mutlu muyum, sevinçli miyim, karar veremiyorum.
Kimim, neyim, nereden geldim, nereye, nasıl gideceğim...
Ruhsuz, senaryosuz, ilerliyorum menzile...
Yalpalanıyorum, bir sağa bir sola esen rüzgârda...
Nasıl bir gemideyim ki bir türlü rotamı tutturamıyorum,
İlerliyorum gayr-i ihtiyar-i, sensiz, sensiz deryalarda...
Hayallerimi, hülyalarımı ve tabi bir de seni!
Gözlerim geride kalarak!
Evet, bugün acayibim!
Karışık, karmakarışık olarak...
Seni, senle geri de bırakarak!

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

“Eskiciler – Hurdacılar” Yazımıza Gönderilen Yazı

“Eskiciler – Hurdacılar” Yazımıza Gönderilen Yazı

“ 22.06.2015 tarihli Eskiciler – Hurdacılar” adlı köşe yazımızı okuyarak, çalışmalarına esas olacak şekilde araştırmalarında kendilerine yardımcı olduğunu söyleyen Osman Sirkeci, İbrahim Yenel’a ait olan aşağıdaki yazıyı tarafımıza göndermişlerdir.

“Sayın Kerim BAYDAK Bey;

Hurdacılar ve eskicilerle ilgili yazınızı okudum. İlgimizi çekti. Biz üniversiteden hocalarımız ve öğrencilerimizle birlikte “bohçacılar, eskiciler, seyyar satıcılar ve Pazarcılar” ve benzerlerini kapsayacak daha geniş kapsamlı bir çalışma, araştırma yapmaktayız.

Sizin hurdacılar ve eskicilerle ilgili yazınızı ve çözüm önerilerinizi okuduk. Sorunları ele almanız bizim de ele alış tarzımıza ve yaklaşımımıza benzerlikler taşımaktadır. Dolayısıyla eğer siz de uygun görürseniz bundan sonra ki çalışmalarımızda buna benzer yaklaşımlarınız düşünceleriniz, önerileriniz varsa bizlerle paylaşırsanız memnun oluruz. Biz bu çalışmayı Öncelikle pilot il olarak seçtiğimiz Giresun, Trabzon, Bayburt, Ordu ve Samsun gibi illerde yapacağımız durum tespiti ve envanter çalışması ile birlikte ilk adımı atmaya çalışıyoruz. Ancak çalışmayı paylaştığımız öğrencilerimiz arkadaşlarımız araştırmaya çevresini gözleme izlemeye önem veren dostlarımız bizim bu çalışmalarımız da kendi fotoğraflarıyla, izlenimleriyle çeşitli yerlerden notları ve yorumlarıyla destek vermekte ve katılmaktadırlar.

Aslında belki köşe başında sokağın bir yerinde karşımıza çıkan münferit seyrek karşılaştığımız kişiler gibi görünmekle beraber, şöyle toplam göz önüne getirdiğimizde hayatımızın her alanında sokaklarımızın, illerimizin, kasabalarımızın hatta köylerimizin birçok köşesinde bu tür girişimlere ve faaliyetlere rastlamaktayız. Pazar yerleri köşelerinde “önünde bahçesinde yetiştirdiği 2 kilo domates, 5 yumurtayı, 2 kilo süt” satmaya çalışan köylü kadından, İzmir’in çöplerini toplayan Diyarbakırlı “boylarından büyük çuvalları taşıyan” çocuklara veya yine bazı illerimizde nicelerine, turizm beldelerinde ufak tefek kendi el emeklerini el ürünlerini pazarlama ya çalışan küçük el zanaatkarlarına, üreticilerimize, sanatkârlarımıza kadar çok geniş bir yelpaze de bu kümenin faaliyet yürüttüğünü hizmet ve mal ürettiğini görmekteyiz.

Ancak yapılan akademik bilimsel çalışmalara baktığımızda, aynen sizin de yazdığınız gibi bunlar böyle biraz daha alt tabakadan insanlara, eziklere, düşkünlere ve muhtaçlara bazen acınacak gözlerle, bazen alay edercesine bakmaktan öteye gidemiyor. Ama ara sıra sizin yazılarınız gibi makalelere köşe yazılarına da dönüştüğünü görüyoruz. Bu kümeler bu tür faaliyetler bazen akademik çalışmaların, araştırmaların konusu da olduğu görülmektedir. Akademik çalışmalarda da araştırmacılarımızın ortak kanaati olarak karşımıza çıkan yaklaşımlar ise şöyle özetlenebilir.

Çalışmalar bu faaliyetlerin içinde olanları; örneğin bir seyyar satıcının bir plajda 40 derece sıcakta sabahın erken saatlerinden, gece yarısına kadar elinde balon satan birinin ya da midye satan birinin, “günde 200 lira, 300 lira, 500 lira hasılat yaptığını bunun 30 günle çarpılırsa bu kadar, 365 günle çarpılırsa senede şu kadar para yaptığını, bunun bir memurun maaşından daha fazla olduğu ve benzeri” dolayısıyla da hemen “kayıt dışı ekonomi” “vergi kaçakçılığı” gibi konulara bağlanmakta olduğu görülmektedir. Çalışmalar dolayısıyla da mecrasından sapmaktadır. Aslında temel sosyal, politik, ekonomik, yasal ve demografik yanları ile beraber bir sorun olarak gözlemlendiğiniz olguyu, onları da geliştirecek şekilde, sizin de yazdığınız ve değindiğiniz gibi daha sağlıklı gıda sunumu, hijyen daha verimli kılabilen çözümler ve öneriler geliştirmek yerine, hemen kaçak ekonomiyi keşfettik, bunları kayıt aldığınızda veya bunları zabita veya polis zoruyla yasaklar isek ekonomi kayıt altına alınır, şu kadar vergi toplanır yaşı kazanılır bu getirilir bu elde edilir falan gibi uygulanması imkansız, anlamsız çözümleri gidilmektedir.

Biz bu çalışmada, öncelikli olarak pilot illerde bu kümenin demografik yapısıyla ilgili verileri, günlük yarattıkları katma değeri, hizmet veya mal üretimi değerini, bunların bu işlere girerken ihtiyaç duydukları altyapı, kapital sermaye gibi ihtiyaçlarını bunların sosyal ve ailevi yapılarını eğitim durumlarını ve kendileri tarafından da özellikle dile getirilebilecek sorunlarını ve ihtiyaçlarını tespit etmeye çalışıyoruz.

Bu sorunlarla, ihtiyaçlarla birlikte kamuoyunun, gözlemcilerin, çeşitli otoritelerin ve meslek kuruluşlarının görüşlerini alarak öneriler geliştirmeye çalışmak doğru bir hedef olarak görünmektedir. Binlerce yıldır sürmekte olan bu geleneksel faaliyetleri, hem faaliyetleri yürütenler bakımından hem de bu faaliyetleri yürütenlerden mal ve hizmet sağlayanlar bakımından daha verimli, daha sağlıklı, daha kalıcı ve daha insani bir seviyeye yükseltebilmek sorularına yanıt aranmaktadır.

Dolayısıyla araştırmalarınızda ve gözlemlerinizde elde ettiğiniz sonuçları bizlerle paylaşmak isterseniz memnuniyetle bizler de sizinle birlikte ortak çalışmaya hazır olduğumuzu bildirmek isteriz. Çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Çalışmayı yöneten hocamızın iletişim adresi;

Dr. Osman Sirkeci

osmansirkeci@gmail.com

GSM 0531 082 12 03”

Çorbada tuzumuz olduysa ne mutlu bize.

“Somali’de De Çiçekler Açar” Doktor Abuzer Hocam!

“Somali’de De Çiçekler Açar” Doktor Abuzer Hocam!

Bir türlü okuma ya fırsat bulamadığım, adıma imzalı gönderilen kitabı nihayet okumasını henüz bitirdim. Bitirirken de sıcaklığına birkaç kelime yazma ihtiyacı hissettim. Bir çırpıda okuduğum “Somali’de De Çiçekler Açar” hatıra ve günlük kitabında; kah üzüldüm, kah kızdım kendimize, insanlığımıza...

Yıllardır Doktor olarak tanıdığım, onlarca kez kişisel anlamda doktorluğundan faydalandığım kıymetli Doktor Abuzer Demir’in nihayet edebiyatımıza kazandırdığı, hatıra ve günlüklerden müteşekkil bir kitabını da okuma mutluluğuna eriştik.

Doktorluğu yanı sıra, köşe yazarlığı da yapan Sayın Demir’in gerçekten olaylara ve olanlara farklı bakış açısıyla yaklaştığı, kendine has tarzı ve üslubu bulunmaktadır. Yazdığı kısa, öz, etkili, ancak derinliği olan yazılarındaki tarzını bu çıkardığı ilk kitabında da göstermektedir.

Cinius yayınlardan çıkan, henüz buharı tüten, dünyanın farklı coğrafyasındaki insanlarla olan etkileşimi sonucunda, gözlemediği hatıra nitelikli günlüklerinden oluşan “Somali’de De Çiçekler Açar” kitabı, ilginç görsellerle tamamlanmış, 189 sayfadan oluşmaktadır.

1954 Adıyaman Kâhta-Çıralık köyü doğumlu olan Doktor Abuzer Demir, mesleği gereği birçok yerde görev almıştır. Doktorluğu yanı sıra, basın içerisinde yer alarak, haftalık ve günlük gazetelerde aktif olarak köşe yazarlığı da yapmaktadır.

“Somali’de De Çiçekler Açar” kitabı, genel itibarıyla 3 bölümden oluşmaktadır.

İlk bölümde, takdim niyetine bir alıntı ve oğlu Özen B. Demir’in edebi anlamda yazmış olduğu harika önsöz, sanki kitapta ki yazılanları gölgede bırakmaktadır.

İkinci bölümde, yazarın Somali gidiş hazırlıkları, yoldaki izlenimleri, doktorlar ekibinde mevcut personeli tanıdığı kadarıyla yorumları, gözlemediği anları, canlıları ve yaşamları hakkındaki yazdıkları bulunuyor.

Üçüncü bölümde ise, toplam iki aylık görev süresince, doktorluk yaptığı Somali Mogadişu coğrafyasında ki sahra hastanesinde, günlükler tutarak, unutulmamak üzere kayıt altına almıştır.

Son bölümde ise muhtelif resimlerle tamamlanmıştır.

İlk bölümden itibaren okunmaya başlandığında, kimi zaman ekipte bulunanlara kızıyor, kimi zaman adaletsizliklerin olmasına hayıflanıyor insan.

Belki dünyanın en şanssız, bahtsız, belki de aç, yoksul, perişan, en, en...olan Somali’nin neden bu kadar geride kaldığını, neden bu kadar sefalet içerisinde kıvrandığına kızıyor insan. Aslında bu/o kızgınlık, Somali’den ziyade dünya üzerinde yaşayanlara, kendinden başka kimseye düşünmeyenlere, yer altı ve üstü zenginliklerini sömürenlere, balık tutmayı öğretmekten ziyade, himmet ve lütuf babında bir şeyler verenlere, araştırma, geliştirme ve değiştirme adına hiçbir çaba harcamayanlara...

Hani bir söz vardır, “değirmen, taşıma suyla dönmez” diye. İşte Somali’ye yapılan yardımlar, insanî ve sağlık alanındaki doktor, ilaç gibi göndermeler, ne kadar devam edebilir. Elbette bir yerlerde tıkanacaktır. Küresel, köklü çözümler bulunmadığı ve uygulanmadığı sürece, yine akıbetleriyle baş başa kalacaklardır.

Doktor Abuzer beyin gerek izlenimleriyle ve gerekse hasta poliklinikleri anlarında bizlere sunduğu, gözlerimize sokarcasına anlattıkları karşısında, insan şaşkınlığı gizleyemiyor, âdeta üzüntüden kahroluyor ve yerin dibine giresi geliyor. Bir halk için, bir topluluk ve bir millet için, bu kadar sefalet, bu kadar yoksulluk, bu kadar hayattan bıkmış olarak yaşamak, bu kadar teslimiyetçilik gerçekten kabul edilemez, edilmemesi gerekir.

Hastalıkların pençesinde kıvrılan, inim inim inleyen, bir ilaç almaktan aciz durumdayken bile birbirleriyle uğraşmaları, zenginlerinin dışarıda keyif sürdüğü, ancak geride kalanların her an ölümüne hazır oldukları, bu da yetmezmiş gibi, belki sahip oldukları bazı doğal zenginlikleri işlemek ve makûs talihlerini yenmek varken; elinde avucundakilerini de âdeta insanı sarhoş eden “kat” isminde ki bir meret otları da sarhoş olup, kendinden geçiyorlar, dünyayla dalga geçiyorlar. Halen kurulu bir devlet düzeni ve askeri yapılanmanın olmadığı, başı boşlukta yönetimlerin belli aşiretlere ait olduğu, Somali’deki yaşamın içler acısı olduğunu, Sayın Demir’in anlattıklarından daha da iyi anlıyoruz.

Kendi içerisinde kaynayan ve iç savaşların devam ettiği bir yerde görev almak, herhalde ateşe atılmak gibi olsa gerek. Ancak, Sayın Demir bunu göze alarak, iki ay gibi bir süre için, Somali halkına hizmet sunmak amacıyla, onur verici bir görevi yerine getirmiştir. Bölgenin tarihi, coğrafisi, iklim, günlük yaşayış, olmayan ekonomisi ile sosyolojik olarak yaşama ait kesitler sunarken, gayet sade, şeffaf, içten ve samimi tespitlerde bulunmuştur.

Örneğin, sakallı keçiler, tavuk-horuz ilişkileri, insanların sedyede iç çamaşırı uzanmaları (Anlatılması gerekir, ama utandım, biraz da hayıflandım), elle yemek yenmesi ve kaşıkların bilinmemesi, temizlik adabının olmaması (İslam coğrafyasında, Müslümanlar, hiç mi imamlar ve din adamları bir şey söylemiyorlar), yağurdun olmaması, buzdolabın bulunmaması... Sayın yazarın bir Cuma ve hatta rastladığı bayram namazına gitmediği, namaz, niyaz, duayla ilgili bir şey yazmamasından anlaşılıyor. (Keşke onu da yazsaydı) İlkel yaşantıya rağmen, cep telefonları kullanımı da farklı bir söylem. Sayın Demir, güzel şeyler de anlatmış tabii. Mesele karpuzun güzelliği, tadı, okyanusun suyu gibi...

Sayın Demir, çok güzel ve yerinde tespitlerde bulunmuş. Değişik bir üslupla, her şeyi olduğu şekliyle anlatmaya özen göstermiş. Hem Somali’yi, hem de ekip arkadaşlarını ve yaşananları bizlere sunmuş, ön yargısız, sade ve aleni.

Aslında Abuzer Demir beyi kutlamak gerek. Hem Somali gibi iç savaşların olduğu bir yere giderek doktorluk mesleğini

ifa ettiği için, hem Somali'yle ilgili gördüklerini, şahit olduklarını, yaşadıklarını ve bire bir, her şeyi gözler önüne serdiği için.

Abuzer hocam, Somali de çiçekler açsın, hem de solmamacasına açsın.

Aslında kitapta, anı ve mesleki anekdot olan çok şey anlatılıyor. İyisi mi siz okumak için bir kitap edinin, detaylarıyla okuyabilirsiniz.

Güzel okunası bir hatırat ve günlüklere bezenmiş bir kitap. Okumakta ve Somali hakkında bilmediklerinizi Doktor Abuzer Demir beyin gözünden ve kaleminden okumanızı öneririm. Teşekkürler verdiğiniz bilgiler için, Somali'de ki doktorluk icranız için de ayrıca tebrik ederim sizi.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Sen İyi, Ben İyi, Peki Kötü Olan Kim?

Sen İyi, Ben İyi, Peki Kötü Olan Kim?

Güzele sevgiyle, imrenerek bakarız,
Çirkine sevmeyi bırakın görmeyi, çirkin söz duymak bile hesabımıza gelmez.
Hiç oralı olmayız.

Örneğin Mercedes'e bineni görürüz, imreniriz, onun yerinde olmak isteriz, bunun için can atarız.
Oysa bir çöp konteynerinin başında ekmek arayan birini gördüğümüzde, ne sempati duyarız, ne de imreniriz, geçip gideriz.

Paralı bir şeyse hoş, parasız bir durumsa hor görmektir âdetimiz.
Aslında biz de onun durumunda da diğerinin durumunda da olabilirdik.

Garantisi var mıdır?
Eğer biz bir yerde, bir durumda, bir halde isek, yaratılışımız gereğidir.

Hâsılı tuhaf bir canlıyız.
Asla doymuyoruz, sürekli hep fazlasını istiyoruz. Altımızdakilere bakmıyoruz, ama üstümüzdekilere bakıyoruz ve imreniyoruz.

Herkes kendini beğenir.

Hele başkası da beğenmişse değme keyfine!

İstisnalar dışında, başkalarını beğenmek pek aklımızdan geçmez, düşünmez hesabımıza gelmez.

Kime sorarsanız sorun, herkes en, en, iyisidir.

Kimse kötü değil, mafya babalarına, çete liderlerinde insanların kanından, canından ve cebinden beslenenlere sorun, onlar da en iyisidir, en dürüstüdür, en haklısıdır.

O zaman, ortada büyük bir sorun, çözülmesi gereken büyük bir problem var demektir.

Öyle ya'

Sen iyi, o iyi, şu iyi, bu iyi, eh tabi ben de iyi, o halde, kötü olan kim?

Var mı bilen birisi?

Günlük hayatta karşılaştığı durumlardan hoşnut olan var mıdır?

Evet, yaşananlar elbette geçecektir.

Geçmişteki deneyimlerimiz bunu göstermektedir.

Olanlara kavgalıyız, mutsuzuz, huzursuzuz, kızıyoruz,

Damgalanıyoruz, yaftalıyoruz, olmadık lâflar, işler yapıyoruz.

Yorgun, bitkin, argın, bezginiz, canımız yanıyor.

Savaşların, hırsların, paranın mutluluk ve huzur getirmediği bir ortamda...

Gece yatağa, her şeyle kavga ederek giriyoruz.

Sahi yatağına girdiğinde, mutlu, huzurlu ve kafası rahat yatan var mı?

Umreye ve akabinde hacca gitmek istemeyen yoktur.

Herkes gitmek ister o mübarek belde ve Peygamber Efendimizin yaşadığı yerlere..

Tabi İslam'a mensup olan müminlerin gitmek için can attığı, uğruna canını verebileceği, İslam'ın 5 şartından birini yeri getirmenin mutluluğuyla coşacağı, huzur bulacağı tek yerdir.

Giden Hacı oluyor, mutlu ve bahtiyar, gidemeyen mahrum oluyor, üzgün ve mahzun!

Gidenler, o mübarek beldelere doymanın mümkün olmadığını söylüyorlar.

Gidemeyenler, o doyumsuz yerlerden ve bir farzı yerine getirmekten mahrum kalıyorlar.

Gidenler, 1,3,5 belki 10 defa gitmek istiyorlar ve gidiyorlar da.

Peki, ya imkânı olmayıp da o mübarek beldelere gitmek isteyen fakir fukaralar ne yapsın?

Durumu iyi olmayanlar için farz değildir, ama fakir fukaranın da o mübarek yerleri görmeye hakkı yok mudur?

Her gittiğinizde, "acaba falan gariban da gelse, görebilse.." diye düşündüğünüz zamanlar olmadı mı?

Ey hacılar, ne dersiniz?

Aslında en büyük düşmanımızla beraber yaşıyoruz da haberimiz yok.

Kim mi?

Hele bir düşünün bakalım!

Düşünmeyi düşünmemek mi?..

Düşünmeyi düşlemek mi?..

Hangisi?

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Buruşuk Bir Fotoğrafım

Buruşuk Bir Fotoğrafım

Büyük, küçük, çocuk, kadın, erkek hiç bir fak etmez, hepsi yaşadığı anılarını resmeylemek isterler.

Bu manada yaptıkları birçok iş ve işleri fotoğraflarlar.

Günü gelince, yaş kemale erince, ihtiyarlanınca, eskileri, geçmişi, anıları yad etmek amacıyla çıkarıp bakarlar.

Kim bilir belki derinden bir ah çekerler, yaşadıklarına, yaşattıklarına...

Eskiden kalma siyah-beyaz çekilmiş bir fotoğraf neler anlatır neler.

Hayaller kurulur, anılar tazelenir, yaşanmışlıklar canlanır âdeta!

Fotoğraflarda kimse görüntüsünü gizleyemez

Her şey olduğu gibi ortadadır, neyse odur.

Sadedir, şeffaftır, tertemizdir, garibandır...

Her şeyden, dünyadan bihaberdir.

Zamanla benzinin solacağını bilmez.

Kimi zaman ucundan tutulup yakılabileceğini tahmin edemez.

Kişiyi olduğu gibi yansıtırlar.

İster yakışıklı olsun, ister çirkin,

İyi, kötü fark etmez.

Yalan söylemezler,

Seni bırakıp asla gitmezler,

Sen terk etmezsen tabi!

Hele nankör asla olmazlar.

Direk yüzüne bakarlar,

Hele arkandan asla konuşmazlar.

Sizinle birebir yüz temasına girerler.

Kalbinizi asla kırmazlar.

Hele ihanet hiç etmezler.

Evet, fotoğraflar...

O fotoğraflar susarlar, bakarlar, boynunu bükerek.

Kimi zaman gülereler, kimi zaman somurturlar.

Sevenler sevdiklerine fotoğraflar gönderirler.

Bazen sevilenler kendileri gelmezler, bir fotoğrafını gönderirler.

O fotoğraf aslında her şeyi söylemeye, anlatmaya yeter de artar bile.

(Bazen sevenler birbirine kızdıklarında "al fotoğraflarını, ver fotoğraflarımı!!!" diye sitemlerde, serzenişlerde bulunurlar.)

Bazen beden dilini en güzel bir şekilde anlatırlar.

Bedensel birçok özelliğini yansıtırlar.

Bazıları fotoğraflarda güzel çıkmadığını ya da çok güzel çıktığını düşünürler.

Tarihe dair bir çok fotoğrafta geçmişe ait bir çok şey öğreniyoruz.

Doğrudur, aslında insanların belki de en güzel çıktıkları, göründükleri yer fotoğraf kareleridir.

Kel mi, değil mi?

Saçı dağınık mı, değil mi?

Boyu uzun mu, kısa mı?

Yüzünde ne var ne yok,

Bakışları sert mi, yumuşak mı...?

Makyajı bozuluyor mu, bozulmuyor mu?

Tıpkı kadim dostum, fotojenik olduğunu düşünen ve her zaman fotolarda yakışıklı çıktığını düşünen ve makyajına, yani saçının bozulup bozulmadığına, aşırı titiz olan ve itina gösteren Bilal KARADAĞ gibi.

Her zaman fotolarda en güzel çıkan odur.

Yoksa o fotonun bir anlamı olmaz.

Hani, yakışmıyor da değil yani!

Deklanşörler onu daha güzel gösteriyor sanırım.

Kıskanmak gerekir mi bilemiyorum!

Kıskanalım mı?

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Olmadı, Olmazdı, Olamazdı.

Olmadı, Olmazdı, Olamazdı.

Bazen hiç ummadık bir şekilde, istenilmeyen ortamlara girmek, bulunmak zorunda kalabiliyorsunuz. Bazen zaruretten girdiğiniz ortamlara, istemerseniz de, zorlansanız da tebessüm etmek, gülücükler dağıtmak zorunda kalabiliyorsunuz.

Ne kadar da zormuş, mış, muş, cak, cuk'lu görünmek zorunda kalabilmek!

Hep kavga, her şey kavga, her yerde kavga...

Neyi paylaşamıyoruz Allah aşkına!

Nedir bu toplumsal hezeyan, nedir bu anlama ve anlaşılma noksanlığı...

Aslında nerelerde kavga oluyor diye sorsam, nasıl cevaplarsınız?

Yok, yok ya da nerede kavga olmuyor diye soruyu sormak gerekiyor galiba.

Paylaşım bir kültür, bir ahlak, bir anlayış, bir idrak,, bir mutluluk ve harikulade bir güzelliştir.

Ama galiba bunlar çokkk uzakta görülüyor.

Olanlara bakınca, siz de öyle demiyor musunuz?

Robot misali soğuk, asık ve donuk yüzlü olanların, hayata ve hayatta bir kez dahi gülümsememiş insanların, karşısındakileri neşeli olmaya davet etmesi, ne kadar da abes oluyor.

Hâlbuki ki insanın seçimleri, insanın görmek istediği dünyayı yansıtmaktadır.

Hepimiz farkında olmadan yaparız.

Bazı insanları gördüğümüzde görmezlikten gelir yolumuz değiştiririz, bazılarını da gördüğümüzde içimiz açılır, ferahlarız, rahatlarız ve mutlu oluruz.

Bir tebessüm, bir güler yüz, bir gülümseme, bizler neler kazandırmaz ki?..

Kurt gören eşek ne yaparmış, bilen var mı?

Kurt gören eşek, gözlerini kapatırmış.

Sanırmış ki gözlerini kapatınca, hiçbir şey görünmezmiş.

Sanırmış ki dünya bir an da zifiri karanlık olurmuş.

Bu karanlıkta, kurt beni nasıl görecektir, diye düşünürmüş.

Dünyanın en gözlü canlısı olan eşek işte!

Anlayacağınız, algılarımızın anlamadığı şeyleri yok kabul etmek gibi bir yanılgi içinde olunabiliyor.

Yolda insanlara bakıyorsun, hep başları önünde, yüzleri asık ve sürekli bir şeylerin hesabını yapar durumdalar.

Gülmeyi unutmazlar, etrafı şüpheli gözlerle süzüyorlar.

Öyle yaşlı-geç, kadın-erkek, mevki, makam, işsiz, çalışan herkes aynı durumda!..

Aynen dert küpü olmuşlar, bir dokunsan, içten ve derinden, bin ah işitecek ahvaldeler

Olmadı, olmazdı, olamazdı,

Olsaydı tadına doyum olmazdı,

Güzel olan her şey olsaydı,

Olsa, belki de gerçek olmazdı.

Kitap almamak, okumamak için o kadar çok bahanemiz var ki, hangisi saymalı ki!..,

Mesele:

Gözlerim ağrıyor, okuyunca...

Ben hiç kitap okumadım ki...

Çocuklar da okumuyor ki...

Sonra bakarız ya!..

Kitaba verecek param yok...

Helal olsun, bravo vallahi, tebrikler, kutlarım... gibisinden...

Yüzüne bile bakmadan, yok, yok...

Kitaba bile bakmadan, yok, yok, istemiyorum el hareketleri...

Daha neler neler!..

Tabii okumak için, onlarca sebebimiz de yok değil yani!

Yıllar önce, yol kenarında ki bir mezara, herkes dua eder dururdu.

Sonra anlaşıldı ki içerisinde altın varmış ve çıkmış.

Demek ki yıllarca milletin duygularıyla oynamışlar. Tıpkı melun, mendebur FETÖ gibi.

Kerim BAYDAK

Vicdanlar Kanıyor

Vicdanlar Kanıyor

İçin acıyor, yüreğim yanıyor,
Halime bakan, çok mutlu sanıyor,
O kabuk tutmuş yaram hep kanıyor,
Can, sebebi var, sen sor, ben sayayım.

Bir anlık öfkeyle çekip gittiğin zaman, geriye dönecek yüzü olmalı insanın.
Yoksa insan ve insanî değerlere sahip olmanın hiçbir anlamı olmaz!

Bazıları, bazıları hakkında ileri-geri konuşabiliyorlar.
Bazıları da bazılarının ileri geri konuşmalarına göre, bazıları hakkında ön yargılı olabiliyorlar.
Bazıları hakkında ki ileri-geri konuşmalar, o söz konusu bazılarıyla konuşulunca, bazılarının söyledikleri havada kalıyor.
O yüzden, bazılarının bazıları hakkındaki söylemlerine göre, bazılarını değerlendirmemek ve ön yargılı davranmamak gerekir.
Çünkü bu bağnazca bir yaklaşım ve davranış biçimidir.

Kimliksiz, kontaksız, kuramsız, kozmopolit olan toplumlar, her zaman yok olmaya mahkûmdur.

Vicdanlarıyla cüzdanları arasına sıkışıp kalanların, hem vicdanları kanamaktadır, hem de cüzdanları dağılmaktadır.
Yani, nereden bakarsanız bakın, hep zarar, hep ziyan, hep iflas.

İnsanların vicdanlarına ne kadar muhatap olabiliyoruz
Birçok olayı ve olayın müsebbiplerine acıyarak, gözyaşları içerisinde haykırışlarına şahit oluyoruz.
Her şeyin en iyisine, lüksüne sahip olmak istediğimiz bencilliğimizle, ne kadar vicdan muhasebesi yapıyoruz ve ne kadar insanlığımız sorguluyoruz.

Sevginin, merhametin en güzelini çocuklar kadar yaşayan başka kimse var mıdır?

Hayatın en güzel anlarında, heyecan, korku, endişe, sevinç ve mutluluk gibi duyguları dolu dolu yaşayanlar ve yaşatanlar, şüphe yok ki çocuklardır.

Biz önden gidecekler, çok mu şanssız bilemiyorum, ama kalan gençlerimiz için, gözümüzün arkada kalacağını kesinlikle biliyorum ve üzülüyorum. Bir an önce genç nesilleri resetleyip, eski tarihi konumlarına geri getirmeye çalışmalıyız.

Eğer filmlerin ve dizilerin sonunun ne olacağını merak ettiğimiz gibi, hayatımızın sonunun ne olacağını da merak etseydik; Allah bilir ya, neler yapardık neler ya da neler yapamazdık neler!!!
Her şey daha güzel olurdu.

Ömrümüz boyunca, sayısız olayla karşı karşıya geliriz.
İyi şeylerle karşılaşırız; seviniriz, mutlu oluruz, asla bitmesin, sürekli olsun isteriz.
Kötü şeylerle karşılaşırız; üzülürüz, mutsuz ve huzursuz oluruz, bir an önce bitsin, bir daha olmasın isteriz.
Hayal kırıklığı yaşarız, mütemadiyen!
Maalesef her ikisi de olmaz, her şey olağan mecrasında ilerler.
Bilinen bir şey vardır, o da fani dünyada hiçbir şeyin ebedi ve kalıcı olmadığı, er geç her şeyin nihayete ereceğidir.
Bunu böyle bilmek ve ona göre hayatımızı idame ettirmemiz gerekir.

Aynı fikre, zikre, duygu ve düşünceye sahip olan insanların, ellerindeki mevcut bilgi ve belgeleri, koz olarak birbirlerine karşı kullanmaları, ne kadar insanlıkla, ahlak, edep ve adapla bağdaşır acaba?
Hain ve sinsice yaptıkları söz ve eylemlerinden müthiş hayvanî zevk alıp, tatmin olanlar, günü geldiğinde, birbirlerinin yüzüne baktıklarında, utanacaklarını ve yüzlerinin(varsa, çok yüzlü değilse) kızaracaklarını bilmezler mi?
Bir yerlerde, ters giden bir şeyler olmaktadır, ama nerede?..

Kerim BAYDAK
kbydak61-artan@hotmail.com

Erkek Adam Sözünde Durur, Sözüne Yemez

Erkek Adam Sözünde Durur, Sözüne Yemez

Önemli olan insanın ne kadar yaşadığı değil, nasıl yaşadığı, faydasının olup olmadığı, doğruya, güzele ulaşmada ne kadar etkin olduğudur.

İnsan da yaşıyor, hayvan da yaşıyor, her türlü cansız varlıklarda bu dünyada yaşıyor.

İnsan yaşadığı sürece, bir faydası, beklentisi yoksa bir odundan farkı yok demektir.

Malum ağaç tomurcuk verme, yapma açma, meyve verme derindedir, yaratılışı gereği öyle olması da gerekir, yoksa odundan farkı kalır mı?

Çünkü insanın elbette yerine getirmekle mükellef olduğu bir vazifesi, bir takım insanî görevleri vardır.

Sonradan görmeler,

Yemek bilmez gurmeler,

Kaş üstünde sürmeler varmış.

Kadir, kıymet bilmeyenlere duyurulur!

Adama sormuşlar, “yaşın kaç?” diye.

“40” diye cevaplamış.

20 yıl sonra, yine yaşın kaç diye sorulunca; “40” diye cevaplamış.

“Bu nasıl iş ya, 20 yıl önce 40’ dı yaşın, şimdi yine 40 diyorsun, bu nasıl oluyor!”

Adam, “ Erkek adam sözünde durur, sözüne yemez!” demiş.

Her gördüğüne aldanma,

Sakin kor ateşte yanma,

İblis görünümüne kanma,

Dost tavsiyesidir inan.

Bugün çok bitkinim ve çok yorgunum.

Bir hayattan çekiyorum, bir de hayattakilerden...

Bir dost postuna bürünenlerden çekiyorum, bir de...

Of, off!!

Unutma;

Öyle hindi gibi kabarmanın,

Öyle karga gibi ötmenin,

Öyle yılan gibi kıvrılmanın,

Öyle köpek gibi havlamanın da bir zamanı, mühleti vardır.

Her mübarek günün illa ki bir hikmeti, hakikati vardır.

Öyle konular var ki neresinden tutarsanız, elinizde kalacak cinsten.

Hani “aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık” kabilinden!

Baş ağrısı, karın ağrısı, olmadı kalp ağrısı, yürek sızısı...

Dert, tasa, kahr, kaygı...

Yani anlayacağınız çok çeşitli sıkıntılar, çok yönlü mağduriyetler...

Bilemiyorum, yok mudur acaba bu işlerin bir yolu, yordamı,

Ya da dengesi ve yöntemi

Aslında yok birbirinden farkı gecelerin.

Öyle farklı gecelerin aramanın bir anlamı olmasa gerek.

Fark, sadece içinde yaşayanlar, yaşanılanlar ve yaşatılanlardır.

Mutsuzluğunuz için, başkalarını suçlamanın bir manası yoktur.

Öncelikle başkasını suçlamadan önce, kendinizi bir hesaba çekiniz.

Nerede hata yaptığınızı, nerede haksızlık yaptığınızı bir düşünün.

Mağdur ve mahzun rolü oynamakla; mutsuz, huzursuz ve yalnız kalan kesinlikle siz olursunuz.

Bakış açınızı değiştiriniz, nasıl bakarsanız öyle görürsünüz, nasıl görürseniz öyle yaşamaya devam edersiniz, sürekli,

mutsuz, huzursuz yaşarsınız ve kendinizi şanssız hissedersiniz.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Konuşandan Değil, Susandan Korkmak Gerek

Konuşandan Değil, Susandan Korkmak Gerek

İnsanları duyarsızlaşmasına sebep olan yaşam tarzlarında, oldukça fazla telkinci kavram yerleşmiş durumdadır. Toplumun var olma sürecinde, üretilen çatlak-çarpık düşünce şekli, olaylara bakış açısı, bir takım örf, adet ve tavırların, hak dinle karşılaştırıldığında, çok büyük farklar içerdiği, çok açık bir şekilde gözlemlenebilir.

Günlük yaşam içerisinde bu telkinler, düşünceler ile varsayımlar sonucu oluşmuş kuralların dışına pek çıkmıyor, çıkılmıyor, belki de çıkılmak istenmiyor.

Kendisini yaratan ve türlü nimetler bahşeden Allah (CC) hatırlanmıyor, zikredilmiyor; din, iman, itikat, ölüm, cennet, cehennem gibi mefhumlar pek hafife alınıyor.

Günlük konuşmalar, davranışlar, konuşmalar ve üslup, önceden belirlenmiş bir takım kurallara uygun geliyor ve önem kazanıyor.

Tüm bunlar yapılırken, Allah'ın hoşnutluğu değil, toplumun ölçüleri ve memnuiyetleri ön plana çıkıyor.

Bir beni tutan var, bir de bende ki beni!

Varsın inceldiği yerden kopsun, maşuka varıp meşk edemedikten sonra...

İnsanlar, hayatı farklı şekillerde algılıyor.

Hayatım debdebesi içerisinde, farklı şekillerde yaşayabiliyor.

Hayatın keşmekeşi içerisinde yaşanılanları, farklı şekillerde idrak edip, yorumlayabiliyor.

Gerçek olan bir şey var ki, tüm insanlar aynı dünya üzerinde yaşamaktadır.

Tüm bunlarla beraber, ortak olan sayısızca paylaşılan duygular vardır.

Gülmek, eğlenmek, üzülme, sinirlenmek, sevinmek, heyecanlanmak, endişe etmek, korkmak, telaşlanmak sadece bunlardan bir kaçısı...

Bunlar senin, benim, onun, hepimizin günlük olarak yaşadıklarıdır.

Dünyada olanlar cezbedicidir, yol saptırıcıdır, nefse hoş gelendir...

Dünyada olana meyletmeyeceksin, yoksa dünyada kalıcı olduğunu düşünmeye başlarsın.

Ki bu da olabilecek en büyük ahmaklıklardan bir tanesidir.

Peygamberlere kalmayan bu dünya, sana mı kalacak, be ey gafil!

İnsanlara kaliteden bahsederken, aslında kişiliği defolu olan, çevremizde o kadar çok cahil cühela var ki; onları zaman zaman biriktirip, sonra bozuk para gibi harcamak gerekiyor.

Bazen yola çıktığın, bazen yolda buldukların ve bazen de yola çıkmayı düşündüğün insanlarla insiyatfin dışında gelişen olaylar sonucunda; hem yolunu kaybediyorsun, hem aynı yolda yalnız kalıyorsun, hem de itibarını kaybediyorsunuz.

Haliyle hem dostluk denen bir şey ortada kalmıyor, hem de "sen kötüsün" damgası yemekle kalmıyor, insanların beklentilerini karşılayamadığından olsa gerek, adın da "sen ne kadar değiştin!" oluyor maalesef.

Bu yüzden, nankörle paylaşırken, cahille konuşurken, güçlüyle savaşırken, kendini bilmezle tartışırken gayet dikkatli olacaksın.

Ne doğanı gönül rahatlığıyla yeterince karşılayabildik,

Ne öleni, iç huzuruyla mucibince uğurlayabildik.

Peki, ne yapıyoruz?

Düşünüyorum da:

Günahlarıma kefaret misin?

Sevaplarıma mükâfat mısın?

Yoksa varlığıma esaret misin?

Bilemedim bir türlü!

Bazen sorarlar, "susandır mı tehlikeli, yoksa konuşandır mı?"

Ya da "susandır mı korkulmalı, yoksa konuşandır mı?"

Çok konuşandır zarar gelmez, ama konuşmayan, susandır tehlikelidir, her patlamaya hazır bomba gibidir.

Konuşanın ne yapmak istediği anlaşılır, ama susanın düşüncesi ve yapacağı eylemleri gizli kalır.

O yüzden konuşan bir toplumda her şey alenidir.

Oysa susan toplumda her tehlike sinyalleri vardır.

Konuşandır değil, susandır korkmak gerekir.

Hani "ısıracak it, dişini göstermezmiş" ya işte o bakımdan.

Kerim BAYDAK

Yaşan Girift, Görüntü Flu

Yaşan Girift, Görüntü Flu

Düşmanlarımıza karşı dirayetimizi kaybettiğimizde, kafamızın bulanık olduğunu anladıklarında, ellerindeki her türlü imkanlarla devreye giriyorlar, hem de en alasından!..
Hırçınlığını ve saldırgan tavır ve tutumlarımızı terk ettiğimiz, sabırlı olduğumuz sürece, kurdukları tuzakları ayaklarına dolanacak, yaptıkları tezgâhların içinde boğulup gideceklerdir.
Onlara o fırsatı vermemek için görevimizi en güzel şekilde yerine getirmeliyiz.
Bir olmalı, diri olmalı, iri olmalı, birbirimize kenetlenmeliyiz.
Bilmeliyiz ki, zincir, en zayıf halkasından kopabilmektedir.
Akrep misali, kimseye zarar vermediği zaman, ancak kendini sokarak hayatına son verecektir.
Biz, öyle biliyor, öyle inanıyoruz, yaratıcımıza öyle güvenmiş ve biat etmişiz

Bir yerde yaşayıp, nereye ait olduğunu bilememek!
Acılarla yoğrulup, neyin acısını çektiğini bilememek!
Çok yorgun argın olup da sebebini bilememek!
Ne kadar zor, ne kadar acı.

Millet uyandı artık darbelerden ders aldı.
Kendini bilmez ukalalar, şaşırıldı kaldı.

Herkes, herkese bir şeyler söylüyor.
İyi ya da kötü, bir takım sözler sarf ediyor.
Müdahale etmeye kalkıyorsunuz, onun yaptığını tasvip etmiş veya üstüne almış gibi oluyorsunuz.
Oralı olmayıp, duymazlıktan geliyorsunuz, o zaman da gönül razı olmuyor, "bugün yanında, onun hakkında söyleniyorsa, yarın da o kişi, başkasının yanında da senin hakkında söylenip durur" duygu ve düşüncesine kapılıyorsunuz.
Lakin öyle de oluyor. Bugün senin yanında başkası hakkında atıp tutanlar, başka bir günde başkasının yanında, senin hakkında atıp tutabiliyorlar.
O yüzden birinin, sizin yanınızda başkası hakkında konuşmalarına izin vermemeliyiz, daha dikkatli olması için, uyarıda bulunmalıyız.
İnsani gerekler ve hassasiyetler de bunu gerektirir.

Milletteki bu birlik beraberlik ve iman,
Asla vermez, top, tank ve silahı olana aman.

Canlılar çok tuhaf varlıklar.
Bazen onarmaya çalıştıklarını, daha çok karmaşık hale getirebiliyorlar.
Düzeltmeye çalıştıklarını, sonlandırdıklarının farkında olamıyorlar.
Buluşmak yerine ayrılıklar yelken açabiliyorlar.
Hazan mevsimindeki yapraklar gibi bir an da sararıyorlar.
Bomboş gözlerle etrafı kolaçan ediyorlar.
Özlüyorlar, susuyorlar.
Konuşuyorlar, duymuyorlar.
Görüyorlar, belli etmiyorlar.
Bir adımlık mesafedeler, kokusunu duyuyorlar, ulaşmıyorlar, kavuşamıyorlar.
Kendi hallerinde, yaptıklarıyla, söyledikleriyle baş başa kalıyorlar, nedensiz, belki de sebepsiz...
Mutsuz, uykusuz, sonuçsuz...
Yaşamları girift ve görüntüleri flu...

Bu meydanlar ki Demokrasi akıyor,
Üst akıl denilen ahmaklar bakıyor.

Üst akıldan ağa babalar, bunu tahmin edemedi,
Taşeron adi maşalar, bir adım ileri gidemedi.

Dünya malına düşkün olana güvenilmez,
Çünkü onların özünde hiç vefa bulunmaz.

Gençliğin Düşmanları Çoğaldı

Gençliğin Düşmanları Çoğaldı

O kadar çok düşmanımız var ki!..
Sağımız da, solumuz da, önümüz de arkamız da...
Görünen o ki, bu kıyamet kadar da devam edecek.
Kimi gizli, kimi aşikâr...
Bu öyle durduk yere olmuyor.
Aslında hiçbir şey durduk yere olmaz.
Öncelikle sebebini kendimizde aramalıyız.
Tabi çözümünü de...

Siz, karşınızdakine o fırsatı vermediğiniz sürece, onlar bir şey yapmazlar/yapamazlar.
Hiçbir zaman başarıya/sonuca ulaşamazlar.

Siz, sendelemeye, zayıf düşmeye başladığınızda, onların iştahı kabarır.
Ancak, sizin nasıl bir tepki vereceğinizi, nasıl bir müdahalede bulunacağınızı tahmin edemedikleri, kestiremedikleri için, bir türlü ne yapacaklarına, nasıl davranacaklarına karar vermezler/veremiyorlar.

Bazı gençler çok saygısız edepsiz ve adapsız hale gelmişler.
Edeb-i muaşeret kurallarından bihaberler.

Toplu taşıma araçlarında yolculuk ederken, çarşı pazar yolda yürürken, çay ocağında otururken, parkta ki bir bankta dinlenirken, gençlerin söyledikleri duyunca insanın yüzü kızarıyor.

Ancak, sadece dönüp bakıyorsunuz.

Uyarmak, müdahale etmek ne mümkün!

Kız, erkek, hiç fark etmiyor.

Hemen savunmaya geçerek, söylediğine pişman hale getiriyorlar.

Okkalı küfürler yemek, belki dövülmek de şansınıza kalmış.

13. gün,
13. cadde de,
13 numaralı ev de,
13 numaralı oda da,
13 numaralı koltuğumda oturmaya o kadar çok muhtacım ki.

Gençlerimiz zehirleniyor, kullanılıyor, istismar ediliyor ve inancını kaybetmiş olarak, şuursuz bir şekilde bilinmez bir akıbete doğru son sürat ilerliyor.

Teknoloji de işin cabası...

Yapmaya çalıştığımız tarz mı?

Yerine getirdiğimiz bir farz mı?

Biz, biz miyiz?

Biz, siz miyiz?

Siz, siz misiniz?

Bir kuru iz misiniz?

Hangisi?

En büyük zenginlik bir kalbe girebilmek, bir gönlü fethetmektir.

Ne mutlu gönüller fethedenlere, selam olsun o zengin yüreklere.

Fani dünyada suça ceza vermek, hâkimin elinde,

Ebedi âlemde ki ceza, söyleyin ha kimin elinde?

Gençler bildikleri bütün dilleri (Türkçe, Kürtçe, Arapça, İngilizce...) unuttular.

Söyledikleri hiç bir şey anlaşılıyor.

Çorba gibi birbirine karıştırdılar.

Kendilerince farklı bir konuşma tarzı ve alışkanlığın edindiler.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Eylül Ayı Hem Masraflı, Hem Sıkıntılı

Eylül Ayı Hem Masraflı, Hem Sıkıntılı

Her ayda masraflar ve sıkıntılar olur, ama en çok masraflar da Eylül ayında olmaktadır. Bu yüzden Eylül ayını sevmekte zorlanırım. Eğer aylar öncesinden biriktirdiğin paralar yoksa Eylül ayında yaptığın masraflar ve harcamalarla bir yıl boyunca belini doğrultamazsın.

Her Eylül ayı geldiğinde, hem evlerde, hem toplumda, dolayısıyla da ülkede, büyük bir hareketlilik başlar. İlgili yıla ait birçok iş ve işler, o ayda yapılır, sonuçlanır.

Toplumun bir ferdi olarak, bu ay da benim de yaptığım, yapmaya çalıştığım, yapmakta zorlandığım işler vardır. Eylül ayında havalar aniden değişir. Yüzün ekşiten bulutlar, gökyüzünün gözlerinden akıtacağı yağlar, ani hava değişiklikleriyle, âdeta bize “kışa hazır olun, artık kendinizi soğuk havalara ve günler karşı hazırlayın!” der gibidir. O ay da olan biten her şey, bizlere birer uyarı niteliğini taşır. Dolayısıyla, odun, kömür gibi yakacak derdi, doğalgaz ve kalorifer kullananlara da “peteklerinizi temizleyin!” der gibi bizlere uyarı mesajları verir.

Bu ay da okullar açılır. Tabii okulların açılması demek, büyük masrafların çıkması demektir. Okula giden çocuklara çanta, kitap defter, kırtasiye, giyim ve okula gittiğinde götürmek üzere alınan yiyecek ve içecekler başlı başına yekûn oluşturan masraflar çıkarmaktadır.

Eylül ayı, yazdan kışa geçen bir basamak gibidir. Yorularak çıktığın merdivenlerin en üst basamağı gibidir. Belki sondan bir önceki basamakta tıkanıp kalmışsındır, bir basamak daha atmaya mecalin yoktur; ama eğer son bir gayretle çıkmışsan merdivenleri, çıkmayı başaramıyorsa, artık rahatsındır ve dinlenme vaktin gelmiş demektir. Eylül ayı, kışın tüketilmek üzere meyve ve sebzelerin kurutulması ayıdır.

Eylül ayı, bir yaz boyu kapıldığınız rehavetten kurtulma ayıdır.

Bir yaz boyunca sere serpe kendini bıraktığı bedenini, derinin toparlanma ayıdır.

Bu ay, kılık kıyafetin, zahirenin hazırlanması, kışlık nafakanın kazanıldığı ve kazandıklarının tüketime hazırlanma ayıdır.

Bu ay, gurbetliklerin, özlem ve beklentilerin sonlanmasından sonra, yeniden hasretlerin, özlemlerin başlangıç ayıdır. İl dışında, ülke dışında okumakta veya çalışmakta olanların, aile efradının gitmek zorunda olması dolayısıyla, gözyaşları içerisinde, sevenlerin sevdiklerine el sallayarak yolcu etme, uğurlama ayıdır.

Bu ay, yeni okula başlayan minicik yüreklerin, anne kucağından ayrılarak, ağlayarak, üzülenerek, bambaşka bir dünyaya adım atma, yeni insanlar tanıma, edineceği bilgi ve becerilerle yeni dünyalara tanıma, tanıtma ayıdır.

Bu ay, zenginlerden çok fakir, fakara, gariban ve ücretli daimi işlerde çalışmayanların yılın 8 ayı ölümü göze alarak, (kimi zaman öler) il dışına ırgatlığa giderek, nafakasını topladıktan sonra, kalan ay ve günlerde kendini idare edebilme, harcama ayıdır.

Bu ay, yaz boyunca çalışması ve para kazanılmasının kolay olduğu, fakir fakara, gariban insanların artık çalışmayacağına göstergesi olduğu ve sonlandığı bir ay da diyebiliriz.

Belki bu aya mahsus yapılması gerekenlerin zaruri olduğu, değişimin, dönüşümün ve etkileşimin olduğu geçiş ayıdır. Bu ayı getirdiği masraflardan ve sıkıntılardan olsa gerek, sanırım benim gibi birçoğunuz da bu ayı sevmekte zorlanıyorsunuzdur?

Belki de bilinçaltına yerleşmiş olan ve kendi kendini kandırdığımız olan bir dışavurumdur!

Belki de bu ay da sevdiklerimizi yitirmiş olmanın bilinçaltına yerleşmiş olduğu bir kabullenememedir, kim bilir! Sebep ve nedenleri ne olursa olsun, eminim ki Eylül ayının gerçekten masraf ve sıkıntı ayı olduğunda herkes hemfikirdir.

Dolayısıyla, insanın sıkıntı ve masraflarının bolca olduğu bir ayı sevmemesi kadar doğal bir şey olamaz.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Kahramanlık Herkesin Harcı Değil

Kahramanlık Herkesin Harcı Değil

Çok şükür ki her gecenin sonunda bir sabah beklentisi vardır.
Yoksa ebedi karanlıklarda kalmak ne kadar zor olurdu.

Kahramanlık herkesin kârı ve harcı değil.

Menzile ulaşmada herkes üzerine düşeni yapar, ama nihai hedefe ulaşanlar; hep elinden geleni değil, elinden gelenin daha fazlasını yapanlar, yapmaya çalışanlar ancak kahraman olurlar.

Her an bir şeyler oluyor,
Kimine göre özel ve güzel,
Kimine göre....

Fani dünyanın şaşalı o gösterişli halleri...

O haller üzere olan yapmacık, çıkarıcı, fırlıdak, bin bir yüzlü insanları dikkatimi çekmiyor.

Bana yaşantısı, yüreği güzel, samimi, dürüst olan insanlar lâzım!

Buna o kadar ihtiyacım / ihtiyacımız var ki!

“One minute” ile neler yapıldı.

“One dolar” ile neler yapıldı.

Birinde özgürlük, ilerleme...

Diğerinde esaret, çirkeflık, rezalet!..

Arada fark var, yani!

Değil mi?

Refakatçim oldu yaşadıklarım ve yaşattıkları...

Benimle birlikte yaşlanıyorlar.

Benimle birlikte ölecekler.

Adamlık denen kıvamda,, kadın veya erkek olmak o kadar da önemli değil.

Önemli olan adam olmak için, ne kadar adem olduğun önemlidir.

Bihakkın adem olduğunuz zaman, adamlık ardından gelecektir.

Kahraman olabilmek için, illa da topla, tüfekle bilmem neyle savaşmak değildir.

Bazen bir söz bile yeterli olabiliyor.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

O Maskeleri Atın Artık

O Maskeleri Atın Artık

İnsanlar, insanların arkasından olmadık şeyler söylerler.

Öyle ki çoğu zaman karşınıza geldiklerinde de gülücükler dağıtırlar, size şirin görünmeye çalışırlar, farklı tavırlar içine girerler.

O yüzden denir ki “bazı insanların yoklukları, varlıklarında daha hayırlıdır.”

Bre gafiller!

Bre aymazlar!

Bre utanmazlar!..

Mükemmel olmak adına, çeşitli yüzler takınmanıza gerek yok.

Birazcık, ama birazcık sahte olmayın yeter!

Çıkarın artık, o yüzünüzde ki bir takım maskeleri.

İnsan, en büyük kötülüğe, en büyük erdeme sahip olan bir varlıktır.

Her neye olursa olsun, muhakkak ki en az gölgesini görebilecek bir yapıya sahip olmalıdır.

Çünkü zamanı gelip gölgesini görenler ve onunla yüzleşebilenler; her zaman başarıya ulaşmışlardır.

Böylelikle, büyüdüğü, güçlendiği, teslim olmadığı rahatlıkla görülebilir, söylenebilir.

Top tankla, mermisi sökmez bu millete,

İman gücü vardı, hiç düşmez zillete,

Üç beş çapulcuya, düşer mi illete.

Kendini bilmeze, yüzsüze har oldu.

Cibilliyeti bozuk olan ceberutlar, mevcut hallerini bilemezler.

Oysaki bizler; hem evvelerini, hem şimdiki hallerini, hem de gelecekte değişmeyeceklerini çok iyi biliyoruz.

Bu millet bir oldu, sesi hep gür oldu,

Esareti bilmez, her zaman hür oldu,

Darbeciler ininde, her yer dar oldu.

Kendini bilmeze, yüzsüze ar oldu.

İmame dağıldı mı habbelerin bir anlamı kalmıyor.

Bizim dağılmamıza müsaade etme, sen topla bizi rabbim.

İnsanın hayalleri var, hevesleri var, beklentileri var, duyguları, düşünceleri var.

Kimse, kimsenin bu sahibi olduklarıyla oynamaya hakkı olmaz/olamaz.

Unutulmasın ki!

Bu toprağın üstünün olduğu gibi, bu toprağın altı da var.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Herkes Kendinden Razi

Herkes Kendinden Razi

Ruh, beden, akıl, söz...

Ezan, kıyam, rükû, secde, dua...

Sahur, iftar, şükür, hamt...

İnsana emanetler...

Emanete sahip çıkılmalı.

Hakka hakkını teslim etmeli.

Yerinde, zamanında ve usulüne uygun olarak...

Bu öyle bir dünya ki, zayıfı, güçlüsü, fakiri, zengini, erkeği, kadını doğar, büyür, birlikte yaşar ve ölürlür.

İnsanları bir araya getiren ve bir arada tutan, inanç, iman, itikat, kültür, eğitim ve bir takım insanî değerler rol oynamaktadır.

Boyu, endamı, herkes kendinden razı,

Tam kıvamında, ne çoğu, ne de azı.

Olaylara ve olanlara objektif bakmadığınız sürece, hiçbir neticeye varamazsınız, hiçbir sonuç alamazsınız.

Mevcut hal, gittikçe içinden çıkılmaz çetrefilli bir hal alacaktır.

İsnat edilen ve dayanağı olmayan her şey, başınıza hep iş atmaktan öteye gidemez.

Böyle durumlarda, asıl olan mesele, karşı tarafın ne yaptığı değil, bizim bu konuda ne yaptığımız ya da ne yapamadığımızdır.

Aslında dost belli, düşman de belli.

Her devrin ve her düzenin adamı olanlar...

Sadece bu teşebbüsle tescillenmiş oldular.

Bir sefer de her devirde adam olsalar ya!

Bu âlemde ki en büyük sorun doğruluk mekanizmasını ve adalet terazisini bihakkın uygulayamamaktır.

Hele mevzubahis olan insansa, bu daha da zorlaşmaktadır.

En yakınlarımız ve aile efradımız da işin işine girince, her şey âdeta bir curcunaya dönmektedir.

Küçümsemek mi dersiniz!

Yüz çevirme mi dersiniz!

Böbürlenme mi dersiniz!

Kendini beğenme, durmadan övünme mi dersiniz!..

Artık ne dersiniz deyin, ama kesin olan bir şey var ki; o da terazinin yönü tamamıyla değişmektedir.

Hâlbuki adalet ve doğruluk herkese lâzımdır.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Tercih Size Kalmış

Tercih Size Kalmış

Çoğu insan, bir tebessüm edemeyecek kadar aciz durumda.
Hâlbuki bir tebessüm nelere kadir değil ki, bir bilseler...
Bir kere hayata bağlar.
Dostluğu pekiştirir.
Yaşama aşk katar, sevgi, muhabbet katar.
Senden bir şey almaz, aksine çok şey verir.
Karşındakine güven verir.
Kahkaha atmak, aşırı gülmek değil, sadece tebessüm etmek.
O kadar!..
Öyle robot misali, somurtan bir yüz ifadesi değil tabi.

Zannettiler ki bölünürüz, onlara inat birleştik,
Millet olarak korkmadan, meydanlarda devleştik.

İlahi huzura, bazı şeyleri yaparak, bazı şeylerden uzaklaşarak varılabilir.
Tercihini size kalmış.

İnsansan ve yaşıyorsan eğer;
Bir aşkın olacak,
Bir sevdan olacak,
Bir de heyecan veren bir davan olacak.
Yoksa;
Ne eşin kalır.
Ne işin kalır.
Ne evin kalır.
Ne de yurdun, vatanın kalır.

İnanç, iman, büyük amaç, kıvanç...
Bizlere gurur, onlara utanç....

Rahmetli dedem dermiş: "Oğlum iyi de yapsan, kötü da yapsan illa ki arkandan küfredecekler. Buna mani olamazsınız. O zaman bırak arkandan, ne kadar iyi biriydi diye küfretsinsinler."

Bugünlerde yine kamuoyunda toplumu şüphe, tereddüte, heyecana ve huzursuz etmeye yönelik dedikodular yapılmaya başlanıyor.
İç ve dış düşmanlar, her zaman ki en güzel yaptıkları algı varyasyonlarıyla toplumun hassas sinir uçlarıyla oynamaya ve istedikleri senaryoyu uygulamaya koymaya çalışıyorlar.
Ancak, her seferinde bu milletin iradesiyle duvara tosluyorlar ve bozguna uğruyorlar, uğrayacaklar.
Ne olduğu anlaşılmayan kaynağı belirsiz iddialar ve asparagas dedikodularla bu milleti kimse huzursuz edemez ve etmeye de hakkı olmaz, olamaz.

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Güneş, Nefes, Heves

Güneş, Nefes, Heves

İnsanın hayatı boyunca, varlığını ve değerini bilen, hisseden, fark eden birileri vardır, tıpkı kuyumcular gibi. Nasıl ki kıymetli taşların kıymetini, ancak kuyumcular bilir, anlar, değerlendirir. Demek ki bir şeyin kıymetini, ancak onun değerini bileni anlar ve onun değeri bilenin yanında kıymetlidir. Önemli olan o kuyumcuyu bulmaktır veya kuyumcunun sizi bulmasıdır.

Bir millet olağanüstü durumlarda ancak bu kadar kenetlenilebilir. Birbirine tahammül etme, toleranslı olma, müsamahalı olma, bir olma, beraber olma ancak bu kadar olabilir. Savaşta (Çanakkale savaşı, Kurtuluş savaşı...), kıtlıkta, doğal afetlerde (deprem, sel, yangın...), çeşitli darbeler de hep böyle olmuştur.

Son olarak yapılmaya teşebbüs edilen darbe de de böyle oldu.

Keşke bu millet, hep böyle kalsa, kalabilse.

Hele bu millete sahip olan ülke, Türkiye ise.

Mutlu bir sabah serinliğinde, hafifçe esen bir rüzgârın tınısında, bir yaprak misali gökyüzünde nazlı nazlı salınarak gezmek...

Biraz güneş, biraz nefes, biraz rabbimin sevgisi ve biraz da heves ne güzel olurdu.

Bazen bir suyun başı, bir taşın üstü, bir yokuşun, bir bayırın, bir bağın, bahçenin, bir parkın bankı, bir çay ocağında ki ince belli bir bardakta içilen çayın keyfi, bir sahilin kenarında dalgaların seyri neler anlatır, neler bize!

Hele bir de sevdiğin olmuşsa yanında, dünya umurunda mı?

Yaşanmamışsa da söylemi bile hoş ve insana huzur verir.

Çok Eylül'ler ve çok Ekim'ler bilirim, çok ocaklar sönmüş, yuvalar dağılmıştır.

Çok Eylül'ler ve çok Ekim'ler bilirim, çok canlar fani dünyaya merhaba demiştir.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Komşu Mu Dediniz!

Komşu Mu Dediniz!

İnsan korkmalı, endişe duymalı, huzursuz olmalı...
Ama elinden, dilinden, belinden çıkacaklar için.
Ukbayı kazanıp kaybetme ikilemi arasında...
Kim korkmaz ki! Bihakkın görevini yerine getirenler müstesna.

Komşu, komşuluk şimdi de komşusuzluk...
Yan yana, altlı üstlü oturan komşular...
Birbirinden bihaber olan komşular.
Kendi kendine konuşanlar, karnından peşin hükümlü konuşanlar, daha neler neler...
Malum "insanlar konuşa konuşa..."
Aslında konuşmak komşulukla alakalıdır.
Ancak özellikle bugünün büyük şehirlerinde (kırsal kesimde kısmen komşuluk ilişkisi vardır) birbirini görmeyen, görseler de görmezden gelen, selam sabah nedir bilmeyen, iki kelime konuşmayan sayısız komşular var.
Komşulukta şu bu ayırımı yok.
Etrafınızdaki 40 ev komşu sayılır.
Komşusuzluk olmaz, çünkü komşu denince, kendimizden bahsederez aslında.
Şimdi komşularınızı bir düşünün bakalım,
Vay, vay, vay!!!

Mani olmam gidene,
Kapatmam kapıları gelene,
Gelen gelir, giden gider...
Gelen hoş gelmiş gönlüme,
Gidene uğurlar ola...
Bir daha çıkmasan hiç yoluma

Olaylara bakış açımız, yaşadıklarımız, bize sunulanlar,
Fırsatlar, talep ve beklentiler, davranış ve davranışlarımız...
İnanç, umut ve güven...
İşte bütün mesele bunları yerli yerince hayatına uygulamaktır.
Gerisi kendiliğinden gelecektir.
Yoksa ömür, akan su misali geçiyor.
İsteseniz de, istemeseniz de...
Keşkeler ve pişmanlıklar fayda etmez, bilirsiniz!

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Kâr Eder Mi Nedametler

Kâr Eder Mi Nedametler

Rabbim bize ikram etti bu ömrü.
Az veya çok yaşıyoruz haliyle.
Bitecek bir ömür, yaşayacağımız sayısız ameller var.
İyi de olabiliriz, kötü de...
İyilik de yapabiliriz, kötülük de...
Ölüm peşimizde, yanımızda kol kola gezerken,
Cehennem önümüzde, ardından seyrederken...
Ne geleni görebiliyor, ne gidenden ders alabiliyoruz.
Ders almamız gereken sayısız örnek varken karşımızda...
Her şey gün gibi ayan beyanken...
Siz/biz hâlâ neyin derdindeyiz?

Kim yaşarken kendini mutlu, huzurlu, sağlıklı hissetmek ve yaşamak istemez.
Akıl, beden, sair azalar yaşlanırken, nedense insan hep genç kalsın, gençler gibi yaşasın ister.
Bu uğurda kaliteli, hayat standartları yüksek bir yaşam sürmenin yollarını arar ve uğurda her şeyini feda etmeye hazır olur.
Peki, bu mümkün mü?
Ne kadar başarabiliyoruz?
Hele düşünün bakalım, düşünün, düşünün!
Ne kadarını başarmışız acaba?

İçsesinizi dinleyerek, karar mekanizması marifetiyle alacağınız her karar, hangi yöntemle alınmış olursa olsun, hayata bağlanmanızda sizlere tecrübe anlamında katma değer katar.

Sakin unutma zalim, her şeyi gören Allah var.
Yerin velvel deresi, orda da yerin olur dar.
Kur'an haber veriyor, asla sönmeyecek bu har.
Kar etmez nedametler, yerin ebedi cehennem.

Kim, kime nasıl davranacağına karar veremez durumda!
İnsanca hayvana davrananlar, davranışlar sergileyenler var.
Hayvanca (vahşi), insana davrananlar, davranışlar sergileyenler var.
Hayvanların hayvanlara davrandığı gibi, bazı insanlar insanlara davranamıyor.
Bazı insanlar da bunu kendilerine kâr sayıyorlar, yazık!

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Düşmanımızı Tanımak Gerek

Düşmanımızı Tanımak Gerek

Başımız bir türlü belâlardan kurtulmuyor.

Televizyonları açmaktan korkar olduk.

Çocuklarımıza neler olup bittiğini anlatmaktan yorulduk.

Her gün bombalar, patlamalar, katliam gibi ölümler, şahitlerin olduğu üzücü haberleri duymak, artık sıradanlaşmaya başladı.

Daha doğrusu, sıradan hale getirildik maalesef.

FETO, PKK, IŞİD ve daha birçok örgüt, dâhili ve harici düşmanlar...

İçimiz, dışımız, her yanımız düşmanlarla dolmuş durumda.

Dünya beşten büyüktür diyen bir lidere sahibiz; ama başkomutan öyle dedikçe kudurmaya başlıyorlar, daha çok üstümüze gelmeye başlıyorlar.

Çeşitli varyasyonlarla, farklı taşeronlarla ellerinden geleni ardına koymuyorlar.

Hele bir de ülke içindeki destekçilerinden de yardım aldıklarında, kudurdukça kuduruyorlar.

İslam coğrafyasında, Irak ve Suriye'den sonra başı belâdan kurtulamayan ve gittikçe belâları azdırılan ülke, galiba Türkiye deniliyor ve bunu devam ettirmek için her yola başvuruyorlar.

Sebebi mi?

Çok sayıda sebep var.

Bildiğini dosdoğru yüzlerine söyleyen karizmatik bir lider...

Kanal İstanbul, dünyanın en büyük Havalimanı, halkın birlik ve beraberliğinin sağlanmasını çekemeyenler, İslam liderliğinde atılan adımlar ile sağlanan güven ortamı...

İşte bunun en büyük ispatı ve cevabı da şüphe yok ki 15 Temmuz oldu.

Hayalleri söndü, otoriteleri sarsıldı, büyük güç olma beklentileri yerle yeksan oldu.

Başımıza bir FETO belâsı musallat olmuştu.

Şükürler olsun ki, alnımızın akıyla çıkıldı bu girdaptan.

Aklını, fikrini, zikrini ve düşüncesini kiraya vermiş olan bu FETO belâsına, halk en güzel cevabı verdi.

Her ne kadar Irak, Suriye gibi olunur denilse de, asla onlar gibi olamayız.

Kendi aralarında konuşan iki Suriyeliden biri, "oğlum biz Türkiye'ye geldik de, ya Türkiye de de savaş olsa, bu defa nereye gideceğiz?" derken, diğeri cevap veriyor: "Oğlum Türkler bizim gibi değiller. Biz savaş olunca, ülkemizden kaçtık, ama Türkler asla ülkelerinden kaçmazlar, ya ölürlere ya da öldürürler ve bağımsız olurlar" diye cevap veriyor.

İşte bu yüzden, Irak ve Suriye gibi olmayız, olamayız.

Aslında Suriye gibi olmaktan ziyade, "Suriye neden böyle oldu!" sorusunu cevaplamak daha doğru olsa gerek.

Düşmanınızı iyi tanımak ve ona göre hareket etmek gerek.

Kerim BAYDAK

kbydak61-artan@hotmail.com

Bahaneler Bulmak Marifet Oldu

Bahaneler Bulmak Marifet Oldu

İnsan çok garip bir canlı!..

Bir işe tevessül edip de anlayamaz, yapamaz, başaramaz ise, illa ki birilerini suçlama yoluna gider. Sanki böylelikle kendisini aklamış olacak.

Maşallah yani, her şeye bir kılıf bulmakta, sebepler aramakta üstümüze yok.

"Bazıları eşek gibi çalışır, bazıları da öküz gibi yer." denir.

Tamam, da her ikisi de hayvandır.

Şimdi, ben bu işten ne anladım!

Sahi siz ne anlıyorsunuz?

Gözlerimle bakabilseydin eğer dünyaya, neler görürdün neler!

Ne aşağıda, ne de yukarıda, tam dengede tutmak isterdi...

Çoğu konularda muhakeme etmeden, her aklına geleni söylemek, her söylenene inanmak, bazen istemeden de olsa karşınızdakini, huzursuz eder, üzer, insanları aşağılık duygusuna sevk eder, sıkır, bıktırır, sizden uzaklaşmasına sebep olur.

Herkesi kusurlu, beceriksiz, sorumsuz, ciddiyetsiz görür.

O yüzden bir şey yaparken, bir şey konuşurken, muhakeme etmeden kaçınmalıyım.

Buna çok dikkat edelim.

Tepeden bakar sanki gözleri mi var yukarıda,

Düşmüştür o yüzleri, çirkefte gibi aşağıda.

Tut ki bir asır yaşadın, ne olacak yani,

Gözle gördüğün, elle tuttuğun bir şey var mı hani,

Ya deli, ya veli olmuşsun, ya da azılı bir cani,

Daha farkına varamadın mı ey cahil, bu dünya fani.

Hadi gülümseyin,

Biraz da tebessüm edin.

Sakın ama çok kahkaha atmayın.

İnsan da güzel duran gülümseme ve tebessümdür.

Gerçekten gülümseyen insan, güvenli insan, güvenen insandır.

Daha öğrenemediniz mi?

Bahaneler üretmekten vazgeçin,

Suçlu aramaktan da vazgeçin.

Her derdin ilâcı sizdedir.

Siz iyiyse, suçsuzsanız...

Herkes iyidir, suçsuzdur...

Önce kendiniz...

Unutmayın çaresizseniz, çare sizsiniz.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Sessiz, Sedasız, El İnsaf!

Sessiz, Sedasız, El İnsaf!

Her insanın geçmişte yaşadıkları iyi kötü olaylar muhakkak vardır.

Kimi zaman öylesine sıradan yaşanmışlıklar der geçiştirir, kimi zaman ileride kendimize çeki düzen vermek amacıyla tecrübeler olarak isimlendirir ve faydalanırız.

Kimi zaman, bazılarını hatırlamak istemez, kimi zaman da hoş hatıralar olarak yad ederiz.

Önemli olan, bizi üzen, acı veren, üzüntü veren, kedere sevk eden ya da harika görülen, mutluluk ve huzur verici olarak değerlendirilen bu yaşanmışlardan ne kadar faydalandığımız, bize neler kattığı ve bizden neler alıp götürdüğünün hesabını yapabilmektir.

Bize, gücümüzü hissettiren, nerde olduğumuzu gösteren, kendimizi sorgulamamızı vesile olan, hayata dört elle sarılmamızı öğreten temel yapı taşları olarak görmeliyiz.

Mademki hayat devam ediyor ve biz de yaşıyorsak; o zaman yaşanmışlıkları hoş tecrübeler olarak değerlendirmeli, zaman zaman yol ayrımlarına geliyor olsak da, şartlara göre tecrübe olarak kabul ederek, ona göre kararlar almalı, hayatımızı ona göre idame etmeliyiz.

Her tecrübe yeni bir biz ortaya çıkarmaktadır, bize yeni bir yaşam sunmaktadır.

O kadar doluyum ki, bağırarak, haykırmak istiyorum, ama yapamıyorum.

Öyle bir acı, var ki yüreğimde, o kadar çok söylenecek söz var ki içimde, çıkmıyor, çıkartamıyorum.

Boğazımda düğümliyor kalıyor, çıkmıyor bir türlü.

Ağlamak istiyorum, ağlayamıyorum, öylesine bakakalıyorum olan bitenlere.

Bedenim titriyor, içim titriyor, yüreğimi parçalıyor.

Kalakalıyorum öyle uluorta yerde, sessiz, sedasız!

Yorulmuşum, yorgunum...

Sükût etmiş bütün azalarım, nedensiz, niçinsiz...

Her şeyin sahtesini yaşıyorum gibiyim, konuşmanın, gülmenin, gülüşmenin...

Yesem, içsem de aslında midem bulanıyor her an, yediklerimi çıkarmak istiyorum.

Kuş misali maviliğin yükseklerinde tevekkülle teslim olmuşum yücelerin sahibine...

Sessizim, savunmasız sonsuzlardayım.

Acının kucağında uyumaktayım, kimliksiz, belki de kişiliksiz.

Çıkar bir yol yarab, huzurlu bir ömür sonsuzluğun sahibi, sükûnetle, sekinetle, suhuletle seni anan bir dil ey âlemlerim rabbi!

İçimiz titrerken, yüreğimiz yanarken, ciğerimiz parçalanırken, insanlar hayatlarını yitirirken; bir günde iki taziyeye giderken, aynı zaman 2 sünnet, 2 düğün merasimine gitmek mecburiyetinde kalmak.

Hem de çalgılı, laylaylomlu...

El insaf ya hu!

El insaf.

Kerim BAYDAK

kbaydak61-artan@hotmail.com

Aklın Varsa, işin Zor!

Aklın Varsa, işin Zor!

Menfaatleri uğruna servetini, malını, mülkünü, etiketini, statüsünü, mevkiini, elindeki her türlü gücü, çıkarları, zevkleri, nefsi uğruna kullanan ve hiçbir şekilde suçluluk duymayan nice insanlar var. Kendini vazgeçilmez sanan, yeri doldurulamayacağını düşünen ne kadar da çok insan var. Bilmezler ki mezarlıklar, böyle düşünen insanlarla doludur. Her şeyi bu dünyadan ibaret görenlerin unuttukları bir şey var. Başkalarına yaşatılanların aynısını, kendileri bir gün yaşayacaklardır. Yine bilmeliler ki insan yaşadıklarıyla değil yaşattıklarıyla anılacaktır.

Aldığı, yediği, verdiği zehir, bu dünyada, Cürmüne takılmadan her lezzete tatmak ister, Helâl üzre haramca yaşar, ahvali haliyle, Akli iblise kiralanmış, kabre yatmak ister.

Yaşantımızın her anında ve her alanında şekilcilikten öteye gitmeyen görüntümüzle, âdeta deşarj oluyor gibiyiz ya da öyle düşünüyoruz.

Dışımızla, içimiz ne kadar birbirini yansıtıyor dersenez!

İşte o tam bir muamma.

Evet, belki kâhin değiliz, gaybı bilmiyoruz, ama eğer sıkıntılar ve problemler baş göstermişse, demek ki bir eksiklik var.

O yüzden dışınız ve içiniz birbirine uyum sağlamalı, yansıtmalı ve bunun şekilcilikten çıkmış olması gerekiyor artık. Aksi takdirde, "maksat dostlar alışverişte görsün" ise, işte o zaman işimiz bir hayli zor.

Aklın varsa,
Kendin kullanamıyorsan,
Başkaları kullanıyorsa eğer
Başkalarına kullanıyorsan,
O zaman neden sana insan deniliyor?

İnsanın öz akrabasını tanıyamaması...
Hele yabancılar tarafından tanıştırılması...
Kalabalık bir ortamda tanıştırılmak zorunda bırakılması...
Düşünün bakalım, bundan daha zor ne olabilir?

Simsiyah bataklık içerisinde, nazlı nazlı salınan kırmızı gonca gül gibiyim.
Sen farkına varmadan da, farkına varan vardır elbette.
Senin farkına varmaman, o kadar da çok önem arz etmiyor.
Ona göre!..

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com

Başka Ne Diyebilirim Ki?

Başka Ne Diyebilirim Ki?

Ben penceresinden hayata ve olanlara bakanlar vardır.
Biz penceresinden genel olarak bakanlar vardır.
Bir küser dünyaya...
Diğeri gülümser...
Biri bencildir...
Diğeri insancıl...
Biri üzülür yaşadıklarına...
Diğeri hoş ve nimet görür, Allah'ın verdiklerini...

Açılmaz kördüğüm, Kalubela'dan beri,
İnanmışız derim, zaman var ve yeri.

Yürek zengin değilse, para amaç olur,
Yürek zenginse, para araç olur.
Yürek zenginse, her şey tamam olur.
Yürek zengin değilse, her yan eksik olur.
Servet zengini olsan da, bir ayak eksik olur.

Telefonunu, kullandığı çoğu şeyden daha fazla dikkatle ve titizlikle kullanmayan var mıdır acaba?
Telefonunu, kendisine ait olan ve da sahibi olduğu azalarından ayıran var mıdır acaba?

Dedim, "kardaş 5-6 çay getirir misin?"
"Hayhay!" dedi 11 çay getirdi.
Dedim "bu nedir böyle, bu kadar çay istemedik ki?"
"Olur mu!!" dedi. "5-6 çay, toplamda 11 eder" dedi.
"Haklısın" dedim, ne diyebilirdim ki başka.

Nefsine aşırı düşkünlük, necis'e ve çirkefe aday olmayı hızlandırır, güçlendirir.

Kime ne verirsen, karşılığında onu alırsınız.
Deliye taş verirsen taş, gül verirsen gül atar.

Tencerede ne pişerse, dışarıya o koku salınır.
Küpün içinde ne varsa, dışarıya mutlaka o sızar.

Her şaşalı ve cafcaflı yaşamın, muhakkak acı bir sonu, belki de acı bir faturası vardır.
Ne oldum dememeli, insan, ne olacağım demeli,
Halk iradesi dışında, dünyada yenilmeyen yok gibidir.

Kerim BAYDAK
kbaydak61-artan@hotmail.com